

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

S. S. ATICI

TOPLAMA KAMPI

2012

ÖNSÖZ

Yazı yazmayı, beynimin içinde hareket eden ve konuşup duran belirsiz siluetleri kaleme dökmeyi seviyorum.

Ve beynimin içindeki kelimeleri yazıya dökerken her zaman yanımda bulunan ve bana destek veren biricik dostlarıma teşekkür etmek istiyorum. Ve her ne kadar bunu her zaman söylesem de bir kuru teşekkürün yetmeyeceğini biliyorum. Yazarken beni desteklemek bir yana, üstesinden gelemediğim birçok durumu seve seve üstleniyorlar. Ben buna dostluk diyorum. Karşılıksız bir şeyler yapabilmek! Bu herkesin başına gelebilen bir şans değil. Dostlarıma milyonlarca teşekkür ediyorum...

T. Elly Kat... O her zaman benim bir tanecik fıstığım oldu. O beni her zaman, ben yazar olarak görmezken bile yazar olarak gördüğü için ona teşekkür ediyorum. Saatlerini hiç düşünmeden bana harcadığı için, bana değer verdiği için!

R. Arlem... Sözleriyle ve desteğiyle her zaman arkamda olduğu için teşekkür ediyorum. Günün herhangi bir zamanında hep aklında olduğum için teşekkür ediyorum. Beni sevdiği için!

S. Diyar... Bana güvendiği için teşekkür ediyorum. Zamanını bana ayırdığı için. Bana destek olduğu, dostum olduğu için teşekkür ediyorum...

Ve bir de ben daha yazmayı aklıma getirmezken beni güzel sözleriyle dürtüp duran ve sonunda yazmaya iten 'Meleğim'e teşekkürler... Hep yanımda olduğun için!

S.S. ATICI

TOPLAMA KAMPI

Ayağımdaki zincirin el verdiği hızla ilerledim.

Pat, pat...

Ses tekrar geldi. Neredeyse taş duvara yaklaşmışım. Ses bulunduğum zindanı bir kez daha yokladığımda bende duvara elimi koydum ve iki kere vurdum. Kim olduğunu bilmiyordum. Ama buraya geldiğimden beri aklımı oynatmaktan kurtulmam belki de buna bağlıydı.

Pat, pat, pat...

İki vuruş yaşıyor demekti. Üçüncüsünden tam olarak emin değildim ama sanırım iyi olduğunu söylemeye çalışıyordu.

Sesi tekrarlardım ve duvara sırtımı dayayıp kendimi bıraktım. Pürüzlü taşlar neredeyse çıplak olan sırt derimi çizdi ama umursamadım. Yorgundum. Canım yanıyordu. Yüzümü hissedemiyordum neredeyse. Günlerdir öyle yorgundum ki bir kez uyuyup bir daha uyanmamak istiyordum. Ama ölmeye bile izin yoktu. Dinlenmeye izin yoktu, konuşmaya izin yoktu. Hele de benim gibi geveze, çenesini tutamayan bir isyankar için hiçbir şey kolay olmuyordu. Bundan şikayetçi miydim? Hayır! Bunu yıllar önce, küçük bir çocukken de görmüştüm. O zamanda çok zor teslim olmuşum. Ama bir şekilde teslim olmuşum.

Eğer beni kendilerine almayı düşünüyorlarsa tamamen yanılıyorlardı. Buna asla izin vermeyecektim. Ne kendimi ne de bana bağlılık yemini etmiş savaşçılarımla onların istediği gibi yönlendirmesine izin vermeyecektim. Elimizde silahlarımız yokken hiçbir şeydik, ama savaşçı olmak kolay değildi.

Geldiğim yer iyi miydi? Belki hayır. Orada da iyi durumda olduğum söylenemezdi ama en azından orada büyümüştüm. Ailemden kaçırıldığım, onlardan koparıldığım gün sadece altı yaşındaydım. Küçük bir kız çocuğuydum. Bir anda koca koca elleri olan, benim için öcünden, masallardaki devlerden farksız olan ellerin avucuna düşmüştüm.

Korkudan yatağımı ıslattığım zamanlarda dayak yemeye başlamıştım. Üzerimden soğuk sular geçirmişlerdi ayazda, yüzümü çoğu zaman tanınmaz hale getirirlerdi... İnsanlıktan çıkarılmam çok kısa sürmüştü. Köyleri yaktım, kalelere kuşatmalar yaptım ama asla çocuk öldürmedim. Hiçbir zaman. En azından içimde bir yerlerde bir insan kaldığını düşünüyordum. Ama şimdi benden bunu da almak istiyorlardı. Kendimi yavaş yavaş bulmaya çalışırken beni yeniden canavar yapmak istiyorlardı.

Belki de yanlış yapmıştım. Kendi kampımın başını öldürüp, kampı ele geçirerek çok büyük bir hata yapmıştım. Yenilmiştim işte! Başaramamıştım. Düzeni bozmuştum. Hayallerime asla kavuşamayacaktım. Asla kendi iyi savaşçılarımla oluşturamayacaktım. İnsanların hayatlarını kurtarıp, yok ettiğim hayatların günahlarını kurtaramayacaktım. Belki inancım olsaydı... Belki o zaman daha iyi olabilirdim ama artık bitmişti.

Bu kampta ya hayatımı verecektim ya da onlar için savaşacaktım. Bu durumda ölmeyi tercih ederdim.

Pat, pat, pat...

Bu ne demektir? Keşke ne istediğini veya ne söylemeye çalıştığını anlayabilseydim. Onu hiç görmedim. Bize işkence etmek için dışarı çıkardıklarında her zaman onu da bir gün çıkaracaklarını düşünüyordum ama onu hiçbir zaman çıkarmıyorlardı. O da asla konuşmuyordu. Neredeyse benimle aynı zamanda buraya getirilmişti. Belki o da bir kamptan kaçırılmıştı kim bilir... Sesi tekrar ettim. Her ne demekse...

Ölüm Meleği... Bu kelimeler insanların kulaklarında çınladığında herkes kaçacak bir ağaç kovuğu bulmaya çalışırdı, gözlerime bakmak kolay değildi. Bu ışığı sönmüş gözlerden herkes korkardı, ben ışığımı tekrar bulmaya çalışırken beni ele geçirmişlerdi. Bir gece yarısı kampımı basmışlardı ve daha ne olduğunu anlamadan herkesi almışlardı. Eğer o çocukları karşıma çıkarmasalardı, eğer öldürmekle tehdit etmeselerdi ve ben gerçekten öldüreceklerine inanmasaydım burada olmayacaktım. Ama olmuştu işte.

O köyü korumam altına almıştım, en azından kendimi ve savaşçılarımla vererek onları kurtarmıştım. Onları ve onlar gibi birçok köyü... Gerçi şimdi kimin ellerine geçtiklerinden emin değildim ama en azından canlı canlı yakılmaktansa biraz aç dolaşmak daha iyidir. En azından!

Biz savaşçı yetiştirirdik. Kampların anlamı buydu. Onları küçük yaşta kaçırır ve eğitime sokardık. Eğitim hiçbir zaman kolay olmazdı, hele de küçücük bir çocukken. Ben böyle

yetiştirildiğim için bana normal geliyordu. Ben hiçbir zaman işkence yapmamıştım ama yapılmasına müsaade etmiştim. Onları bizzat ben kaçırmıştım. Hepsini.

Kaçırılmamızdaki ya da benim küçük yaşta kaçırılmamdaki amaç eğitmektir. Krallıklara asker yetiştirirdik. Zalim, acımasız canavarlar yetiştirirdik. Karşılığında para ve yiyecek alırdık. Eğer aç kalırsak bir köye baskın yapardık. Yiyecek ihtiyacımızı o köylerden temin ederdik. Ezizyet ederdik, yakardık, küle çevirirdik, öldürürdük. Erkekler kadınlara tecavüz eder ve bu beni hiç rahatsız etmezdi. Şimdi ediyordu.

Bu düzeni değiştirecektim. Bunu istiyordum. Bunun için kamp başını öldürmüş ve yerine geçmişim ama yaşamak her zamankinden daha zor olmuştu. Daha az yiyecek temin ediyor, daha fazla savaşa giriyorduk. Ama yine de iyi olmaya çalışıyorduk. Herkes yumuşadığımı, artık ölüm meleği olmadığımı biliyordu. Bunun için kampımızı basmışlardı.

Yaklaşan ayak sesleri kalbimi harekete geçirdi. Kimin için geliyorlardı? Muhtemelen benim için. Oturduğum yerde sırtımı dikleştirdim. Ayak sesleri, kılıçların arada bir duvara sürtünen iç gıcıklayıcı sesi, iğrenç kahkahalar bana yaklaştığı her saniyede kalp atışlarım biraz daha hızlanıyordu. Demir zindan kapısının kilidinden gelen ses kalbimin ağzımın içinde atmasına neden oldu. Ve sonra her zamanki buz bana geri geldi. Kalbim bir an için durdu ve sanki her şey normalmiş gibi tekrar düzenli atmaya başladı.

Aralanan kapıdan sızan ışık bir an için gözlerimi kör etti. Elimi gözlerime siper ederek gelenlere baktım. Üç kişiydiler, ellerinde meşaleler vardı.

“Demek uyandın,” dedi içlerinden bir tanesi kaba bir sesle. Onlara sadece baktım. Gözlerim ışığa alışınca ve karşıdakilerin yüzlerini görmeye başladığımda elimi indirdim. Tek gözüm şişmiş, görüntüyü biraz bulanıklaştırıyordu ama yine de idare ederdi.

Benimle konuşan iri yarı bir adamdı, neredeyse 1.90 boyundaydı. En önde o duruyordu. Diğerlerinden biri sağında, diğeri de solundaydı. Önde duran adamın saçları omuzlarına kadar iniyordu, siyah ve kıvrıktı; gözlerini tam olarak göremiyordum ama sanırım yeşilin koyu bir tonundaydı, yüzünde ise hain bir sırıtma vardı. Köşeli çenesinin tam ortasında bir yara izi vardı.

Hepsinin kıyafetleri aynıydı. Deri savaşçı kıyafetleri üzerinde göğüslerini kaplayan çelik zırhlar. Çelik omuzluklar ve çelik bileklikleri vardı. Deri eteklerinin altında, dizlerine kadar tırmanan çizmeleri vardı. Deriler neredeyse siyaha yakın bir kahverengiydi ve zırhları ışığın altında parıldıyorlardı.

Sağında olan ondan daha kısa boyluydu ve kısacık kıvrık sarı saçları vardı. Küçük, siyah gözleri boş bakıyordu. Bu bakışları biliyordum. Çok şey yaşamıştı.

Diğerini tanımıştım. Elinde kılıcı bana doğru tutuyordu. Hala benden korktuğunu görmek beni biraz neşelendirdi ve güldüm. Ben gülünce bir an titredi ve başını sallayıp kendisini hemen toparladı. Sarı saçları başının arkasına atkuyruğu yapılmıştı, üzerindeki kıyafetler ona büyük gelmiş gibi duruyordu. Bu kadar kısa zamanda bundan daha iyisi olamazdı zaten. Minik dudaklarına küçük, kendinden emin bir gülümseme yerleşti. Ben zincirlenmişim, o serbestti. Kemerli burnunu biraz havaya kaldırdı. Her zaman kırmızı olan yanakları biraz daha kızarıktı.

“Ne o? Halinden memnun gibisin,” dedim alayla. Sonra boğazımı temizlemek zorunda kaldım. Sesim çatallı çıkmıştı.

“Memnunum,” dedi titrek bir sesle. Sonra başını dikleştirdi. “Çok memnunum.”

“İhanetin acısını bir gün çıkarırsın,” dedim. Sesimin daha gür çıkmasına sevinmiştim. Başını iki yana salladı.

“Beni sakın suçlama. Sakın bunu yapma. Bunu bize sen öğrettin.” Gözlerini bana dikti. Sert olmaya çalışıyordu ama Atlas hiçbir zaman sert bir çocuk olamamıştı. Yaşından daha küçük gösteriyordu ve bu da onu dikkate almayı güçleştiriyordu. Ona bunu kullanmasını öğretiyordum. Onun gibi güzel yüzü olan bir gençten hiçbir kötülük beklemezsiniz, biraz yalvarma ve ağlanmayla onu hemen kollarınıza almak isterdiniz ve ağlamaması için her şeyi yapardınız. Ve şimdi bunu bana karşı kullanmıştı. Bize baskın yaptıklarında hemen karşı tarafa geçmişti. Biraz ağlamak işe yaramıştı.

“Evet,” dedim aldığım nefesi gürültülü bir şekilde vererek. “Haklısın.” Gözleri şaşkınlıkla kocaman açıldı.

“Değişim Atlas. Değişim. Unuttun mu?” dedim ona göz kırparak, göz kırpmak ne zaman bu kadar zor olmuştu? Gözlerinden bir acı geçti ve geldiği gibi hızla kayboldu. Zincirlerimi bileklerime dolayıp ayağa kalktım. Bu hareketim onları bir iki adım geriletti.

“Bu değişim sonun olacak Mel,” dedi Atlas. Sesinde biraz üzüntü mü vardı?

“Mel?”

“Artık benim efendim değilsin!”

“Doğru Atlas. Doğru. Artık senin kampının başı değilim.” Derin bir nefes alıp tekrar konuşmak için ağzımı açıyordum ki biri araya girdi.

“Bu kadar zııvalık yeter Mel,” dedi iri yarı olan sesini biraz yükselterek. Adını hatırlamıştım. Auson. “Şimdi uslu bir kız ol ve sakın dur.” Sanki dizginlenemeyen bir beygirle konuşuyordu. Ellerimi havaya kaldırdım.

“Size nasıl zarar verebilirim?” diye sordum, yumuşak sesime masum bakışlar ekleyerek.

“Mel...” dedi Atlas gülümseyerek. “Eğer o zincirleri bize karşı kullanırsan kafanı ben uçuracağım.”

Derin bir nefes aldım. “Çok ödleksiniz. Sizi kim eğitiyor Tanrı aşkına, bu halde size ne yapabilirim!”

Auson kılıcını hızla çekti ve bana doğru iki adım attı. Kolunu neredeyse görünmez denecek bir hızla havaya kaldırdı ve havayı yararak aşağıya indirdi. Bu arada çeliğin keskin ucu kolumu sıyrıp geçmişti. Boş bakışlı olanın hareketini göz ucuyla gördüm, ben yara alan kolumu tutarken o arkama geçti, el ve ayak bileklerimde bağlı olan çeliklerin zincirlerini çabuk hareketlerle elinde topladı, sonra onları hızla çekip beni sırtüstü yere düşürdü. Acıdan nefesim bir an için kesildi ve sırtım havaya doğru kalktı. Dudaklarımdan tutamadığım bir inleme çıktı. Kendime gelemeden bileklerime çelik kelepçeler takılmış ve ortasındaki kalın vida iyice sıkılmış bileklerimi kesiyordu.

“Böylesi daha iyi,” dedi Auson gülerek.

“Benden bu kadar... Korktuğunuzu bilmek güzel.” Hala nefes almaya çalışırken konuşmak zordu ama bu çene ne zaman susabilmişti ki?

Auson, bileklerimi sıkıca kavrayan kelepçenin ortasından tuttu ve beni ayağa kaldırdı. Acıdan inlemek bana yakışmayacağı için zorlukla da olsa kendimi tutmayı başarabilmişim. Zayıflık onlara göstermek istediğim son şeydi. Ayak bileklerime kalın çelikten bileklikleri taktılar. Ortasında ayağımı en fazla yarım metre açabileceğim kadar uzunlukta bir zincir vardı. Ayağımda hala takılı olan önceki zincirleri söktüler. Birini takmadan diğerini çıkarmayı göze alamıyorlardı.

Korkmakta haklılardı. Kaçamayacağımı bilsem de ellerimin ve ayaklarımdan rahat hareket edebileceği kadar uzun zincirlerdi ve zincirleri onların boyunlarına dolayıp, yüzleri morarana, kan dolaşımları zayıflayana kadar ve son nefeslerini verene kadar sıkmak benim için oyun oynamaktan farksızdı. Atlas bunu çok iyi biliyordu.

Boş gözlerle bakan genç savaşçı, kılıcın keskin ucuyla sırtımı dürttü. Ben hareket etmeyince kılıç derime saplandı ve ben neredeyse yırtılan derinin sesini duymuştum. Dışarıya sızan ve belime doğru yavaşça süzülen kanı hissettim.

O kılıcı sabit tutarken ben kendimi geriye doğru itirdim, kılıcın ucu biraz daha derine girdi. Bedenim önce hiçbir şey hissetmedi ama Auson ne yapmaya çalıştığımı çabuk fark edip beni sadece göğüslerimi tutan keten parçasından yakalayıp çekince, acı bedenime yavaşça yayıldı.

“Senin derdin ne?” diye bağırdı Auson yüzüme tükürükler saçarak. Öfkesi gözlerinde küçük kıvılcımlar gibi parıldıyordu. Kolumu kaldırdım ve yüzümü sildim. Midem bulanmıştı ama yüzümü buruşturmadım.

“Ölürsem işinize yaramam değil mi?” Sesim hırıltı ve bir fısıltı gibi çıkmıştı. Dudağımın bir kenarını geriye çektim sonra.

Auson, göğsümdeki elini çekti ve nasırlı ellerini nazikçe yüzümde dolaştırdı.

“Evet,” dedi nefesi hızlanmış bir şekilde. “İşimize yaramazsın.” Sonra derin bir nefes aldı. “Ölmeni istemeyiz Mel.” Ellerini yüzümden çekti ve kaşlarını çatıp, öfkeli gözlerle boş bakışlı gence döndü. “Bu kadın manyak Igor, ruhu hasta. En azından sen kendini tut. O ölürse sen de ölürsün.”

Igor bir şey söylemedi ama arkamda ufak bir kıpırdanma hissettim. Sırtımdan dürterek beni meşalelerle aydınlatılmış koridora çıkardılar. Tüm zindanlarda benim savaşçılarımdın olduğuna emindim. Her kapının önünden geçerken bir inleme veya bir itiraz sesi işitmek kalbimi yakıyordu. Bende bir kalp var mıydı? Demek ki vardı.

Koridordan sessizce geçtik ve kampın açıklığına doğru ilerledik. Açıklığın ortasında belki elli kişilik bir masa duruyordu. Bunu görünce gözlerim şaşkınlıkla açıldı. Bu gece işkence yok muydu?

Masada tek bir kişi oturuyordu. Bu mesafeden bile onun kim olduğunu anlayabilmiştim. Hermes! Bir ayağını diğer ayağının dizi üstüne atmış, ellerini kemerine koymuş ve sırtını oturduğu sandalyeye yaslamış gelişimi izliyordu.

Genç kızların çaldığı davullardan gelen sesler göklere yükselirken etrafa şöyle bir baktım. Sanki tutsak değil bir davetliydim. Meşaleler büyük masayı ve üzerindeki çeşitli yemekleri aydınlatıyordu. Bu yemeklerle bütün bir ordu doyabilirdi ama masada sadece iki kişilik bir hazırlık yapılmıştı. Alanın çevresinde bir orman vardı. Küçük tahta kulübelerin sırtı ormana dönmüştü. Sadece zindanlar taş duvarlardan oluşuyordu. Tıpkı benim kampım gibi. Genç kızların sadece kalçalarını örten derilerden başka kıyafetleri yoktu, göğüslerini kapatan tek şey iki yandan aşağıya sarkıtılmış uzun saçlarıydı. Tam Hermes’e göre.

Masanın tam karşısında iki metre yüksekliğinde bir platform vardı. Üzerinde kızgın közler duruyordu. Bunu görünce kaşlarımı çatıp uzun bir süre alevlere baktım. İçimden bir ses bunun iyi bir anlam taşımadığını söylüyordu.

Auson, biraz daha bana yaklaşıp dirseğimden sıkıca tutarak beni Hermes’e doğru yürüttü. Hermes hızla ayağa kalktı ve güzel yüzüne geniş bir gülümseme yerleşti. Kahverengi saçları esen rüzgarla uçuşuyordu ve tam bir düzen tutturamıyordu. Neredeyse kulak hizasına gelmişti. Mavi gözleri cam gibi parlıyordu, açık havada gökyüzü rengindeydi. Geniş alnı, köşeli çenesi, kalın dudakları vardı. Yüzünü bozan tek şey yanağından çenesine inen benden aldığı yara iziydi. İlgilenenlere feci şekilde yakışıklıydı. Bana göre değildi. Ama yüzünden daha çok vücudu ilgi çekiyordu. Kaslı bir bedeni vardı, iki kişinin bir araya gelip de oluşturacağı geniş omuzları vardı, adaleli bacakları ve sıkı bir poposu vardı. Onu çıplak da gördüğüm için bedeninin şu anda kapalı olan yerlerinin de iyi olduğunu -ya da şahane- biliyordum.

“Selam sevgilim,” dedi ona iki adım kala durduğumda. Sesi okşarcasına yumuşak çıkıyordu. Bu sözleri üzerine kaşlarımı kaldırdım.

“En azından öyle olmasını dilediğimi biliyorsun,” dedi mahcup bir gülümsemeyle.

“Rüyalarla aran nasıl Hermes?” diye sordum alayla.

“Daha çok gerçeklikle ilgileniyorum.”

“Öyleyse hayal kırıklığının tadını çıkar!”

“Bu kadar acımasız olmasan.” Kendi sandalyesinin yanındaki sandalyeyi benim oturmam için geriye doğru çekti.

“Acımasız?” dedim soru sorar gibi. Ellerimdeki kelepçeleri daha iyi görebilmesi için yukarı kaldırdım.

“Seni başka nasıl elimde tutabilirim?” diye sordu, en iyi açıklaması buymuş gibi.

Dilimle yanağımı şişirip yaralarımı gösterdim. Ve kaşlarımı tekrar kaldırarak ona baktım. Bu arada dirseğimi sert bir şekilde Auson’un elinden ayırdım ve Hermes’in çektiği sandalyeye doğru ilerledim.

“Özür dilerim, sevgilim. Bunun olmasını istemezdim ama çok inatçısın,” dedi beni sandalyemle birlikte ileri iterken. Kendi yerine geçmeden dudaklarıma küçük bir öpücük kondurdu. Kolumla dudağımı sildim hızla ve kaşlarımı çatarak ona baktım.

“Kalbimi kırıyorsun,” dedi, alınmış gibi bir görüntü veriyordu.

“Kafanı kırmayı tercih ederim.”

“Ah... Buna eminim.” Sırıttı. “Ama daha hiçbir şey görmedin. Test edebiliriz, belki o zaman kafanı kırmaktan daha iyi şeyler düşünebilirsin.” Bana göz kırptı.

“Seninle alakalı değil alınma, sümüklü böceklerin hiçbirinden hoşlanmıyorum.” Sıkılmış gibi derin bir nefes aldım ve sertçe dışarı verdim.

“Sümüklü böceklerde iyi öpüşür.”

“Cehenneme git, Hermes!”

“Sende olacak mısın yanımda?”

“Yanımda değil ama arkanda olacağım. Alevler senin güzel kıcını yalarken ben ateşi körükleyeceğim.” Sinirle yere tükürdüm ve o sadece kahkaha attı.

“Demek k ıımı beğeniyorsun?” Bir kahkaha daha attı.

“Bende insanım Hermes.” Omuz silktim.

“ p şmeden de bir ş yler yapılabilir.” Derin bir i  çekti ve bir süre içinde tutup tekrar dışarı verdi. Sinirlerimin kaldıracak ı durumu çoktan geçmiştim. Artık ne istiyorsa söylemeliydi.

“Beni buraya seninle seks yapmam için getirmediğine eminim Hermes. Ne istiyorsun?”

“Lookan’la savaşmanı,” dedi direkt. Sesi sertti. Artık şakalaşma bitmişti. Ölüm konuşuyordu!

“Aha!” dedim gülerek. “şimdi her ş y a ığ a  ıktı.” Başımı iki yana salladım. “Hayır!” O da başını iki yana salladı ve bir ‘Cık cık’ sesi çıkardı.

“ abuk kararlar veriyorsun, Melanie,” dedi fısıltıyla. Masanın üzerinden bana doğru eğildi.

“Hayır, buna çok daha önceden karar vermiştim. Bunu biliyor olmalısın. Bana teklifi gönderen seni araya soktuğuna göre...” Sandalyemde biraz daha dik oturdum. “Ve biraz uzaklaşır mısın?”

Güldü ve sandalyesinde geriye doğru yaslandı. M ziğın durduğunu bile duymamıştım. Bu haberin beni şaşırtmaması gerekiyordu ama şaşırtmıştı işte. Hermes, bir elini havaya kaldırdı ve neredeyse çıplak olan kızlar tekrar davullara vurmaya başladı. Genç kızlardan biri masanın etrafında dans ederek dolanmaya başladı. Hermes’e bakmıyordum. Çevremi dikkatle g zliyordum. Kendi savaşçılarımı göremiyordum. Onların nasıl olduğundan bile haberim yoktu. Benden daha iyi olduklarını ummak aptallık olurdu sanırım. Gözlerimi tekrar Hermes’e diktim. Tabağındaki eti iştahla yemeye koyulmuştu. Ama gözleri benim  zerimdeydi. Askerleri birkaç adım uzağımızdaydı ve hepsinin gözleri bizim  zerimizdeydi. Atlas ve Igor, Hermes’in neredeyse tam arkasında duruyorlardı. Auson benim arkamda duruyordu.

Hermes, elini masadaki bez peçeteye sildi ve şarabından koca bir yudum aldı.

“Bir ş yler yesene,” dedi gülümseyerek. Sesi nazik çıkıyordu ve bu hiç iyi değildi. Ona dik dik baktım. “Pekala, yemek istemiyorsan yeme.” Bir süre sadece birbirimizin gözlerinin içine baktık.

“Mel. Fazladan boş yere nefes harcamayalım. Sende biliyorsun ki bu savaşa eninde sonunda gireceksin. Kimsenin canını yakmadan bu işi bitirelim.”

“Bu işi tek başına da yapabilirdin. Bana ihtiya ınız yoktu.” İçimdeki  fke sesime yansıyordu. Ne kadar çabalasam da bunu engelleyemiyordum.

“O seni istiyor, ben olsam da olmasam da senin savaşmanı istiyor. Seni buraya getirmem için çok büyük para aldım. İnanamazsın.” Keyifle sırttı ve ben o an elime geçen ilk fırsatta onun boğazını keseceğime kendi kendime söz verdim.

“Bana öyle bakma!” dedi. Sahte bir titreme oyunu sergiledi. Acaba onun boğazını keserken titreyecek miydi? Belki titremeye bile zamanı olmazdı. Çabuk ve temiz olurdu.

“Hey! Dikkatini topla Mel, seninle konuşuyorum.” Bir elini yüzümün önünde sallıyordu. Gözlerimi bile kırpmadan gözlerinin içine bakıyordum. “Bu savaşa gireceksin!” dedi elini tekrar geriye çekerken. Kaşlarını çatarak bana bakıyordu. Artık öfkelenmeye başlamıştı. Güzel.

“Hayır,” dedim en uysal sesimle.

“Mel, bunu senden rica etmiyorum. Yapacaksın.”

Ona doğru biraz eğildim ve neredeyse burun buruna gelmiştik. Kendini geriye çekmek istediğini biliyordum ama bunu yaparsa askerlerinin gözünde küçük düşeceğini biliyordu. Kelepçeli ellerimi kaldırdım ve parmaklarımı yanağının üzerindeki yara izine koydum. Hızlı bir nefes çekti içine, gülümsedim ve başımı iki yana salladım. Yarasını okşarken tekrar konuştum. “Hayır.”

O ellerini, benimkileri itmek için havaya kaldırdığında ben yüzünü ittirdim ve kendimi geriye çektim.

“Bana işkence ettin, bunu denedin. Beni öldürmeyi de deneyebilirsin ama bu savaşa beni sokamazsın,” dedim.

“Sana bu savaşa girmen için işkence etmedim,” dedi fısıltıyla. Nedense birazdan gelecek sözlerini tahmin ettim ve yüzüme bir gülümseme yerleşti. “Bana bir borcun vardı ve ben onu aldım.” Elini yara izine götürdü. O an göğsümden bir kahkaha yükseldi ve kahkaham müziğin arasına karışıp alanda çınladı. Kendimi durdurabildiğimde başımı iki yana salladım.

“Hala canın mı yanıyor? Geceleri rüyana giriyor mu?” Güldüm tekrar. “Yoksa altını mı ıslatıyorsun?” Sanki küçük bir çocukla konuşuyormuş gibi sesim şefkat doluydu. Sahte bir acıma.

Gözlerine dikkatle baktım ve eğlence ışıltısının yerini öfke parlamasının almasını izledim. Yanağındaki kas seğirmeye başladı. Şimdi onu gerçekten öfkeli endirmiştik.

“Beni küçümseme, Mel! Sakın bunu yapma! Tüm savaşçıların ve çocukların benim elimde. Bunu unutma.” Gözlerini kısıp bana baktı. Keyifli görünmeye çalışıyordu ama hala öfkeliydi.

“Sana işkence etmeyi ben istemedim. Bunu biliyorsun ve ben izin vermeseydim bugün burada olamazdın! Hayatını bana borçlusun. Ve şimdi şu yaptığına bir bak. Minnetini böyle mi gösteriyorsun?” Ardından alayla bir ‘cık cık’ sesi çıkardım.

“İş iştir, Mel. Bizim işimizde acıma veya dostluk yoktur. Bilirsin.” Omuz silkti ve gözleri ışıldayarak gözlerimin içine baktı. “Tabii benimle birlikte olmayı kabul edersen belki bir şeyler düşünebiliriz.” Göz kırptı.

“Kırmızı kar henüz yağmadı,” dedim bende gülerek.

“Tanrım. Ne inatçı kadınsın. Çirkin biri de değilim üstelik.”

“Zayıfsın ve ben zayıf insanlardan nefret ederim.” İstemedenden tıslayarak konuşmuştum. Serinkanlılığımı kaybetmek üzereydim.

“Sende zayıflıyorsun, Mel. Gittikçe düşüyorsun. Değişimin seni mahvediyor. Eğer değişmeye çalışmasaydın bugün burada olmazdın. Sana saldırmayı bile düşünemezdim. Aklımın köşesinden bile geçmezdi. Askerlerinin çoğu dağıldı. Sana bağlı kızlardan ve sana aşık, ayak parmaklarını yalamak için bekleyen oğlanlardan başka savaşçın kalmayacak.”

Beni sinirlendiren sözleri değildi. Doğruları söylüyor olmasıydı. Lanet olsun ki haklıydı. İyi bir insan olmayı ve iyi savaşçılar yetiştirmeyi çabalarken zayıf düşüyordum. Söylediği gibi bugün burada olmamın tek sebebi kalbimin harekete geçmiş olmasıydı. Koruma mekanizmam harekete geçmişti. Kendimi değil, savaşçılarımı, köylülerimi ve çocuklarımı koruma içgüdüğü... Yıllar önce kaçırıp eğitmeye başladıklarımı korumanın içgüdüğü... Öfkemi yüzümün ardına gizledim. Yüzüm boştu, hiçbir duygu yoktu. Gözlerimde boştu.

“Sende ayak parmaklarımı çoğu kez yalamak istedin, üstelik bana aşık bile değildin. Sadece korku-”

Hızla masasından kalktı, boynundan bağladığı siyah pelerini hareketinin verdiği rüzgarla arkasında uçtu ve bir eliyle çenemi kavrayıp beni susturdu. Askerlerinden yakın olanlarından birkaçının kıkırdamasını duydum ve gülümsedim. Çenem acıyordu. Yüzümün her hattı acıyordu ama bu anda gülümsemem gerektiğini biliyordum. Hermes gözlerimin içine öfkeyle baktı. O günleri tekrar gözlerinde yaşadığını görebiliyordum. Eğildi ve sertçe dudaklarıma yapıştı.

Dudağımdaki yara canımı yakmıştı ama önemsemedim. Dili dudaklarımı aralamak için baskı yapıyordu. Beni şehvetten öpmüyordu. Küçük düşürmek ve susturmak için öpüyordu. Öyle olsun. Bende bunu bekliyordum. Dudaklarımı aralayıp öpüşüne karşılık verdim ve onun dili keşfe çıktı. Öfkesinin yavaş yavaş şehvete dönüşmesini bekledim. Ağzımın içine doğru inledi ve artık beni öfkeyle öpmüyordu. Güzel. O artık öpüşünün verdiği hazza kendisini kaptırmışken dişlerimi birbirine bastırdım ve sertçe ısırdığım dilinden fışkıran kan ağzımın içine yayıldı. Diğer eli saçlarımı buldu ve sertçe geriye

çekti, dilini dişlerimden kurtardığı anda konuşabildiği kadar küfürler yağdırıyordu. Elini yukarı kaldırdı ve tokadı yüzümde patladı.

“Seni Tanrının cezası fahişe!” Yarım yamalak sözler gibi çıkmıştı dudaklarından bu kelimeler. Tekrar bir tokat daha attı. Siniri biraz olsun dinene kadar tokatları durmadı. Hissizleşmek güzeldi. En azından acı bir zaman sonra geçiyordu. İnlememeyi öğrenmekte güzeldi. Zindana döndüğümde ve hislerime tekrar kavuştuğumda kendi kendime inleyebilirdim.

Yerine oturduğunda göğsü hızla aldığı nefesler yüzünden sertçe inip kalkıyordu. Ona boş gözlerle bakıyordum. Ağzımda biriken kanı deri eteğine tükürdüm. Masadaki peçetesini aldı ve dudaklarındaki kanı temizledi. Peçeteyi diline bastırıp kanı durdurmaya çalışıyordu. Aynı anda öfkeli gözleri, benim eğlenen gözlerimden bir an olsun ayrılmamıştı.

Igor ve Atlas’a başımla geri çekilmelerini işaret ettim. Beni umursamadıklarında Hermes’in gözlerinin içine baktım tekrar ve o da elini havaya kaldırıp kendisine yakın olan herkesi birkaç adım uzağa gönderdi. Hermes’e doğru eğildim tekrar.

“Hala benden korkuyorsun, Hermes. Hala ödün patlıyor. Hala gözlerin bana bakmaktansa kaçacak delik arıyor ve sen inadına bana bakmaya çalışıyorsun.”

Sözlerim her ne kadar fısıltılı çıkmış olsa da etkisi oldukça büyüktü. Gözlerinde sözlerimin doğruluğunu gördüğümde keyifle gülümsedim. O da bana doğru eğildi ve neredeyse burun buruna gelmiştik yine.

“Her şeyini kaybetmiş bir insandan korkarsın, Mel. Evet, senden korkuyordum. Çok korkuyordum. Hala biraz korkuyorum. Çünkü sen eşi benzeri görülmemiş bir fahişesin. Hasta bir kadınsın! Ve evet, hala rüyalarım giriyorsun. Ama artık senin kaybedecek çok şeyin var! Artık güç benim elimde. Artık sandığın kadar zayıf değilim. Arkamda büyük bir isim var. Seni kendi ellerimle öldürmeyi isterdim ama bize canlı olarak lazımsın.” Bana göz kırptı ve geri çekildi. Tekrar yemeğine devam etti.

“Sırası gelmişken. Bu kadar gizli olan bu büyük şahsiyetin ismini öğrenebilir miyim? Kimin için savaşağımı bilmek isterim,” dedim tekrar sandalyeme yaslanırken.

Bana bu savaşı birkaç hafta öncesinde bir elçi gelip teklif etmişti. İşin içinde çok büyük bir para dönüyordu. Parayı duyunca gözlerim yuvalarından fırlamış olabilirdi ama savaşağım ismi duyunca birkaç adım geri çekilmiştim. Devrin en tehlikeli kralı Lookan’a karşı savaşmak ölüm demekti. Ve ayrıca onunla savaşmadan önce benim en iyi yaptığım şeyi yapıp köylerini yakacaktım. İnsanlarını öldürüp gözlerini korkutacaktım. Bu Lookan’a savaş açmaktan daha çok korkutmuştu beni. Bunu istemiyordum. Artık suçsuz olan hiç kimseyi öldürmek istemiyordum. Buna yetecek gücüm vardı. Bunu bildikleri için beni istiyorlardı. Ama artık değişim başlamıştı değil mi?

Hermes, etini ağzında çiğnerken uzun bir süre sustu, bana hiç bakmadı ve yuttuktan sonra dönüp bana baktı. Bu uzun süreyi dilindeki yaranın biraz olsun iyileşmesini beklediği için verdiğini düşündüm.

“Demek savaşmayı kabul ediyorsun,” dedi düz bir sesle. Akıllıca.

“Hayır. Sadece kim olduğunu bilmek istiyorum.” Başını iki yana salladı sözlerim üzerine.

“Savaşa girsen bile kim için savaştığını öğrenemeyeceksin.” Dili konuşurken sürçüyordu. Sanırım istediğimden daha büyük hasar vermiştim. Güzel!

“Arthur gizli kimliklerle savaşa giriyordu ama ben girmiyorum. Adını bilmediğim biri için savaşmam. Ve zaten Lookan’a karşı savaşmayacağım. Kimseyi öldürmeyeceğim.” Sesim düzdü. Hiçbir duygu yoktu. Bu budur, başka yolu yoktu. O, sanki aldığı nefes yetmiyormuş gibi hızlı hızlı soluklar almaya başladı. Burnunu oynattı sinirle. Bunu korktuğunda ve belli etmemeye çalıştığında, ya da çok öfkelenildiğinde yapardı.

“Mel, bana kötü şeyler yaptıracaksın. Sen burada inatçılık yaptıkça askerlerin gün be gün ölecekler. Bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama iki kadın savaşçın çoktan öldü bile.” Üzülmüş gibi kaşlarını indirdi ve dudağını burktu. Piç! Gözlerimin içine dikkatle baktı. Bir duygu belirtisi, öfke, üzüntü, bir şeyler aradı ama aradığını bulamamış gibi yüzünü buruşturdu. “Belki de söylendiği kadar yumuşamamışsındır.”

İçimde kopan öfkeli fırtınayı dindirmek isterdim, ya da kulaklarımın duyduğu ve kalbimi acıtan sözlerin üzerine yutkunmak isterdim. Ve eğer bunu yaparsam onun istediğini vermiş olurum. Ona boş gözlerle bakmaya devam ettim.

“Nasıl öldüklerini bilmek ister misin?” diye sordu. Sesi aldığı keyiften memnun çıkıyordu. Dişlerimi gıcırdattım ve onun gözleri parladı. “Sanırım fazla dayanıklı değillerdi.” Gizli bir şey söyleyecekmiş gibi bana doğru eğildi ve fısıltıyla konuşmasına devam etti. “Bizimkiler çok eğlenmişler. Onları eğitirken tecavüze nasıl dayanacaklarını da öğretmeliydin.” Masa örtüsünün altında ellerim yumruk olmuştu. Bu yetmedi, tırnaklarımı dizlerime geçirdim, sıktım, sıktım, kanatacak kadar çok sıktım.

“Savaşmayacağım,” dedim dişlerimin arasından. Sandalyesine geri yaslandı.

“Pekala,” dedi ve ellerini çırpıp tam karşımızda duran platforma baktı. Alevler köz halini almışlardı ama üzerine bir fili koysak bile pişebilirdi. Platforma çıkan merdivenlerin oradan bir inilti duyunca herkes dönüp oraya baktı. Ben dahil. Gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. Lanet olsun!

“Milie!” dedim fısıltıyla. Milie, bal rengi gözlerini yalvaran bir ifadeyle bana dikmiş bakıyordu, yüzü gözyaşlarından ıslanmıştı. Ağzında bir bez parçası vardı, elleri deri iplerle bağlanmıştı. Her zaman ipek yumuşaklığında ve örgülü olan saçları şimdi dağınık bukleler halinde omuzlarının iki yanından sarkıp çıplak göğüslerini örterek kalçalarına

kadar iniyordu. Minik yüzü korkuyla bembeyaz olmuştu. Üzerinde sadece sazlardan oluşan minik bir etek vardı.

“Adı Milie mi? Çok tatlı,” dedi Hermes gülümseyerek. Ona öfkeyle baktım. Beni yakalamıştı. Lanet olsun ki beni yakalamıştı. Onu koruyacağıma dair söz vermiştim. Zaten tüm bu değişimin sebebi söz verdiğim kadın değil miydi?

“Onu rahat bırak!” dedim dişlerimin arasından. Öfke gözümde kızıl bulutlar gibi dolanıyordu.

“Demek sana degecek bir şey bulduk ha? Sakin ol. Hemen kızma. Sadece bize dans edecek.” Ellerini tekrar çırpı. Bir ayağı yere ritim tutmaya başladı. Bana bakmıyordu, korkudan inleyen Milie’nin merdivenlerden yukarıya çıkartılışını seyrediyordu. Ben gözlerimi dikmiş Hermes’e bakıyordum. Bir an gülümsemesi yüzünde dondu ve derin bir nefes alarak bana döndü. Başını yana eğdi. “Sadece dans edecek,” dedi kısıp bir sesle. “Sen onlara ateşlerin üzerinde yürümeyi bile öğretiyorsun değil mi sevgilim? Endişelenmene gerek yok.”

“Onu rahat bırak, Hermes. O hiçbir şey bilmiyor!” Gürültülü bir şekilde yutkundum. Ben de bir zamanlar Hermes gibiydim. Bunu umursamayacağını biliyordum ama yine de denemek zorundaydım. “Bak! O bizden değil, bambaşka...” Başımı yere eğdim ve hızla silktim, tekrar yukarı kaldırdığımda Hermes keyifle gülümsüyordu. İnlememek için kendimi zor tuttum. “Dinle... Lütfen-”

“Lütfen mi? Lütfen?” Bir kahkaha patlattı. “Hey! Herkes duydu mu? Melanie bana ‘lütfen’ dedi.” Dudaklarında büyük bir sırıtma vardı. “Söyle tatlım. Bir daha söyle. Bana ‘lütfen’ de. Hatta yalvar biraz. Çok eğlenceli. Bunu hayatım boyunca unutmayacağım.”

“Hermes. O daha çocuk!”

“Söyleyene bak. Sen kaçırdığında kaç yaşındaydı? Diğerlerini de kaçırdın. Yapma Mel, değişim dediğin şey bu mu? Yerlerde sürünüyorsun.”

“Ne istiyorsun?” diye sordum bağırarak. Neredeyse boğazım yırtılırcasına bağırııştım.

“Savaşmanı.” Tek kelime. Değil mi ya? Bunu istiyordu. Başımı iki yana salladım. Yüzüm acıyla buruşmuştu. Bu fiziksel bir acı değildi.

“O zaman dans edecek,” dedi bir el işareti ile tekrar Milie’yi platforma doğru sürüklediler. Ona bakamıyordum. Onu koruyamadığım için kendimden utanıyordum. Zaten yeterince küçük düşmüştüm. Şimdi söyleyeceğim şey beni daha ne kadar dibe batırabilirdi ki?

“Ben yaparım,” dedim fısıltıyla. Hermes bir an için dondu, yavaşça başını bana çevirdi.

“Ne?” diye sordu inanamayarak.

“Doğru duydun. Ben yaparım. Eğer istediğin danssa ben yaparım. Onu rahat bırak.” Sesim biraz daha gür çıkıyordu.

Hermes’in şaşkınlığı yüzünden okunuyordu. Eğer gülebilecek bir durumda olsaydım buna katıla katıla gülerdim.

“Delirdin mi, Mel?” diye sordu içtenlikle.

“Belki,” dedim omuz silkerek. “Sadece onu rahat bırak. Kılına bile zarar verme. Lütfen.” İnanamazlıkla başını iki yana salladı.

“İstediğimin dans olmadığını biliyorsun. Ama bana seni izleme fırsatını veriyorsun... İkilemde kaldığımı söylemeliyim. Bu burada bitmeyecek biliyorsun.” Başımı salladım onaylarcasına ve o da bana sahneye çıkmamı işaret etti eliyle.

Yavaşça ayağa kalktım. Zincirlerimin el verdiğince yürüdüm. Auson peşimden geliyordu. Milie’nin gözleri irice açılmış bana bakıyor başını iki yana sallıyordu. Bunu yapacak bir sürü savaşçım varken onlar Milie’yi seçmişlerdi. Bunu tabii ki biliyorlardı. Ama elimden onun yerine geçmekten başka hiçbir şey gelmiyordu. Ona güven veren bir gülümseme yolladım. Merdivenlerden birkaç basamak çıkmıştım ki Hermes’in sesini duydum.

“Ayağındakileri çözün,” diye seslendi. Ona dönüp baktım. Başıyla bana selam verdi. Ohh... Pekala. Yerimde durdum ve Auson’un eğilip ayak bileklerime takılı olan zincirleri çözmesini izledim. Auson benden iki basamak aşağıda duruyordu, 1.90’a yakın boyu vardı ve şimdi ben ondan daha uzun duruyordum. Auson sırtarak ayağa kalktığında havaya zıpladım ve yüzüne bir tekme attım. Aldığı darbeye havaya uçtu ve sırtı sert bir şekilde çimenleri buldu. Savaşçılar bana doğru koşarken Hermes onları durdurdu. Bunu yapacağımdan zaten emindi. Burnumu çektim ve baygın Auson’a bir daha bakmadan Milie’ye doğru ilerledim.

Milie’nin yanına vardığımda ona arkasını dönmesini işaret ettim. İtiraz etmeden hemen yaptı.

Annesini ben öldürmüştüm, büyükannesini ve dedesini de ben öldürmüştüm. O çok sevdiği abisi de benim kılıcımdan geçmişti. Milie, o anlarda oralarda bir yerlerde saklanıyordu. Kapıdan çıkarken büyükanne ayak bileğimden yakaladı ve bana ‘canavar’ diye seslendi. İki sene önceydi. Mili on üç yaşındaydı.

‘Ne dedin?’ demiştim ona.

‘Sen canavarsın. İnsan değilsin. Bir hayvan bile değilsin,’ dedi nefesi güçlkle çıkıyordu ama ayak bileğimi öyle çok sıkıyordu ki ona bu gücü Tanrı’nın verdiğinden hiçbir zaman şüphe etmemiştim. Her ne kadar o anlarda Tanrı’nın varlığına inanmasam da! Ona doğru eğilmiş ve gülümsüyordum.

‘İyi bildin yaşlı cadı,’ dedim. ‘Ben bir canavarım.’ Göz kırıp ayağımı kurtarmaya çalıştım ama o eller bileğime çelik gibi yapışmıştı. ‘Bırak beni!’ diye bağırmıştım ona. Kılıcımı yerleştirdiğim kınından tekrar çektim, kolunu kesecektim.

‘Lanetim senin üzerine olacak! Benden hiçbir zaman kurtulamayacaksın. Sana yapışıp kalacağım,’ dedi, sanki bir anda ona yeni bir güç gelmiş gibi sesi oldukça gür çıkıyordu ve dualar etmeye başlamıştı. Kılıcım kalkmadı. O an kılıcımı kaldıramıyordum. Sanki göremediğim bir güç beni tutuyordu. Hayatımda hiç korkmadığım kadar korkmuştum. Olduğum yerde titremeye başlamıştım. Gözlerim korkuyla irileşmiş, bileğimi tutan yaşlı kadının gözlerine bakıyordum. O hiç korkmuyordu.

‘Onu lanetleme!’ demişti Milie şarkı söyleyen sesiyle. Dönüp Milie’ye bakamamıştım bile. Gözler beni etkisi altına almıştı.

Yaşlı kadın bir anda durmuştu. Dönüp Milie’ye baktığı anda bende ona baktım. Pembeyaz teni, bal rengi saçları, beyaz elbisesiyle karşımda bir melek kadar güzel duruyordu.

‘Bir şartla,’ dedi yaşlı kadın. Yutkunarak tekrar ona döndüm. Bileğimi hala sıkıca tutuyordu ve ben kıpırdıyamıyordum.

‘Ona iyi bakacaksın. Onu koruyacaksın,’ dedi bana dişlerini sıkarak. Bir an için küçük kıza baktım, korkmuş gözlerle bana bakıyordu. O da benim gibi titriyordu. Benden mi korkuyordu yoksa büyükannesinden mi hiçbir zaman öğrenememiştim. ‘Belki de içinde bir yerde bir insan kalmıştır ve belki de benim evime bu yüzden gönderilmişindir.’

‘Ben buna söz veremem,’ dedim titrek bir sesle. Milie’den bir hıçkırık yükseldi.

‘Başka yolun yok,’ dedi hırıltılı bir sesle, artık son nefesini veriyordu. Tekrar dönüp Milie’ye baktım. Korunması gerekiyordu. Ben bırakırsam en fazla bir hafta yaşayabilirdi. Ve bu kadından korkmuştum.

‘Söz veriyorum.’ Kelimeler dudaklarımdan çıktığı anda kendime şaşırmıştım. Bu kesinlikle ben değildim ama söylemişim bir kere. Kadın benim bilmediğim bir dilde birkaç kelime fısıldadı ve gözlerini kapadığı anda eli bileğimi serbest bıraktı.

Milie, o günden beri benimle birlikteydi. Her gün ondan bir nefret belirtisi, bir öfke bekledim ama hiçbir zaman olmamıştı. Beni bir abla gibi seviyordu, bana o kadar yabancı bir şeydi ki ilk anlarda ondan nefret etmişim. Hatta dövmeyi ya da onu öldürmeyi bile düşünmüştüm. Tanrı aşkına, ailesini biçmişim. Beni neden seviyordu? Bunu hiçbir zaman öğrenemeyecektim. Ama sözümü tutmuştum. O yaşlı cadı her gün rüyalarımın girerek beni ele geçiriyordu. Son birkaç aya kadar beni hiçbir zaman rahat bırakmamıştı. Ve ben artık iyi olmaya karar verdiğim ve Arthur’u düşüncelerime ikna edemeyip öldürdüğüm gün rüyalarımın gitmişti. Ve sanırım Milie’yi sevmeye başlamıştım. Onu küçük bir kardeş gibi görmekten kendimi alamıyordum. Zayıflık... Zayıflık... Zayıflık...

Milie'nin ağzındaki bezi çözdüm. Bana tekrar döndüğümde eğilip yanağından öptüm ve saçlarını okşadım.

“Korkma. Sana bir şey olmayacak,” dedim fısıltıyla hala saçlarını okşarken.

“Sana?” dedi titrek bir sesle. Gözyaşları yanaklarında aşağıya sicim gibi akıyordu.

“Bana da olmayacak.” Yerde yanan közleri gösterdim. “Benim için bir şey değil.” Ona göz kıptım. Hermes’e döndüm. “Onun ellerini çözün ve bunu izlemesine izin vermeyin,” dedim. Bir baş hareketiyle Milie’yi benden sertçe kopardılar ve alandan dışarı götürdüler.

Pekala, yapmamış değildim. Çocukluğumda beni zorluyordu ama her şeye alışıyordu insan. Ayaklarımdaki nasırlar bu yüzden değil miydi? Davul sesleri şiddetli bir hal almaya başladı. Hermes ve adamları beni beklenti dolu gözlerle izliyorlardı. Közlerin tam önünde durdum ve derin bir nefes aldım.

Aslında kolaydı. Hissizliğin nasıl bir şey olduğunu iyi biliyordum, bu dünyadan kopmak gibiydi. Ayaklarım közlere değdiğinde önce hafif bir yanma hissettim, beynimdeki tüm düşünceleri bir kenara bıraktım ve kendimi müziğe verdim. Müziğin ezgilerine göre hareket ediyordum. Alan yoktu, Hermes yoktu, askerleri yoktu, işkenceler yoktu.

Bir ninni vardı, beni küçücük bir çocukken ateşlerden koruyan, işkencelerden koruyan, melodik sesli bir kadının söylediği bir ninni. Kulaklarım tekrar o ninniyle dolmuştu. Gözlerim kapalıydı. Kendi dünyama geçişim, ateşi unutuşum saniyelerimi almıştı. Beni kollarında taşıyan güzel kadının kollarındaydım yine. Öyle güzeldi ki... Yemyeşil gözleri gülerek bakıyordu. Sesi bana dünyanın çok güzel olduğunu, benim dünyadaki en güzel varlık olduğumu fısıldıyordu kulağıma. Bu benim ninnimdi. Simsiyah uzun saçlar sarmıştı tüm bedenimi. Kahkahalarım gökyüzünün mavisine karışıyordu. Güzel kadın hala bana ninniye mırıldanıyor, bana dünyanın tüm güzelliklerini sunuyordu.

Ona benziyordum. Yeşil gözlerim, simsiyah uzun saçlarım, mermer gibi pürüzsüz ve beyaz tenimle tıpkı ona benziyordum. Kulağımdaki melodi hızlandı, karanlık etrafımda dönmeye başladı. Ninni değişti, davul seslerine karıştı ve haykırışlar sardı ortalığı. Kadının kollarından koparmaya çalışıyorlardı beni, ağlıyordum... Kadının yeşil gözleri kan çanağına dönmüştü, kollarıyla beni sımsıkı kavıyor ama yeterince güçlü olamıyordu. Her yeri bir kırmızılık sardığında kadının kolları gevşedi ve ben korkunç kollar arasındaydım. Ağlıyordum. Avazım çıktığı kadar ağlıyordum. Davullar tekrar kulağımda ritim tutmaya başlamıştı.

Gözlerimi açtığımda alan etrafımda dönüyordu. Hayır. Ben dönüyordum. Közlerin üzerinde değildim artık. Davulların ritmi yavaşladığında bende kendimi durdurdum ve sırtımı dikleştirip Hermes’e baktım. Başım hala biraz dönüyordu ve ateş ayaklarımı yakmamıştı. Bu her zaman işe yaramıştı.

Hermes uzun bir süre hiçbir şey söylemeden gözlerimin içine baktı. Ayağa kalktı ve bana doğru yürümeye başladı. Gözlerindeki hayranlığı görmemek imkansızdı. Ellerini havaya kaldırdı ve birkaç kez çıırttı. Ona doğru yavaş adımlarla ilerlemeye başladığımda.

“Olduğun yerde kal!” dedi elini havaya kaldırıp.

“Bu kadar ödlele olma,” dedim gülerek.

“Biraz önce orduyu yakacak alevlerin üzerinde dakikalarca dans ettin, ayaklarını çözdüğümüz anda Auson’u yere serdin. Biraz ödlele olmak ölmekten iyidir.” Sonra askerlerine baktı. “Bağlayın onu!” dedi.

Beş asker etrafımda kılıçlarıyla ve şaşkın bakışlarıyla toplandılar. İstesem onları biraz korkutabilirdim ama yorulmuştum. Hiç hareket etmeden ayaklarımı bağlamalarına izin verdim.

“Seninle yarın konuşacağız, sevgilim. Güzel gösterin için teşekkür ederim. İyi düşün ve kararını ver. Sadece birkaç günün var, bu her güne iki kişi demek. Ne demek istediğini anlıyorsun, değil mi?”

Başımı salladım ve merdivenlerden inmeye başladım. Atlas, Igor ve Auson tekrar beni zindanıma götürmek için harekete geçtiler.

Zindana geri getirildiğimde diğer zincirlerimi taktılar. Auson çıkmadan önce yumruğunu mideme geçirdi ve bu beni kahkahalarla güldürdü.

Demir kapı üzerime kapandığında kendimi yere bıraktım. Kollarımı mideme bastırdım ve dizlerimi kollarımın üzerine kapadım. Sonra çığlık atmaya başladım. Boğazım yırtılana kadar çığlık attım.

Pat, pat, pat...

Bu ses beni kendime getirdi. Güldüm ve duvara doğru sürünerek ilerledim.

Pat, pat, pat...

Sese karşılık vermek hoşuma gidiyordu. Ses tekrar bana döndü, eğer kolumu kaldırarak gücüm olsaydı ona karşılık verirdim ama taş duvarlar sırtımı çizirken yere kapaklanmışım. Gözlerim kapanmaya başladığında taş duvar ‘pat pat’ sesleriyle yankılanıyordu.

“Üzgünüm,” diye fısıldadım.

Gözlerimi faltaşı gibi açmış, karanlık zindana bakıyordum, tabii ki hiçbir şey görünmüyordu. Milie'nin büyükannesi uzun zamandır ilk defa rüyama girmişti. Tenim terden sıırıslıklam olmuştu, avuç içlerim vıcık vıcıktı, eteğime sildim avuçlarımı. Ne gördüğümü tam olarak hatırlamıyorum ama o gözleri çok iyi hatırlıyordum. Başımı iki yana salladım ve doğrulmaya çalıştım. Sırtımı duvara verip oturdum. Sonra aklıma ilk gelen şeye şaşırdım ve duvara vurdum. Ses gelmeyince omuz silktim.

Pekala. Düşünmenin zamanı gelmişti.

Bir: Beni öldürmeyeceklerdi. En azından şimdilik!

İki: Savaşa girmezsem her gün iki askerim ölecekti.

Üç: Milie'ye olan alakamı onlara oldukça açık bir şekilde belli etmiştim ve onlar bunu bana karşı kullanacaklardı. Bugünü kurtarmıştım ama yarın sorun olacaktı.

Dört: Çocuklarım ne haldeydiler?

Beynim yavaş yavaş yerine oturmaya başlıyordu. Beni sonsuza kadar ellerinde tutmayacaklarsa bile askerlerimi tüketene kadar ellerindeydim. En son da ben öldüm. Bugün Milie'yi kullanmışlardı, yarın diğer çocukları kullanabilirlerdi. Onlar Milie'den daha küçüklerdi. Ailelerini öldürmeseydim onları ailelerine geri verirdim ama Milie'nin köyüne ve o gün tüm köylere yaptığımız baskınlarda topladığım elli üç çocuk hala benim elimdeydi. Onları eğitiyordum. Bu savaşa girmeyişim onların sonu olur muydu? Evet, kesinlikle olurdu.

Savaşa girmeyi kabul edersem belki sadece çocuklarım kurtulurdu ama Hermes'in arkasındaki adamın elinde kalırlardı. Lookan beni kesinlikle öldürürdü ve tabii tüm savaşçıları da. Ama anlayamadığım Hermes neden kendisini bu savaşa sokuyordu?

Duvara sinirle bir yumruk attım. Birkaç saniye sonra duvardan ses yankılandı. Şaşıarak duvara baktım ve güldüm. Tabii ya. Sesi tekrarladım.

Pat, pat, pat...

Bu ses bana gerçekten iyi geliyordu. Ses duvarda sürekli yankılanırken ve ben sesi tekrar ederken, beynim hızla işliyordu. Seçeneklerim nelerdi? Birincisi, savaşa elim ayağım zincirlenmiş halde gitmeyecektim. Tabii savaşçılarımda. Ama Hermes bunun için bir şey düşünmüş olurdu muhakkak. Büyük ihtimalle biz savaştan dönene kadar çocuklarımı esir edecekti.

Eğer silahlarıma kavuşursam ve askerlerim silahlarına kavuşursa savaşa girmeden bir şeyler yapabiliriz. Hermes'in derisini yüzebilirdim. Sadece bu savaşı kabul ettiğimi söyleyip neler yapmam gerektiğini öğrenmek yeterliydi belki de. Silahlarımı hemen vermeyeceğini biliyordum. Beni iyi tanıyordu. Onun askerleri benimkilerden çok daha kalabalıktı ama ben kendi askerlerime güveniyordum. Önemli olan tek şey ne yapmak

isteğimi onlara işaret diliyle anlatmaktı. Lookan'ın kalesini bilmiyordum ama buraya yakın olmadığına emindim. Eğer savaşa gireceksem tek bir şart koyacaktım. Çocuklarımı serbest bırakacaktı ve benim kendi askerlerimden belirlediklerim onları benim istediğim yere götürecekti. Hermes'i ve adamlarını öldürebilirim ve Lookan'dan yardım istersem arkadaki gizli isimden kendimi koruyabilirdim. Bu ismi Hermes'ten öğrenemeyeceğimi anlamıştım. Ama eğer planlarım beni yarı yolda bırakmazsa Lookan'ın yardımıyla kendimi ve askerlerimi koruyabilirdim. Pekala. Duvara sevinçle üç kere vurdum. Bu bir teşekkürdü ve coşkuyla karşılığı geri geldi.

Zincirlerimi ellerime dolayıp hızla demir kapıya doğru ilerledim. Ayaklarım hafifçe sızlıyordu. Ateşte yürümenin getirileri... Herkes ateşte yürüyemez değil mi? Demir kapıya zincirlerimle vurmaya başladım ve avazım çıktığı kadar bağırmaya başladım.

"Hermes." Hem bağılıyor hem vuruyordum. Zindanların demir kapılarından kendi askerlerimin karşılığını almaya başladım. Bağırığımı herkes öğrenmişti yani. Bunu düşününce bir an dondum ve sonra omuz silkip tekrar vurmaya başladım.

"Hermes... Buraya gel lanet orospu çocuğu." Avazım çıktığı kadar bağıryordum. Sonunda ayak sesleri duymuştum. Yandaki zindanda tıkırtılar geliyordu ama ses duyulmuyordu. Bizim demir kapılarımızda demir parmaklıklı pencereler vardı ama her zaman sürgüleniyorlardı. Sesimin duyulması için avazım çıktığı kadar bağıryordum ve tüm zindanlardan da bir bağırış kopuyordu.

"Mel... Lanet olsun... Gecenin bu saatinde ne istiyorsun?" Atlas sürgüyü açmış, yüzünü fazla yaklaştırmadan bağıryordu.

"Bana Hermes'i çağır."

"Uyuyor ve müsaade et bizde uyuyalım," diye bağırdı yüzüme doğru. Igor yanında duruyordu. Demir parmaklıklara yüzümü dayadım. Bunu yapmam için ayakucumda iyice yükselmem gerekiyordu.

"Atlas... Söyleyeceklerim önemli. Ama çağırıp çağırmamak senin bileceğin iş. Başını sevmiyorsan da senin sorunun." Gürültülü bir şekilde yutkundu ve elindeki meşaleyi bana doğru tuttu.

"Sen ciddisin," dedi yüzünü buruşturarak.

"Hemen çağır," dedim dişlerimin arasında. Diğer zindanlardan hala zincirlerin demir kapılara vurulmasının sesleri geliyordu. Kulağa bir melodi gibi geliyordu. Gözlerimi kapayıp genişçe gülümsedim.

"Sen gerçekten delisin," dedi kalın bir erkek sesi. Gözlerimi açtığımda Atlas'ın çoktan gitmiş olduğunu ve Igor'la yüz yüze olduğumu gördüm. Elindeki meşaleyi yüzlerimiz arasında tutmuş gözleri ışıldayarak bana bakıyordu.

“Yanıma gelip test etmek ister misin?” diye sordum sırtarak. Bana gülümsedi sadece. Sonra çevresine bakındı ve parmaklıklara doğru eğildi.

“Dikkatli ol,” dedi fısıltıyla. Kaşlarımı kaldırarak ona baktım.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordum.

“Hepinizi ölüme gönderiyor,” dedi tekrar fısıltıyla. Arada bir arkasını dönüp etrafını kontrol ediyordu.

“Bunu tahmin edebiliyorum.” Bir süre düşündüm. “Gönderiyor da ne demek?” diye sordum. Oralarda bir yerlerde bir ima yatırıyordu.

“Savaşa kendi savaşçıların bir kısmını gönderecek ve kendisi girmeyecek. Seni gönderecek. Dikkatli ol. Aklını kullan.”

Gözlerine dikkatle bakıyordum. Bir yalan kıvılcımı, bir işaret... Ama hiçbir şey yoktu. Bu adam ciddiye.

“Seni en iyisi olduğun için istiyorlar. Başaracağını düşünüyorlar ama hiç kimse kendi kışını ortaya koymuyor. Bu işin sonu iyi değil. Kaçabilirsen kaç!”

“Bana neden yardım ediyorsun?” diye sordum kaşlarımı çatarak.

“Bu bir yardım değil, eğer edebilseydim ederdim.”

“Ama neden bunları söylüyorsun?” diye sordum inatla. Omuz silkti ve gözleri ışıdayarak gülümsedi. İki parmağını yüzüme, daha doğrusu gözlerime doğru kaldırdı.

“Gözlerin,” dedi ciddi bir sesle. “Gözlerin yüzünden.”

“Sence bu yeterli bir sebep mi?” diye sordum şaşırarak.

“Bence kesinlikle yeterli.” Omuz silkti ve tekrar gülümseyerek bana baktı.

“Sen de delisin,” dedim ben de gülümsemesine karşılık vererek.

“Biraz,” dedi sırtarak, “ama senin kadar değil.”

“Hermes’in arkasındaki ismi biliyor musun?” diye sordum hemen. Başını iki yana salladı.

“Sadece Hermes biliyor,” dedi üzgün bir sesle. Sonra ikimizde yaklaşan ayak seslerine kulak verdik. Igor tekrar sessizliğine gömüldü ve bir iki adım geriledi.

Hermes, görüş mesafesine girdiğinde ona kaşlarımı çatarak bakıyordum. Demek beni savaşa yalnız gönderiyordu! Bunun anlamı neydi?

“Sevgilim... Sevgilim,” dedi hala uykulu bir sesle. “Beni özlediğini biliyorum ama sabahı bekleyemez miydin?” Hala benim zindanına doğru yürüyordu.

“Bir cevap istiyordun,” dedim, gülümseyerek gözlerine baktım. Bir an için kaşlarını çatı ve sonra o da gülümsedi.

“Bana kabul ettiğini söyleyen iyi olur.” Başımı onaylarcasına salladım. “Akıllı kız.” Genişçe gülümsedi.

“Aç şu kapıyı, ayrıntıları konuşmak istiyorum,” dedim.

“Hay hay. Ama bir söz ver. Kimseye saldırmak yok.”

“Yok,” dedim direk. En azından şimdi değil.

Yarım saat sonra Hermes’le aynı masada tekrar oturuyorduk. O masanın başında ben de tam yanımdaydım. Ellerim hala kelepçeli ve ayaklarım zincirliydi ama bu kısa bir zaman için böyleydi.

“Fikrini bu kadar çabuk değiştiren şeyin ne olduğunu çok merak ediyorum,” dedi Hermes kısık bir sesle. Sesi ve gözleri kuşkularını gizlemiyordu.

“Savaşçılarımı istiyorum. Ve çocuklarımı. Hemen şimdi!” Onun söylediklerini duymazlıktan geldim.

“Belki önce-” Elimi kaldırarak sözünü kestim.

“Hemen Hermes. Savaşçılarım ve çocuklarım. Ve Milie... Hemen şu anda görmek istiyorum.”

Hermes içine derin bir nefes çekti ve bir süre gözlerimin içine direkt bakarak düşündü. Sonra başını salladı.

Savaşçılarımı görene kadar tek bir söz konuşmadık. Zincir sesleri, öfkeli haykırışlar, arada dudaklardan kaçan inleme sesleri duyduğumuzda başımız sesin geldiği yere döndü. Zindanların bulunduğu yerden savaşçılarım görülmeye başlamıştı. Ellerim masanın üzerinde kelepçelerin el verdiği birbirene kenetlenmiş, boş bakışlarla yıkılmış, yıpranmış, hasar görmüş savaşçılara ve korkuyla titreyen çocuklarıma bakıyordum.

Gözlerim önce Milie’yi aradı. Simon’un yanında duruyordu ve iyi görünüyordu. Üç sıra halinde dizilmişler, savaşçılar tarafından ite kaka ilerletiliyorlardı. Dişlerim yanağımın içini kemirmek için harekete geçti. Bir ayağım yerde ritim tutarken zangır zangır titremeye başladı.

Bana işkence etmeleri normaldi. Bunu kaldırabilirdim, çünkü istedikleri benim. Ben nereye yönelirsem savaşçılarında oraya giderdi. Onların işkence görmesine gerek yoktu. Hala içimde iki savaşçımın öldürülmediğine dair bir umut vardı ama bu görüntülerden sonra bunu yapmış olduklarına inanıyordum. Bunu bir yere kadar anlayabilirdim. Eğer ben yapıyor olsaydım bende böyle yapardım. Beni ele geçirmek için iyi bir tehdit yoluyla. Ama savaşacak askerleri böyle köreltmek kabul edilemez bir şeydi.

“Mel,” dedi Hermes kısık bir sesle. Kelepçeli ellerimi hızla kaldırdım ve havayı yararak masanın üzerine sertçe indirdim.

“Kes sesini!” diye bağırdım. Tüm askerlerim -belki birkaçı eksikti, henüz göremiyordum- görüş alanıma girene kadar kimsenin konuşmasına izin vermedim.

Sonunda başımı Hermes’e çevirdim. Gözlerindeki karanlığın anlamını çözmekle uğraşmadım. Üzgün görünüyordu sanırım.

“Kaç kişi eksik?” diye sordum düz bir sesle.

“On beş,” dedi o da aynı ses tonuyla.

“Bana iki demiştin.”

“Yalan söyledim.”

“Hepsi kadın mı?”

“Biri erkek, diğerleri kadın.”

“Seni orospu çocuğu!” diye kükredim ayağa fırlayarak. Hermes olduğu yerde kaldı. Sadece gözleri beni takip ediyordu.

“Evet. O fahişenin babamın adını bile hatırlamadığına eminim,” dedi kayıtsız bir tonla. Sonra omuz silkti.

“Beni savaşa bu tükenmiş askerlerle mi sokacaksın?” diye bağırdım.

“Dinlenecek zamanınız var.”

“Ya çocuklar?”

“Hepsi sapasağlam.”

Gözlerimi kapatıp derin nefesler çektim içime. Olan olmuştu. Artık yapacak bir şeyim yoktu. Bağırıp çağırmak anlamsızdı ama anlamlı olan öfkemden bir an önce kurtulup mantıklı düşünmeye ve konuşmaya başlamalıydım.

Ellerimi kaldırıp burnumu sıktım. Gözlerimi tekrar açtığımda biraz olsun öfkemi dindirebilmişim. Sandalyeye tekrar oturdum.

“Önce bana şarap ver,” diye başladım söze. “Biz konuşurken onlar temizlenecek ve onları güçlendirecek yiyeceklerle beslenecekler. Daha rahat yataklarda yatacaklar. Bugün dinlenmelerini istiyorum. Ve tedavi olmalarını. Şafak sökmek üzere. Gece başlayabiliriz ve biraz dinlendikten sonra gündüz devam ederiz.

İlk şartlarım bunlardı ve Hermes hiç itirazsız kabul etmişti. Gözlerimin önünde tüm zincirlerinden kurtulmuşlardı. Onlar alandan ayrılana kadar Hermes’e bakmadım. Alandan en son Simon çıktı. Çıkmadan uzun süre gözlerimin içine baktı, aldığı tek karşılık her zamanki boş bakışlar olmuştu.

“Artık konuşabilir miyiz?” diye sordu Hermes ben Simon’un arkasından boş alana bakarken. Bakışımı ona çevirdim.

“Evet,” dedim. “Başla.”

“Birkaç hafta önce, bana bir elçi geldi. Bir krallık elçisi. Teklifi bana o getirdi ama benden savaşmamın dışında asıl istediği şey seni savaşa sokmak için ikna etmemdi. Yani beraber savaşmamızı istiyordu. Adımızın bir arada anıldığını duymuş ve bir şeyler anlamış-”

“Anlamış ama yanlış anlamış,” diye sözünü kestim.

“Dinleyecek misin?” dedi sıkılmış bir tonla.

“Devam et.”

“Ben de aynen öyle söyledim. Bizim birbirimizden pek hoşlanmadığımızı. Bana eğer seni savaşa sokmaya ikna edersem, reddedemeyeceğim bir teklifle geleceğini söyledi. Gerçekten büyük para. Yıllarca savaşa girmesem bana ve savaşçılara yetecek bir para. Ben de senin artık eskisi gibi olmadığını, değişimde olduğunu ve seni esir alabileceğimi söyledim. Ama tek bir şartla, arkamda hangi ismin olacağını bilecektim ve karşılıklı bir anlaşma yaptık. Bu durumda bana sadece benim para alabileceğimi ve istersem seninle paylaşabileceğimi söyledi. Kiminle savaşacağımızı daha yeni öğrendim. Lookan’a bulaşmak istemezdim ama kabul etmiş oldum bir kere.

Biraz gözünü korkutacaksın. Büyük bir krallık ama sen de iyi ve akıllı bir savaşçısın. Beklemediği bir anda ona bağlı bölgelere ve kalelere birkaç kuşatma ile sarsılacaktır. Yıkılmayacak tabii. Hemen karşı atağa geçecektir. Nerede olduğunu bilmiyoruz, hiç kimse bilmiyor. Bize kendisi lazım. Onu ele geçirmek zorundayız ve ondan almamız gereken bir şey var. Bir taç, birkaç yüzyıl öncelerden gelen bir taç ve değeri bu dünyayı satın alabileceğin kadar. Anladın değil mi? Önemli olan Lookan’daki bu değerli tacı alabilmemiz. Savaşın yegane amacı bu! Senin tacı alabileceğinden neredeyse emin. Seni bu yüzden istiyor.”

“Lookan’ın nerede olduğunu bilemiyorsak onunla nasıl savaşıcağız?” diye sordum.

“Aslında ilk plan onu zora koşarak ortalığa çıkmasını sağlamaktı. Çok iyi koruyor kendisini. Ama kendini koruyamayan biri var elimde.” Yüzünde büyük bir sırıtma vardı, şarabımdan bir yudum aldım ve kaşlarımı kaldırarak ona baktım.

“Prens Artemis elimde.” Çenem yere düşecekken son anda kurtardım. Bu kadar çok şaşıramazdım herhalde. Lookan’ın dillere destan olmuş oğlu Prens Artemis Hermes’in elindeydi. Bir süre düşündüm ve kahkahalarla gülmeye başladım. Kahkahalarım her zaman boş olurdu ama bu sefer gerçekten gülüyordum.

“Bana inanmıyorsun değil mi?” diye sordu sırıtması hala yüzünde dururken.

“Elbette,” dedim. “Artemis’ten bahsediyorsun. Lookan’ın oğlu Artemis’ten.”

“Aynı kişiden bahsettiğimize eminim. Dinle. Gerçekten elimde,” dedi. Artık sırıtmıyordu.

Kafamda bir anda bir ışık yandı, gözlerime de dolduğunu tahmin ediyordum bu ışığın. Hermes kendi çapında umutluydu, ben kendi çapımda. Eğer Prens Artemis’i kendi tarafıma çekersem ve oyunumu ona anlatabilirim daha fazla şansım olacağına emindim. Hermes benim için parmak şıklatmak kadar kolay olacaktı ama benim derdim arkasındaki isimdi. Kime karşı savaştığımı bilmiyorsam güçsüzüm demekti. Bu da canımı sıkıyordu. Burnum istemsizce oynadı. Bu olumlu durumlarda gösterdiğim bir tepkiydi.

Hermes alayla dudaklarını kıvrırdı. “Burnun oynamaya başladı yine. Yani bana inanıyorsun,” dedi keyifle gülümseyerek.

“Onu görmeden emin olamam. Ama eğer elimizdeyse senin kafanda beliren şeyleri de net olarak söyleyebilirim sanırım. Onu konuşturmuş olman lazımdı bu ana kadar, hatta hiç çaba sarf etmeden Lookan’ı elinde bile tutabilirsin. Büyük ihtimalle küçük prensini geri almak isteyecektir. Bir taç oğlundan daha değerli değildir ya...” Omuz silktim umarsızca.

“Bunları düşündüm. Evet,” dedi başını onaylarcasına sallayarak. “Ama Artemis ölümü bile göze alabilecek bir savaşçı, onu öldürmemiz ya da işkence ile konuşturamayacağımızı birkaç dakikada anladık. Ona zarar vermeyi de göze alamayız ayrıca. Lookan onun kimin elinde olduğunu bilmiyor ama öğrenebilirde. Bende kendi kıcımlı korumak zorundayım. Eğer Lookan öğrenirse ve onu almak isterse arkamdaki ismi söyleyip onunla işini görmesini söyleyeceğim ve oğlunu ona vereceğim. Belki çok etkili değil ama hiç planım olmaması en aptalca olan bir tane olmasından daha kötü.”

Gözlerinde hiç korku yoktu. Biz böyleydik, ölümle burun buruna yaşırdık ama asla korkmazdık, çünkü bu işe başladığımızda her gün ölümün bize diğer insanlardan daha yakın olduğunu biliyorduk. Ölmezsek iyiydi... Günü kurtarmış olurduk.

“Pekala, ben onunla ne yapacağım?” diye sordum ruhsuz bakışlarımı ona dikerek.

“Belki sen deneyebilirsin onu konuşturmayı.” Bana göz kırptı. “Bu işte ne kadar iyi olduğunu bizzat test ettim, inan bana etkili oluyor.”

Dudaklarım kıvrıldı. “İnanırım,” dedi alayla. Hermes başını iki yana salladı.

“Kaç kişi olacağız?” diye sordum. Artık kendi işime yarayacak soruları sormanın zamanı gelmişti. Hermes bana garip bir bakış attı. Bakışlarını okuyamadım, Hermes bu işte ustalaşmış gibi görünüyordu. Benim kadar ifadesiz duruyordu.

“Senin savaşçıların ve benim altı yüz savaşçım.” Tek kaşımı kaldırarak ona baktım. Benim kendi savaşçıları iki binin üzerindeydi. Lookan gibi büyük bir krallığı ve binlerce savaşçısı olan bir krala bu kadar savaşçı ile gitmenin delilikten başka bir şey olmadığını bir çocuk bile anlayabilirdi.

“Benim savaşçılarımda da sen olacaksın.” Gözlerimle sorduğum soruyu görmezden gelmişti.

“Sen gelmiyor musun?” diye sordum cevabını gayet iyi bildiğim halde. Başını iki yana salladı.

“Biz takviye olacağız, Lookan’ı ele geçirmek isteyen kişinin askerleri ve benim geride kalan askerlerim birleşecek ve sizin arkanızdan geleceğiz.”

“Beni yem edeceksin ve tepesine bineceksin. Beni seçtin, çünkü sonuna kadar gideceğimi ve onları şaşırtacağımı biliyorsun. Beni seçtin, çünkü onları yoracak kadar ayakta kalacağım. Beni seçtin, çünkü benden daha iyi bir intikam yolu olmaz, değil mi?” Kuru bir sesle söylediğim bu sözler içimdeki öfkenin en küçük kısmını bile ortaya çıkarmıyordu. Bu iyiydi. Çoğu zaman öfkeme hakim olmakta zorluk çekiyordum.

“Öncelikle seni ben seçmedim ama başaracağını biliyorum. Belki bize gerek bile kalmadan onu ele geçirebilirsin.” Sözlerine kendisinin de inandığı gözlerinden belli oluyordu ama hiçbir güç bu savaştan sağ çıkamazdı. Biz asla kamp olarak bir savaşa girmezdik, her zaman bir krallığın ya da savaşa girmiş olan güçlü ailelerin yanında olurduk. Kazanırdık veya kaybederdik ama hiçbir zaman bir krallık gibi sömürge altına girmezdik. Yine kendi yolumuzda devam ederdik.

“O zaman benimle birlikte savaşa gelin,” dedim, aslında bu benim için hiç iyi olmazdı ama bu durumda söylenmesi gereken en iyi şey buydu. Eğer onlar gelirse onlarla savaşmak güç olurdu, sadece altı yüz kişi hiçbir şeydi.

“Bu riski göze alamayız, Mel,” dedi. “Eğer hepimiz gidersek hiç şansımız kalmaz.”

“Sana piçin teki olduğunu söylemiş miydin?” diye sordum düz bir sesle.

“Ah. Evet. Birkaç kere.”

“Pekala. Prens nerede kalıyor?” diye sordum direkt. Hermes şüpheyile gözlerini kısarak bana baktı.

“Onu konuşturmam gerektiğini söylediğini sanıyorum,” dedim. Nedense bir an önce içimde prensi görme arzusuyla dolmuştum.

“Evet, ama bunu biraz dinlendikten sonra yapabilirsin. Şu halde pek bir işe yarayacağını düşünmüyorum. Yüzün dağılmış durumda, ölü kadar beyazsın ve güçsüz görünüyorsun.”

Kelepçeli ellerimi havaya kaldırdım. “Denemek ister misin?” diye sordum. Hermes bir kahkaha attı.

“Hayır,” dedi şarabından büyük bir yudum aldıktan sonra. Bir süre şarabı ağzında tuttu ve gürültülü bir şekilde yuttu. İğrenç herif.

“Beni ne zaman çözeceksin?” diye sordum. Önemsizmiş gibi davranmaya çalışıyordum ama önemliydi. Bir an önce ellerimin özgürlüğüne kavuşmam gerekiyordu.

Hermes bir süre gözlerimin içine bakarak durdu. Sanki gözleri kilitlenmiş ve ayrılamıyormuş gibiydi. Gözlerimi kaçırmadan bende bakışına karşılık verdim. Bir şeyleri tartıyorduk ama avantajlı olan taraf oydu. Ben sadece cesaretleliydim, bakmamın tek sebebi meydan okumadan başka bir şey değildi. Elimde kelepçelerimden başka hiçbir şeyim yoktu ama bu beni asla durduramazdı.

“Önce bir soruya cevap ver,” dedi çatılmış kaşlarla bana bakıyordu. Ona sadece baktım.

“Neden bir anda savaşa girmeyi kabul ettin? Öleceğinden emin olmana rağmen?” Güzel soru!

“İki seçeneğim var. Burada yavaş yavaş savaşçılarımla ölümünü ve tükenişlerini izlemek... çaresizce, acizce onlara yardım edemeden ve benim inadım yüzünden, ya da savaş alanında çarpışarak ölmek. Sence hangisi daha onurlu?” Gözleri tekrar gözlerimi araştırdı, bir şey arıyordu ve aradığı şeyi göremediğinde avının boynuna dişlerini geçirmiş bir aslan gibi hevesle sırttı.

“Onurlu olmanın bizim için bir yararı yok ama sen illa da onur diyorsan evet. Haklısın. Ama eğer bir planın varsa çocukların benim elimde. Bunu düşün ve öyle karar ver.”

“Ah... O konuyu da unutuyordum. Ben buradan gittikten üç gün sonra onları serbest bırakacaksın. Bu savaşmak için aklımı korumamla ilgili, kafam başka bir şeyle meşgul olurken savaşamayacağımı iyi biliyorum ve sen de bunu istemezsin. Ya da öfkelenip senin savaşçılarına saldırabilir ve geri dönüp seni becerebilirim.” Kaşları şokla havaya kalktı. “İyi fikir ha?” dedim ona göz kırparak.

“Sana hala güvenemiyorum,” dedi yüzünü buruşturarak.

“Güvenme de zaten. Ama bana mecbursun. Benim söylediklerime uymak zorundasın. Hemen demiyorum. Üç gün sonra benim belirlediğim savaşçılarla ve benim belirlediğim yerlere götürülecekler.”

Hermes başını salladı. “Pekala,” dedi. Bana inandığını görebiliyordum. “Şimdi seni şu kelepçelerinden ve zincirlerinden kurtaralım.”

Gözlerimin parıldadığını ben hissetmiştim, o görmüştü. Bir an için alana ve nöbet tutan askerlerine baktı. Hala emin değildi ama savaşacaksam bunu yapmak zorundaydı. Sanki Tanrı’ya yalvarıyormuş gibi başını karanlık gökyüzüne kaldırdı.

“Auson,” dedi sadece. Ama Auson kıpırdamamıştı bile. Hermes tek kaşını kaldırıp ona baktı. “Güvence mi istiyorsun? Ne?” diye sordu arkamda konuşmamız boyunca sessiz duran adama. Atlas görünürde yoktu ama Igor’un da arkamda bir yerde olduğunu biliyordum. Auson yine bir şey söylemedi ama hareket de etmedi. Hermes yorgun bir şekilde gülümsedi ve gözleri başka yöne kaydı.

“Igor, sen çöz,” dedi ve yine bakışlarını bana çevirdi. “Tekmeni yiyene kadar senden neden bu kadar tedirgin olduğumuzu anlayamamıştı. Şimdi kendisi daha temkinli davranıyor, yirmi dakika boyunca baygın durunca.” Kahkahası ormanda yankılandı ve sökmek üzere olan şafakta uyanan orman dünyasında bir hareket başlattı.

Igor her zamanki soğuk tavırlarıyla yanıma yaklaştı, içinde korku belirtisi yoktu. Ama bunun konuşmamızla ya da benden hoşlanmasıyla bir ilgisi olduğunu düşünmüyordum. Ona hala güvenmiyordum. Bir oyun bile olabilirdi. Hermes akıllı bir liderdi. Ellerim ve ayaklarım dakikalar içinde serbest kaldığında ayağa kalktım ve Hermes’e baktım. Igor tekrar yerine geçmişti.

“Görelim bakalım şu prensi,” dedim sırtarak. Hermes de sırttı ve ayağa kalktı.

“Dikkat et,” dedi hala sırtırken. “Yakışıklı ve fazla cazibeli.”

“Sen de öylesin,” dedim omuz silkerek, onu beklemeden yürümeye başlamıştım zindanlara doğru. “Ama ilk fırsatta gırtlığını parçalamaktan başka istek yok içimde.” Dönüp ona baktım boş gözlerle. Bir an için hızla göğsü şişti ve bir süre öyle durdu sonra başını iki yana sallayıp arkamdan gelmeye devam etti. Korku iyiydi.

Zindanlara vardığımızda onun beni yönlendirmesine izin verdim. Çıplak ayaklarımdan hiç ses çıkmıyordu, kendi zindanımın bulunduğu bölüme doğru gidiyorduk. Meşaleler yavaş yavaş sönmeye yüz tutmuşlardı. Taş duvarlarla kaplı dar zindan koridorunda hızlı bir tempoyla yürüyorduk. Hermes’in botlarından çıkan sesi takip ediyordum. Igor ve Auson arkamızdan geliyordu. Hava neredeyse aydınlanmak üzereydi. İlk ışıklar havaya değmeye başlamıştı. Zindan koridorundaki pencereye çivilenmiş olan kalasların arasından ışık sızıyordu hafifçe.

Kendi zindanımı görünce duraksadım ama Hermes şaşkın bakışlarım arasında benim zindanımın yanındaki demir ve sürgüsüz kapıya anahtarı yerleştirdi. Şaşkınlığımı gizlemeye çalıştım. Yüzüm ne kadar boşsa içimde bir kıpırdanma olmuştu. Demek benim seslerle anlaştığım kişi Prens Artemis'ti.

Hermes, kapıyı ileri doğru itirdi ve geri çekilip bana eliyle içeriye girmemi işaret etti. Bir iki adım atmıştım ki Igor kolumdan yakalayıp bana meşalesini verdi, sonra elini eteğinin kemerine atıp bıçağını verdi.

“Biraz tehlikeli,” dedi kısık bir sesle. Ona bir baş selamıyla teşekkür ettim. Bir elimde meşale ve eteğimin kemerine sıkıştırdığım bıçakla bir iki adımda kapıya gittim.

Karanlık zindana adım atmadan önce meşaleyi içeriye doğru uzattım ve arkasından bir iki adım daha atıp kapıdan içeri geçtim. Yerde boylu boyunca uzanmış iri erkek bedeni yatıyordu. Oldukça büyük görünüyordu. Ama meşale zindanı fazla aydınlatmıyordu.

“Aha...” dedi elini gözlerine siper ederek Artemis. “O gördüğüm bir çift iri göğüs mü? Yoksa bana mı öyle geliyor?” Sesi kalın ve okşayan bir sestti. Sesini duyduğum anda içimde bir ürperti oldu. “Ve bir çift uzun seksi bacaklar.”

“Sana demiştim,” dedi arkamdan Hermes. Ona cevap vermedim. Hala yerde elini gözlerine siper etmiş adama bakıyordum. Uzun bir boyu vardı ve iri bir bedeni. Meşaleyi neredeyse yüzüne tutuyordum, bir süre sonra elini yüzünden çekti ve boynunun altına yerleştirdi. Doğrudan bana bakıyordu. Onu başından ayakucuna kadar süzdüm. Kısa saçları vardı, karanlıkta koyu renkli görünüyordlardı, gözleri de koyu renkli görünüyordu. Yüzünde benimki kadar hasar olmasa da dudağının kenarında ve kaşında bir yırtık vardı. Altında deri, bacaklarını saran bir pantolon vardı ve üzerinde bundan başka bir şey yoktu. Çıplak göğsü kas yığını gibiydi, nefes alıp verdikçe kaslar dalgalanıyordu resmen, üzerinde kırbaçlanmasından kaynaklandığını düşündüğüm uzun çizgilerden oluşan yaralar vardı. Işık çalmamak için kendimi zor tutuyordum, bu nasıl bir erkekti böyle! Tanrım... Çok... Pekala yakışıklı demek haksızlık olurdu. Çok daha güzeldi. Biraz fazla seksiydi.

Kavisli kaşları birden çatıldı ve biçimli gözlerini kısarak meşalenin arkasındaki yüzümü görmeye çalıştı. Bakışları neredeyse yırtıcıydı. Dikkatle bakınca gözlerinin renginin mavi olduğunu fark ettim. Koyu bir mavi. Başımı yana eğdim, birkaç günlük sakalının altında bile dudaklarının kalınlığı ve güzelliği fark edilebiliyordu. Düz, biçimli bir burnu vardı. Bir erkek bu kadar çekici olmayı hak etmiyordu.

“Yüzünde bacakların kadar güzel mi?” diye sordu bir anda, güzel dudakları şehvetle bükülmüştü. Kavisli kaşları havaya kalktı ve gözleri irileşti.

“Kapa çeneni!” dedim ona düz bir sesle. Sesimi iyi kullanmanın yararını bir kere daha görmüştüm. Etkilendiğimi bilmesini istemezdim. Başını yana eğdi ve yine beni daha iyi görebilmek için uğraştı.

Ona arkamı döndüm ve meşaleyi duvardaki bir deliğe sıkıştırıp tekrar ona döndüm. Bir anda ayağa kalkınca arkamda bir hareketlilik oldu. Arkama bakmadan elimi havaya kaldırdım ve ayak sesleri kesildi. Artemis, sanki elinde ve ayağında zincirler yokmuş gibi zarafetle hareket ediyordu. Ben onun gibi yapamayacağıma emindim.

“Üzerinden bir fil mi geçti senin?” diye sordu bana neşeli bir sesle. Ama gözleri dikkatle yüzümü inceliyordu. Gözlerinden aslında çok da fazla eğlenmediğini anlayabiliyordum.

“Onun gibi bir şey,” dedim omuz silkerek.

“Pekala, böyle de kabul edilebilir bir yanın var, sanırım o yaraların altından iyi bir yüz çıkar.” Sonra iri elini çenesine götürüp bir süre düşünürmüş gibi yaptı. “Aslında çok bir şey fark etmiyor, kıllı ve kaslı bacaklar ve iğrenç sakallı yüzler görmektense seni görmeyi tercih ederim. İşkencecimin güzel olması işkenceyi katlanılabilir hale getirir belki.”

“Fazla ümitlenme,” dedim sırtarak. “Benimle yalnız kalmak istemezsin.” Sonra her zamanki boş gülüşlerimden birini attım. “Belki anneni bile anarsın.”

Artemis önce yutkundu, sahte bir ürperti geçti bedeninden ve göğsündeki kaslar bir kez daha dalgalandı. Benimle eğleniyordu. Geniş göğsü beline doğru inceliyordu. Bende yutkunmak istedim bir an. Sonra başımı sallayarak kendimi toparlamaya çalıştım. Hermes’in ne kadar doğru söylediğini şimdi anlayabiliyordum. Bu adam fazla cazibeliydi. Artemis genişçe sırttı ve bembeyaz dişleri birden ortaya çıktı.

“Buraya beni seyretmek için mi geldin?” diye sordu. Dikkatle bir adım attı. Gözleri bir an arkamdaki adamlara kaydı ve sonra zincirlere. Bu hareketi beni güldürdü. Ne yapmaya çalıştığını anlamıştım. Zincirleri boynuma dolamak için fırsat kolluyordu. Olduğum yerde kaldım.

“Belki biraz sohbet ederiz yakışıklı,” dedim gülümseyerek. Bir adım daha atarak aramızdaki mesafeyi biraz daha kapadı. Ona izin verecektim. Bu riske girecektim. Dikkatle gözlerime bakıyordu, bir an gözlerinden bir parıltı geçti. Sonra elini düz ve kaslı karnına götürüp yere kadar eğildi.

“Nasıl isterseniz bayan.” Tekrar doğrulurken beklediğim şeyi yaptı. Bir eline takılı zinciri boynumu sardı hızla. Bedenimi kapıya doğru çevirdi ve diğer kolunu belime doladı. Hermes’in gözleri şokla açılmış bize bakıyordu. Igor’un kaşları sinirle çatılmış ve elinde kılıcı bir adım öne çıkmıştı.

Artemis’in nefesini kulağımda hissediyordum. Dudakları kulağıma nazikçe dokundu. Kısık ve iç gıcıklayıcı bir sesle konuşmaya başladı.

“Ne konuşacağız?” diye sordu. Sesinden eğlendiğini anlayabiliyordum.

“Hemen bırak onu,” dedi Hermes, işaret parmağını bize doğrultmuştu. Gözleri irice açılmış bana bakıyordu.

Artemis boynumdaki zinciri biraz daha sıktı. “Fantezilerle aran nasıl tatlım?” diye sordu yine aynı ses tonuyla.

“Ah...” dedim gülerek. “Oldukça iyi.” Konuşmak beni zorluyordu, zira zincir biraz daha sıkarsa boynumu kırabilirdi.

“Mesela...” dedi hızla nefes alarak. “Ölüm fantezileri.” Zinciri biraz daha sıktı.

“Bırak onu,” diye bağırdı Hermes tekrar. Gözleri öfke saçıyordu.

Artemis’in uzun parmakları karnımda dolanmaya başladı. Dudakları kulağıma sürtünüyordu ve bu beni çok garip bir durumda bırakıyordu. Hem artık nefes alamayacak duruma gelmişim hem de heyecanlanmışım. Lanet olsun! Gözlerimi bir süre kapalı tuttum ve açtığımda biraz daha sakindim. Artemis’in eli hala karnımı okşuyordu.

“Hiç sanmıyorum,” dedi yine kulağıma doğru. Sözleri bana değildi Hermes’e idi.

“Onu öldürürsen...” dedi Hermes, “sende ölürsün.” Tehdidi pek etkili değil gibiydi. En azından ben etkilenmemiştim.

Artemis, bedenimi biraz daha kendi bedenine bastırdı. Bedenlerimiz artık yapıştı. “Bir tane bir tanedir. Hem ben sana lazım değil miyim?” Sözleri alaylı çıkıyordu.

“Evet,” dedi Hermes sıkılmış bir nefes alarak. “Ama o daha çok lazım.” Eliyle beni işaret ediyordu. Artemis’in dudaklarını boynumda hissettim. Pislik!

“O zaman ikimizden de vazgeçmek zorundasın,” dedi gülerek. Gülüşü tenimi karıncalandırdı. Tanrım!

Bir elimi yavaşça duvara götürdüm ve iki kere vurdum. Konuşabilecek durumum yoktu. Artemis’in bana yapışık bedeninden gerildiğini hissettim. Hissettiğim başka bir şeyde onun gücüydü. Bedeninin gücü.

Pat, pat, pat... Sesi üç kez daha tekrarladım. Boynumdaki zinciri çekmediyse de konuşacak kadar gevşetti. Ama şaşkınlığını sadece bana belli etmişti. Diğerleri neler olup bittiğini anlamamışlardı. Nefesimi düzene sokmaya çalışırken zincir biraz daha gevşedi.

“Belki biraz...” dedim nefesimi biraz olsun ayarladıktan sonra. “Sohbet edebiliriz... Ne dersin?” diye sordum kısık bir sesle.

“Yalnız!” dedi sert ve otoriter bir sesle. Yutkundum o an. Sesi tenime işliyordu, bunun nedeni belki de bu kadar yakınımda olmasıydı. Nefesi sanki derimin altına işliyormuş gibiydi. Bunu bilerek mi yapıyordu?

“Ne söylediğini duydun Hermes,” dedim kısık sesle. “Neyi bekliyorsun?” Gözlerimi Hermes’e dikmiş bakıyordum.

Artemis, zincirleri gevşetmiş olmasına rağmen bedeninde bir milim kıpırdama olmadı. Hermes bizi bir an önce yalnız bıraksa iyi olacaktı. Bu iri adamın bedenine daha ne kadar yakın kalabilirdim emin değildim. Terlemeye başlayacağımı hissediyordum.

“Kız haklı,” dedi Artemis, eğlendiğini belli eden bir ses tonuyla. “Neyi bekliyorsun?” Yine kulağımın dibinden geliyordu sesi. Ayağına basmak ya da kemerimdeki bıçağı bir tarafına sokmak istedim bir an. Artık sinirimi bozmaya başlamıştı.

“Onu seninle yalnız bırakmak istemiyorum,” dedi Hermes, durumun hoşuna gitmediği belli oluyordu. Hoşuna gitmeyen benim onunla yalnız kalmam olduğuna emindim. Ölecek olmamı pek umursamayacağını tahmin ediyordum.

“Böyle birbirimizi mi izleyeceğiz? Oyun sergilemiyoruz.” Boğazımı temizleme ihtiyacı hissettim, yoksa konuşamayacaktım. “Ya da birbirimizi öldürmemizi mi bekliyorsunuz?” Ona elimle çıkmasını işaret ettim.

Artemis’in elinden kolaylıkla kurtulabileceğimi biliyordum. Bu duruma gelmeye de kendim izin vermiştim ama o bana lazımdı. Bana güvenmesi gerekiyordu. Sonuçta ben de ona güvenmiş, hayatımı ellerine bırakmıştım. Bunu daha sonra anlayacaktı.

“Pekala sevgilim,” dedi Hermes gülümseyerek. Bana yapışık beden biraz daha gerildi. Öfkeli bir soluk alıp zinciri tekrar sıktı. ‘Sevgilim’ sözü hoşuna gitmemişti sanırım.

Elim kemerimdeki bıçağıma gitti. Artemis’in bana bakmadığına emindim. Eğer onun yerinde olsaydım asla böyle bir hata yapmazdım. Hem ellerimi serbest bırakmıştı hem de bıçağı kemerimden almamıştı.

“Hadi Hermes,” dedim usulca. “Git artık.”

Hermes ve Igor bıçağı uzandığını görmüştü. Hermes’in sırtması bu yüzdendi sanırım. Hermes başını salladı uzun birkaç saniyeden sonra. Igor, birkaç adımla girdiği zindandan geri adımlarla ve Artemis’e tehditkar bakışlar fırlatarak çıkmaya başladı. Tam dönmek üzereyken gözleri büyüdü ve yanak kası oynamaya başladı. Hermes de kaşlarını çatmıştı. Auson görünürde zaten yoktu. Ödle herif. Bakışlarının odağına başımı kaldırıp baktığımda Artemis’in gözlerini gördüm. Gözlerindeki bakış insanın kanının donduracak gibiydi. Ölüm saçıyordu, belki de ölümü vaat ediyordu, benim kanım uzun zaman önce donduğundan pek etkilendiğimi söyleyemeyeceğim.

“Birbirinize yaptığınız kurlar bittiyse devam edelim mi?” diye sordum. Sesim her zamanki gibi düz çıkmıştı.

Mavi, derin bakan ve ölüm saçan gözler bana döndü bir anda. İçimde bir şeylerin yer değiştirdiğini hissettim. Hayır. Korkuyla ilgisi yoktu. O duyguyu tatmıştım. Hem de

birçok kere. O, çok iyi bildiğim bir duyguuydu. Bu tadını daha önce hiç almadığım bir şeydi. Kaşlarımı kaldırdım kimseden ses çıkmayınca.

“Sanırım senden hoşlanmaya başladım,” dedi ve ciddi yüzü aniden gülümsedi. Ardından kahkaha atmaya başladı. Bedeniyle birlikte bende sarsılıyordum.

Boğazımı temizleme ihtiyacı duydum bir kez daha. Normalde konuşabilmek için bu kadar çaba harcamaya gereksinim duymazdım. Bunun zincirlerle de bir ilgisi yoktu. “Yerinde olsam acele karar vermezdim,” dedim tek kaşımı kaldırarak.

“Ama benim yerimde değilsin.”

“Pekala,” dedim bıkkın bir nefes alarak. “Sıkıldım. Ya öldür ya konuşalım.”

“Sizin yöntemlerinizle mi?” diye sordu. Hala gülümsüyordu.

“Hayır,” dedim ben de sırtarak. “Benim... sadece benim yöntemlerimle.” Donuk gülümsemelerimden birini yolladığımda gülüşü yüzünde yavaş yavaş soldu. İyi... birbirimizi anlamaya başlamıştık sanırım.

“Çok eğleneceksiniz,” dedi Hermes ve demir kapı kapandı. Hangi ara zindandan çıktıklarını anlayamamıştım. Bu iyi değildi. Ben gözden bir şey kaçırmamaya alışmıştım ama onların gidişini görememiştim. Hata! Hermes muhtemelen benim olaya hakim olduğumu düşündüğü için gitmeyi kabul etmişti. Ve muhtemelen Artemis’e gülüyordu.

“Öyle mi?” diye sordu Artemis. Sesi ve gözleri şimdi oldukça yumuşak bakıyordu. Bir kadının üzerinde etkili olduğunu bildiği ve sanırım tattığı silahını kullanıyordu. Ama her kadın bir değildi. Neyse... Nasılsa öğrenirdi.

Kaşlarım havaya kalktı. “Ne öyle mi?”

“Eğlenecek miyiz?” Karnımdaki eli nazıkçe göğüslerime doğru tırmandı. Kılıç tutmuş eli her yerde tanırdım. Belirli yerleri nasırlı olurdu. Bu adamda uzun yıllar kılıç sallamıştı. Ama dokunuşu bambaşkaydı, boynumu tek eliyle kırabilecek güçte olduğunu fark etmiştim, dokunuşu ise tüy gibiydi. Nefesimin hızlanması normal miydi? Aldığım nefesi tuttum ve kendimi toparlamaya çalıştım.

Sol tarafımda duran bıçağı görmüş olmalıydı ama sanırım pek ilgilenmiyordu. Elimi yavaşça bıçağı götürdüm. Onun bir eli göğsümü kavrandığında ve dudakları boynumu bulduğunda bıçağı hızla çekip bacağına derin bir kesik attım. Gözleri şokla açılırken başımı zincirin dolama yönünün tersine doğru hızla döndürdüm ve zincirden kurtuldum. Aynı hızla onu kendi zincirleriyle doladım, elleri zincirin baskısını azaltmak için uzandı ve sıkıca kavradı. Dizlerinin arka kısmına sert bir tekme atarak onu dizleri üzerine çöktürdüm. Başını geriye atıp bana baktı. Şaşkın bakışları neredeyse beni güldürüyordu. Önüne düşen perçemlerini geriye atmak istedim birden gözlerini daha iyi görmek için.

“Eğleneceğiz,” dedim ona gülümseyerek. O da bana gülümsedi.

“Bana da öyle geliyor.” Nefes alışı hırıltılı olmaya başladı.

“Şimdi uslu bir prensçik ol ve büyük çocuklar gibi konuşalım. Beni karıştırma başkalarıyla, eğer seni öldürmem gerekiyorsa öldürürüm. Oyun oynamam. Kendi işimi kendimde görebilirim.” Gözlerini araştırdım ve parıltılardan başka bir şey göremedim. Ne yani? Sözlerimi umursamıyor muydu? Zinciri biraz daha sıktım ve o, boğulur gibi bir ses çıkardı. “Anlaştık mı?” diye sordum göz kırparak, zinciri konuşabilmesi için gevşettim.

“Anlaştık,” dedi morarmaya başlayan bir yüzle gülümseyerek.

Onu bir anda serbest bırakınca ellerinin üzerine düştü ve derin bir soluk aldı. Bıçağımı yerine koyarken çevreye bakındım, dikkatim hala onun üzerindeydi, ne yapacağı belli olmazdı. Karanlık köşede büyük bir taş bulup oturdum ve ayaklarımı ona doğru uzatıp birbiri üzerine attım. Hala nefes almaya çalışırken sırtını duvara yasladı ve gözleri dikkatle beni izlemeye başladı.

Bacaklarımı işaret ederek gülümsedi. “Daha iyi bir işkence yöntemi düşünemezdim,” dedi hırıltılı bir sesle.

“Nesin sen? Sapık mı?” diye sordum dudağımı bükerek. Alınmış gibi elini kalbine götürüp boynunu yana eğdi.

“Güzel kadınlara zaafım var.” Ellerini göğsünün üzerinde birleştirdi ve kaşlarını çatı. “Sert bir ilişkiniz var sanırım.” Başıyla yüzümü işaret etti. Anlamadığımı belli etmek için kaşlarımı kaldırarak ona baktım.

“Pekala sevgilim,” dedi Hermes’in berbat bir taklidini yaparak. Sonra güldü.

“Hayaller dünyasında yaşaması benim suçum değil,” dedim omuz silkerek.

“Ben de senin adına üzül müştüm.” Güzel dudaklarını büktü.

“Sen kendi adına üzül sen iyi olur,” dedim. Uzattığım bacaklarımı kırdım ve ellerimi dizlerimin üzerinde birleştirdim. Gözlerimiz bir an olsun ayrılmıyordu birbirinden. İkimizde tekin değildik ve ikimizde dikkatli olmaya çalışıyorduk.

Hızlı bir hareketle elini duvara vurdu üç kez, yüzümün sabit durumunu bozmadan ona baktım.

“Ne haber?” dedi ve gülümsedi.

“Demek anlamı buydu?” diye sordum.

“Evet. Ve...” Ellerini zemine koyarak sırtını biraz daha dikleştirmek için yerden destek aldı. “Teşekkür ederim,” dedi tam olarak yerleştiğinde. Gözleri sadece bir an için titredi. Sanırım canı yanıyordu.

“Ne için?” diye sordum.

“Beni umursadığın için.”

Yine omuz silktim. “Yapacak başka bir işim yoktu.”

Uzunca bir süre gözlerimin içine baktı, gülümseyen yüzü bir anda ciddileşti. “Ne istiyorsun?” diye sordu alçak bir sesle. Kaşları çatık, çenesi havaya kalkmış, gözleri sertti. Gayet etkili.

“Anlaşma yapmak istiyorum,” dedim direkt. Kaşları daha çok çatılabırmış gibi biraz daha çatıldı ve çenesini oynattı. Garip bir hareketti ama onda çok doğal durmuştu.

“Ne anlaşması?” diye sordu bir süre sonra.

“Öncelikle sözümü kesmeden beni dinle.” Başını alayla eğdi.

“Lookan’a karşı savaş açmamı istiyorlar-”

“Ne? Senden mi istiyorlar?” diye sordu şaşkınca. Ona dik dik baktım. Elini havaya kaldırdı. “Tamam. Tamam. Devam et.”

“Benden istiyorlar. Önce Lookan’a bağlı köyleri ele geçirmemi ve insanları öldürmemi istiyorlar. Lookan’ın yerini öğrenmek ve ondaki o bilmem kaç asırlık tacı ele geçirmek istiyorlar. Seni de konuşturmamı ve babanın yerini öğrenmemi istiyorlar.-”

“Bunları bana neden anlatıyorsun?” Yine sözümü kesmişti. Umursamazmış gibi duruyordu ama gözlerindeki öfkeyi görebiliyordum. Kendi kontrolünü zor tuttuğunu anlayabilmişim.

“Bana yardım etmen için. Benimle birlik olman için.”

“Neden seninle birlik olmak isteyeceğimi düşündün? Sanırım o kadar samimi değiliz...” Ona sadece baktım. “Ne?... Duvarlarla iletişim kurduğum birine güvenmemi beklemiyorsun herhalde.” Dişlerini gıcırdatmasının sesini oturduğum yerden duyabilmişim.

Önce kurumuş dudaklarımı dilimle ıslattım ve gözleri direkt dudaklarıma sabitlendi ve sonra sinirle dişlemeye başladım dudaklarımı. Öfkemi kontrol altına alabildiğimde konuşmaya başladım.

“İstersen burada kal ve geber,” dedim düz bir sesle. “Sen olsan da olmasan da babanla bir anlaşma yapmaya çalışacaktım. Senin hayatının benim için bir anlamı yok! Ben sadece kendimi düşünüyorum. Ama eğer birlikte olursak ben senin hayatını kurtarırım sen de bana yardım etmiş olursun. Bana sadece zaman kazandırmış olursun.”

Uzun bir süre hiçbir şey söylemeden bana baktı, başını yana eğdi, kıpırdandı, birkaç kez burnunu çekti ve sonra nihayet konuşmaya başladığında sözlerinin benim beklediklerimle alakası yoktu.

“Bu boş bakışlar için uğraşıyor musun, yoksa gerçekten duygusuz musun?”

“Ne?” dedim şaşkınlıkla. Sanırım ilk defa böyle şaşkına dönüyordum. Deli miydi bu adam? Güldü.

“Ne sorduğumu duydu,” dedi omuz silkerek. Öfkeyle ayağa fırladım, o duruşunu bozmadan beni izledi.

“Duvarlarla anlaşmak daha kolaydı,” dedim zindan kapısına doğru ilerlerken.

Onunla konuşamayacağımı anlamıştım. Her zaman kendi işimi kendim halletmeyi severdim ve bunun bir kere daha ne kadar sağlıklı olduğunu anlamıştım. Ve bu adamın ününün neden böyle yayıldığını ise anlayamamıştım. Onda eğer beyin varsa onunla anlaşmaya çalıştığım için kendi beynimi de sorgulamam gerektiğini düşündüm. Elimi yumruk yapıp havaya kaldırdım kapıya vurmak için.

“Bekle,” dedi sert bir sesle. Ses tam arkamdan geliyordu. Bir anda arkamı dönünce bedenimle çarpıştım, ellerimi göğsüne koyarak onu ittim.

“Havada mı uçuyorsun sen?” diye sordum dişlerimin arasından. Yüreğim ağzımın içinde atıyordu.

“Demek çok da boş değilmişsin,” dedi gülerek. Ama benden birkaç adım uzaklaştı.

“Öyle kal,” dedim ellerim havada.

“Seni korkuttum mu?” diye sordu şaşırmış gibi yaparak.

“Evet,” dedim dişlerimin arasından.

Kendini beğenmiş bir eda ile gülümsedi. Biraz önce oturduğum taş işaret ederek hafifçe eğildi. Derin bir soluk aldım önce. Eğer onunla anlaşma yapmak istiyorsam önce sinirlerime hakim olmam gerekiyordu, yoksa daha anlaşma yapamadan sırf zevk olsun diye onu öldürebilirdim.

Gözlerimi onun üzerinden ayırmadan taşa doğru ilerlemeye başladım, yanından geçerken elini yavaşça havaya kaldırdı ve ben bileğine yapıştım. Zincirlerin bağlı olduğu bileklikten değil, çıplak teninden tutuyordum, teni tenimi karıncalandırmıştı. Lanet olsun!

“Uslu dur!” Sözcükler dişlerimin arasından fırlamıştı. Başını kıpırdatmadan elime çevirdi bakışlarını, sonra gözlerime baktı.

“Sen de sakın ol,” dedi yumuşak bir sesle. Bileğini elimden kurtardı ama elini indirmede. İlerlemem gerektiğini biliyordum ama her nedense adım dahi atamamıştım. Eli tekrar havalandı, hareketiyle zincirler şıkırdadı ve eli yavaşça yüzümü buldu. Tüm yara izlerimin üzerinde tek tek gezindi acele etmeden.

“Bunu sadece Lookan’la savaşman için mi yaptılar?” diye sordu, adım atmamıştı ama nasılsa bana daha yakın duruyordu. Güzel kokan nefesi yüzümü yalayıp geçti.

“Hayır.” Daha önce sesimi umursamaz tutabilmek için hiç uğraşmamıştım ama her şeyin bir ilki vardı. “Onun işi için askerlerimi öldürdüler.” Kaşlarını çatı sözlerimin üzerine.

“Peki senin canını neden bu kadar yaktılar?” diye sordu. Cevabı onun için çok önemliymiş gibi bakıyordu gözleri. Omuz silktim.

“Ben daha çok can yakmıştım.”

Onun elini çekmesini beklemeden hızla bir adım atıp ondan uzaklaştım ve aynı hızla taşa ulaşip oturdum. Bu zindan ufalmış mıydı, yoksa girdiğimden beri bu kadar küçük ve sıcak mıydı?

Ağır ve nazik adımlarla o da tekrar eski yerine, tam karşıma oturdu.

“Neden sen?” diye sordu. Artık alay ediyor gibi görünmüyordu. “Ya da kimsin sen?”

“Ben çünkü; Lookan’ı ortaya çıkartıp öldürmeyi aklıma yerleştirirsem bunu yaparım. Ben çünkü; sonunda ölürüm ve benden kurtulurlar...” Derin bir nefes aldım ve fark ettim ki kim olduğumu ona söylemek istemedim. Halbuki bunu saklama gereği duymazdım. Bunu neden yapmıştım? “Planı mı dinleyecek misin?” diye sordum. Dizlerimde kavuşturduğum ellerimi ovuşturmaya başladım. Başını salladı bir kez.

“Pekala... Burada sana işkence yapmamı bekliyorlar ama bunun senin üzerinde pek etkili olmadığını da biliyorlar. Ben seninle konuşup bir anlaşma yaptığımı söyleyeceğim. Sen bana Lookan’ın yerini göstereceksin...” Sözlerimin bu kısmında durmak zorunda kaldım çünkü bakışları farklılaşmıştı. Yoğun bir şüphe gözlerini karartmıştı. Sustum ve konuşmasını bekledim. Anladım ki o da benim gibi konuşmadan ve itiraz etmeden duramayan bir tipti.

“Buna inanacaklarını mı düşünüyorsun?” diye sordu küçümser bir bakışla. “Bana işkence etmeden, bir dayatma yapmadan bir anlaşma yapmanı kabul edeceğimi düşündüklerini

hiç sanmıyorum.” Durdu ve başını yana eğdi. “Tabii karşılığında bana iyi bir şey vermeyeceksen.”

“İnanacaklar.”

“Neden?”

“Seni krallığın sınırında serbest bırakacağım ve bir gün savunma için zaman kazanmana müsaade edeceğim. Tabii bu onların duyacağı şey, duyamayacakları ise biz Hermes’in altı yüz savaşçısını üç günün sonunda etkisiz hale getireceğiz. Benim savaşçılarım ayrılacaklar ve benim belirlediğim yerlerde güvende olmak için sığınacaklar. Ben ve sen Lookan’a gideceğiz. Ve ben ondan arkamda olması için yardım isteyeceğim, onu ortadan kaldırmak isteyen kim olduğunu, ne kadar güçlü olduğunu ve nerelere uzanabileceğini bilmiyorum. Bilmediğim bir düşman benim için her zaman bir devdir ve ben başlamadan kaybetmişim demektir. Bunun için sen bana, ben de sana yardım edeceğiz. Anlayamadığın bir şey?” Tek kaşımı kaldırarak ona baktım.

Gözlerini nihayet benden ayırmış ve yere dikmişti. Eğer onunla konuşmuş olmasaydım onun bu ortama ahenk katması için konulmuş bir heykel olduğunu düşünebilirdim, o kadar sessiz, o kadar donuk ve bir o kadar güzel görünüyordu. Ben onu süzerken o gözlerini tekrar bana çevirdi.

“Sana inanacaklarına emin misin?” diye sordu tok bir sesle.

“Kesinlikle,” dedim duraksamadan. Hermes’i tanıyordum o da beni tanıyordu, eğer bir çıkarım olmasaydı ve işin içinden çıkamayacağım bir durum olsaydı bunu asla öne sürmezdim. Eğer Artemis mantıklı bir savaşçıydıysa bunu kabul etmesi gerekiyordu. Görüntüde en iyi anlaşma bu gibi görünüyordu. Ona direkt ve haberli saldırmak ve bunun karşılığında yerini öğrenmek ve istediğimizi adil yollardan almaya çalışmak. Bu da Hermes’in işine gelecekti, ben ayakta kalabildiğim kadar kalacaktım, Hermes arkamdan altın elmayı avuçlayacaktı. Tabii avuçlayacağı bambaşka bir şey olacaktı ama onun bunu bilmesine gerek yoktu.

“Sana neden güvenmeliyim?” diye sordu. Ona bir yere kadar hak verebilirdim ama bundan daha iyi bir çıkış yolu yoktu.

“Benden başka çaren yok,” dedim ve her zamanki donuk gülümsemelerimden birini yolladım. Güldü. Onun gülüşü sıcaktı.

“Ben ateşim, sen buz. Hangimiz sağ çıkacak? Dikkat et yanabilirsin.” Bir saniye önce gülerken şimdi gözleri alev saçıyordu. Gülümseyen dudakları düz bir çizgi olmuştu.

“Buz da yakar, kimi zaman ateşten daha çok can acıtır!” Gözleri kısıldı ve dudağının bir kenarı yukarı doğru kıvrıldı.

“Senden gerçekten hoşlandım,” dedi bir süre sonra.

“Kabul ediyor musun?” Söзlerini duymazdan geldim.

“Neyi?” Rahat görünüyordu, gayet rahat, umursamaz ve sinir bozucu derecede güzel. Benimle alay ediyordu. Kemerimdeki bıçağı aldım ve hiç düşünmeden omzuna fırlattım. Bıçak kaslı kolunu sıyırdı, taşa çarptı ve şekli değişip hızla yere düştü. Gözleri şokla açılmış kan sızan ve derince açılan yaraya bakıyordu.

Ayağa kalktığımda kaşlarını çatarak bana baktı. “Aklından zorun mu var senin?” diye sordu tıslayarak. Yerden bıçağı almak için uğraşmadı. Zaten kullanılabilecek bir durumu kalmamıştı.

“Kabul ediyor musun?” dedim sakince.

“Evet. Lanet olsun, evet.” Bir eliyle yarasının üzerini kapadı.

“Güzel.” Ayağa kalktım, zindan kapısına doğru ilerlerken kısık sesini duydum.

“Banyo yapmak istiyorum ve tıraş olmak.” Ona döndüm.

“Altın tabakta meyveli ördek de ister misin?”

“Evet. Ve iyi bir şarap.”

“Banyonun havuzda mı yapmak istersin? İçine hoş kokulu esanslar?” Ona kaşlarımı kaldırarak bakıyordum. Ciddi miydi? Öyle görünüyordu.

“Kesinlikle... daha azını kabul etmem.” Zarif bir şekilde ayağa kalktı ve başını iki yana salladı.

“Seni köpüklemeleri için güzel, seksi kızlar?” Bir elimi belime koydum. Gayet ciddi duruyordu bu adam. Gözlerinde neşeli pırıltılar dolaştı.

“Sadece sen gel,” dedi muzip bir gülüşle. Dudakları çarpılmıştı gülerken. Fikir bir an beni titrettiyse de kaşlarımı çatmakta başarılı olabilmiştim.

“Hıhı,” dedim alayla ve demir kapıya birkaç kez yumruk attım. Hiçbir tepki gelmediğinde birkaç kez daha vurdum.

“Hermes...” diye bağırdım. “Aç şu kapıyı, piç kurusu.”

“Ne hoş anlaşıyorsunuz,” dedi gülerek arkamdan. Ona döndüm tekrar. Ellerini arkasında birleştirerek duvara yaslanmıştı. Duruşunda hiçbir şey yoktu. Peki neden nefesim hızlanmıştı?

“Seninle daha hoş anlaşacağız gibi.” Tekrar kapıyı yumruklamak için döndüm. Bir şeyler mırıldandı ama kapı gürültüyle açıldığı için sözlerini duyamadım.

“Sevgilim...” dedi Hermes gülümseyerek. Gözleri Artemis’e kaydığında kaşlarını çatı. “Çok normal görünüyor.” Ben de onunla birlikte Artemis’e çevirdim bakışlarımı. İgor sağ tarafında duruyordu. Auson yine görünürde yoktu, ama Atlas’ı zindanın dışında görmüştüm.

Artemis koluna açtığım yarayı gösterdi. “Pek sayılmaz.” Gülümsüyordu.

“Bir anlaşma yaptık,” dedim. Hermes şüpheli bakışlarını bana çevirdi. Artemis’e anlattıklarımın bize yarayan ve Hermes’e yaramış gibi görünen kısmı eksiksiz anlattım çabucak. Artemis’le göz göze geldiğimizde meraklı bakışlarını Hermes’e dikmişti. Bunu kabul etmeyeceklerini düşünüyordu hala. Hermes, uzun bir süre düşündükten sonra bir elini omzuma koymaya çalıştı ama ben silkinerek elini ittirdim. Yüzünü buruşturarak elini aşağıya indirdi. Artemis kıkırdamaya başladı, ona dik dik baktığımda dudakları susmuştu ama omuzları hafifçe sarsılıyordu.

“Sen aklını mı kaçırdın?” diye sordu Hermes, Artemis bana ‘Sana söylemişim’ bakışı attı.

“Başka seçeneğin varsa sen söyle,” dedim omuz silkerek.

“Onu serbest bırakıp elimizdeki tüm kozu kaybedeceksin.”

“Lookan’ın yerini bulmak aylar sürebilir. Ben bu savaşı öyle ya da böyle yapacağım. Yani benim için son hep aynı ama zamanımı neden boşa harcıyıp askerlerimi yorayım. Bu herifinde konuşmak gibi bir niyeti yok.” Dişlerimi gıcırdattım sinirle, çünkü Hermes hala bana boş boş bakıyordu. “İyi o zaman al konuşur, ya da al öldür, çünkü sessizliğiyle gömülecek.” Omuz silktilim. “Sen bilirsin.”

“Bu konuda iyice düşündün mü? Artemis de savaşa katılınca şansın çok daha az olacak.” Sanki ben umurundaymışım gibi. Başımı onaylarcasına salladım.

“Güzel,” dedi Hermes ve Artemis gözlerini irice açarak ona baktı. “Makul bir anlaşma.”

“Bir şey daha...” dedim ve Artemis’e baktım. Hermes kaşlarını kaldırarak bana baktı.

“Ne istersen sevgilim.”

“Artemis banyo yapacak ve tıraş olacak. Bu da anlaşmanın bir parçası. Bir de iyi bir yemek. Ördek veya tavşan olabilir. Yanında da şarap. Bana ikram ettiğinden olsun.” Artemis şaşkınlıkla gülerek bana baktı.

“Havuzu unuttum tatlım,” dedi.

“Banyo yapmak istemiyorsan...” dedim ve omuz silktim.

“İstiyorum. Şaka yapmıştım,” dedi çabucak. Sözlerimde her zaman kesinlik olduğunu sanırım öğrenmişti.

“İyi,” dedim. “En kısa zamanda savaşçılarımla eğitime sokmak istiyorum, iki hafta sonra yola çıkabiliriz.” Artemis’e döndüm.

“Tahminen kaç gün sürer?” diye sordum. Bir süre düşündü.

“Sanırım altı-yedi gün arasında değişir. Tabii bu sadece tahmin, nerede olduğumu bilmiyorum. Daha az veya fazla da olabilir.”

“Yolculuk için erzak ve iyi silahlar. Konaklama için gerekli malzemeler. Hepsinin şimdiden hazır olmasını istiyorum,” dedim Hermes’e.

“İş bitirici,” dedi Artemis alayla.

“Kapa çeneni!” dedim ona sinirle bakarak. “Ya da konuşacak bir çenen kalmayacak.”

“Mel’in dünyasına hoş geldin,” dedi Hermes alayla.

“Sende,” dedim ona dönerek. Ve çenesini işaret ettim. O da sussa iyi olacaktı.

“Mel...” dedi Artemis fısıltı gibi bir sesle. “Sana çok yakışıyor.”

Ona öfkeyle bakarak zindandan dışarı çıktım. Kendi zindanıma doğru ilerlerken Hermes’in sesini duydum.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu. Kapısı açık olan zindana girmek üzereyken ona döndüm.

“Konforlu odama,” dedim alayla. Artemis’in zincirleri şıkırdadı yine. Kapısını henüz kapamamışlardı.

“Herkes için bir şeyler istedin. Kendin için istemeyecek misin?” diye sordu başını yana eğerek.

“Benim rahatım yerinde,” dedim. Dönüp bir adım daha attım.

“Oraya değil,” dedi Hermes beni tekrar durdurarak. Artemis’in kapısını kapadı İgor. “Senin için bir oda hazırlattım.”

“Çok incesin.”

“Her zaman,” dedi eliyle koridoru işaret ederek. Derin bir iç çekerek koridorda yürümeye başladım.

Birkaç dakika sonra Hermes’in benim için hazırlattığı odada, aynanın karşısına geçmiş kendimi izliyordum. Ya da bana benzeyen kadını. Kendime baktığıma bir an için emin olamadım. Eğer gözlerimi iyi tanımasaydım kesinlikle bu kadın ben değildim. Doğrusu iyi iş çıkarmışlardı. Saçlarımın örgüsü püskül gibi olmuştu. Örgü demek için birkaç şahit bulmak gerekiyordu. Ucundaki kurdeleyi söktüm ve saç örgümü açtım. Kandan yapış yapış olan saçlarım omuzlarımdan aşağıya dağıldılar. Yüzümdeki yaralar gözlerimi kırpmamın bile acı içinde olmasına neden oluyordu. Sırtımda da bir sızı vardı ama bunu kendi isteğimle yapmıştım. Eğer daha hızlı olsaydım kendimi öldürebilirdim. Ne güzel olurdu. Derin bir iç çekip odanın ortasına hazırlanmış dumanı tüten suya doğru ilerledim. Üzerimde bulunan iki parça kıyafeti bir çırpıda çıkardım.

Önce ayağımın birini soktum suyun içine ve ısısının gayet güzel olduğuna karar verdim. Sonra acele ederek tüm bedenimi suya soktum. Berrak su bir anda bulanıklaşmıştı. Ne kadar pistim böyle?

Su tüm yaralarımı sızlatmıştı ama umursamadım. Birkaç kez kıpırdanıp rahat edebileceğim şekilde durdum. Buna ne kadar ihtiyacım olduğunu şimdi anlıyordum. Gözlerimi kapadım ve uzun bir süre hiçbir şey düşünmeden öylece durdum. Beynimi rahatlatmaya ihtiyacım vardı. Doğru düzgün düşünebilmeye ihtiyacım vardı. Biraz dinlendikten sonra yaptığım planın ne kadar iyi olduğunu kendi kendimle tartışabilirdim.

Gözlerimi açtığımda su buz gibi olmuştu, ama kendimi yenilenmiş gibi hissediyordum. Temiz su kabından biraz su aldım ve başımdan aşağıya döktüm. Suyun esansı ciğerlerimi doldurdu. Çok güzel kokuyordu. Kapı bir kez hafifçe tıkladı. Sanırım beni uyandıran bu sestir.

“Evet?” dedim düz bir sesle. Kapı kolu yavaşça döndü, çekingen bir çift ela gözle karşılaştım. Çekingenlikten çok korku vardı o gözlerde. Hermes’in kızlarından biri olmalıydı.

“İçeri gel.” Duruşumu bozmadım. Konuştuğumda yerinden sıçraması beni neredeyse güldürecekti. Önce başını sonra tüm bedenini hafifçe açılmış aralıktan içeri soktu. Çok hoş bir genç kızdı. Uzun bir boyu, sarı uzun saçları vardı ve üzerinde sadece bir etek vardı. Sanırım burada göreceğim kızların hepsi böyle yarı çıplaktı.

Ellerinde kıyafetler vardı. İşte buna sevinmiştim. Yeni kıyafetlere ihtiyacım vardı.

“Efendim bunları size iletmemi emretti,” dedi mırıldanarak. Dudakları kıpırdamasa ne dediğini anlamayabilirdim. Ya da konuştuğunu. Başımı bir kez salladım.

Dans eden adımlarla yatağın yanına gitti, kıyafetleri üzerine bıraktı ve tekrar dönüp yanıma geldi. Tepemde dikilmeye başladı. Anlaşılan gitmeye de niyeti yoktu. Konuşmak

istemiyordum ama bana değil yere bakıyordu. Eğer bana baksaydı başımla çıkmasını işaret edebilirdim.

“Sen çıkabilirsin,” dedim. Konuştuğum anda bedeni titredi. Gözleri yavaşça yerden kalktı ve benim gözlerimi buldu. Tanrım! Ne kadar güzel bir kızdı, ne kadar zarıftı.

“E... Efendim,” dedi kekeleyerek. Onu bir an omuzlarından tutup sarsmak istedim. “Burada durup bir isteğiniz olup olmadığını sormamı istedi.”

“Sor o zaman.” Gözleri hafifçe büyüdü.

“Bir isteğiniz var mı?” diye sordu. Onu duyabilmek için tüm dikkatimi ona vermem gerekmişti.

“Var,” dedim gülerek.

“Ne... Nedir?” Bir anda ayağa kalktığımda yerinden sıçradı ama hareket etmedi. Gözleri çıplak bedenimin üzerinde gezindi bir süre, yaralarımnda gözleri titriyordu ve hemen geçiyordu. Beni izlemeyi kesmesi için konuştum.

“Efendine cehenneme gitmesini söyle.” Suyun içinden dışarı çıktım, üzerimden ve saçlarımdan sular damlıyordu ama umursamadım. Kızın önünden geçip yatağın üzerinde duran havluya doğru ilerledim.

Havluyu alıp kendimi kurularken arkamı döndüm. Genç kız irice açılmış gözlerle bana bakıyordu. Duruşundan nefesini tuttuğunu anladım. Titriyordu. Bu kadar korkunç bir insan mıydım? Başımı salladım ne istediğini sorarcasına. Saçlarımlı kurularken hala bana solgun bir yüz ve korkmuş gözlerle bakıyordu.

“Ne istiyorsun?” diye sordum bıkkın bir tonda. Saçlarımlı gelişigüzel kuruladım, bir çırpıda üzerime Hermes’in benim için gönderdiklerini giydim. Benim savaşçı kıyafetlerime benzer bir şeylerdi. Bir etek ve üzerine sadece göğüslerimi örten bir parça bez. En azından sadece etek de gönderebilirdi. Bunun için şükretmeliydim sanırım. Kızın sesini duyduğumda varlığını bile unutmuştum.

“Be... Be... Ben o dediğinizi söyleyemem.” Bir an için kelimeler dudaklarımdan hiç çıkmayacak sandım. Demek ki benden değil Hermes’ten korkuyordu. Benden de korkuyordu ama onun kadar değil. Buz gibi güldüm ona. Yine sıçradı.

“İyi, ben söylerim,” dedim sesimi biraz yumuşatarak. Dudağının kenarında minik bir gülümseme oluştu.

“Zırhlarımlı ve silahlarımlı nerede biliyor musun?” diye sordum. Bilmediğini tahmin ediyordum ama Hermes’e sormaktansa şansımı denemek daha iyi gibi görünmüştü.

“Benim o konularla bir ilgim yok.”

“Tamam. Çık artık.” Başını eğerek geri adımlarla kapıya doğru ilerledi. O çıkana kadar ardından baktım. Kapı kapandı, gözlerim kısılarak odayı keşfe çıktım. Üzerinde siyah ince battaniye olan büyük bir yatak vardı. Odadaki her şey gibi o da ahşaptandı. Bir boy aynası ve yanında sadece bir tarak olan küçük bir masa vardı. Dolabı gördüğümde adımlarım hızlanarak dolabın yanına gidip kapağını açtım ama içinde hiçbir şey yoktu.

Tabii ki Hermes benim için ayarladığı bir odada bana yarayacak bir şey bırakmayacaktı. Tekrar odanın dört bir yanına çevirdim bakışlarımı. Tabii ki mumları bile yassı bir kabın içine yerleştirmişti. Ödlek herif. Ellerimi serbest bırakmıştı en azından. Odada pencere bile yoktu!

Aynanın karşısına geçtim tekrar. Saçlarımı hızla taradım, bir bez parçası bulup her zamanki gibi ördüm sıkıca. Kendimi çok boş hissediyordum. Ya da eksik. Silahlarımı elime aldığımda tamamlanmış olacağımı biliyordum. Odadan çıktığım anda kendimi alana ve kendi savaşçılarına bakarken buldum. Beni gördükleri anda tek dizleri üzerine çöktüler ve sağ yumruklarını kalplerine götürdüler. Bakışları beni bulduğunda başımı eğdim bir kez. En önde Simon duruyordu.

Üç basamaklı merdivenden bir sıçrayışta atladım, yanda bir figür dikkatimi çektiğinde başımı soluma çevirdim. Hermes odamın tahta duvarına dayanmış ve kollarını göğsünde kavuşturmuş benim gibi savaşçılarına bakıyordu.

“Hepsi istediğin gibi tamamen hazırlar.” Bana bakmadan konuşuyordu.

“Teşekkür mü bekliyorsun?” diye sordum, alana doğru ilerlemeye başladım. Savaşçılarıma ayağa kalktılar. Gözlerim tüm alanda çocuklarımı aradı, onları göremediğimde kaşlarım çatıldı ve Hermes’e döndüm.

“Hepsi iyi,” dedi sesini biraz yükselterek. Kendini duvardan ittirdi ve bana doğru yürümeye başladı. “Eğitimde olmalarını gerektiğini düşünmemiştim.”

“Onları görmeliyim.”

“Beni takip et.”

Savaşçılarımin önünden geçerken Simon’la göz göze geldik, başımı bir kez aşağıya eğdim. Böylelikle komutayı ona devretmiş oldum. Hermes’in ardından ilerlerken gözlerim tüm odalardan daha büyük bir yapıya dikildi.

“Benim çocuklarımla birlikteler,” dedi büyük evi işaret ederek. “Gayet iyi bakılıyorlar,” diye devam etti sözlerine. Ona cevap vermedim.

Kendinden emin duruyordu ama yine de çocuklarımı görene kadar hiçbir şeyden emin olamazdım.

Hermes, kapıyı yumrukladı sertçe. Ahşap evin tüm pencereleri açıktı ve içeriği görebiliyordum. Hatta duyabiliyordum, gürültü bir anda kulaklarımı tırmalamıştı. Yüzümü buruşturdum çıkan uğultuya.

Kapıyı Hermes'in yarı çıplak güzel kızlarından biri açmıştı, onu gördüğü anda yerlere kadar eğildi ve geri çekildi. Hermes içeriye adım attığı anda ses birden bıçakla kesilmiş gibi oldu. Çıt çıkmıyordu.

Acele etmeden Hermes'in ardından ben girdim. Geniş odanın içi bana tanıdık gelmişti. Bir tarafta bir sürü yemek masası, bir tarafta çalışma alanı duruyordu. Eminim kapalı kapının ardında yatakhaneleri vardı.

Kendi çocuklarım Hermes'in grubundan ayrı bir yerde duruyordu. Kendilerini hemen belli ediyorlardı. Küçük buz kütleleri. Hepsini beni örnek alıyordu, bana benzemeye çalışıyorlardı. Bunu değiştirebilir miydim bilmiyorum.

Beni gördükleri anda tıpkı savaşçılarımlar gibi bir dizleri yerde ve minik yumrukları kalplerinde selam verdiler.

"Ayağa kalkın." Emrimi bir kez daha tekrarlatmadan kalktılar.

"Efendim," dedi içlerinden en büyük olan Arkas. Çocuk savaşçılarımların en büyüğü inatçı, hırslı, közü kara bir kızdı. Sevimsiz bir yüzü vardı, bu da onu diğer özellikleri gibi diğerlerinden ayırıyordu. Gözleri şimdiden boş bakıyordu ve benden nefret ediyordu. Ama gidecek bir yeri yoktu. On üç yaşındaydı. Çenemi biraz yukarı kaldırarak konuşmasına müsaade ettim.

"Ne zamana kadar burada kalacağız? Böyle-"

"Esir gibi mi?" diye tamamladım sözünü.

"Evet," dedi. Gözlerime korkusuzca bakıyordu. Ben de ondan bu yüzden hoşlanıyordum sanırım. Bir kişiliği vardı.

"Çok yakında buradan ayrılıyorsunuz," dedim. Onlara hiçbir zaman açıklama yapmazdım ama şimdi buna mecbur hissetmiştim kendimi. Onları koruyamamıştım.

"Siz?" diye sordu. Ondan hoşlanmamın bir nedeni daha her şeyi çabuk kavırıyordu. Diğerlerinden mırıldanmalar yükseldiğinde bir elini havaya kaldırıp onları susturdu. Bu duruma gülümsedim.

"Ben daha sonra sizin yanınıza döneceğim." O ağzını açmışken ben arkamı döndüm çıkmak için.

"Bekleyeceğiz efendim," dedi. Sesi garip çıkıyordu. Bedenimi çevirmeden ona baktım tekrar.

“Grup senin kontrolünde.”

Tekrar yürümeye başlamadan önce gözlerindeki ve yüzündeki ifadeyi ezberledim. Gözlerinde bir şaşkınlık, dudaklarında minik, minicik bir kıvrılma ve gururla kalkan bir burun. Bunu unutmuyacaktım.

Savaşçılarımin yanına döndüğümde önce onları selamladım. Hermes’in askerlerinin büyük bir kısmı bizi izlemek için alanın etrafında toplanmıştı. Altı yüz kişi ise bizim grubumuza katılmıştı. Tabii ki burada savaş eğitimimizin bir kısmını uygulayacaktık. Hermes tam dibimde beni izlerken onlara bunu açıklamam zor olacaktı. Ama onlara bir şekilde güveniyordum. Elimi kaldırdım başlamalarını işaret etmek için.

Savaşçılarımin her zamanki gibi gruplara ayrılıp seri bir çalışmanın içine girmişlerdi. Simon zaten ısınma aşamasını geçmişti. Simon benim sağ kolumdu, ona herkesten çok güvenirdim. Tabii güvenimi ne kadar verebilirsem. Bu hayatta öğrendiğim en büyük şey hiç kimseye güvenmemektir.

Simon uzun boylu, güçlü, iri bedeni olan bir gençti. Benden bir yaş daha büyüktü. Omuzlarına kadar gelen sarı saçları, ela gözleri ve biçimli yüz hatlarıyla yakışıklı bir gençti. Aynı köyden getirilmiştik. Uzun zaman birbirimizin ardında olmuştuk ama Arthur bu yakınlığı gördüğünde beni ondan ayırmıştı. Aynı kampın içinde hiç konuşmadan senelerimiz geçmişti.

Simon beni gözleriyle sürekli takip ederdi. Ve biz işaretlerle anlaşmaya başlamıştık. Küçük bir burun oynatma, dudak bükme, omuz silkme, gülümseme... bunlar gibi daha bir sürü küçük işaretlerle anlaşmaya başlamıştık. Onun benden hoşlandığını -ya da aşık olduğunu- daha sonraları öğrenmiştim. Bir canavar olduktan sonra.

Arthur işaretlerle konuşmaya başladığımızı anladığında beni tamamen kendisine ayırmıştı. Kendisi gibi yetiştirmiş, bir canavar yapmıştı. Çoğumuz öyle yetiştirildik ama içlerinde en acımasız ve duygusuz olan bendim. Arthur’dan bile daha kötü biri olmuştum. Ve Arthur beni tamamen serbest bırakmıştı. Eğitilmiş vahşi bir hayvanı gibi olmuştum. Ne kadar dik başlı olursam olayım sonunda kendimi hep onun kötü elleri arasında bulurdum, bende acı çekmemeyi öğrenmiştim sonunda. Arthur’u dinle eziyet görme...

Simon bana değil Melanie’ye aşık olduğunu söylediğinde ilk ‘canavar’ yakıştırmasını ondan almıştım. ‘Ölüm Meleği’ ismini de o takmıştı bana, sonra yayılmıştı bu isim. Melanie değil, Ölüm Meleği olmuştum.

Düşünce çukurundan çıktığımda gözlerim Simon’un gözleri ile karşılaştı. Bakışları soğuktu ama hala içinde aşkı da görebiliyordum. Değişmeye çalıştığımdan beri duygularının daha güçlü olduğunu hissedebiliyordum. Bilmek değildi sadece hissediyordum. Nasıl olduğunu bilmiyordum ama eğer benden kurtulabilseydi kesinlikle kurtulurdu. Arthur’da kurtulamamıştı ve bu da onun sonu olmuştu.

Savaşçılarının tüm silahları geri verilmişti ve zırhlarını da giymişlerdi. Simon kılıcını havaya kaldırdı. Bana silahlarımı hatırlatıyordu. Sanırım bu aralar beynim normal çalışmıyordu. Beynimin içinde bir nokta zonklayıp duruyordu ama ben inatla kapatıyordum. Bunun nedeni bir Prens olabilir miydi? Kesinlikle hayır!

“Silahlarımı istiyorum. Zırhımı da,” dedim Hermes’e bakmadan. Tam yanımda benimle birlikte savaşçılarının eğitimlerini izliyordu.

“Tabii ki,” dedi uysalca. Ona dönüp tek kaşımı kaldırdım.

“Sana güvenmeyebilirim ama prensipleri olan birisin Mel. Eğer beni kandırsaydın en başından bunu yapardın.” O an kahkahalar atmak istedim ama yapmadım. Başımı salladım bir kez. Değişim Hermes... Değişim!

Hermes silahlarımı ve zırhımı teslim ettikten sonra alana kurulmuş küçük bir masaya oturup tüm eğitimimizi izledi. Eğleniyor gibi bir hali vardı. Aralıksız çalışmalarımız devam ediyordu. Savaşa girmeyeceksek bile bu eğitime ihtiyacımız vardı. Eğer Lookan’ı ikna edebilirim büyük bir savaşa girecektik. Yola çıktıktan üç gün sonra küçük bir kargaşamız da olacaktı. Hermes’in bizimle birlikte savaşan askerleri için acıma duygusu hissedemiyordum. Bir an için kendimi yokladım ama hiç bir duygu yoktu.

Karşımda Simon, savaşçılarımıza yeni diye adlandırdığımız birkaç eski figür gösteriyorduk. Savaşçılarım bir şeyler döndüğünü anlamıştı ama hiçbirisi renk vermeden bizi izliyordu. Göz ucuyla Hermes’in yanına Auson’un geldiğini, eğilip kulağına bir şeyler söylediğini gördüm. Hala Simon’la yaptığım karşılaşmaya devam ediyordum bir yandan.

Hermes başını salladı ve Auson geri çekilerek tam yanında durdu. Kaşlarını çatarak bana bakmaya başladılar. Simon’a durmasını işaret ettim.

“Bekle biraz,” dedim daha sonra. Hermes bir baş hareketiyle yanına gitmemi işaret etti. Kılıcımı kınına yerleştirdim ve yanına doğru ilerledim. Masasının tam önünde durdum, kaşlarımı çatarak ona baktım.

“Evet?”

“Prens namzetleri seni görmek istiyormuş.” Yüzünde sıkılmış bir ifade vardı. “Şımarık orospu çocuğu,” dedi kelimeleri yayarak.

“Kendine başka bir uşak bulsun,” dedim ve savaşçılarının yanına gitmek için arkamı döndüm.

“Ben de öyle söyleyecektim ama eğer gitmezsen çok önemli bir bilgiyi kendisine saklayacakmış.”

Durdum. Derin bir nefes aldım ve Hermes’e döndüm tekrar. Hermes alayla gülüyordu.

“Baş belası, değil mi?” diye sordu gülerek. Ona sadece baktım. “En azından artık bizimle uğraşmıyor.” Omuz silkti.

“Gidecek miyim?” diye sordum. Başını salladı. Auson onu takip etmemi işaret etti.

Taş zindanlara doğru Auson’un ardından ilerlerken bir anda durdu ve bana kaşlarını çatarak baktı.

“Ne?” dedim ona buz gibi bir sesle.

“Önden yürü,” dedi dişlerinin arasından.

“Böyle iyi,” dedim gülerek.

“Sana önden yürü dedim,” dedi bağırarak. Kılıcımı kınından çekip ona doğru tuttum.

“Hadi bunu tartışalım. Kim kazanırsa o önden gider,” dedim göz kırparak.

“Arkadan gitmek için tartışacağımızı zannediyordum,” dedi. Gülümsüyordu.

“Evet. Ama kaybeden zaten arkada kalacak. Yürüyecek bacakları olmayınca öne geçmesi zor olacak.” Genişçe sırttım. Yutkundu önce.

“Lanet!” dedi sonra ve hızlı adımlarla ilerlemeye devam etti. Her dört adımda bir dönüp ardına bakıyordu, her baktığında ona şirin bir gülümseme yolluyordum.

Artemis’in zindan kapısına geldiğimizde bana elini uzattı. Ona kaşlarımı kaldırarak baktım.

“Hermes tam burada kılıcını almamı istedi,” dedi sırtarak.

“Hermes’e söyle, kılıcımı ancak onun kalbine sokunca ona geri veririm.” Kapıyı işaret ettim gözlerimle. “Aç şunu.”

“Kılıcı vermek zorundasın.” Sesi inatçı çıkıyordu. Kılıcı kınından çektiğimde gözleri irice açıldı önce.

“Çok istiyorsan gel al,” dedim kısık bir sesle. Dişlerini gıcırdatarak anahtarı kilide soktu.

“Bana bunu neden yapıyor ki?” dedi. Ya da mırıldandığı şeyler bunlardı. Kapıyı ardına kadar açtı. “İçeri gir.”

“Sağ ol,” dedim alayla. Kılıcımı tekrar yerine yerleştirdim. Bu oyun hoşuma gitmişti. Auson’u korkutmak istiyorsan kılıcı kınından çıkar.

Karanlık zindana adım attığımda gözlerim bir an için kör oldu. Arkamı dönüp Auson'a bir meşale vermesini istedim. Artemis'i göremiyordum, hareketini de hissedemiyordum. Zaten onun uçtuğunu düşünmeye başlamıştım. Taşların arasından sızan ufacık ışıpta bir oynama oldu.

“Yerinde kal,” dedim ona, aynı anda Auson bana meşaleyi uzattı. Meşaleyi Auson'dan alıp yine taşların arasına sıkıştırdım.

Arkamı döndüğümde Artemis duvara yaslanmış bana bakıyordu. Yüzünde hoş bir gülümseme vardı ve lanet olsun ki bu tenimi karıncalandırmıştı. Sonra biraz daha ışığın önüne geçtim, Artemis'in gülümsemesi yüzünde dondu bir anda. Auson kapıyı kapattı sertçe ama ikimizde kapıya bakmadık. Ben beklenti dolu gözlerle Artemis'e bakıyordum, o ise şaşkın bir yüz ifadesiyle bana bakıyordu.

Gözlerim ışığa alışınca onun yüzünü daha iyi görmeye başlamıştım. Saçları dağınık duruyordu ama temizlendiği her halinden belli oluyordu. Tıraş olduğu için tüm yüzü aydınlanmış ve meydana çıkmıştı. Tanrım! Daha güzel olamazdı.

“Evet?” dedim dişlerimin arasından. Bu adamın beni kızdırmak için öylece durması yeterliydi. Başını iki yana salladı, sonra tekrar bana baktı.

“Ben Mel ile görüşecektim,” dedi, sesinde alay tınısı vardı.

“Ne istiyorsun?” diye sordum sinirle. Gülümsedi yine, bir elini saçlarının arasından geçirdi.

“Nasıl görünüyorum?” diye sordu başını yana eğerek.

“Keçi dıkkısı gibi,” dedim düz bir sesle. “Ne istiyorsun?” Yüzünü buruşturdu.

“Biraz daha kibar olamaz mısın?” Bir iki adım attı bana doğru.

“Yaklaşma!” dedim.

“Neden?” diye sordu kısık bir sesle. “Silahlı olan sensin.”

“Bende bundan korkuyorum.”

“Silahını alırım diye mi?” Kaşlarını kaldırarak bana baktı alayla. “Bir bayana nasıl davranmam gerektiğini bilirim.” Daha önce çok nazik davranmış gibi rahatça söyleyebilmişti bu sözleri.

“Hayır. Kazayla seni öldürebilirim diye,” dedim omuz silkerek. Sözlerimdeki doğruluğu anladığında bir adım geriledi. Gülümseyen yüzü soldu bir anda.

“Yaparsın değil mi?” diye sordu ciddi bir sesle.

“Kesinlikle,” dedim duraksamadan. Derin bir iç çekti. İç çekişiyse kasları dalgalandı yine. “Çok önemli bilgin neymiş?”

Ellerini göğsünde kavuşturdu. Zincirlerle bunu yapması olanaksız gibi görünüyordu ama çok doğal duruyordu.

“Canım sıkıldı,” dedi omuz silkerek.

“Çok önemli bilgi neymiş?” dedim tekrar sinirle.

“Canım sıkıldı. Sence bu çok önemli bir bilgi değil mi?” Sonra bir elini çenesine götürdü.

“Sen delirdin mi?” diye bağırdım ona. Uzun zamandır vermediğim tüm tepkileri bu adamın yanında veriyordum ve bu hiç hoşuma gitmiyordu.

“Belki,” dedi, ellerini iki yanına saldı ve geri adımlarla sırtını duvara yaslayana kadar ilerledi. Sonra durup beni baştan aşağıya süzdü.

“Çok şaşırdım,” dedi gülerek. Bembeyaz dişleri parıldamıştı güldüğünde. Sonra gözlerime baktı. “Ne için şaşırdığımı sormayacak mısın?” diye sordu. Ona boş gözlerle baktım. Dudaklarından bir ‘cık cık’ sesi çıktı. “Senin güzelliğini nasıl fark edemediğime şaşırdım. Evet, seksi bir vücudun vardı ama yüzün...” Gözlerindeki duygular birden derinleşti. Bunu bilerek mi yapmıştı? “Bu kadarını beklemiyordum.”

Artık yetmişti. Hızlı adımlarla ilerledim ve elimi kaldırıp boynuna götürdüm ve tüm gücümle boğazını sıktım. Zaten yapışık olduğu duvara tekrar mihladım onu.

“Çok yakında bir savaşa gireceğim, askerlerimi eğitmem gerekiyor ve seninle yapacağım yolculuk yüzünden bir süre daha onları eğitemeyeceğim. Sinirlerim tamamen bozulmuş durumda. Senin gibi şımarık bir prensçiği oyalayacak vaktim yok. Seni gerçekten öldürebilirim.” Durdum. Konuşabilmek ve öfkemden kurtulabilmek için birkaç kez derin nefes aldım. O sadece bana öylece bakıyordu. “Sen aklını mı kaçırdın?” diye bağırdım yüzüne doğru. Artemis gözlerini tüm yüzümde acele ettirmeden dolaştırdığında ona ne kadar yakın olduğumu fark ettim birden. Geri çekilmek için kıpırdandım ama geç kalmıştım.

Bir eli hızla belime dolandı, bedenimi sertçe kendi bedenine çekti. Diğer eli ensemdedir duruyordu. İşte şimdi tek beden gibi olmuştuk, harika! Bedenin tüm hatlarını hissediyordum ve yutkunmamak için kendimi tutmam insanüstü bir çaba gerektirdi. Zincirleri tenimi çiziyordu ve ben buna odaklandım.

“Belki aklımı kaçırdım,” dedi fısıltıyla. “Karanlık bir odada hiçbir şey görmeden saatlerce duruyorum. Hiçbir ses yok. Sadece kendi nefes alışımın sesi. Ne kadar sıkıldığımı anlayabiliyor musun?” Gözlerinde yoğun bir öfke vardı.

Ona içinde hiçbir duygu olmayan bakışlarla bakıyor olsam da söylediklerini anlayabilmişim. Haklıydı. Birkaç saat öncesine kadar ben de aynı durumdaydım ve ne hissettiğini anlamıyor, gayet iyi biliyordum. Konuşmak için ağzımı açtığımda dudaklarım onun dudaklarıyla örtüldü bir anda.

Şaşkınlık beni taşa çevirdi önce, dudaklarının enfes tadını almadan birkaç saniye öylece durdum şokla. Araştıran dudakları sert değildi, oldukça yumuşaktı, başımı döndürmeye yetecek kadar yumuşak. Ona karşılık vermemiştim ama nefesimin kesilmesine de engel olamamıştım. Dili benim dudaklarımı aralamaya çalıştığında kendime geldim. Dudaklarımı hızla dudaklarından çektim.

“Bunu...” dedim dişlerimin arasından. Yüzlerimizin arasında sadece birkaç santim vardı. İkimizde hızlı hızlı nefesler alıyorduk. “Sakın... bir daha yapma.” Gülümsedi.

“Hoşuna gitmedi mi?” diye sordu alınmış gibi yaparak.

“Yapma!” dedim öfkeyle kendimi geriye doğru iterken. Beni tutmak için uğraşmadı. “Akıllıca,” dedim kolları yana düştüğünde.

“Bunun için sana söz veremem tatlım. Tadını aldım bir kez,” dedi ve bana göz kırptı.

“Deneyip neler olacağını öğrenmek sana kalmış,” dedim. Birkaç kez derin soluklar aldım, rutubetli hava ciğerlerimi doldurduğunda kendimi daha iyi hissettim. Nefes almak iyiydi.

“Hala kendine gelemedin mi?” diye sordu alayla. Ellerimi kılıcıma götürmemek için yumruk yaptım. Kendimi hiç bu kadar kontrolsüz hissetmemiştim.

“Bana biraz zaman ver ki seni parçalara ayırmayayım,” dedim dişlerimin arasından.

“Hadi ama... Hiç mi öpüşmedin?”

“En son istemediğim birisiyle öpüştüğümde dilini parçalamıştım. Ucuz atlattığına sevinmelisin ki senin karnını deşmek istiyorum.”

Sözlerim üzerine bir kahkaha attı. Omuzları sarsılıyordu gülerken. Sonra ellerini dizlerine koyarak eğildi ve kahkahalarını durdurmaya çalıştı. Bunda bu kadar gülünecek ne vardı! Doğrulduğunda hala kesik kesik gülüyordu. Gözlerini kapayarak iki parmağını burnu üzerine götürdü ve derin bir nefes aldı. Kahkahasını durdurabildiğinde bana baktı gülümseyen bir yüzle.

“Seni eğlendirdiğime sevindim,” dedim donuk bir sesle.

İşaret parmağını havaya kaldırdı. “Dur tahmin edeyim. Adı Hermes mi?” Tekrar gülmeye başladı. Tanrım! Nereden biliyordu?

“Seni ilgilendirmez,” dedim ama bende dudaklarımı gülmek için birbirine bastırıştım.

“O zaman kesinlikle o.” Tekrar güldü. “Buraya geldiğinde bana tehditler yağdırırken de böyle kahkahalarla gülmüştüm. Pek,” birkaç kez hıçkırdı, “etkili olmuyor.”

Hermes’in durumu gözlerimin önüne geldiğinde dudaklarımın kıvrılmasına engel olamadım. Gerçekten gülüyordum ama yüzüm yılların verdiği bir sabitlikle boş bir gülümsemeye dolmuştu. Artemis birden ciddileşti.

“İçinde hiçbir şey kalmadı mı?” diye sordu. Yine bana doğru adım atmıştı. Bu sefer onu durdurmadım ama sorusuna da cevap vermedim.

“Başka söyleyeceğin bir şey yoksa gidiyorum,” dedim.

“Sen yaşıyor musun?”

“Nefes alıyorum.” Güzel dudaklarını büktü.

“Ne büyük başarı.” Aramızda neredeyse bir adım kalana kadar durdu. Elim istem dışı kılıcıma gitti. Elini benim kılıcın kabzası üzerinde yumruk olmuş elimin üzerine koydu.

Başını yana eğdi. “Kötü bir niyetim yok,” dedi fısıltıyla bana doğru yaklaşırken. Nedense ona inanmıştım. Sözleri oldukça doğru geliyordu. Yanağıma küçük bir öpücük kondurdu. Teninin kokusu bana çarptığında birden sersemledim ve huzursuzca kıpırdandım.

“Teşekkür ederim,” dedi ciddi bir sesle geri çekilip yüzüme baktığında. Ona bakmaya devam ettim.

“Temizlenmeme izin verdiğin için. Seni sadece bunun için çağırmıştım. Eğer gelebilseydim ben sana gelirdim,” diye ekledi. Başımı salladım bir kez. Eli hala elimin üzerinde geriye gitti bir adım. Yüzüne yine alaylı bir gülümseme yerleşti.

“Sevgili Hermes’ine bir şey rica ettiğimi söyler misin? Belki benim buradan çıkıp biraz hava almama izin verir.” Omuz silkti ve elini geri çekti. “Nasıl olsa bir anlaşma yaptık.”

“Söylerim.” Ve arkamı dönüp kapıyı yumruklamaya başladım. Gözlerimi her kırdığımda neden onun öpüşünü görüyordum? Lanet olsun!

“Bu kadar sıkıcı mıyım?” diye sordu. Sesinde sahte bir üzüntü vardı. Kapıyı yine yumrukladım.

“Kaçar gibi bir halin var,” diye mırıldandı. Sanki kendi kendine konuşuyordu. “Seninle yapacağımız yolculuğu heyecanla bekliyorum.” Sesi yine kulağımın dibinden geliyordu. Her konuştuğunda içimde bir şeyler karıncalanıyordu. Neler olduğunu anlarsam bu kıpırtıdan kurtulabilirdim belki.

“Geri çekil,” dedim ona bakmadan. Aynı anda Auson kapıyı açtı ve dışarı çıkmamı işaret etti. Adımımı atarken onun zincirinden gelen yerde sürtünme sesini duydum, bir eli belime dolandı.

“Seni özleyeceğim,” dedi kısık bir sesle. Sesi kulağımı doldurdu ve okşayarak tüm bedenimi dolandı.

Kendimi ondan kurtarmam, geriye dönüp sıkı bir yumruk atmam ve onun havaya uçması -gerçekten uçması- bir anda oldu.

Yerde boylu boyunca yatarken patlamış dudağından sızan kana gitti parmakları. Sonra başını kaldırıp bana şaşkınca baktı.

“Neyle besleniyorsun sen?” dedi gülümseyerek. Sonra çenesini iki yana oynattı.

“Sana yapma dedim.” Sözcükler dişlerimin arasından sinirle fişkırdı. Auson’nun göğsünden boğuk bir gürültü yükseldiğinde ona döndüm ve yumruğumu havaya kaldırdım. Elini yüzüne siper etti.

“Sustum,” diye bağırdı. Ne iyi, soyтары olmuştum. Yine de Auson’a da bir yumruk çaktım çünkü hala Artemis’e vurmak istiyordum. Ona fazla sert vurmadığım için birkaç adım geriledi.

“Ben ne yaptım şimdi?” diye sordu öfkeyle. İkisinin de elleri çenesinde duruyordu. Onları öylece bırakıp hızlı ve öfkeli adımlarla karanlık koridorda ilerledim.

“Neymiş şu çok önemli bilgin?” diye sordu Hermes dudaklarını bükerek. Umursamaz bir hali vardı.

“Canı sıkılmış,” dedim. Onu geçip gidiyordum ki tam masanın önünde durdum ve ona döndüm.

“Birkaç adamını gönder ve onu buraya getir,” dedim. Rica etmeyecektim. Kaşlarını havaya kaldırdı.

“Ne için?” diye sordu sonra.

“Canı sıkılmış,” dedim gülümseyerek.

“Böyle bir şeye gerek yok Mel.” Başını iki yana salladı.

Derin bir iç çektim, masasına doğru abandım. Tırnaklarım zeminde ritim tuttu, diğerlerinin bizi izlediğinden emindim.

“Mel, savaşçılarını eğitiyorsun. Onun seninle savaşacağını unutuyor musun?” diye sordu dişlerinin arasından.

“Seninle de savaşacağım. Senin boğazını keseceğim, kalbini yerinden söküp çıkaracağım ve ne renk olduğuna bakacağım. Bunu sadece merak ettiğim için yapacağım.” Gülererek kendimi geriye doğru ittirdim. “Ama senin önünde savaşçılarımı eğitebiliyorum. Ben arada fark göremiyorum. Ya sen?”

Gök mavisi gözleri irice açılmış bana bakıyordu. Elindeki kadeh havada kaldı öylece. Önce yutkundu, sonra dudaklarını ıslattı, kadehi tekrar masaya koydu.

“Bunu ne zaman yapmayı düşünüyorsun?” diye sordu düz bir sesle. Sandalyesinde geriye doğru yaslandı.

“En kısa zamanda. Söylediğimi yapsan iyi olur. Sabrımı taşırmak istemezsin.” Ne cevap vereceğini beklemeden savaşçılarımın yanına döndüm.

“Neler oluyor?” diye sordu Simon yanına ulaştığımda. Kaşlarını çatmış gözlerini inceliyordu. Eğer gözlerimden bir şeyler anlayabilecek tek kişi varsa o da Simon’du, bunu bazen yapıyordu. Eğer yanımızda Hermes’in savaşçıları olmasaydı ona her şeyi anlatırdım. Bunu istiyordum. şimdi planımdan haberdar olan tek kişi Artemis’ti.

“şimdilik bir şey yok,” dedim düz bir sesle. “Hadi devam edelim.”

Çelik bileklerimi henüz takmamıştım. Çok öfkeliydim, bir sürü şeye öfkeliydim ve bir şeylerden çıkarmam gerekiyordu. Simon kaşlarını kaldırdı ve gülümsedi. Ama gülümsemesi gözlerine ulaşmadı.

“Hırçın mıyız?” diye sordu kılıcını eline alırken.

“Ne görüyorsan o,” dedim diğer bilekliğimi de takınca.

“Görebildiğim kadarıyla öyle.” Kılıcının kabzasını iki eliyle tuttu ve sağ tarafında sabitledi. Sonra bana göz kırptı.

“Emin misin?” diye sordum ona. Başını salladı bir kez.

Ne konuştuklarımızın ne de hareketlerimizin eğitimle ilgisi yoktu. Simon çığlık atarak üzerime doğru geldi. En iyi savaşçılarımdan biriydi. Bunu ondan ben istememiştim. Arthur’u öldürdüğümde ve neden olduğunu öğrendiği andan itibaren benden ayrılmamıştı. Ne gönderdiğim ne de giden savaşçılarım için bir yorum yapmıştı. İki kişi kalsak da benimle olacağına inanıyordum.

Yaptığı tüm hücumları geri çevirmiştim. Ben daha bir atak yapmamıştım. Sadece onu geri püskürtüyordum. Alanda kimse kalmamıştı. Şimdi büyük eğitim alanında sadece Simon ile ikimiz vardık ve tüm gözler bizim üzerimizdeydi.

Artemis'in dört kişi tarafından alana getirildiğini göz ucuyla görmüştüm ama gözlerimi Simon'dan ayırmıyordum. Şimdi bir izleyicimiz daha olmuştu. Kendimi ve Simon'u iyice yorup öfkemi bir kenara bıraktığımda kendimi hafiflemiş hissediyordum. Simon yüzümdeki ifadeyi görünce gülümsedi. Gerçek bir gülümseme idi.

“Hazırlan,” dedim ona.

“Her zaman,” dedi. Gardını alıp beni beklemeye başladı. Yenileceğini biliyordu ama sonuna kadar dayanırdı.

İlk iki adımım gayet yavaş olmuştu, daha sonra hızla saldırıya geçtim. Tüm hamlelerimi ustaca geri püskürtüyordu. Kılıcının keskin bir hamlesinden kurtuldum ve onun arkasına geçtim. Dizinin arkasına sert bir tekme atarak onu dizlerinin üzerine düşürdüm. Kendine gelemeden saçlarından kavrayıp kılıcımı boğazına değdirmiştim. Eğer savaşta bir düşmanla olsaydık kılıcın keskinliğini hissedemeden ölmüş olurdu.

Sırtımdan aşağıya tek tek ter damlaları düşüyordu. Öğlen güneşi tam tepemizdeydi, bu da eğitimi zorlaştırıyordu. Simon'un omzuna vurduğum bir kez.

“Biraz dinlenme vakti,” dedim.

Simon çabuk bir hareketle ayağa kalktı. Gülmeyen donuk bir yüzle bana döndü.

“Seni yenebileceğim bir gün gelecek mi merak ediyorum,” dedi.

“Belki,” dedim omuz silkerek. “Hiç kimse yenilmez değildir.”

“Değildir,” dedi o da başını sallayarak. Hermes'e döndüğümde Artemis'in onun yanına oturmuş, keyifle beni izlediğini gördüm. Benim baktığımı gördüğünde başını eğdi bir kez. Ben de ona selam verdim aynı şekilde.

“Demek prensimiz o,” dedi Simon. Başımı salladım. Simon uzun bir süre Artemis'e baktı.

Onu ardımda bırakıp Hermes'e doğru ilerledim. Yaklaştıkça Artemis gözümde daha bir büyüyordu. Güneş tüm yüzünü aydınlatmıştı. Koyu mavi gözlerinde ışıltılar dolanıyordu, saçları güneş ışığında parıltıyordu. Açık kahverengiydi saçları. Altın ışıltılar dolanıyordu rüzgar saçlarını karıştırdığında.

Yine tam önlerinde durdum. Hermes'in duruşunda bir gariplik vardı. Ne olduğunu çözmek için uğraşmadım.

“Bir süre dinleneceğiz,” dedim ona. Artemis’e bakmıyordum ama onun gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. Hermes başını sallayarak onayladı.

“Ben daha yeni gelmiştim,” dedi Artemis üzgün bir sesle.

“Bu senin sorunun,” dedim ona düz bir sesle.

“Düşmanımın senin kadar güçlü olması ne hoş!” dedi. Kelepçeli elleri masanın üzerinde duruyordu. Tam önünde duran kadehi eline aldı ve keyifle bir yudum içti. Yan tarafımda bir kıpırdanma hissettiğimde söyleyeceğimi yuttum ve gözlerim hemen sağıma çevrildi.

Simon, kaşlarını çatmış bana bakıyordu. Bir sorun vardı. Bunu gözlerinden anlayabiliyordum.

“Evet?” dedim ona.

“Efendim, bir sorun var,” dedi. Yanağımı kemirdim, bir süre sonra yanıma gelmesini işaret ettim. Hermes’e veya Artemis’e duyurmamak için uğraşmadım, nasılsa öğrenirlerdi.

Simon yanıma kadar geldi ve kulağıma eğildi.

“Bianna hamile.” Ve geri çekildi. Şaşkınlıkla ona baktım. Bu nasıl olurdu?

“Mel?” diye sordu Hermes. Ona cevap vermedim. Hala şaşkınlıkla Simon’a bakıyordum.

“Aynen,” dedi bana o da aynı şaşkın bakışlarla.

“Bu ne demek?” diye sordum kaşlarımı çatarak. Biraz önce Simon’la dövüşerek attığım öfke yavaş yavaş içime sızıyordu.

“Söylediğim şey demek,” dedi Simon omuz silkerek.

“Belki bir yanlış anlaşılmadır,” dedim hala inanamayarak.

“Üzgünüm,” dedi başını iki yana sallayarak. Dişlerimi gıcırdattım.

“Kim yapmış?” diye sordum. Böyle bir sorunla uğraşacağımı rüyamda görsem inanmazdım sanırım.

“Söylemiyor.”

“Bianna’yı bana çağır,” dedim. Simon başını sallayıp ilerlediğinde ben de kendime bir sandalye çektim. Etrafındakileri bir an için unutmuştum. Ellerim başıma gitti, gözlerimi kapayarak şakaklarımı ovuşturdum.

Bir süre kendime gelmem gerekiyordu. Bizim kadın savaşçılarımızın hamile kalması olanaksızdı. Bianna on sekiz yaşında bir genç kızdı, ilaçları içmemiş olabilir miydi? Ve üstelik böyle ilişkileri yasaklamıştım. Daha kendisi çocuktı, nasıl bir bebeği olabilirdi? Bu sorunla nasıl baş etmem gerekiyordu? Daha önce böyle bir durumla ne Arthur ne de ben uğraşmıştık.

“Mel? Neler oluyor?” diye sordu Hermes ciddi bir tonla. Başımı kaldırıp ona baktım, ama onu bir sisin ardından görüyordum sanki. Ne yapmam gerekiyordu? Hermes elini kaldırıp gözlerimin önünde salladı.

“Kendine gel, Mel,” dedi biraz sesini yükselterek. Onları öldürmeli miydim yoksa onları bir araya getirip bir aile kurmalarını mı söylemeliydim? Eğer böyle yaparsam bu zayıflık olurdu ve herkes aynı hatayı işlerdi, ben de önünü alamazdım.

“Mel, sana diyorum.” Hermes’in sesi tedirgin çıkıyordu. Bilinçaltımın bir köşesinde ona cevap verme isteği yatıyordu ama kafam çok karışmıştı. Ne yapmalıyım? Eğer Bianna’yı öldürürsem daha doğmamış bir çocuğu öldürmüş olacaktım. Ona işkence yapmak, ceza vermek katıksız kötülük olacaktı ve ben artık kötülük yapmak istemiyordum.

“Beni dinle. Bana odaklan.” Hermes’in yüzü neredeyse bir santim ötemdeydi. “Lanet olsun!”

Hermes’in ayağa kalktığını görebiliyordum. Tanrım! Senden yardım istesem bana yardım eder miydin? Omzumda bir el hissettim ve elin sahibini hızla ittirdim.

“Yaklaşma!” dedim Hermes’e.

“Neler oluyor?” diye sorduğunda ben kahkahalarla gülmeye başlamıştım.

“Deli bu kadın,” dedi biri ama umursamadım. Sanırım Auson’du.

Kahkaham geldiği gibi hızla gömüldü. Gözlerim bir an için Artemis’in gözleriyle karşılaştı, onun gözlerinde de anlaşılmayan bir ifade vardı. Kaşları çatılmış, dudakları düz bir çizgi olmuştu. O da deli olduğumu düşünüyor olabilirdi. Tüm bakışlar bir yöne çevrildiğinde ben de gözlerimi Artemis’ten ayırdım ve gelenlere baktım. Meraklı mırıltılar sarmıştı alanı.

Simon, Bianna’yı dirseğinden tutmuş çekiştirerek getiriyordu. Bianna’nın güzel yüzü ay kadar beyaz olmuştu. Çok solgun, çok korkmuş, çok şaşkın görünüyordu. Simon onu resmen sürüklüyordu. Bianna’nın bir ayağı geri gitmek istediğini belirtmek istercesine toprağa sürtünüyordu.

Oturduğum sandalyede huzursuzca kıpırdandım. Hermes, tam yanibaşımda duruyordu. Ben hala bu sorun için bir çözüm bulamamıştım. Bianna, korkuyla irileşen ve kan çanağına dönmüş gözlerini bana dikmiş bakıyordu.

Uzun bal rengi saçları, ela gözleri, çıkık elmacık kemikleri, ince dudaklarıyla mükemmel bir güzellikti Bianna. Bir erkek değildim ama bir kadın olarak da onun ne kadar güzel ve taze olduğunu görebiliyordum. Bir ilişki yaşaması bir yere kadar kabul görülebilirdi ama hamile kalması bambaşka bir şeydi.

Simon bir anda durunca onun gözlerine baktım. O da bana bakıyordu. Yanıma gelmesini beklemiyordum. Ne kadar öfkeli olduğumu biliyordu ve bunun için benden uzakta durmuştu.

Gözlerim yavaşça Bianna'ya çevrildi yine. Simon onun dirseğini bıraktı. Bianna, yaprak gibi titriyordu. Bayılacak gibi duruyordu. O bir savaşçıydı ve onlara ilk öğrettiğimiz şeylerden birisi korkusuz olmaktı. Ama şimdi o karşımda korkudan ölecek gibi duruyordu. Eğer bir savaşta olsaydı öleceğini bilse bile böyle korkmazdı. Çünkü sonu çabuk olurdu. Ama beni yıllarca insan öldürürken görmüştü. Ne kadar yavaş ve acılı olduğunu biliyordu. Korktuğu şey ölüm değildi, ölümünün benim elimden olacak olmasıydı.

Sandalyemden bir anda fırladım ve Bianna'nın ayakları kendisini tutmayı bıraktı. Simon onu belinden yakalayarak ayakta tuttu. Bianna'nın göğsünden bir hıçkırık yükseldi ve sırtını Simon'a dayadı. Simon eğilip onun kulağına bir şey söyledi ve o da başını salladı.

Her attığım adımda Simon'a biraz daha yapışıyordu. Simon ise kulağına bir şeyler fısıldayıp duruyordu. Bianna deli gibi başını sallıyordu. Tam önünde durdum. Benim kadar uzun boyu vardı, gözlerine bakmam için daha fazla harekete gerek yoktu. Göğsü hızlı aldığı nefeslerle inip kalkmaya başladı. Gözbebekleri büyüyordu gitgide. Biraz sonra bayılacaktı.

Elimi havaya kaldırıp yüzüne sert bir tokat attım. Başı Simon'un göğsünde diğer tarafa savruldu. Yine yere yığılacakken Simon tuttu onu.

“Şimdi,” dedim kısık bir sesle, “seni becereni korumayı bırak ve bana kim olduğunu söyle.”

Gözlerini kapadı, kapalı gözlerin arasından birkaç damla yaş süzüldü.

“Çok güzel. Cesurca. Peki o nerede tatlım?” Elim yanağını buldu ve yavaşça okşadı. “Söylesene bana. Seni korumak için onun cesareti nerede?” Gözlerini hızla açıp bana baktı şaşkınlıkla.

Elimi havaya kaldırdım, bu seferki tokat biraz önceki kadar yumuşak olmayacaktı ve bunu o da biliyordu.

“Ba...” dedi fısıltıyla. Konuşması için bir nefes alması gerekmişti. “Batt... so.”

“Battso...” dedim fısıltıyla. “Demek Batso.”

Yirmi iki yaşında, benden üç yaş küçük bir savaşçı. Yakışıklı denebilecek bir savaşçı, iyi bir savaşçı, akıllı bir savaşçı. Yazık...

“Battso...” diye bağırdım. Hala gözlerim Bianna’daydı.

“Bunun için önlem almıyor musun?” dedi Hermes şaşkınlıkla. “Böyle bir hatayı nasıl yaparsın?”

“İşine bak Hermes,” dedim ona bakmadan.

“Başka işim yok,” dedi. Omuz silktiğinden emindim.

“Sana yapacak iş bulmamı ister misin?” Bana cevap vermedi. Yüz ifadesini göremediğim için de ne düşündüğünü bilmiyordum ama susması iyi olmuştu. Ondan başka hiç kimse konuşmaya niyetli değil gibiydi. Alanda bir fısıldaşma vardı ama bu beni rahatsız etmemişti.

“Battso...” dedim tekrar. Kendi askerlerimden iki kişi onu kollarından tutup, Simon ve Bianna’nın yanına getirdiler.

Battso, bana bakmıyordu. Gördüğüm tek şey siyah saçlarıydı.

“Seni piç kurusu!” dedim ona. Ne zaman hareket ettim bilmiyorum ama bir anda Battso’nun bedeni üzerinde oturuyor ve onun yüzünü dağıtmakla uğraşıyordum.

Nefes almak için durduğumda dağılmış yüzü ardından görünen altın rengi gözleriydi. Yumruk olmuş elim havada kalmıştı öylece, bir elim zırhından dışarı fırlamış gömleğindeydi.

“Bunu nasıl yaptın?” diye sordum ona. Öfkem hala geçmemişti. Bana cevap vermedi.

“Bunun ona nelere mal olacağını biliyor musun?” diye sordum sinirle. Hala elim havada ona yumruk atmak için bekliyordu. “Bir toplama kampında hamile olmak nasıl bir şey olur biliyor musun? Nasıl eziyet çekecek biliyor musun? Gerçekten neler olacak biliyor musun?”

“Bilmiyordum,” dedi sessizce.

“Nasıl bilmiyordun?”

“Böyle olacağını... İlaçlarını içmediğini bilmiyordum.” Gözleri Bianna’ya kaydı.

“İçtim,” dedi Bianna aceleyle. Bakışlarımı ona çevirdim ve kaşlarımı kaldırdım. “Tanrı şahidim olsun ki içtim.”

“Sana pek etki etmemiş anlaşılan,” dedim alayla.

“Efendim...” Duraksadı. Hala Simon’dan destek alıyordu. “Nasıl oldu bilmiyorum ama ben ilaçların hepsini içtim.” Gözlerini bana dikmişti. Eğer bir insan yalan söylüyorsa bu gözlerinden belli olurdu. Herhangi içinden çıkılmaz bir durumla karşılaştıklarında onlara nasıl iyi yalan söyleyeceklerini ve bunun nasıl anlaşılmayacağını öğretmişim. O da bunu kullanıyordu ama ben yalan söylediğini biliyordum. Bunun için bir cezayı hak ediyordu ama nasıl olsa sadece ben biliyordum. Görmezden gelebilirdim.

Ayağa kalkarken kendimle birlikte Battso’yu da kaldırmışım. Yüzü fena dağılmıştı. Onu öylece bıraktım ve masaya doğru ilerledim. Tam yolumun üzerinde duran Hermes alaycı bir edayla elini öne doğru uzatarak geçmeme izin verdi. Masaya gittiğimde elimdeki kanı silmek için bir peçete almayı düşünürken havada, iki zarif parmağın arasında sallanan bir peçete gördüm. Parmakların sahibine gitti bakışım. Artemis, kelepçeli elleri havada, bana anlaşılmaz gözlerle bakıyordu. Peçeteyi parmaklarının arasından çekip aldım, Battso’yu yumruklayan, kandan kıpkırmızı olmuş elimi silmeye çalıştım.

“Rica ederim,” dedi mırıldanarak. Derin bir iç çektim. Nazik olacak bir durumda değildim. Ayrıca böyle ilgi görmeye alışık da değildim.

“Su ister misin?” diye sordu Artemis yumuşak bir sesle. Ona baktım ve başımı iki yana salladım. Elimi silmeyi yarıda bırakıp tekrar Battso’ya döndüm.

“Eğer hamile olmasaydı bile, yine de yanlış bir şey yaptınız. Bunu yasaklamıştım. Kesin ve net.”

“Özür dilerim,” dedi Bianna fısıltıyla. “Affet ne olur.” Gözlerim hala Battso’daydı.

“Sen seç,” dedim ona boş bir gülümsemeyle.

“Ne... Neyi efendim?” Ayakta duracak hali yok gibi görünüyordu, ama sırtını dik tutmaya çalıştığı belliydi, kan çenesinden aşağıya sızmıştı.

“Size ne ceza vereceğimi,” dedim başımı yana eğerek. Hayatımda ilk defa bir şeylerden destek alma ihtiyacı hissetmişim. Bir elimi masaya koyarak kendimi ayakta tutmaya çalıştım. Gözlerim bir an için karardı ama kendimi zorladım. Bu kadar karışık olmaya alışkın değildim.

“O iyi değil,” dediğini duydum Artemis’in.

“İdare edecektir,” dedi Hermes düz bir tonla. “Hem bu seni ilgilendirmez.”

“Belki de ilgilendiriyordur.” Artemis, koyu mavi gözlerinde öfke parıltıları saçarak ve kaşlarını çatarak Hermes’e bakıyordu. Sırtı dikleşmiş, göğsü yukarı kalkmıştı. Yakışıklı yüzü bir Tanrı gibi duruyordu. Öfkeli bir tanrı. Ne yani? Benim için mi endişeleniyordu?

Onları duymazdan geldim. Böyle yapmalıydım çünkü Artemis benim düşmanım gibi davranmıyordu. Hermes'in içinde en ufak bir şüphe oluşmasına izin veremezdim.

“Evet. Bir cevap bekliyorum,” dedim.

“Ben cezama razıyım,” dedi Bianna. Ona acıma dolu gözlerle baktım. Sonra Battso'ya döndüm.

“Onu seviyorum,” dedi Battso fısıltılı bir sesle. Ona doğru birkaç adım gittim.

“Öyle mi?” diye sordum alayla. “Onu seviyorsun ama ceza çekmesine izin vereceksin. Onu seviyorsun ama burada yalnız kalmasına göz yumdun. Onu seviyorsun ama onu becerirken nasıl olsa onun konuşmayacağına emin olduğun için onu hiç düşünmeden hareket ettin. Onu seviyorsun ama hala bir erkek gibi davranamıyorsun. Söyle bana bu nasıl sevgi?”

Kollarım iki yanıma düşmüştü, yoksa konuşacak bir çenesi kalmayacak kadar benzetecektim yüzünü. Başını suçlu bir edayla aşağıya eğdi. Sevgi konusunda bir şeyler söyleyebilecek en son insandım ama söylediklerim bana doğru geliyordu.

Belki de en çok kızdığım nokta buydu. Bianna'nın hamileliği ortaya çıktığında onun kendisini saklamasıydı. Bianna korkuyla titrerken yanında olmamasıydı.

“Mel... Sana neler oluyor böyle? Dramatik aşk oyunları mı izliyorsun son zamanlarda?” Hermes bu sözleri alayla sormuştu. Ona döndüm ve alayla kaşlarımı kaldırdım.

“Evet, Hermes. Bir sorun mu var?” diye sordum. “Artık savaşlarla değil aşk hikayeleriyle ilgileniyorum.”

“Onlara izin verirsen bunun önüne geçemezsin.” Tabii ki tepkilerimden ne düşündüğümü çoktan çözmüştü. Eğer ben eski Mel olsaydım bu kadar konuşmalarına bile izin vermezdim. İbret olsun diye ikisini de yanyana dizer öldürürdüm, ama artık eski Mel değildim.

“Sen kendi kampın için planlar yap. Benimkine dokunma.”

“Sana olabilecekleri söylüyorum. Bunu sen de biliyorsun.”

“Peki bu seni ne kadar ilgilendiriyor?” Omuz silkti. “Ben de öyle düşünmüştüm.” Tekrar Battso'ya döndüm.

“Onu seviyorum,” dedi gözlerime bakarak. “Sadece biraz... korktum. Sizden korktum.” Doğruyu söylediğine emindim.

“Ve onu yalnız bıraktın.”

“Nasıl olsa ikimizde ölecektik.”

“Bundan emin olamazdın.”

“Sizden emindim efendim.” Bir süre duraksadı. “Özür dilerim,” diye ekledi.

Bu özrü ne için söylediğini biliyordum. Benden emindi. Onları bir çırpıda dinlemeden öldüreceğimden emindi. Yine de bu onun Bianna’nın ardında saklanmasına bahane değildi.

Onlara bir ceza vermeliydim, bunu yapmalıydim. İkimizde kalmıştım. Hem ceza vermek istiyordum -çünkü bunu yapmazsam sorunlar yaşardım- hem de onları serbest bırakmak istiyordum. Gözlerim alanda tüm askerlerimin üzerinde dolanmaya başladı.

Alandaki savaşçılarımdan biraz ötesinde bir çift bal rengi göz bana kilitlenmiş beklentiyle bakıyordu. Milie... Lanet olsun!

Ona uzunca bir süre baktım. Ben ne kadar boş bakıyorsam, o da o kadar söz söylüyordu gözleriyle. Belki duruşumdan anladı, belki hissetti bilmiyorum ama bana hafifçe başını eğdi. Ve ben artık kararımı vermiştim. Bu kız benim sonum olacaktı. Bianna’ya döndüm.

“Gitmek istiyor musun?” diye sordum yumuşak bir sesle. Bu kararı hemen şu anda vermiştim, Bianna’nın gözlerine bakarken ve elini karnında tutmuş izlerken. Milie sadece onlara kötü davranmamı istemişti, ben ise onları gönderecektim. Onları yanımda tutamazdım. Tanrı aşkına neydin ben? Başını salladı bir kez.

“Onu istiyor musun?” diye sordum başımla Battso’yu işaret ederek. Gözleri tiksinti dolu bakışlarla Battso’yu buldu. Battso ona özür dilercesine bakıyordu. Bianna yine de başını salladı.

Alanda bir uğultu olmuştu. Hareketim olumsuz, yapmamam gereken bir şeydi ama başka çıkar yolum yoktu. En azından ben öyle düşünerek kendimi avutuyordum. Gitmelerine izin verecektim. Onları hiçbir şekilde öldüremezdim. Lanet olsun!

“Hermes,” dedim ona dönerek.

“Aptallaşma Mel,” dedi bana, yüzünde acıma dolu bir ifade vardı.

“Ganimetimden onlara iki kese altın vereceksin,” dedim. “Siz de kendi yolunuzu bulacaksınız. Sizi bir kez daha görmek istemiyorum.”

Onlara bakmadan söylemiştim ama onlar kendilerini biliyorlardı. Odama giderken tekrar Hermes’in masasının önünden geçtim. İlerlerken gözlerim Artemis’teydi. Yüzünde mutlu bir ifade vardı, tekrar ileri bakmadan önce bana öpücük yolladı, ben de ona hareket çektim. Kahkahası tüm alanda yankılandı.

Gözlerimi açtığımda beni uyandıran şeyin ne olduğunu anladım. Kapıdan hafif tıkırtılar geliyordu. Yataktan hızla fırladım, ama çıplak ayaklarım zemine tüy kadar hafif değdi. Kıyafetlerimin olduğu yere ilerledim ayakuçlarında ve kılıcımı kınından çektim.

Kapıya hızlı adımlarla ilerledim. Omuzlarımdan dökülen saçlarımı görüşümü engellememesi için arkaya doğru attım tek elimle. Kapı yine tıkladı. Kapıyla uğraşılmıyordu. Birisi kapıyı çalıyordu. Gecenin bu saatinde kimdi bu?

“Evet?” dedim kısık bir sesle.

“Aç!” dedi kalın bir erkek sesi. Sesi tanımıştım.

“Ne istiyorsun Igor?” dedim dişlerimin arasından. Gecenin bu saatinde iyi bir sebebi olsa iyi olurdu.

“Önemli. Aç dedim,” diye emretti tekrar. Kapıyı yavaşça açtım ama kılıcımı indirmedim. Gece gibi karanlık gözleri ay ışığında bir anda gözlerimin önünde parladı. Bir süre çevresine bakındı. Sonra yine bana döndü. Ona sadece baktım.

“İçeri girebilir miyim?” diye sordu. Kapıyı onun geçebileceği kadar açtım.

O yanımdan geçerken karanlığın izin verdiği kadar üzerini süzdüm. Silahı yok gibi görünüyordu. Odanın ortasına doğru ilerledi, ben kapıyı kapadığımda bana döndü. Yüzünde anlayamadığım bir sırıtma vardı.

“Ne istediğini söyle, bende neşeleneyim,” dedim, yatağıma doğru ilerledim ama kulaklarım ondaydı. Herhangi bir hareketinde kılıcımı kullanmaktan çekinmeyecektim. Yatağımın başucunda duran mumu yaktım, yatağıma oturdum ve ona baktım.

“Hermes, Artemis’le bir dolap çevirdiğini düşünüyor.” Kaşları çatıldı bunları söylerken.

Tek gözümü kısmış ona bakıyordum. Mumun cılız ışığında onu net göremesem de dikkatle bakınca yüz hareketlerini seçebiliyordum.

“Öyle mi?” dedim düz bir sesle. Sadece konuşmak için konuşmuştum. Beynimde bir nokta zonklamaya başlamıştı. Kan dolaşımım birdenbire hızlandı ve boynumdaki kas seğirmeye başladı. Bir şey beni çimdikliyordu sanki, hayır bedenimi değil beynimi ısıırıyordu. Igor’un bana yardım etmesinin herhangi bir nedeni yoktu. Neden bu saatte gelip bana bunları söylüyordu ki? Bunun ona ne gibi bir çıkarı olabilirdi?

“Evet,” dedi ciddi bir tonla.

“Bu onun sorunu,” dedim omuz silkerek.

“Söylediğimi duymadın galiba,” dedi öfkeli bir hırıltıyla. Bana doğru bir iki adım ilerlemişti.

“Gayet net duydum,” dedim, bir elimi dudaklarıma götürüp esnedim.

“Bu kadar rahat olmanın nedeni ne?” diye sordu küçümsercesine yüzünü buruşturarak. “Bunun ne anlama geldiğini biliyor olmalısın. Onunla işbirliği yaptığını öğrendiğinde çocuklarını ve o çok sevdiğin Milie’ni öldürecek.”

“Bu da benim sorunum.”

“Yani onunla işbirliği yapıyorsun?” Başını yana eğdi.

“Ben öyle bir şey söylemedim.”

“Ama ima ettin,” diye diretti.

“Hayır. Bunu sen ve o gerizekalı, kuşbeyinli Hermes iddia ediyor. Ve seni bana gönderiyor. Daha iyi bir oyuncuya ihtiyacı olduğunu söyle ona. Sen yeterince inandırıcı olamıyorsun.” Ayağa kalktım ve sadece bir adım attım.

“Buna inanamıyorum,” dedi ve daha inandırıcı olmaya çalışarak başını iki yana salladı. “Benim seni kandırdığımı düşünüyor olamazsın.” Dudaklarımı büzdüm sözlerinin üzerine ve bir adım daha attım.

“Neden düşünüyor olmamam gerektiğini ben de öğrenebilir miyim?” diye sordum alayla.

“Çünkü senden hoşlanıyorum. Hem de çok.”

Gayet yumuşak geliyordu sesi. İnandırıcı bir etkisi vardı tabii. Ahh, evet. Sana aşık oldum ve senin için her şeyi yaparım...

“Benden hoşlananların çoğunun kemikleri kalmadı.”

“Bu ne demek? Sana yaptığının ve Hermes’e ihanetimin karşılığı bu sözler mi?”

Igor korkusuzdu, aslında iyi rol yapıyordu, gözlerimin içine hiçbir duygu olmadan -ya da yalandan bir samimiyetle- bakıyordu ve beni neredeyse kandıracaktı. Belki biraz daha uykulu olabilseydim kandırabilirdi.

“Sana Artemis’le anlaşma yaptığımı, Hermes’in savaşçıları öldüreceğimi ve Lookan’ı arkama almaya çalışıp onun ve bağıra bağıra arkamda biri var dediği o yüce şahsiyetle ilgili güzel düşüncelerim olduğunu, Hermes’in derisini yüzeceğimi, çocuklarımı onun elinden kaçırmayı düşünüp kendimi sağlama almaya çalışacağımı söyleyebilirdim ve sen de bunu gidip hevesle Hermes’e anlatabilirdin.” Fısıltıyla söylenen sözlerim ne kadar vahşi ise sesim bir o kadar umursamaz çıkıyordu.

“Peki bunlar doğru mu?” diye sordu. Sesinde gizlemeye çalıştığı bir şaşkınlık vardı. Elini kaldırıp saçlarının arasından geçirdi. Sonra dudaklarının kenarı hafifçe kıvrıldı. Bu kadar dikkatli bakmasaydım göremeyebilirdim. Başımı salladım gülümseyerek. Yutkundü. Boş bakan gözleri değişti bir anda.

“Ve benim bunları Hermes’e söyleyemeyeceğimi ima ettin,” dedi bir adım geri giderek. Silahsız gelmişti, belki silahsız olsa ben ona daha çok inanabilirdim, muhtemelen böyle beyinden yoksun bir fikri ona Hermes vermişti. Ama benim karşıma silahsız gelmesi çok aptalcaydı.

“Ettim,” dedim ben de ona doğru bir adım atarak. “Çünkü ben henüz ölülerin konuştuğuna şahit olmadım. Sen oldun mu?” Bir süre kaşlarım havada ona baktım. “Yoksa sen ölünce konuşabiliyor musun?” Alayla güldüm. “Doğru ya! Nereden bileceksin. Sen hiç ölmedin ki? Ama en azından öğreneceksin.”

Elimdeki kılıç o yutkunurken boğazından içeri doğru girdi. Bir süre bekledim. Boğazından hızla fişkıran kanın dinmesini ve oradan çıkan hırıltılı seslerin kesilmesini bekledim, onun yerde titreyerek son nefesini vermesini bekledim, sonra yerde, gözleri açık olan Igor’a doğru eğildim.

“Igor?” diye sordum gülümseyerek. Bir cevap gelmedi. “Ben bildim,” dedim dudaklarımı bükerek. “Sende ölünce konuşamıyorsun.”

Kılıcımı boğazından çıkardım, kınımı savaş elbiselerimi giymeden belime yerleştirdim. Tekrar Igor’a döndüm.

“Daha iyi yerlerde olabilirdin,” dedim ve gömleğinin ense kısmından sıkıca kavradım. Onu kan gölünün ortasından çekerek kapıya doğru ilerledim. Kapıyı açtığımda ortalıkta ağır bir sessizlik vardı. Onu merdivenlerden gülümseyerek indirdim. Alanın ortasına doğru ilerledim.

“Hermes...” dedim biraz yüksek ama yumuşak bir sesle. “Gel buraya tatlım.” Hala ilerliyordum. Bir yerlerden mırıltılar yükseliyordu. Sonra koşuşturmaca başladı, kapılar açılıp gürültüyle kapandı. Birkaç dakika sonra Hermes alanın diğer ucunda belirdi. Başını iki yana salladı ya da meşalelerin ışığında bana öyle geldi.

“Ne yaptın?” diye sordu. “Sen ne yaptın?” diye bağırdı arkasından.

Gecenin karanlığını heyecanlı mırıltılar ve daha da yükselmeye başlayan şaşkınlık dolu sesler sarmaya başladı. Hermes’e bakarak, Igor’u ileri doğru fırlattım.

“Yolladığın askerinin bir sorunu vardı, buraya gelemeyeceği için ben sana getirdim.” Hermes bana doğru öfkeli adımlarla geliyordu. Kılıcımı kınından çektim ve gelişini bekledim. Birkaç metre ötemde durdu ama silahı yerinde duruyordu.

Bu kadar kısa zamanda hazırlanması imkansızdı. Ben iki parça kıyafetimi giymek için en azından bir on dakika oyalanıyordum. Hermes ya bu işte çok iyiydi ya da hevesle Igor'u bekliyordu. Ben ikincisinden yanaydım.

“Bunu neden yaptın?” diye sordu eliyle Igor'u göstererek, gözleri kocaman açılmıştı.

“Bir bahse tutuştuk,” dedim omuz silkerek. “Ben kazandım.”

“Öyle mi sevgilim?” dedi o da öfkeyle, dişleri arasından konuşuyordu. “Bahsin bedeli baya büyükmüş.” Çenesiyle Igor'u işaret etti.

Biz tatlı tatlı konuşurken alan kalabalıklaşmaya başladı. Kendi savaşçıları da Hermes'in savaşçıları arasına karışıyor ve bizi izliyorlardı. Yüzlerinde gizlemeye çalışmadıkları bir memnuniyet vardı. Igor'la yaşanmışlıkları olduğuna emindim.

“Merak ediyorum da,” dedi Hermes kelimeleri yayararak, alayla konuşmaya, umursamıyormuş gibi yapmaya çalışıyordu ama öfkesi olduğu yeri yakabilirdi. Gözlerimi savaşçılardan alıp ona döndüm. Kılıcımı hala elimde tutuyordum. “Bu büyük bahis neymiş? Söyleyebilir misin?”

“Tabii,” dedim şirin bir gülümsemeyle. Simon'un gelip tam arkamda durduğunu gördüm göz ucuyla. “Ölümlerle ilgili.”

“Daha açık olur musun?” dedi Hermes. Sabrının taşmak üzere olduğunu görebiliyordum.

Ona doğru ilerledim, ayakları bir an için kıpırdandı ama sonra gözlerime bakarak sabit duruşunu bozmadı.

“Ölümler konuşabilir mi, konuşamaz mı?” Sonra yerde yatan Igor'a döndüm.

“Öyle değil mi Igor?” diye sordum. Sesimde belli belirsiz bir alay tınısı vardı, kulağımı Igor'a doğru uzattım, birkaç saniye sonra Hermes'e çevirdim bakışlarımı.

“Ben bir şey duyamıyorum, sen duyabiliyor musun?” diye sordum ciddi bir sesle.

Hermes, dudakları düz bir çizgi olmuş, yumrukları iki yanında sıkılmış ve titremesini durdurmaya çalışarak bana bakıyordu.

“Suskunluğunu ‘hayır’ olarak kabul ediyorum.” Yüzünde küçümseyen bir ifade oluştu ve ben devam ettim. “Bahsi ben kazandım. Seninle de bir bahse girebiliriz.”

“Ben bahis oynamam. Ama oyun oynarım,” dedi bir adım bana doğru gelerek. Şimdi çok yakındık işte. Güzel.

“Çocukların ve sevgili Milie'n ile bir şeyler oynayabilirim.” Yüzünde bir gülümseme oluştu. “Ne dersin sevgilim? Biz oynarken bizi izler misin?”

Derin bir iç çektim ve kılıcımı kaldırıp yavaşça üzerindeki kanı Hermes'in deri eteğine sildim. Önce bir yüzünü, sonra diğer yüzünü. Hareketim Hermes'i bir adım geriletmişti. Dikkatinin dağılması için yapmıştım bunu. Hermes daha ne olduğunu anlamadan bir elim boğazını buldu ve hırsla sıktı. Yüzümü neredeyse yüzüne yapıştıracak kadar ona yaklaştırdım. Onun elleri bileğimi kavramıştı.

"Beni deneme Hermes," dedim dişlerimin arasından. "Çocuklarım ve Milie'ye bir şey olduğunda beni tehdit edecek hiçbir şeyin kalmayacak." Boş gülümsemelerinden birini yerleştirdim yüzüme. "Hayal et Hermes, neler olacağını hayal et."

"Tamam. Onlara dokunmayacağım," dedi hırıltılı bir sesle. Nefes almaya çalışırken boğazındaki hareketliliği hissedebiliyordum. Elimi biraz gevşettim.

"O şımarık orospu çocuğu seninle ilgileniyor. Ne yapabilirdim?" diye sordu. Şimdi ifadesi tamamen değişmiş, gülümsemeye çalışıyordu.

"Bu onunla birlik olduğumuzu mu düşündürdü sana?"

"Evet," dedi yutkunmaya çalışarak.

"Ama atladığın bir şey var Hermes, Igor beni daha önceden yakalamaya çalışıyordu." Hermes'in bedeni bir anda çöktü ve gözlerini kapadı.

"Sana güvenemiyorum sevgilim," dedi, yüzü artık morarmaya başlamıştı. Savaşçıları benim savaşçılarımla ablukaya almıştı ve aslında biz onlardan üstün durumda gibi görünüyorduk, ama Milie ve çocuklarımla şu anda nerede olduklarını bilmiyordum. Hepsinde de bunun rahatlığı vardı.

"Bana güvenemeyeceğini bilerek girdin bu işe, benim ellerimi bağladın ki sana uzanamayayım." Elimi boğazından çektiğim anda kesik kesik nefes almaya başladı önce, daha sonra öksürdü art arda. Onun kendine gelmesini bekleyerek sustum. "Her şeyi göze alarak girdin bu işe, ben girmek zorunda kaldım. Yorgunum, uykusuzum ve sadece birkaç günümüz kaldı. Beni deneme." Ondaki uzaklaşırken tekrar ona döndüm. "Ayrıca ellerimi senden kurtardığımda yapacaklarım için kaçacak iyi bir yer bulsan iyi olur. Benim sığamayacağım bir delik! Sana acımayacağım. Bunu bir daha yapmayacağım." Gözleri beni anladığını belirtircesine parıltıladı.

"Pekala," dedi bir adım yaklaşarak. "Bir daha oyun yok."

Elini havaya kaldırdığında yerimden bir milim bile oynamadım. Eli enseme ve hızlı bir hareketle dudakları dudaklarımı örttüğünde, beklediğim hareketi bu olmadığı için önce şaşkınlıkla dondum. Savaşçılar kıkırdarken ben omuzlarından tutup hayalarına diz attım, o acıyla öne doğru eğilirken onu ittirdim.

Biraz sonra inlemesi kesildi ve doğrudu. “Başka bir yere vuramaz mıydın?” dedi yüzünü buruşturarak. Sonra güldü haylazca. İşte bizim Hermes. “Arada bana lazım oluyor.”

“Bir dahakine seni hadım edeceğim.” İşaret parmağımı ona uzatmadan önce dudağımı elimle sildim.

“Hadım etmeden önce benimle sevişeceksen kabul. Düşüncesi bile kanımı kaynatıyor.” Bana göz kırptı.

“Buna değer mi Hermes?” diye sordum alayla.

Beni baştan aşağıya süzdü. Gözleri hiç oyalanmadan bedenimi aç bakışlarla izliyordu. Üzerimde pek bir şey olmadığını fark edince huzursuzca kıpırdandım. Hermes’in gözleri sonunda benimkilerle buluştu.

“Kesinlikle,” dedi ciddi bir sesle.

Başımı iki yana salladım, geri dönüp Simon’un sırttan yüzünü gördüm, onu geçip Igor’un bedeni üzerinden atlayarak odama doğru ilerlemeye başladım. Savaşçıları omuz darbeleriyle geri çekilmeye zorluyordum önümden çekilmediklerinde.

“Artemis seni görmek istiyor. Yanına hiç uğramadığın için çok alınmış.” Bu sözler beni bir an durdurdu.

Eğitime hiç aralıksız devam ederken şımarık bir prensle uğraşacak durumum yoktu. Onu en son Bianna ve Battso’nun olayında görmüştüm. O günden sonra ne dışarı gelmesi için bir uğraş vermiş ne de yanına gitmişim. Beynimde bir yerlerde bunun nedeninin bambaşka bir şey olduğu yatıyordu ama bunun üzerine kafa yormuyordum. Hatta üzerine birkaç tahta örtmüş ve toprak atmaya çalışmışım. Artemis beni rahatsız ediyordu. Fazlaca rahatsız.

“Ona şımarık prensleri eğlendirmekten daha önemli işlerim olduğunu söyle.” Tekrar ilerlemeye devam ettim.

“Mel,” dedi Hermes ve ben tekrar durdum. “Ona ihtiyacımız olduğunu söylüyor. Gitmen gerektiğini!” Onunda sesi en az benim kadar sıkılmış ve bıkkın çıkıyordu.

Derin bir iç çekmeyle geri döndüm.

“Şimdi mi gideceksin?” diye sordu Hermes tek kaşını kaldırarak. Karanlık gökyüzüne çevirdim bakışlarımı.

“Neden olmasın?” dedim omuz silkerek.

“Uyuyordur,” diye diretti Hermes.

“Ne o? Yoksa üzüldün mü?”

Hermes, başıyla Auson’a bir işaret verdi. Auson bana irice açılmış gözlerle bakarken ona göz kırptım. En az Hermes de benim kadar eğleniyordu onu ürkütmekten.

“Gidelim mi tatlım?” diye sordum yanından geçerken. Homurdanmaya başladı Auson. Biz ilerlerken Hermes’in kahkahası sarmıştı ortalığı.

Koridorda hem Auson hem de ben homurdanarak ilerliyorduk. O benimle yalnız kalmaktan mutlu değildi, ben Artemis ile görüşecek olmamdan. Duvarda bulunan meşalelerden birini aldım elime.

Zindan kapısına geldiğimizde Auson hiçbir şey söylemeden kapıyı açtı. Ona döndüm ve alayla sordum: “Bize katılmak ister misin?” İyi, bu akşam neşem yerindeydi.

“Daha delirmedim,” dedi o da bana sırıtarak. Ona omuz atarak yanından geçtim. Önce meşaleyi uzattım içeri doğru.

Artemis, yerde uzanmış yatıyordu. Ellerini karnında birleştirmişti, çıplak göğsü aralıklı aldığı nefeslerle hafifçe inip kalkıyordu. İlk fark ettiğim şey sadece ayaklarının zincirlenmiş olmasıydı. Acaba Hermes bunu ne için yapmıştı?

“Hey...” dedim biraz kısık bir sesle. Auson kapıyı üzerimize kapattı. Artemis’ten bir cevap gelmedi. Ona doğru birkaç adım attım. Kılıcım hala elimde duruyordu.

“Uyanma vakti prensçik.” Onu ayağımla dürttüm ama kıpırdanmadı bile. Kaşlarımı çatarak ona baktım. Ölü gibi duruyordu. Meşaleyi duvara taktım ve ona döndüm tekrar. Bir süre sadece yüzünü ve bedenini inceledim, hasta gibi bir hali yoktu. Bu düşünceyle birlikte içimde, derinlerde bir yerlerde bir şey oldu. Sızı gibi bir şey.

Bu beni sinirlendirdi, yanına diz çöktüm ve kılıcımı taş zemine koydum, onu sarsmam gerekse de uyandıracaktım. Üzerine doğru eğildiğimde saçlarım çıplak göğsüne dağıldılar. Ellerimi havaya kaldırdığımda bir anda acı bir baskıyla kendimi onun bedeni üzerinde buldum.

Yüzlerimiz birbirine çok yakındı, ki nefesi yüzüme çarpıyordu. Mavi, derin gözleri gözlerime bakıyordu. Kalbim bir an için ağzımda attı, şaşkınlığımdan kurtulduğumda hızlanan nefesimi düzene soktum önce. Ellerimi onun iki yanına koyarak kendimi kaldırmaya çalıştım. Konuşmadım, çünkü konuşsam bir daha susmadan küfür edecektim.

“Şışış...” dedi fısıldayarak. “Bu benim rüyam ve bunun için şimdi beni öpmen gerekiyor.”

Kaşlarımı çatarak ona baktım. Onun bedeni üzerinde olmak, nefesini hissetmek ve teninden yayılan yıldırım çarpması gibi olan etkinin farkında olmak yeterince berbatken ve beni farklı düşünceler içine yöneltirken, sesinin de işin içine karışması içimde onu öpme isteği uyandırdı. Tabii ki öpmedim.

“Evet. Ancak rüyada görebilirsin,” diye fısıldadım ben de yüzüne doğru ve kendimi tekrar onun üzerinden çekmek için harekete geçtim. Kolları belimi mengene gibi kavramış olmasaydı daha kolay olurdu. Gözlerim kılıcıma kaydığında bacaklarını da bana doladı ve tamamen onun hapsi altındaydım.

“Ee...” dedim bıkkın bir sesle. “Böyle mi duracağız?” Muzip bir gülümseme yerleşti yüzüne ve tek kaşını kaldırdı.

“Eğer bana katılacaksan hareket etmek işime gelir, ama eğer katılmayacaksan ben böyle çok rahatım.”

O an gözlerim büyüdü, bedenimde bir şeyler hissettim. Her ne kadar erkeklerle savaşımlardan başka bir şey yapmıyorsam bile bunun ne olduğunu iyi biliyordum ve kollarında çırpındım. Yeterince güçlüydü ama bende güçlüydüm. Ne hissettiğimi anladığında kahkahayla sarsıldı bedeni. Ve tabii onun bedeniyle birlikte bende sarsıldım.

Kahkahası durdu ama hala büyük bir gülümseme vardı yüzünde.

“Yüzünü resmetmeyi isterdim,” dedi derinden gelen bir sesle. “Seni bir daha böyle görebilmek imkansız sanırım.” Tekrar güldü. “Daha önce hiç bu kadar şaşırdın mı?”

Cevabım ‘hayır’dı ama tabii bunu ona söylemedim. Öfkelenmiştim. Bu adam düzenimi bozuyordu ve ben bundan nefret etmiştim. Bunun kaynağından da nefret etmiştim.

Bir süre gözlerimin içine baktı. Kıpırdamak istemiyordum çünkü beni rahatsız eden bir şey vardı, kıpırdanırsam baskıyı daha çok hissederdim.

“Saçların böyle çok daha güzel,” dedi fısıltıyla, uzandı, burnu saçlarıma değmişti. Derince bir nefes çekti içine. “Son zamanlar da aldığım en güzel koku.” Sabrım taşmak üzereydi.

“Bırakma,” dedim düz bir sesle. “Beni sakın bırakma.”

“Benimde öyle bir niyetim yok tatlım,” dedi ve kolları bedenimi daha çok sardı, uzanıp yanağıma küçük bir öpücük kondurdu. Sinirli bir iç çektim.

“Bırakma çünkü bırakırsan seni öldüreceğim.” Öfkeyle birkaç kez hızlı nefesler aldım. Gözleri yerdeki kılıcıma gitti ve bir anda kaşları çatıldı. Daha önce yapmam gereken ama aklıma gelmemiş olan şeyi yaptım dikkati dağıldığında. Burnunun üzerine bir kafa attım, darbemle başı arkaya doğru gitti ve elleri beni serbest bıraktı.

“Lanet olsun!” dedi burnunu tutarak. Başını kaldırıp bana baktı sonra, ben çoktan ayaklanıp kılıcımı elime almıştım. “Sanırım burnum kırıldı.” Burnundan akan kan elini kaplamıştı bile.

“Bunun için dua et,” dedim hala öfkeli nefesler alarak. “Sadece burnunun kırılmasıyla atlattığına dua et.” Başını yana eğdi.

“Yoksa sen bakire misin?” diye sordu alayla. Burnu kandan tıkalı olduğu için sesi garip çıkıyordu, kapalı bir kutunun içinde konuşuyormuş gibiydi. Sesinin tonu güzel yüzüne yakışmamıştı ve bu içimde gülme isteği uyandırdı. Öfkemin bir anda geçmesi beni şaşırttı. Genelde gelirdi ve uzun bir süre de gitmezdi.

“Bu seni ilgilendirmez.” Sesimin düz çıkmasına sevinmiştim. Ona arkamı döndüm ve onunla ilk görüştüğümüz gün oturduğum taşa oturdum.

Artemis de sırtını duvara vererek oturdu ve ayaklarını birbirinin üzerine attı. Eli hala kanayan burnundaydı ama gözleri beni süzüyordu. Hermes de beni böyle süzmüştü ama onun bakışları beni etkilememişti.

“Ne istiyorsun?” diye sordum. Konuşmak iyiydi. Beni içimdeki duygulardan uzaklaştırıyordu.

“Seninde beni rüyada gördüğünü bilmek ne güzel,” dedi alayla. Anlamamış, boş gözlerle ona baktığımda boşta kalan eliyle kıyafetlerimi gösterdi. Yok denecek kadar kısa, keten bir etek ve üzerinde minicik bir bez parçası. Tamam, savaş kıyafetlerimde normal değildi ama en azından daha fazla yerimi örtüyordu. Normal bir zamanda buna aldırılmazdım ama şimdi neden bu kadar huzursuz hissetmişim?

“Evet,” dedim ben de alaya vurarak. “Seni öyle özledim ki yatağымda duramadım.” Gülümsedi yine.

“Bende öyle tahmin etmişim.”

“Ne istiyorsun?” diye sordum.

“Bakire misin, değil misin?” diye sordu.

“Seni ilgilendirmeyeceğini söyledim.”

“Ne istediğimi sormuştun.” Omuz silkti.

“Ne sormak istediğimi biliyorsun.”

“Bence değilsin.”

“Evet değilim,” dedim, sesimi oldukça düz tutmaya çalışıyordum öfkemi gizlemek için.
“şimdi... Ne istiyorsun?”

“Hiç,” dedi omuz silkerek. Gözlerinde bir şey parlayıp söndü.

“Beni bunun için mi çağırıp duruyorsun?” Kılıcımı kuağıma koymuştum ve ellerim sinirle keskin bıçağına gitti, biraz daha sıkarsam ellerim kesilecekti. “Hiç...” dedim onun taklidini yaparak. Güldü.

“Belki de sadece seni görmek istemişimdir.” Omuz silkti tekrar. Sonra gözleri kılıcıma sabitlendi.

“Eğlenceli bir gece geiriyordun anlaşılan.” Bakışının odağına gitti benim gözlerimde. Kılıcın üzerinde kalan kanı gördüm.

“Pek sayılmaz,” dedim omuz silkerek.

“Adam kesmece mi oynuyorsunuz?” diye sordu. Artık sesi ne alaycı ne de yumuşaktı.

“Hayır. Bahis oynuyorduk.”

enesiyle kılıcımı işaret etti. Artık burnunu tutmuyordu. “Sanırım bahsi sen kazandın.”

“Kazanmayacağım bir bahse girmem.”

“Neden beni görmeye gelmiyorsun?”

“Gelmeli miydim?”

“En azından merak edebilirdin.”

“şımarık piç kurularından çok daha önemli işlerim var.” Sözlerim zerine güldü.

“Sözlerin ruhumu aydınlatıyor.” Elini kalbine götürdü alaylı bir edayla.

“Yakında güneş gibi parlayacaksın o zaman!”

“Senin dikkatini çekecek kadar parlar mıyım?”

“Ateşinle kendini yakacak kadar parlarsın.” Sevimli bir şekilde gülümsedim.

“Ya çoktan yandıysam?” Sözlerini duymazdan geldim.

“Hermes müttefik olduğumuzdan şüpheleniyor.” Duruşu değişmedi. şaşırmış gibi görünmüyordu.

“Biliyorum,” dedi neşeli bir edayla. “Ama ben birlikte olmak demeyi tercih ederdim.”

“Öyle mi?” diye sordum dişlerimin arasından. “Sen nereden biliyorsun?”

“Eğer çağırdığım anlarda gelseydin sana da bahsedebilirdim.”

“Nereden biliyorsun?” diye sordum.

“Hermes...” dedi omuz silkerek.

“Bizden şüphelendiğinden sana bahsetti öyle mi?”

“Pek bahsetti sayılmaz,” dedi gülerek ve sırtını döndü. Sırtında ensesinden pantolonunun kemerine kadar olan birkaç yara vardı. Uzun bir şerit halinde kabarmış ve kırmızı birkaç yara. Bu yaralarının üzerinde yatıyordu ve biraz önce benim bedenimi de kendi bedeniyle birlikte taşımıştı. Bununla birlikte yüzünde acı çektiğiyle ilgili herhangi bir belirti yoktu. Etkileyici.

“Acı çekmekten zevk alıyorsun anlaşılan. İsteseydin ben senin için bir şeyler düşünürdüm.” Sözlerimi anlamadığını boş bakışlarından ve şaşkın yüzünden anladım.

“O yaraların üzerinde yatıyordun.” Muzipçe gülümsedi ve başını iki yana salladı.

“Hayır. Beraber yatıyorduk.” Ses tonunu bir anda nasıl böyle değiştirebiliyordu? Ona sadece baktım. Artık bir tepki göstermek niyetinde değildim.

“Tamam. Sen geldiğinde aslında uyumuyordum.” Bu birkaç kelime her şeyi açıklıyordu. Ona bir şey fırlatmak istedim ama elimde sadece kılıcım vardı, onu fırlatırsam ölürdü. Birilerine muhtaç olmaktan nefret ediyordum. Sözlerinde beni en çok kızdıran nokta, bana numara yaptığını anlayamamış olmamdı. Bunun üzerinde durmamaya ama bundan sonra daha dikkatli olmaya karar verdim.

“Bu da aynı nedenden,” dedim kılıcı işaret ederek. “Ama benim elimde silahım vardı.” Kaşlarım alayla havaya kalktı. Benim kaşlarım kalkarken onun kaşları çatıldı bir anda. Her nasılsa ne düşündüğünü anlamıştım.

“Bana işkence yapmaya çalışmadı,” dedim.

“Peki öyleyse ne oldu?” diye sordu. Artık neşeli hali yoktu.

“Ağzımdan laf almak için birini yanıma gönderdi.” Yine gülümsedi. “Ona her şeyi anlattım.” Yüz hareketlerinin anlık değişimine gülümsedim. “Sonra ölüyken konuşamayacağını anladık. Gerçi Igor anladı mı bilmiyorum.”

“İgor’u mu öldürdün?” diye sordu dudaklarını beğeniyle büzerek. Başımı salladım onaylarcasına.

“Hermes’in beni kıskandığını düşünüyorum,” dedi gülerek.

“Nasıl?” diye sordum. Sesim her ne kadar düz çıkıyorsa da şaşırmıştım.

“Ona seninle öpüştüğümüzü söyledim.”

“Ne dedin?”

“Öpüştüğümüzü söyledim.” Omuz silkti. Bu adam delirmiş miydi? Hermes’in bu akşam beni öpmeye çalışmasının nedenini de böylece anlamış oldum.

“Yalnızlık senin beynini tüketiyor anlaşılan. Ona böyle bir şeyi neden söyleme gereği duydun? Bizi daha iyi ele vermek için mi? Çocuklarımı bir anda öldürmesi için mi? Ya da arkasındaki isme -her kimse artık- ona bizim birlik olduğumuzu söyleyip her şeyi mahvetmesi için mi? Yoksa bizi daha adım atamadan öldürmesi için mi-”

“Sana sevgilim dememesi için.” Sözlerimi bu birkaç cümleyle kesmişti.

“Bu senin eğlence anlayışına uyabilir ama benimkine uymuyor. Hayatları bana bağlı insanlar var. Sen umurumda bile değilsin ama bundan nefret ederek söylüyorum sana ihtiyacım var. Bir daha böyle bir şey yaparsan ve onu bizimle ilgili yanlış düşüncelere sokarsan onun yapmasını beklemez seni ben öldürürüm.”

Konuşmamızın bitmesi gerektiğini bana olan bakışlarının değişiminden anladım. Sadece bakıyordu, gözlerinde ne bir ifade vardı ne de ne düşündüğünü belli edecek bir kıpırtı. Ben de ona baktım ya da bakmak zorunda kaldım, bir an için kendimi onun gözlerinden alamadım.

Ayağa kalktım. “Anlaşılan başka bir şey yok,” dedim kılıcımı kınına yerleştirirken ve kapıya doğru ilerledim.

“Lookan’a güvenme,” dedi bir anda ve sözleri beni durdurdu. Sesi çok ciddi geliyordu. Ona döndüm tekrar.

“Başka seçeneğim mi var?” diye sordum.

“Var,” dedi, bir anda ayağa kalktı. “Benim korumamda olacaksın.” Başımı yana eğdim ve gülümsedim.

“Lookan’ı denemeyi tercih ederim.” Başını iki yana salladı.

“Neden?” diye sordu. Demek o da sinirlenebiliyordu.

“Çünkü güçlü olan o!” Bir süre durdum. “Ve sana da güvenmiyorum ve ondan daha zayıfsın ve alaycı bir piçten başka bir şey değilsin. Ve sen bana Lookan’ın yerini gösterdiğinde senden kurtulmak istiyorum.”

Sözlerim üzerine önce kaşlarını kaldırdı havaya ve sonra bir kahkaha attı. “Bu kadar etkileyebiliyor muyum seni?” Ben de ona boş gülümsemelerimden gönderdim.

“Keşke bulutların üzerinden inip kışın dünyayı keşfedebilseydi, belki o zaman kendini bu kadar beğenmezdin.” Sözlerimin üzerine sadece gülümsedi. Bu adam hakaret edilmekten hoşlanıyor muydu?

“Ne zaman gidiyoruz?” diye sordu, sonunda normal bir soru sorabilmişti.

“Ne o? Kışın dünyayı keşfetmeye mi karar verdi?”

“Hayır. Ben seni keşfetmeye karar verdim. Yolculuk eğlenceli olacak.”

İşte bundan emindim. Acaba onu Lookan’a varmadan öldürmemeyi başarabilecek kadar sabrım var mıydı?

“Dört gün sonra yola çıkıyoruz.” Ve hızla ilerleyip kapıya vurdum.

“Güzel,” dedi. Sesinde anlayamadığım bir ton vardı ve bu beni huzursuz etti.

“Nasıl?” diye sordu Hermes, zindanın çıkışında beni bekliyordu. “İyi vakit geçirdiniz mi?”

“Hem de çok,” dedim gülümseyerek.

“Yine ne istiyormuş?” diye sordu, göğsünde kavuşturduğu ellerini iki yanına saldı ve benimle birlikte yürümeye başladı.

“Burnu kaşınıyormuş.” Hermes durup bana baktı.

“Ne?” diye sordu sonra.

“Burnu kaçınıyormuş, kaçmasına yardım ettim.” Hermes genişçe gülümsedi. Bunu bilerek söylemişim, Artemis’in söylediklerinden sonra Hermes’in bizden şüphelenmesi kadar normal bir şey yoktu.

“Ona birilerini gönder. Sanırım burnu kırıldı.” Hermes, yanımda yürümeye devam ederken kahkahalarla sarsılıyordu.

“Zevkle sevgilim,” dedi, bir an durup ona baktım. Dudaklarımdan çıkacak olan sözleri yuttum ve yuttuğuma memnun oldum. *‘Bana sevgilim deme!’*

Yarın savaş için yola çıkacaktık. Ama sevimli ve düşünceli Hermes, gitmeden bir gece önce bize ziyafet vermek istedi. Masada olmayan yoktu. Bu konuda Hermes’e tek kelime edemezdim ama öleceğini düşündüğün insanlar için masraftan kaçınmazdın değil mi?

Dudaklarımdan memnun bir ısıklık yükseldi.

“Senin için sevgilim,” dedi Hermes sandalyemi öne doğru iterken. Büyük masada Hermes, ben, Auson, Simon ve Hermes’in savaşçı kadınlarından bir kişi daha vardı ama büyük sürpriz Artemis’in zincirli elleri, zincirli ayaklarıyla şangırdayarak masaya doğru gelişini görmektir. Bunu ben istememiştim, sanırım Artemis’te istememişti, çünkü yüzünde şaşkınlığı örten bir gülümseme vardı. Yine üst bölgesi çıplak ve altında dar deri pantolonu vardı. Yıllardır kendi kampım ve diğer kamplarda erkekleri savaşçı etekleriyle görmeye alışmışım, onun pantolonunun beni cezbetmesini buna bağlamışım.

Gözleri sadece benim gözlerime bakıyordu. Masaya yaklaştığında abartılı bir şekilde eğildi.

“İyi akşamlar güzel bayan.” Masadaki diğer herkesi görmezden gelmişti. Bir homurtu işittim ve Hermes olduğunu düşündüm ama homurtunun sahibinin Simon olduğunu görünce şaşırdım bir an için.

Artemis, tam karşımda sandalyesine yerleşti. Bakışım Hermes’e kaydı. Bir süre onun Artemis’e olan bakışlarını izledim, açık bir nefretle ve tiksintiyle bakıyordu yüzüne. Benim ona baktığımı görmemişti. Kaşlarını çatarak onu dikkatli bir şekilde süzdüm. Yüzünün ardında gizlediği bir şey vardı.

Beynimde bir süre iç çatışma yaşadım, olayları gözden geçirdim ve sonuçları masaya yatırdım. Hermes’in bu akşamki yemek daveti hayra alamet değildi.

Gözlerimi kısarak ona bakıyordum ki başını çevirdi ve gülümseyen gözleri beni buldu. Kaşlarım alayla havaya kalktı. Yakaladım seni Hermes!

“Yemekte onu...” dedim başımla Artemis’i gösterdim, “görmek istediğimi nereden çıkardın?” diye sordum. Sesim her zamanki gibi duygudan yoksundu, donuk ve boş.

Artemis’in yüzündeki gülümseme solmadıysa da söylediklerimden hoşlanmadığı belliydi. Gerizekalı!

“Hoşuna gideceğini düşündüm sevgilim.” Omuz silkti ve yemeğe başlamamızı işaret etti. Gözlerim Artemis’e kaydı.

“Bir ölüyü neden masamda isteyeyim ki?” diye sordum kara bir mizahla. Artemis’in kaşları havaya kalktı.

“Sen ölüleri seversin,” dedi Hermes alayla.

“Bir ölü olduğumdan haberim yoktu,” diye lafa karıştı Artemis, sesi şaşkın çıkıyordu.

Artemis’in gözlerinin içine baktım. En derinlere inmeye çalıştım ve onu yanlış bir şey söylememesi için uyarmaya uğraştım.

“En azından benim için ölüsün,” dedim düz bir sesle ve elim şarap kadehime gitti. Hala gözlerim Artemis’teydi. Simon kıkırdıyordu. Simon kıkırdıyor muydu? Simon kolay kolay böyle acayip sesler çıkarmazdı ve bu ses benim ona bakmamı sağladı. Sandalyemde arkaya yaslandım.

“Şarabı fazla mı kaçırdın Simon?” Beklediğim tepkiyi gösterdi, gülümsemesi yüzünde dondu ve başını öne eğerek yemeğine devam etti.

Artemis güldü ve hepimiz ona baktık. Ne hoşsohbet bir yemek! Artemis’e baktım ama o bana bakmıyordu. Boynunda bir damar seğiriyordu. Her ne kadar gülse de bu gülüşün altında yatanın öfke olduğunu anlamıştım. Sözlerime duyduğu öfke.

“Her zaman böyle neşeli midir?” diye sordu Hermes’e.

“Bu sıkıcı hali. Onu öfkелendiğinde görmelisin. Fazla neşeden duramazsın yanında.” Hermes, etinden büyük bir lokma attı ağzına ve keyifle çiğnedi. “Ama merak etme, çok yakında göreceksin.” Sonra gülümseyerek bana döndü.

“Öyle değil mi sevgilim?” Hermes’e bakmıyordum, şarabımdan bir yudum daha aldım ve Artemis’le göz göze geldik yine.

“Görmeye vakti olacağını sanmıyorum.” Artemis bir an için kaşlarını çattı ve başını yana eğip bana baktı. Sonra gülümsedi ve şarabından bir yudum aldı. Söylemeye çalıştığımı anlamış olmasını umut ediyordum.

Gözlerim bir an için çevreyi taradı. Çoğu savaşçı odalarına çekilmişlerdi ama nöbet tutan ve bizi birkaç adım geriden izleyen savaşçılar duruyordu. Kimi Hermes’in kimi benim savaşçılarımdı. Hermes’in yarı çıplak kızları yine davul çalıyor, dans ediyor, masamıza hizmet ediyordu. Hepsinin yüzünde aynı gülümseme vardı. Platform yine közlerle doluydu ve umarım bu közleri benim savaşçılarımdan biri için kullanmayacaktı.

“Denemeden bilemeyiz,” dedi Artemis gülümseyen bir yüzle bana bakarak. Bu adamın neden her hareketi sinirimi bozuyordu? Ondan nefret etmeye başlamıştım. Eline çatalını alıp masanın ortasına doğru eğildi ve salata kasesinin içine daldırdı. Hareket halindeyken tüm bedeni dalgalanıyordu. Yutkunmadım ama bunu yapmayı istedim.

Salatasını yuttu. “Seninle savaşmak yerine yapılacak onca güzel şey varken savaşmak zorunda olmak ne kötü.” Abartılı bir şekilde iç çekti. “Düşmanını küçümseme tatlım. Ayrıca Lookan’ı unutuyorsun. O benden daha yakışıklı, daha cesur ve daha berbattır. Ben onun yanında sevimli kalıyorum. Belki anlaşmamızı gözden geçirmek istersin.” Ve bana göz kırptı.

“Sana sadece bir gün vereceğim,” dedim ve yemeğime odaklandım. İçimden gülümsemek geldi bir anda. Hermes kaşlarını çatmış her hareketimizi analiz ediyordu. Ona bakmasam da göz ucuyla sözlerimizin üzerindeki etkisini görebiliyordum.

“Mezarına çiçek bırakırım arada,” dedi Artemis, sonra alayla kaşları havaya kalktı. “Tabii mezara konacak bir tarafın kalırsa.” Dudaklarını eğdi ve bana göz kırptı.

“Herkesin hayal kurma özgürlüğü vardır tabii.” Artemis’e bakmıyordum, yemeğimi yiyordum ama gözlerine bakarsam ne kadar eğlendiğini görebilirdim.

“Senin gibi mi?” diye sordu bana ciddi bir sesle. Sözleri başımı kaldırıp ona bakmamı sağladı, keyifle başımı iki yana salladım.

“Hayır,” dedim gülümseyerek, “senin gibi.”

Hermes, boğazını temizledi. “İltifatlarınızı sonraya saklayabilirsiniz. İzlemek çok eğlenceli ama sizin için bir sürprizim var.” Ellerini her zamanki gibi kemerine yerleştirdi.

“Ses tonunu beğenmedim Hermes. Umarım bu sürprizin benimle bir ilgisi yoktur.” Ben de arkama yaslandım, Simon bir an için kıpırdandı, göz ucuyla elinin kılıcına gittiğini gördüm. “Ayrıca sürprizlerden nefret ederim.”

“Hemen harekete geçme şirin çocuk,” dedi Hermes, Simon’a. Simon ona sadece baktı. Benim gibi sadece bekliyordu.

“Senin için hazırlattım.” Hermes, elini kaldırdı ve platformu işaret etti.

“Eğer bir kez daha orada dans edeceğimi sanıyor-” Elini havaya kaldırdı ve ben sustum. Yüzündeki ifade hiç hoşuma gitmemişti. Ciddi görünüyordu ve bu beni tedirgin etmişti.

“Sen değil,” dedi kaşlarını çatarak. “Önce bunu ne için yapacağımı söylemek istiyorum. Ne kadar ciddi olduğumu anla Mel, yanlış bir şey yapma ki bende sana zarar vermeyeyim. Canını yakmayayım.” Dirseğini masaya kıyarak bana doğru eğildi. Ona boş bakışlarla baksam da içimde öfke köpürmeye başlamıştı. Bir ayağım yine yerde ritim tutuyordu. Bu hiç hoşuma gitmemişti. “Beni sakın arkamdan vurma Mel,” dedi kısık bir sesle.

Duruşunu değiştirmeden gözlerini bir yere sabitledi, birkaç saniye sonra çenesini havaya kaldırdı ve arkamda bir yerlerde bir patırtı koptu. Gözlerimi Hermes’ten ayırmadığım için

arkamda ne olduğunu bilmiyordum. Sonra gülümseyerek arkasına yaslanıp ellerini çırpı. “Ne kadar ciddi olduğumu anla,” dedi tekrar.

Başımı çevirmeden platforma baktım ve inlemek istedim. Yine Milie ve bu defa onun yerine geçemeyecektim. Derin bir iç çektim ve ayağa kalktım.

“Hayır,” dedi Simon ve başıyla arkasını işaret etti. Başımı çevirmek istemiyordum, onun baktığı yere bakıp ne olduğunu görmek istemiyordum ama arkamda bir homurtu, bir inleme ve bir haykırış duydum. Sesi tanıyordum. Lanet olsun ki kim olduğunu ve ne olacağını biliyordum.

Yavaşça arkamı döndüm, dönmeden önce Milie ile göz göze geldim. Önceki gibi ağlamıyordu, korkusunu okuyabiliyordum ama sırtını dikletirmiş bana öylece bakıyordu.

Arkas’ı gördüğümde dişlerimi gıcırdattım, bedenim bir anda kasıldı ve bir yerlere yumruk atmak istedim. Boğazına dayanmış bıçağa rağmen gözleri öfkeyle Hermes’e kilitlenmişti. Onun ruhunda da bir problem vardı biliyordum. İnanılmaz cesur ve direnişçiydi. Gözlerine baktığım anda bakışları bana çevrildi ve genişçe gülümsedi.

“Size istemediğiniz bir şey yapmalarına izin vermeyin efendim.” Çenesini yukarıya kaldırdı ve bıçak biraz daha dayandı boğazına. Anlamını o da ben de çok iyi biliyorduk. Ölmeye hazırdı.

“Aferin Arkas, aferin.” Daha on üç yaşındaydı ama savaşçılarımin çoğundan daha cesurdu.

“Bunu yapmak zorunda mısınız?” Öfkeli itiraz Artemis’ten yükselmişti.

“Sen kapa çeneni parlak çocuk,” dedi Hermes ona sinirle.

“Anlaşmayı herkes kabul etti ve yerine getirilecek.” Artemis bir kez daha denedi ama tabii başarısız olmuştu.

“Arkas’ın da, Milie’nin de bu gece ölmesini istemiyorsan uslu dur Mel,” dedi Hermes. “Ve anlaşmaya sadık kal.” Ona döndüm. Yapılacak pek bir şey yoktu, bağırıp çağırmaya da gerek yoktu. Milie, sadece yanardı ama Arkas’ı kaybetmek de istemiyordum.

“Milie ile konuşmama izin ver,” dedim sakın bir tonla.

“Efendim,” dedi Arkas, sesi itiraz doluydu. Ve ona bakmadan elimi kaldırdım. Arkas bir daha konuşmadı.

Hermes başını salladı ve eliyle platformu işaret etti. Platforma gitmeden önce Hermes’in ayaklarının dibine kadar gittim. Kafasını patlatmayı isterken, sakın bir sesle konuştum.

“Unutma... Tüm bu eğlence bitince iyi bir delik bul saklanacak. O zaman Hermes...” Dişlerimi sıktım bir süre konuşmaya devam edebilmek için. “O zaman eski Mel’in içimde bir yerlerde kaldığını göreceksin. Ve inan bana istemediğin kadar eğlenceli olacak.” Onun verdiği tepkiyi veya cevabı beklemeden hızlı adımlarla yürüdüm platforma.

Milie’nin yanına ulaştığımda titremeye başladığını gördüm. Ben ona yaklaşırken kendini daha dik tutmaya çalışıyordu ama bayılacak gibi duruyordu. Ona gülümsedim ve saçlarını okşadım.

“Üzgünüm,” diye fısıldadım. Titreyen gözlerle közlere kaçamak bir bakış attı ve bana döndü tekrar. Yüzünde tedirgin bir gülümseme vardı.

“Sadece ateş, öyle değil mi? Ölmeyeceğim.” Başımı salladım.

“Ölmeyeceksin.” Sonra gözlerimi kapadım. Açtığımda Milie’nin bana teselli gülümsemesi gönderdiğini görünce başımı iki yana salladım.

“Sana bunu öğretmeliydim,” dedim. Ses tonum nefret doluydu.

“Bilemezdik,” dedi. Bana kendimi savunmaya çalışıyordu.

“Bana bunu neden yapıyorsun? Neden benden nefret etmiyorsun?” Bu defa içtenlikle gülümsedi.

“Çok basit... Çünkü seni seviyorum.” Derin bir iç çektim ve ellerimi omuzlarına koydum.

“Zihnini boşalt, içindeki tüm gücü, enerjiyi ayaklarında topla, ama ateşi düşünme, hiçbir şey düşünme, sadece onun seni yakmayacağına inan. Başka şeyler düşün, güzel şeyler ve tüm enerjini bir yere sabitle.” Her söylediğim şeyden sonra başını hızla sallıyordu. İşe yaramayacağını biliyordum ama yine de devam ettim.

“Dünyadan kopmak gibi, kendi dünyanı yaratmak gibi.” Söyleyeceğim başka bir şey yoktu. Bunu sadece birkaç dakika içinde anlatamazdım ama o bana güvendiğini belli eden gözlerle bakıyordu.

“Üzgünüm Milie,” dedim fısıldayarak, omuzlarını sıktım.

“Melanie?” dedi fısıldayarak.

“Evet?”

“Sen ne düşünüyorsun?” Yine fısıldayarak sormuştu. Bunun cevabını ona vermeli miydim? Ona dürüst olmak istedim bir an.

“Annemi,” dedim ve onun kaşları gülümseyerek havaya kalktı. “Ve onu katledenlere olan nefretimi. O anın her saniyesini.”

Milie’nin yüzü bir anda boşaldı ve sonra sinir bozucu bir gülümsemeyle gülümsedi.

“Güzel şeyler düşünmem gerektiğini söylemiştin. Ayrıca ben senden nefret etmiyorum.”

“Sen iyi olansın Milie, güzel olansın. Ben değilim.” Ve ona arkamı dönüp hızla uzaklaştım.

Hermes’in sırttan yüzüne bir an baktım, sandalyeme oturduğumda ayağım yine ritim tutmaya başladı. Başımı kaldırdığımda Artemis’le göz göze geldik ve müzik başladı.

Birkaç saniye hiçbir şey duymadım ama alan Milie’nin çılgılığıyla dolunca bir an için sıçradım. Gözlerim hala Artemis’teydi, ne o bakışlarını kaçırıyordu ne de ben. Milie’nin her çılgığında kendime lanetler okuyordum. Canım anlamadığım bir şekilde yanıyordu ama anlamadığım bir şey daha vardı; Artemis’in gözlerinden bana akan güç.

Yüzüme bakanın boşluktan başka bir şey göremediğine emindim. Bu benim maskemdi, ama Artemis sanki gözlerimde biriken acıyı ve öfkeyi görüyor gibi bakıyordu. Görüyor ve bana destek oluyor gibi. Ya da ben bir şeylere tutunmak istiyordum ve tek tutunacağım şey bana dikkatle bana gözlerdi. Hiç ayrılmadan bakan gözler.

Milie’nin çılgınlıkları dakikalar sonra durdu, gözlerimi Artemis’in gözlerinden ayırdım ve aynı anda ayağa fırladım. Arkamı dönüp hızla koştum ve platformun diğer ucunda ayakları köze, bedeni tahta zeminde baygın yatan Milie’nin yanına közleri umursamadan, koşmadan önce çizmelerimi çıkarıp fırlattım. Ateşi hissetmiyordum bile, acısını daha sonra çekerdim. Şimdi önemli olan Milie’ydi. Göz ucuyla herkesin ayağa kalktığını, Arkas’ın götürüldüğünü ve alandakilerin bakışlarının bana çevrildiğini gördüm.

Yerde yatan Milie’yi kucağıma aldım, baygındı ve çok solgun görünüyordu. Yüzü akıttığı gözyaşlarından ıslanmıştı, bir kolu cansızca öne doğru düştü. Yine közlerin üzerinden kucağımda Milie ile hızlı adımlarla ilerledim.

“Onu tedavi edebileceğim bir yer istiyorum.” Sesim kısık çıkmıştı ama Hermes yüzümdeki ifadeyi görmüş olmalıydı ki ayağa kalktı hızla ve onu takip etmemi işaret etti.

“Dua et,” dedim yanımda ilerlerken. “Dua et Hermes. Şimdiden dua et.” Hermes sertçe boğazını temizledi.

“Çocuklarının hepsini öldürürüm Mel. Sakın bana yanlış yapma.” Ona dönüp gülümsedim.

“Tabii.”

Atlas'ın yüzünde kendinden emin olmayan bir bakış vardı, ya da bir ihtimal benden emin olmayan. Ben benden emin olmadığını düşünüyordum. Ona genişçe sırttım ve Atlas'ın küçük bir çocuk gibi omuzları düştü.

“Ama efendim, eğer beni-”

“Yeter artık Atlas. Sen de gidiyorsun.” Hermes, bana Atlas'ı vermişti. En azından onun aldatışının karşılığını vereceğimden emindi.

Hermes, iki elini de havaya kaldırdı ‘başka yapabileceğim bir şey yok’ dercesine omuz silkti. Ben de ona başımı salladım.

Tüm savaşçıları ve Hermes'in altı yüz savaşçısı, bir de hangi tarafa ait olduğu belli olmayan Atlas, alanın ortasında bekliyorduk. İlk plan Milie'nin de burada kalmasıydı, ama dün gecedan sonra onu burada bırakamayacağım için sabah ayaklarını tekrar macunlayıp sardıktan sonra onu da hazır edip kendi atımın arkasına bindirmiştım.

Sırtımda çaprazlama duran iki kılıcım, belimde en sevdiğim kılıcım, dizlerimin üstüne kadar gelen çizmelerim ve onların üzerinde bulunan dört bıçağım, savaşçı çelik zırhlarım, bilekliklerim ve atımda asılı olan ok ve yayımla tamamen hazırdım. Saçlarımı her zamanki gibi, bana engel olmamaları için tepemde toplayıp örgü yapmışım. Böyle daha kolay oluyordu. Aslında onları kısacık kesmeyi de deneyebilirdim ama annemin saçlarına çok benzediği için belime kadar uzanmalarına izin veriyordum.

Savaşçıları da hazırды. Silahları, zırhları ve geceleri geçirmemize yarayacak battaniyelerimiz de. Simon birkaç adım arkamda, atının üzerinde hevesle bekliyordu.

Hazırlanmadan önce çocuklarımla yanına uğramış ve onlara birkaç hafta sonra buluşacağımızı söylemişim. Arkas'a bir şey söyleme gereği duymadım. O her nasılsa ne yapacağını iyi biliyordu.

Savaşçılarımdan güvendiğim yedi tanesini de geride bırakmış ve çocuklarımla güvenli bir tapınağa götürülmesini emretmişim. Şansın benden yana gittiğine sevinmişim, çünkü onlara gizli bir şekilde söyleyebileceğim kadar yalnız kalabilmıştık. Onlar çocuklarımla koruyacaklardı. Hayatları pahasına! Eğer Hermes, bir sorun çıkartırsa geri adım atmamalarını da emretmişim. Belki bu onların sonu olurdu ama en azından denemek zorundaydık.

Geriye sadece Artemis'in getirilip atına yerleşmesi kalmıştı. Hermes'ten Artemis'in silahlarını ve kıyafetlerini istemişim. Silahlarını vermedi ve pantolonu hariç diğer kıyafetlerinin kullanılamayacak durumda olduğunu söyledi. Ama en azından onun iri bedenine uygun bir şeyler uydurabilmişim.

Artemis'i beklerken Hermes'e aklıma takılan bir soruyu yönelttim.

“Savaşçı kadın sayın neden bu kadar az?”

“Kadınlara güvenmiyorum.” Omuz silkti ve burnunu çekti.

“Hayır,” dedim başımı iki yana sallayarak. “Sen kadınlardan korkuyorsun.”

“Belki,” dedi dürüstçe ve gülümsedi. Ona başımı eğip baktım. Onu öldürdükten sonra acaba onu özler miydim? Sanırım özlemeyecektim. Omuz silkip tekrar bakışımı eğitim alanının diğer ucuna çevirdim.

Bana verilen eğitimlerde öğrendiğim şeylerden birisi de görüş alanımı geniş tutabilmektir. Her olayı, her hareketi algılayabiliyordum. Bu yüzden kendi savaşçılarımla, Hermes’in savaşçıları ve bizi izleyen güzel kızları aynı anda gözleyip herhangi bir durum var mı diye kontrol edebiliyordum.

Kendi savaşçılarımla da benim kadar iyi eğitmiştim. Çoğunun uykusu bir tavşanın uykusu kadar hafif, duyuları oldukça yüksekti. Bazen çevremdeki en ufak şeyi duyabilmem ya da sert bir nefes sesiyle bile uyanmam da bu yüzden. Tabii bunları öğrenirken çektiğim eziyetin bir getirisiydi bu. Belki bir ödül.

Birkaç dakika sonra gülümseyen yüzüyle Artemis görüş alanıma girdiğinde dikkatimi onun üzerinde sabitledim. Ve tabii yanında Hermes’in üç savaşçısı vardı.

“Biz kendi aramızda görüştüğümüzden dört gün sonra yola çıkacağız.” Hermes’in sözleri bakışımı ona çevirmemi sağladı. “Sen dayanabildiğin kadar dayan. Sana yetismeye çalışacağım.”

“Neredeyse hiç denecek kadar az savaşçıyla gidiyorum Hermes, bana yetiştğinde ölümler cennetinde olacağım.”

“Ne kadar dayanıklı olduğunu biliyorum ve sonuna kadar gideceğini de biliyorum.”

“Bence beni kurtarmak için bu kadar hevesli olma Hermes, seninle özel ve güzel anlar yaşayacağız.”

Hermes, derin bir iç çekti ve omuzlarını düşürdü.

“Üzgünüm sevgilim.”

“Bende Hermes.” Bir süre duraksadım. “Çocuklarımla üç gün sonra göndereceksin Hermes!”

“Sözümde duracağım.”

“Umarım.”

Artemis, yanımıza getirildiğinde kelepçeli ellerini havaya kaldırdı.

“Artık bunlara veda etmem gerekmiyor mu?” Hermes ve ben aynı anda başımızı iki yana salladık. Artemis gözlerini devirdi ve ellerini indirdi.

“Tek başıma koca bir orduyla baş edeceğimi mi sanıyorsunuz?”

“Hayır,” dedik yine Hermes’le aynı anda. Artemis kaşlarını çattı ve sonra alayla güldü.

“Siz ikiniz bugün ne iyi anlaşıyorsunuz? Yoksa ayrılık hüznü mü?” diye sordu.

“Kendi işine bak Artemis,” dedi Hermes öfkeli bir ses tonuyla.

“Yakında,” dedi Artemis gülerek, “çok yakında bakacağım.”

Sözleri Hermes’i fazla huzursuz etmemişti, çünkü altındaki manayı çözememişti. Ben Artemis’le birlik olduğum için ne demek istediğini anlamıştım, gözleri kararmış bir şekilde Hermes’e bakıyordu.

“Gidelim,” dedim sadece ve atımın üzerine atladım. Milie’nin kollarını belime dolmasını bekledim ama öyle olmadı. Yanımdaki beygire Artemis kelepçeli elleriyle binmeye çalışırken, ben başımı arkamda nefesi hızlanan Milie’ye çevirdim.

Gözleri heyecanla parlamış, dudakları sevimlice kıvrılmış, yanakları kızarmıştı. Bu hali komik görünüyordu. Bakışının odak noktasına çevirdim başımı ve Artemis’in sırttan yüzünü gördüm. O da Milie’ye bakıyordu. Ama gözlerinde kötü bir niyet görememiştim. O sadece Milie’ye küçük bir çocuğa gülümser gibi gülümsüyordu ki Milie zaten küçük bir çocuktı.

Milie’nin dikkatini çekmek için boğazımı temizledim gürültüyle, bir an için bana baktı aptallaşmış gözlerle ve sonra tekrar Artemis’e döndü.

“Selam,” dedi Artemis güzel sesiyle ve Milie hızla bir soluk aldı. Artemis’in ona göz kırptığını gördüğümde gözlerimi devirdim. Onları kendi halinde bırakıp Hermes’e döndüm.

“Bekle beni sevgilim,” dedim alayla ve atımı mahmuzlayıp ona bir daha bakmadan ilerledim. Simon sağımda, Artemis solumda ve tam arkamda Atlas vardı.

Uzun bir süre hiç kimse tek kelime etmeden ilerledik. Güneş alanı ve kampı yeni yeni aydınlatıldığında biz hazır kıta bekliyorduk, şimdi ise güneş tam tepemizdeydi. Yakıcı güneş herkesi rahatsız etse de kimse buna itiraz etmiyordu. Edemezlerdi de zaten, aslında buna itiraz edebilecek tek kişi düşünüyordum, o da Artemis’ti, fakat o da sesini çıkarmadan uslu uslu ilerliyordu. Elleri kelepçeli olduğu için zorlanıyordu, ona her bakışımda sanki gözlerim ona değiyormuş gibi bunu hissediyor ve başını hızla çevirip

bana bakıyordu. Her defasında da genişçe sırtıyordu, sonra dönüp eğer Milie ona bakıyorsa göz kırptıyordu.

Milie'nin ondan etkilendiğini anlamıştım, zaten fark etmemek imkansızdı. Kendi savaşçı kadınlarımın da arada kaçamak bakışlarla onu süzdüğünü görüyordum. Şimdilik sesimi çıkarmıyordum ama herhangi bir yanlışlarında bunu öne sürmekten çekinmeyecektim.

Evet, adam yakışıklıydı, evet adamın cezbedici bir etkisi vardı. Evet, çıplak göğsü insanı bakmaya zorlayacak türdendi ama o kadar da ilgi çekici değildi. Kendi kendime bir soru yöneltmem gerekti tam o anda. Peki ben neden sürekli ona bakıp duruyordum? Sonra kendi kendime avunabileceğim bir cevap bulmuştum: 'Ya kaçarsa!' Bu biraz mantıksızdı ama kendimi daha iyi hissettiriyordu.

"Çok acımasızsın." Sesini duyduğum anda düşüncelerimden sıyrıldım ve ona kaşlarımı kaldırarak baktım. Soru sormam için konuşmaya gerek yoktu, gözlerim bu işi üstlenmişlerdi.

Sevimli bir şekilde ellerini havaya kaldırıp salladı. "Beni böyle bırakmaktan zevk mi alıyorsun?"

"Evet," dedim ve umursamazca omuz silktim. İşte bunu gerçekten kaçmasını önlemek için yapıyordum. Çok sevimli, çok yakışıklı görünebilirdi ama yüzünün altında tehlikeli birinin olduğunu bizzat görmüştüm. Bunun için yalnız kalana kadar onun ellerini çözmeyecektim. Tüm ordudan kurtulmuş olduğumuzda, dikkatim sadece onun üzerinde olduğunda onu kolaylıkla takip edebilirdim.

Artemis, derin bir iç çekti. "Peki üzerimi neden giyemiyorum?"

"Kelepçelerini çözdüğüm anda giyineceksin."

Bir süre kaşları gözlerini örtecek şekilde çatık bir halde bana baktı, sonra dudağını büzdü ve tekrar gülümsedi.

"Aha!" Dudaklarını muzipçe büzdü. Bir şeyi yeni fark edencesine gözleri ışıldadı. "Tabii beni böyle izlemekten zevk alıyorsan pantolonumu bile çıkarabilirim." Meydan okuyan gözler bana 'savaş' diyordu.

"Kendi kıcıımı izlemek daha zevklidir." Bir an şüpheyile gözlerini kıstı.

"Görmeden emin olamam." Sonra dudaklarını birbirine bastırdı. Milie'den bir kıkırdama yükseldi. Sanırım biri daha kıkırdamıştı ama kim olduğuna bakmadım. Belki de Atlas'tı.

Donuk gözlerle ona bakmaya devam ettim. Tam bir hazır cevaptı. Onun sorularına veya sözlerine ne kadar hakaretle veya alayla karşılık verirsem o kadar eğleniyordu. Kendimi birden huzursuz hissettim ve başımı yola çevirdim.

Artemis'in gülüşünü duydum ama ona bakmadım. Sadece atların nallarından çıkan seslerin eşliğinde uzun bir süre ilerledikten sonra Milie sırtıma doğru tırmanıp, dudaklarını kulağıma doğru eğince başımı biraz daha ona yaklaştırdım.

“Sana bakıyor,” dedi fısıltıyla. Simon, dikkatli bir şekilde bize bakıyordu. Omuz silktim.

“Ne olmuş?” diye sordum umursamazca. “Sen de ona bakıyorsun.” Bedeninin gerildiğini hissettiğimde bunu söylememiş olmayı diledim.

“Hayır,” dedi cılız bir itirazla.

“Hıhı,” dedim yine de alayla. Derin bir nefes çekti içine ve yine yerine yerleşip başını sırtıma dayadı.

“Çok acıyor mu?” diye sordu Simon bir süre sonra yumuşak bir tonla. “İstersen sargını değiştirelim. Hava oldukça sıcak.” Simon, eliyle alnındaki teri temizledi.

“Hayır,” dedi Milie yorgun bir sesle ve başını iki yana salladı. Hala sırtıma dayanmış duruyordu.

Onun sesindeki durgunluğu fark ettiğimde Simon’a elimle küçük bir işaret verdim, bir süre sonra tüm savaşçıları bir anda durdu.

Atımdan inerken Artemis'in kaşlarını çatarak bana ve savaşçılarıma baktığını gördüm. Tek şaşırın o değildi. Hermes'in savaşçıları da durmalarını gerektirecek bir emir veya işaret görmedikleri için bocalamışlardı ve bir an küçük bir karışıklık olmuştu. Milie'nin itirazlarına rağmen sargısını tekrar yaptım. Fena yanmıştı ayakları. Ona sürdüğüm macun hem yarasını iyileştiriyor, hem de sızısını alıyor, onu rahatlatıyordu.

Karanlık çökene kadar sadece Milie için birkaç kere durduk. Bir göl kenarında gruplara ayrıldık. Burada belki iki gün kalabilirdik. Niyetim kıyımı biraz daha geciktirip, Hermes eğer çocuklarımı bana olan güvensizliğiyle daha fazla bekletmeyi düşünüyorsa haberin ona daha geç ulaşması içindi.

Yemekten sonra nöbetçiler hariç birçok savaşçı uykuya dalmıştı. Milie de uyuyordu.

Hermes'in bir savaşçısı, Atlas, Artemis, Simon ve ben daha yeni yiyorduk etlerimizi. Ben Milie ile ilgilenirken onlara yemelerini söylediğim halde beni beklemeyi tercih etmişlerdi. Hermes'in savaşçısı sadece ayak uydurmuştu.

Artemis yemeğini yerken oldukça zorlanmıştı, eğer beni dikkatle izlemeyi kesseydi onu umursayabilirdim ama sinir bozucu bir şekilde sadece bana bakıyor ama konuşmuyordu. Aslında onda da bir gariplik olduğunu sezmiştim. O an onunda sandığımdan daha kurnaz ve tehlikeli olduğunu düşündüm.

Yatma vakti geldiğinde, Simon ne yapacağını bilerek Milie'nin yanına uzandı, Hermes'in savaşçısının da uyumaya niyeti yok gibiydi. Ben bizi kontrol altında tuttuğunu düşündüm.

Ben de Artemis'in yanına serdim battaniyemi. Bu da benim kontrol etme şeklimdi. Eğer hareket ederse uyanacağımdan emindim.

Başımı yere koyduğum anda uyumayı planlıyordum. Tabii Artemis'i unutmuştum. Hayır unutmamıştım ama uyuduğunu düşünüyordum. Ben uzandığım anda bedenini bana doğru çevirdi, aramızda çok az bir mesafe vardı.

“Deneyecek miyim?” diye sordu birden. Sesi ciddi geliyordu. Karanlık gecede yüz ifadesini net olarak göremiyordum ama ciddi tonunun altında yatan bir şey vardı sanki.

“Neyi?” diye sordum ve gözlerimi kapadım.

“Seni izlemek mi daha zevkli olacak yoksa beni izlemek mi?”

Bir süre ne demek istediğini düşündüm. Bir an için beynim kelimelerin manasını kavrar gibi oldu ama yorgun ve uykusuz olduğum için ne demek istediğini çok geç anladım.

“Sanırım seni Lookan'a varmadan öldüreceğim,” dedim düz bir sesle, kıpırdanıp biraz daha rahat olmaya çalıştım, zırhlarla uyumak oldukça zordu ama savaşçılarımdan hiçbirinin zırhlarını çıkarmalarına müsaade etmemiştim. Her an her şey olabilirdi. Tekrar gözlerimi kapadım. Ama onun eğlenen gözleri göz kapaklarımdan ardına saklanmıştı.

“Ne kötü,” dedi kendi kendine konuşur gibi. “Bende soğuktan kurtulmak için senin kollarından faydalanacağımı sanıyordum.” Bir süre duraksadı ve derin bir nefes aldı. “Tabii bir buz parçasıyla yatmak insanı ne kadar ısıtır.”

Yerimden hızla kalkmam ve ellerimi onun boğazında sabitlemem sadece birkaç saniye aldı. Fazla sıklıyordum.

“İyi geceler öpücüğü mü vereceksin?” diye sordu eğlendiğini belli eden bir tonla.

“Dudakların için daha iyi şeyler düşünüyordum,” dedim fısıltıyla. Ellerim hala boğazındaydı.

“Beni heyecanlandırıyorsun,” dedi o da kısık sesle.

“Seni canlı bırakabilirim,” dedim ve başımı yana eğdim. “Canlı olman yeterli bence.” Yüzüne dikkatle baktım ve gözlerim dudaklarına kaydı. Bir an için kaşları çatılır gibi oldu ama yerinden hiç hareket etmiyordu.

“Neden öyle bakıyorsun?” diye sordu merakla.

“Dudakların olmadan yüzünün alacağı şekli hayal ediyorum.” Gülümsedim ve o yüzünü buruşturdu.

“Görsel olarak pek iyi duracağını sanmıyorum. Hem dudaklarım olmadan seni nasıl öpeceğim?” Sesi öyle ciddi geliyordu ki bir an gerçek olduğunu düşündüm. Ama sadece bir andı.

Erkekler her zaman aynıydı. Hermes’in benden gerçekten hoşlandığını biliyordum. Eğer onunla birlikte olmayı kabul etseydim, beni belki de bu durumun içine sokmayabilirdi. Ama sadece belki! Simon da bana aşıktı, ama o asla oyunlara gerek duymazdı. Ve aşkına rağmen benimle birlikte olmayı aklından bile geçirmezdi. Değiştiğimi düşünüyor olsa da ben onun için her zaman bir canavar olacaktım. Her zaman!

Hermes’in dışında birçok erkeğin bu tür kurlarla oynadığı oyunlara tanık olmuştum. Benim üzerimde çok denemişlerdi bunları. Artemis’in de o oyunculardan bir farkı yoktu. Beni gerçekten beğenmiyor, ya da gerçekten hoşlanmıyordu. Hem zaten kim benimle ilgilenmek isterdi ki? Gerçekten ilgilenmek!

Bende bu tür konularda çok temiz değildim tabii. Ben de kullanmam gereken bir gülüş veya bir öpücük varsa kullanmıştım. Ama daha fazlası değil. Daha fazlasının sadece erkekler için zevk alınan bir durum olduğunu iki berbat deneyimden sonra öğrenmiştim. İkisini de kendim istememişim.

“Bak,” dedim ona sakın ve kısık bir sesle. “Bu oyunların hepsini oynadım ve hepsinden sağ çıktım. Nefesini ve enerjini benim üzerimde kullanmaya çalışma. Boşuna bir uğraş olur. Seninle bir anlaşma yaptım, ikimizin çıkarlarınızı da gözetken bir anlaşma, kendi çıkarımı sağlamam için senin canlı kalman gerekiyor ve bu gittikçe zorlaşıyor.” Göz kırptım, ellerimi boynundan çektim.

Ben tekrar yerime uzanırken o kaşlarını çatarak bana bakıyordu. Gözlerimi kapattığımda ondan bir mırıldanma yükseldi ama o kadar kısık sesle söylemişti ki duyamadım.

Hava kararmak üzereydi, savaşçılar artık yorgunluktan bitkin düşmüşler kamp yapmak için can atar olmuşlardı. Ama kamp yapmadan önce küçücük bir işimiz vardı. Üç gündür sadece geceleri kamp yaparak ilerliyorduk ve oldukça çok yol kat etmiştik. Artemis yolu bize tarif ediyordu, tabii eğer bizi doğru yolda götürüyorsa...

Eğer Hermes sözünde durmuşsa çocuklarım şimdi serbest kalmış ve bir tapınağın güvenli huzurunda olmalıydı. Her ne kadar Hermes’e güvenmek istesem de güvenemiyordum. Tıpkı onun da bana güvenemediği gibi. İçinde bir şeyler onu yiyip bitirirken beni altı yüz savaşçısıyla göndermişti.

Ve artık zamanın geldiğine karar vermiştim. Artemis üç günün sonunda onları öldüreceğimizi biliyordu ama bunu başka hiç kimse bilmiyordu. Öğrenmeleri ise hiç zor olmayacaktı.

Bir kere boğazımı temizledim ve Simon'un gözleri hızla bana çevrildi. Atımın dizginlerini kavrayan iki parmağımı birbirinin üzerine geçirdim, başıyla çok hafifçe selam verdi ve benden bir iki adım arkada kaldı.

Artemis'e göz ucuyla baktım. İleri, yola bakıyordu. Hiçbir şeyden haberi yoktu. Birkaç dakika sonra olacakları gördüğünde tepkisini merak etmiyor değildim.

Beklediğim inleme göklere yükselmeye başladığında atımı biraz önce yürüdüğümüz, şimdi savaş alanı olan yöne çevirdim. Başımı arkaya biraz eğdim.

"Gözlerini kapat, başını sırtıma yasla," dedim kısık bir sesle Milie'ye. Tekrar başımı kaldırdığımda, Atlas şokla açılmış gözlerle bana bakıyordu. Savaşçıları, Hermes'in savaşçıları etrafında bir daire oluşturmuş ve hepsini kılıçtan geçiriyorlardı.

Atlas'a göz kırptım. Yüzü bir hayaletin yüzü kadar beyaza döndü ve yutkundü. Tam arkasında Hermes'in savaşçıları kılıçtan geçiriliyordu. Gözlerimi ondan ayırıp Artemis'e baktım. O, savaş alanını değil, garip bakışlarla beni izliyordu. Eğer şaşırdıysa da bunu pek belli etmiyordu.

Gözlerimi tekrar Atlas'a ve savaşa çevirdim. Aslında pek savaş denemezdi. Onlar ellerini kılıçlarına götüremeden ölüyorlardı. Zaten istediğimde buydu.

"Beni..." dedi Atlas ve sustu. Başımı aşağı yukarı salladım onaylarcasına.

"Sende," dedim ona düz bir sesle. O da başını iki yana salladı ve atını mahmuzladı. Hiç kimse onunla ilgilenmiyordu. Sadece Artemis ve ben ona bakıyordu.

"Ne yapmayı düşünüyorsun?" diye sordu Artemis. Sıkıntıyla bir iç çektim.

"Bana ihanet etti," dedim kısaca. Ölümü hak ediyordu. Atlas uzaklaşırken arkasından baktım ve kaşlarımı çattım. Diğerleri ona yetişemezdi ama benim arkamda Milie vardı. Bunu hesap etmemiştim. Tekrar derin bir nefes aldım ve atımdan indim. Milie, gözleri sımsıkı kapalı, başını omuzlarına gömmüş öylece duruyordu.

Onu attan indirirsem savunmasız kalacaktı. Başına bir şey geleceğini düşünmüyordum ama yine de onu bırakmak içime sinmiyordu.

"Bana ver," dedi Artemis emreden bir tonla. Ona gözlerimi kısarak baktım.

"Yapma ama." Ellerini havaya kaldırdı. "Birilerine güvenmeye ihtiyacın var."

"Ve o biri de sen misin?" diye sordum kaşlarım havada.

Artemis'in gözleri çevreyi tararken ben de onunla birlikte savaşan askerlerime baktım.

“Şimdilik öyle gibi görünüyor,” dedi gülerek.

Ona cevap vermeden kısa bir süre düşündüm. “Sana güvenmiyorum,” dedim ama yine de Milie’yi attan indirdim, korku dolu gözlerini açtı bir anda, onu Artemis’in kucağına yerleştirdiğimde ise tüm korkusunu unutmuş bir hali vardı. Gözlerini kocaman açıp Artemis’e baktı. Bir anda nefesinin kesildiğini anladım. Artemis, kelepçeli kollarını kaldırdı ve onun başından geçirerek ona sıkıca sarıldı. Sadece şefkatli bir sarılıştı bu.

“Selam güzellik,” dedi gülümseyerek.

“Se... Selam,” diye karşılık verdi Milie de kekeleyerek nefesi kesilmiş bir sesle.

İstemsizce yine gözlerimi devirdim. Tekrar atıma atladığımda Atlas oldukça uzaklaşmıştı. Atımı mahmuzlayıp peşine düştüm. Ona yetişmem için çok uğraşmama gerek kalmadı.

“Boşuna uğraşma tatlım,” diye bağırdım arkasından ilerlerken. Ona neredeyse yetişmiştim.

“Ölmek istemiyorum,” dedi o da bağırarak korku dolu bir sesle.

“Kimse ölmek istemez Atlas.” Atının tam yanındaydım ve sesimi duyduğu anda atına vurdu daha da hızlanması için. Fakat geç kalmıştı. Ona doğru uzandım ve gömleğinden yakalayıp onu aşağıya çektim. O hızla yere çarparken ben de atımdan indim.

Sendeleyerek ayağa kalkmaya çalıştı, bir eli kılıcının kabzasındaydı. Yanına giderek eline tekme attım.

“Kılıcını at Atlas,” dedim taviz vermeyen bir tonla. Söylediğimi tekrarlatmadan elleri titreyerek kılıcını attı. Boyununu büktü sonra küçük bir çocuk gibi.

“Yalvarırım efendim.”

Kaşlarımı kaldırdım alayla sözleri üzerine. “Efendin ha?” diye sordum sonra.

“Sen benim her zaman efendimsin, ama o anda yapabileceğim başka bir şey yoktu.” Bana doğru bir adım attı ve elini yalvarırcasına uzattı. Bu hareketine yalnızca güldüm.

“İhanet aklına gelecek ilk şeydi değil mi?”

Bulunduğumuz ağaçların ilerisinden, yani savaşın olduğu alandan bir patırtı koptu, başımı direkt çevirdim ve alandaki kargaşanın ne olduğunu anlamaya çalıştım, fakat bu mesafeden hiçbir şey göremedim.

Hızla giden ayak seslerini duyduğumda güldüm ve Atlas'a çevirdim başımı.

“Tanrım!” diye homurdandım. “Atlas, ne kadar inatçısın.” Ve arkasından koşmaya başladım. Zevkli bir koşuşturmanın ardından ona yetiştim ve gömleğinin ensesindeki kısımdan yakaladım. Kılıcımı herhangi bir düşüncesizce yapacağı harekete karşılık çektim. Ben ensesinden asılınca ayakları bir anda havaya kalkıp sırtı yere sertçe çarptı, bir an elimden kaçır gibi oldu ama onu sıkıca kavradım tekrar.

Onun yalvarışlarına aldırmadan savaşçılarımın olduğu alana doğru sürükledim. Ayakları ve elleri -ya da tırnakları- kendisini yere sabitlemek istercesine çırpınıyor, toprağı eşiyordu ama ben onu öldürmekte, onun hayatta kalma direktmesinden daha kararlı çıktım ve onu savaşçılarımın tam ortasına doğru sürükledim. Kıyım bitmişti, Simon'un yüzündeki garip ifadeden bir şeyler olduğunu anlamıştım ve gözlerim hemen Artemis'i aradı. Kaşlarını çatarak bana bakarken yakaladım onu, ama benim bıraktığım yerde durduğunu görünce içimde bir ferahlama oldu.

“Onun infazını burada mı yapacaksın?” diye sordu öfkeli bir sesle. Milie'ye daha çok sarıldı ve başını göğsüne gömdü beni görmemesi için. Başımı salladım onaylarcasına ve ona arkamı döndüm. Ama dönmeden önce onaylamayan öfkeli bakışlarını görmüştüm. Umursamış mıydım? Tabii ki hayır.

“Yalvarırım efendim. Lütfen.” Atlas'ı yere fırlattım ve yüzüne doğru eğildim.

“Eğer gitmek isteseydin herkes gibi canın yanmadan giderdin Atlas. İki bin savaşçı,” dedim bağırarak. “Tam iki bin savaşçı benden kendi istekleriyle ayrıldı. Ama ihanet...” Doğrudum ve savaşçılarımın yüzlerine baktım. “İhanetin cezası nedir?” diye bağırdım kılıcımı havaya kaldırıp.

“Ölüm,” dediler hepsi birlikte bağırarak. Tekrar Atlas'a döndüm.

“Duydun mu Atlas?” diye sordum. O çocuksu bakışlarını ve gözyaşlarını üzerime saldı ama hiç etkilenmedim. İçimde hiç acıma duygusu yoktu ona karşı. Bana ihanet etmeyecekti.

“Lütfen,” dedi fısıltıyla. Onun daha fazla yalvarmasını istemedim. Saçından tuttum ve gözlerinin içine bakarken kılıcım boynundan hafifçe içeri girdi. Derisinin yırtılması sessizliği yardı ve kan fişkırdı açılan yaradan. Atlas'ın başını bıraktım ve tekrar savaşçılara döndüm.

“İhanetin sonu ölüm,” diye bağırdım. “Şimdi,” dedim ardından öfkeyle. “Eğer gitmek isteyen varsa derhal gitsin. Ama bana sakın ihanet etmeyin. Affetmeyeceğim tek şey ihanettir.”

Sustum ve gözlerim görebildiğim kadar yüzde dolaştı. Onların benimle olduklarını görebiliyordum. Buna içten içe sevinmiştim. Ardımda içlerindeki istekle durmalarının verdiği bir ferahlama doldu içime.

“Gidiyorsunuz,” dedim hepsinin duyması için bağırarak. “Dört grup olacaksınız. Dina, birinci grubun lideri, Aias, ikinci grubun lideri, Bias üçüncü grubun lideri ve Biton, son grubun lideri. Dağılacak ve tapınaklara sığınacaksınız. Eğer on beş gün içinde geri dönebileceksem size haber göndereceğim.” Burada gözlerim Artemis’e kaymıştı ama ne yüzünden ne de gözlerinden bir şey okuyabilmişim. “Tam burada toplanacağız tekrar. Belki büyük bir savaşçı ordusuyla burada bulunacağım, Hermes ve arkasında duran isme savaş açacağız. Hazırlıklı olun.” Sustum ve Simon’a baktım.

“Şimdi söyle,” dedim. Artık bağırıyordum. Bir yandan da kılıcımı kınına yerleştirdim.

“İki kişi efendim. Yakalayamadık.” Başım hızla yukarı kalktı ve gözlerim öfkeyle onu buldu.

“Özür dileriz,” dedi o da düz bir sesle. Bir süre düşündüm ve omuz silktim.

“Umarım Hermes çocuklarımı bırakmış olur.” Nasılsa Hermes bir şekilde öğrenecekti, ama şimdi fazla erken olmuş olacaktı. Simon’a bir baş işareti yaptım ve atımın yanına ilerledim, ulaştığımda su kabımı çıkardım ve birkaç yudum su içtim.

Belirlediğim kişiler kendi gruplarını bir araya toplarken ben de Milie ve Artemis’e doğru ilerledim. Artemis’in biraz önceki öfkeli ifadesi yoktu yüzünde ama gözlerindeki şüpheli parıltıları yakalayabilmişim. Ne olduğunu bilmiyordum, sonuçta kahin değildim, ama eğer şu hayatta bir şeyler biliyorsam Artemis’le çok işim var demekti.

Milie’yi bana vermesini işaret ederken gülümsedi. “Biz böyle iyiydik. Değil mi tatlım?” diye sordu Milie’ye genizden gelen bir sesle. Milie de ona gülümsedi ve başını salladı. Artemis eğildi ve onun alına minik bir öpücük kondurdu.

“O bizimle gelmiyor,” dedim sıkılı dişlerimin arasından. Neden böyle sinirlendiğimi anlayamamıştım ama bunu açık etmekten de çekinmemiştim. Artemis kaşlarını havaya kaldırdı şaşırmışçasına.

“Orada, anaç bir tavuk gibi oturacak mısın, yoksa onu bana verip bir an önce yolumuza devam etmemiz için suratına bir şey fırlatmam mı gerekiyor?” Önce bir kahkaha attı.

“Fırlatacağın şeye göre değişir,” dedi gözleri bedenimi bir yandan süzerken. Tam ağzımı açıp ona küfür edecektim ki Simon araya girdi.

“Efendim. Herkes hazır. Gitmek için emirlerinizi bekliyorlar.” Artemis’e daha sonra da küfür edebilirdim ve içimden bir ses bu ara çok küfürbaz bir kadın olacağımı söylüyordu bana.

“Simon, Milie senin sorumluluğunda. Onun için güvenebileceğim tek insansın. Ona kalbine bakıyormuş gibi bak.”

“Ben de bu durumda ikinci oluyorum sanırım.” Artemis araya girdiğinde onun sözlerini umursayıp umursamayacağımı bir süre düşündüm ve sonra onun da bazı şeyleri anlaması gerektiğine karar verdim.

“Ben sana değil,” dedim direkt gözlerinin içine bakarak, “kendime güvendiğim için onu senin kollarına bıraktım.”

“Kalbimi kırıyorsun.” Başını masumca yana eğdi ve kelepçeli ellerini kalbine kaldırdı. Sabırsızca bir nefes aldım ve Simon’a döndüm.

Savaşçılarımız sığınacakları tapınaklara gitmek için çoktan yola çıkmışlardı. Varabilecekleri en hızlı şekilde varmalarını istemiştım. Biraz atlarını zorlayacaktı bu durum ama eğer hayatta kalmak istiyorlarsa bazı şeyleri feda etmeleri gerekiyordu.

Onların gruplara ayrılmasını istemiştım, çünkü hepsi birlikte yakalanacak olurlarsa hiç birinin şansı olmayacaktı. Hepsi açık hedef olacaktı. En azından bu şekilde bir kısmını kurtarabilirdim.

Şimdi sırada Simon ve Milie vardı. Milie’yi herhangi bir gruba emanet edemezdım. Ona benim kadar sahip çıkıp, koruyamazlardı. Bunu kötü bir durumla karşılaşırsa Simon bile yapamazdı. Ama eğer sadece ikisi olursa onu daha rahat koruyup kaçırabilirdi. Simon’un onu hayatı pahasına koruyabileceğine emindim. Bu yüzden ‘kalbi’ gibi korumasını söylemişim.

Milie ile vedalaşmak oldukça uzun sürmüştü. Şimdi Simon’un yanında dikilmiş, onun eline sıkıca sarılmış, gözleri bana kenetli, ağlamaklı bir ifade ile bakıyordu. Benden ayrılmak istemiyordu, beynimin bir köşesinde bir çınlama duyuyordum sanki, belki Artemis’ten de ayrılmak istemiyordu.

Artemis de atının üzerinde beni bekliyordu. İfadesiz bir yüzle vedalaşmamızı izliyordu.

“Ona kalbim gibi bakacağıma söz veremem.” Simon’un sözleri beni bir an için şaşırttı. Kaşlarımı sorarcasına kaldırdığımda yüzünde boş bir gülümseme belirdiyse de gözlerindeki anlam değişmişti. “Kalbime doğru düzgün sahip çıktığım söylenemez. En son bir meleğe kaptırmışım.”

Sözlerinin üzerine derin bir sessizlik kapladı ortalığı. Hepimiz kaşlarımızı çatmış ona bakıyorduk. Herkesin farklı nedenden kaş çattığına emindim. Kalbini bir meleğe kaptırmıştı. ‘Ölüm meleğine.’

Bazen böyle yaparak beni şaşırtıyordu. Beni hayatında asla istemezdi, bunu biliyordum. Ve eğer kalbimi birine vermem gerekseydi bu kişi belki de Simon olurdu. Aslında bunu düşünmüştüm. Uzun yıllar öncesinde bunu denemiştım ama hissettiğim boşluktan başka bir şey değildi. Onu öpmek bile istemiyordum. Öpmek deyince aklıma neden birden Artemis gelmişti?

“Ne söylemek istediğimi gayet iyi anladın Simon,” dedim hafif bir sinirle. “Saçının teline zarar gelmeyecek.”

“Peki efendim,” dedi fazla uzatmayarak. Sonra gözleri Artemis’e kaydı. “Ona güvenmiyorum.” Çenesini hafifçe kaldırıp Artemis’i işaret etti.

“Güvenmek zorunda değiliz.” Bıkkın bir nefes verdim ve devam ettim. “Bir anlaşma yaptık ve o da uymak zorunda.”

“Hey... Ben hala buradayım.”

Simon da ben de ilgilenmedik.

“Yapacağını biliyorum ama.” Simon’un sesi oldukça yumuşaktı. Ve uzun zamandır yapmadığı bir şey yapıp yüzümü avuçları arasına aldı, usulca eğildi ve beni alnımdan öptü. “İki kere daha dikkatli ol,” dedi gözlerimin içine bakarken.

Gözlerini iki kez kırptı. Bu hareketi beni neredeyse gülümsetiyordu. Kampa getirildikten birkaç sene sonra işaret diliyle anlaşmaya başladığım zamanlar, Simon birine güvenmeyip tehlikeli olduğunu hissettiğinde, bana bu şekilde göz kırpardı. Tabii benim canavar olmamdan sonra bu huyundan da vazgeçmişti. Onu kaybetmeyi o anlarda önemsememiştım. Ama dostluğunu geri kazanmak çok güzel olurdu.

“Seni özleyeceğim,” diyerek araya girdi Milie. Sonra kendini tutamadı ve bana tekrar sarıldı. Ona onun gibi içtenlikle sarılmak isterdim, ama bunun için zaman ihtiyacım vardı. Sadece saçlarını okşadım ve geri çekilip omuzlarından hafifçe tuttum.

“Çabuk görüşeceğiz, özlemeye vaktin olmayacak,” dedim güven veren bir tonla.

Bana başını salladı ve Artemis’e kaydı gözleri. “Seni de özleyeceğim.” Yanakları kızarıp, utangaçça gülümsedi. Simon yine homurdandı, ama ben tepki vermedim.

“Ben de seni küçüğüm,” dedi Artemis. Ses tonu çok yumuşak ve etkileyiciydi ama samimi olduğunu da belli ediyordu. “Ama en kısa zamanda ziyaretine geleceğime söz veriyorum,” diye ekledi göz kırparken.

Milie’nin gözlerindeki parıltılar görülmeye değerdı. Bunun olmayacağını biliyordum ve her zaman açık sözlü biri olarak sırf Milie’nin yüzünde doğan güneşi söndürmemek için sustum.

Onlara veda edip yalnız kaldığımız zaman Artemis'in yüzünde oluşan sinir bozucu muzip sırıtmaya karşılık homurdanmamak veya ona bir şey fırlatmamak için kendimi zor tutmuştum.

Henüz yeni ilerlemeye başlamıştık ki Artemis'in o geveze çenesi açılıvermişti.

"Ne zaman kamp kuracağız?" Sorusu gayet normaldi ama neden altında bir ima seziyordum ya da olması gerektiğini düşünüyordum?

"Acıktın mı?" dedim ona dönmeden.

"Kesinlikle."

Ona dönüp baktım bir an. "Neden her söylediğin sözde kendimi tehlikedeymişim gibi koruma isteğiyle doluyorum?" Gözlerim sırtında ve göğsünde bulunan yaralara kaydı. Kötü görünüyordlardı ama hiç şikayet ettiğini veya bu yaraların nedeniyle yüzünü buruşturduğunu görmemiştim.

Sözlerim üzerine bir an düşünürmüş gibi gözlerini kısarak baktı ve sonra umursamazca omuz silkti. "Ya çok ürkütücü bir görünümüm var -ki senin bir şeyden korkacağına inanmıyorum- ya da fena halde sana cazip geliyorum ve kollarıma atılmaktan korkuyorsun." Kaşlarını kaldırdı alayla.

Aslında bu bakışlarla, bu yüz ifadesi ile onlarca belki de yüzlerce kere karşılaşmıştım. Savaşmamı isteyen kralların elçileri, ordu komutanları, kamp elemanları ya da erkek olan herhangi bir kişi... Bir kadının bedeninden faydalanabilmek için tüm maharetlerini gösteren erkekler... Genç veya yaşlılar... Hepsine verilebilecek en iyi cevapları bulmak zor olmamıştı.

Tam şu anda kendime bir şey itiraf etmem gerekiyordu. Hiçbir zaman ama hiçbir zaman onun bakışlarından korktuğum kadar korkmamıştım. İlk defa korkuyordum. Niye?

Bunu bir süre beynimin içinde çatışmalar yaşayarak bulabilmişim. Hissettiğim korkunun onun düşünceleriyle bir ilgisi yoktu. Hissettiğim korkunun kaynağı kendi bedenimde duyduğum ya da tadını yeni yeni tattığım şeylerdi. Günlerdir içimi saran bu huzursuzluğun nedenini bulmak beni biraz rahatlatmıştı.

Artemis'ten ona duyduğum -ya da bedenine- hisler yüzünden korkuyordum. Çünkü bunları ilk defa hissediyordum ve her ürkütücü başlangıcında böyle korkmuştum. Bunu fark etmek de bende öfke yapıyordu. Sinir bozucu bir durumdu ama içinden çıkılamayacak bir şey değildi. Onun bende yarattığı huzursuzluğun nedenini bulduğuma göre çözüme ulaşmam da zor olmayacaktı.

Bugüne kadar kimsenin bedeninden veya öpüşünden etkilenmemiş olmam hiç olmayacak anlamına gelmiyordu. Yapmam gereken şey belliydi. Bunu ona hissettirmemek!

“Neden çıktığın o yüksek dağın tepesinden inmiyorsun?”

“Belki beni indirebilecek birine rastlamadığımdandır.” Omuz silkti yine, sonra yanan gözlerle bana döndü. “Belki çok yakında biri beni indirir. Ne dersin?”

“Belki.” Ona donuk gözlerle baktım. “Düşüşünü izlemek eğlenceli olurdu.” Soğuk bir gülümseme yerleşti dudaklarıma. Ve o yüzünü buruşturdu.

“Bu kadar donuk, soğuk ve ruhsuzsun...” Bir süre duraksadı. “Bu ahmaklar sana aşık olmak için benim göremediğim ne görüyorlar sende? Ya da ne biliyorlar?” Araştıran gözleri kısılmış, tepkimi ölçüyordu. Sözlerinin beni acıtması mı gerekiyordu? Sanırım öyle düşünmüştü.

“Senin hiçbir zaman göremeyeceğin bir şey olduğuna eminim.”

Gülümsedi yine dudaklarını çarpıtarak. “En azından umudum var.” Kelimeleri yayarak söylemişti bu sözleri.

“Ah... Umut. Evet,” dedim gülerek. “Gözyaşlarını silmen için sana mendil uzatırım.”

“Çok incesin.”

“Her zaman.”

Hava tamamen karardığında kamp yapmak için bir göl kenarında durduk. Atımdan indiğim anda o da ayaklarının üzerine zıpladı ve kelepçeli ellerini bana uzattı.

“Lütfen,” dedi nazık bir tonla. Bir süre ona sadece baktım. Nasılsa bunu yapacaktım, daha fazla bekletmeye gerek yoktu. Kemerimdeki altın kesesinin içinde duran anahtarı çıkardım ve ona doğru uzandım. Yine ayaklarını kıpırdatmadan bana doğru biraz eğildi. Kelepçelerini açmadan gözlerinin içine baktım.

“Eğer ellerine sahip çıkmazsan ellerini keserim.” Gözlerini sahte bir korkuyla irice açtı.

“Onlara uslu durmalarını söylerim.” Ve bana göz kırptı. Açtığım anda bileklerini ovuşturmaya başladı. Ona arkamı döndüm yiyeceklerimizi çıkarmak için.

“Tabii onlar beni dinler mi bilemem.” Ses tonundan güldüğünü anlamıştım.

“Benimle oyun oynama.”

Ona bakmamıştım ama sözlerimin onu durduğunu hissetmiştim. Aslında onu durduranın sözlerim değil ses tonum olduğunu biliyordum. Öfkelenmişim ve gerçekten

öfkelendiğim zaman her zamankinden sakin olurdum. Sakinliğin ise her zaman ürkütücü bir yanı vardı. Şimdi çok sakinim ama bir o kadar da ürkütücü olduğumu biliyordum. En azından onu bir şeylerin durdurduğunu bilmek güzeldi.

Ben yiyecek kaplarını çıkarırken usulca karşıma geçip yere oturdu, gözlerinin beni incelediğine emindim. Umursamadım. Daha önceki kamplardan kalan bir tavşan butu ve birkaç yemiş bu akşam bizi idare edebilirdi.

“Her zaman böyle hızlı mısın?”

“Evet.”

“Her zaman böyle soğuk musun?”

“Evet.”

“Her zaman-”

Onun için getirdiğim elbise bohçasını yüzüne atınca sözlerinin ortasında durmak zorunda kaldı.

“Kıyafetlerin,” dedim yine ona bakmadan. Ben yemeğimi yerken o homurdanıyordu.

“Ama bunlar benim değil!?” diye sordu şaşkınca. Başımı kaldırıp ona baktım. Yerde bağdaş kurmuş, dirseklerimi dizlerime dayamıştım. Kıyafetlerinin parçalandığından haberi olduğuna emindim.

“Terzimiz çok yoğunmuş, ancak bunları yetiştirebildi, prens namzetleri. Bağışlayın.” Sözlerim üzerine öyle güzel gülümsemişti ki benim gülümsememe de ramak kalmıştı.

“Affedildin,” dedi ciddi bir ses tonuyla. Başımı iki yana salladım ve yemeğime devam ettim. O ise butuna uzanırken gülmek için yüzünü garip bir şekle sokmuştu.

Yemeklerimiz bitmişti. Ben hızla kapları toparlarken o dirseklerinin üzerine uzanmış beni seyrediyordu. Sinir bozucu bir durumdu ama onunla ne kadar konuşursam o kadar daha fazla sinirleniyordum.

Yatmak için battaniyemi yere serdim, bir an önce uyumak istiyordum. Yolculuk bedenimi yormuştu ve benim zinde olmaya ihtiyacım vardı. O hala beni izliyordu. Uzanmadan önce bende onun gibi dirseklerimi toprağa dayadım ve ona döndüm.

“Kıyafetlerini giy.” Bunu gece üşüyeceğini bildiğim için söylemiştim. Dolunay tam tepemizde tüm ormanı güneş gibi aydınlatıyordu. Hava şu an her ne kadar güzelse, şimdi esen rüzgara göre birkaç saat sonra buz gibi bir hava bize konuk olacaktı. Eğer hasta olursa onunla uğraşmak istemiyordum.

“Önce temizlenmek istiyorum,” dedi. Ses tonu emir veren bir tondaydı, tam uzanıyordum ki sözlerinin üzerine bir an ona baktım ve ciddi yüzüyle karşılaştım.

“Temizlen o zaman,” dedim başımla gölü işaret ederek.

“Gölde mi?” diye küçümsercesine sordu, burnunu kırıstırarak. Ciddi olup olmadığını anlayamamıştım bir an.

“Evet,” dedim ben de ciddi bir ses tonuyla. Omuz silkip ayağa kalktığında yüzünde eğlendiğini belli eden o sinir bozucu gülümsemeyi gördüm bir an. Tanrım! Benimle yine oynuyordu. Ona öfkeli bir şeyler söylemek için tekrar dirseklerimin üzerinde doğruldum ama o göle ilerlemeye başlamıştı bile.

Sonra bir anda üzerindeki deri pantolonu çıkardı. Ağzım açık kalmıştı. Evet. Ben de bazen böyle şaşırabiliyordum.

İki şeyden şaşırabilirdim. Ya bir anda onu böyle çıplak görmeyi beklemiyordum, ya da karşımda ay ışığında bronz gibi duran ve parıldayan bedeni beni bir an şoka sokmuştu.

Çıplak erkek bedeni görmediğimden değil. Birçok kez görmüştüm ve birçok etkileyici beden de görmüştüm. Artemis’in kumaşın altında kalan kısımları da açıkta kalınca kendime daha önce böyle bir bedenle karşılaşmadığımı itiraf etmem gerekmişti. Geniş omuzlarını bir an oynattı, sırtının tam ortasında bir çizgi oluştu ve derin bir nefes alarak omuzlarını saldı. Gayet rahat görünüyordu. Sırtındaki kabuk bağlamaya yüz tutmuş yaralar insanın midasını bulandırması lazımdı ama ona vahşi bir cazibe katıyordu.

Etrafimdaki çoğu erkek yaptıkları iş nedeniyle sıkı vücutlara sahipti, hepsi kaslı, biçimli ve güçlüydü. Artemis’in bedeni beline doğru incelik ve dar kalçasından aşağıya kaslarla donatılmış halde inerken ve ben istemsizce gözlerimi onun bedeninde dolaştırırken dudaklarımı da istemsizce büzmüştüm. Konuşmadan önce bir an başımı silkeledim ve onun görmediğine memnun oldum.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum her zamanki donuk sesimle. Bana sadece başını çevirdi, en azından bunu akıl edebilmişti.

“Soyunuyorum,” dedi ayağındaki kısa botları çıkarırken ve omuz silkti. Sonra dudakları kıvrıldı yine. “Yoksa utandın mı?”

“Çok,” dedim ben de alayla. Gözlerimi kapadım ve başımı serin toprağa koydum. İki uzun adım ve sonra sudan gelen dalgalanma sesleri zaten kaçan uykumu tekrar yakalayabilmemin son umutlarını da tüketmiş oldu.

Bir süre onun suyun içinde çıkardığı sesleri dinledim. Ve sonra tüm ses bir anda durdu. Önce umursamadım, ama sonra kaşlarımı çatarak doğruldum. Ona yüzeye çıkması için birkaç saniye daha verdim.

Suyun üzerindeki son dalgalanmalarda durunca ay ışığında hafifçe titreşen suya öfkeyle baktım.

“Bunu sakın yapma,” diye fısıldadım ve ayağa fırladım. Kıyafetleri ve atı benim yanımdaydı ama yine de kaçmaması için bunlar yeterli değildi.

Gölün kıyısına kadar ilerledim, gözlerim dikkatle etrafı inceliyordu. Sırtımdaki kılıçlarımı uyurken rahatsız etmemesi için battaniyemin altına koymuştum, onlara bir an baktım ve suya atlamakla onları almak arasında kalmıştım.

Dışarı çıkıp bana saldırsa da benim için problem yoktu, ama ya kaçtıysa? Sonra aklıma birden bambaşka bir düşünce geldi, bu tür sularda çoğu zaman bir girdap olurdu. Şu an görünürde öyle bir şey yoktu ama ya benim göremediğim bir akıntıya kapıldıysa gölün derinliğinde? Dişlerimi sıktım. Bedenim sinirle kasılmıştı.

Üzerimdeki zırhı bir kenara fırlattım ve hiç düşünmeden serin suyun içine daldım. Gecenin karanlığında ay ışığının aydınlatması yeterli değildi. En azından suyun içi kuyu gibi karanlıktı ve ben hiçbir şey görmüyordum.

Birkaç saniye sonra nefes almak için yüzeye çıktım ve hemen kamp yerini kontrol ettim. Hayır, eşyaları ve atı duruyordu. Bir kıpırtı bekledim çevreyi tararken ama yalnızca ağaçların yapraklarının rüzgarla eğlencesi vardı.

Derin bir nefes alıp tekrar daldım ve uzun bir süre suyun içinde kalıp onu görebilir miyim diye gözlerim dikkatle suyu taradı. Nefessiz kaldığımda tekrar kendimi yukarı çektim.

Nefes almak için uğraşırken, suyun içinde dönerek yine çevreyi taradım ama hiçbir yerde yoktu.

“Kahretsin!” dedim suyun üzerine elimle bir tokat atarken. Ya kaçmıştı ya da ölmüştü. Her iki durumda da çaresizdim.

Bir süre gözlerimi kapadım, derin nefesler aldıktan sonra tek bir noktaya odaklanıp öylece baktım. Kendime gelmem ve düşünmem gerekiyordu.

Bacaklarımın yanlarına değen eller beni önce sıçrattı. Bir anlık endişeyle bana değen şeyi savurmak için düşünmeden kıpırdandım ama sonra bu ellerin Artemis’in elleri olduğunu anlamıştım. Küçük bir ferahlama hissinden sonra hızlı soluklar alırken onun yavaşça yüzeye çıkmasını bekledim.

Elleri kalçama doğru tırmandı, sonra göğüslerimin kıyısından geçti ve omuzlarımda durdu, daha sonra suyun içinden bir anda başını çıkarıp, üzerindeki suları başını hızla silkeleyerek attı.

Bedeni bana yapışık değildi ama çok yakındı. Eğer ona vurmaya başlarsam birbirimizi öldürebilirdik. Yüzünde keyifli bir gülümseme vardı ve elleri hala omuzlarımda

duruyordu, hızlı nefesler alıyordu. Nefesini düzene sokarken yüzünü biraz daha bana yaklaştırdı. Yakınlık beni belki etkileyebilirdi, eğer bu kadar öfkeli olmasaydım.

“Korku...” dedi fısıltıyla yüzüme doğru. “Endişe, merak, tedirginlik ve şüphe.” Elleri yavaşça yüzüme doğru kaydı. Yüzümü avuçları arasına aldığı anda ben hala gözlerimi kırpmadan boş gözlerle ona bakıyordum.

“Hepsini içinde yaşadın...” Başını yana eğdi. “Öyle değil mi?”

Ben tepki vermeyince güldü ve ellerini çekti. “Buzlar prensesi,” dedi başını iki yana sallayıp. “Tepki vermek senin için bu kadar mı zor? İlla donuk ve ruhsuz olmak zorunda mısın? Bazen bir ölüyle yan yanaymışım gibi hissediyorum. Gülerken donuk, öfkeliyken donuk... Öldürürken bomboş. Atlas’ı öldürdüğünde...” Devam edemedi ve dişlerini sıktı.

“Kimsin sen?” diye sordu sonra, gözleri öfkeyle parlamıştı. Bunu bana bir kez daha sormuştu ve ben o anda da cevap vermekten kaçınmışım. Şimdi de kaçacaktım. Aslında cevap verebilirdim ve o artık kim olduğumu öğrenince onunda bana bir canavara bakar gibi tiksinierek bakmasını izlerdim.

Ama aklımda bambaşka bir şey vardı. Beni neyin buna ittiğini bilmiyordum ama yapacaktım. Yavaşça ona doğru yaklaştım. Tepkim bir an onu şaşırttı ama sonra gözlerimin içine derin ifadelerle bakmaya başladı.

Bir elim ensesine gitti, ayaklarımı beline doladım ve kendimi onun bedeniyle tek beden yaptım. Diğer elim kolunun kıyısından sırtına ulaştı ve yavaşça sırtında yolculuğa çıktı. Onun nefesi hızlanmaya başladığında dudaklarımı alnına değdirdim. Öpmüyordum, sadece usulca değdiriyordum.

Dudaklarım yavaşça biçimli burnundan aşağıya, tüy gibi dokunuşlarla dudaklarına gidiyordu. O tepkisizce ve hiç kımıldamadan bana bakıyordu ama her hareketimde nefesi hızlanıyordu.

Dudaklarım onun dudaklarını kapadı, ama o kendi dudaklarına hareket etmeleri için izin vermedi. Bana kanmayacak kadar akıllıydı. Alt dudağımı kendi dudaklarımın hapsine aldım ve yavaşça dişledim. Ellerim dudaklarımla birlikte bedeninde hareket ediyordu, yaralarının üzerinde acımasızca dolaştırıyordum parmak uçlarımı. Canı yanıyorsa bile şikayet etmiyordu. Ve karnıma değen sertliğini umursamamaya çalıştım.

Dilim yavaşça dudakları üzerinde hareket ettiğinde, elleri sıkıca bedenimi kavradı bir anda ve beni daha çok kendisine çekti. Dudakları tüyler ürperten bir inlemeyle hareketlenirken elleri kalçalarımaya kaydı. Omurgamda hissettiğim ürpermeyi görmezden gelmek belki de yaptığım en zor şeylerden biriydi.

O hareketlendiğinde kendimi geriye çekmek niyetindeyken, tadı ve aldığım haz beni olduğum yerde sabitledi. Dudaklarının yumuşak hareketleri benim sert ve acımasız dudaklarımın etkisine kapıldığında öpüşü derinleşti, bir eli enseme tırmandı ve sonra

saçlarını yavaşça kavradı. Dillerimiz beraberce ve uyum içerisinde hareket ederken kendimi ona fazla kaptırdığımı düşünüp bir anda geri çekildim.

Afallamış yüzünde ve hızla soluk alıp veren dudaklarında gezdirdim gözlerimi. Elleri beni bırakmak istemezmiş gibi daha sıkı kavradı bedenimi. Gözleri ayın ışıltısında koyulaşmış ve şaşkındı. Arzuyu o gözlerde görmeyi istediğim ve yoğun bir arzuyla karşılaştığım için memnun olmuştum.

“Buz da yakar... Kimi zaman daha çok can acıtır.” Ses tonum yine buz gibiydi ama onu yakmıştı bir kere. Ben kendimi onun kolları arasından kurtarıp karanlık suya dalarken o bana uzandı ama çok geç kalmıştı.

“Kahretsin!” dediğini duydum dalmadan hemen önce...

Kendimi suyun dışına attığımda soluklarım hala düzene girmemişti. Tabii nefesimdeki düzensizliği suyun içinde fazla kalmama bağlayabilirdim ama kendime yalan söylemek istememiştim. Hala onun etkisindeydim. Onun ve dudaklarının. Aynı şeyi tekrar yaşamak istemem normal miydi?

Toprağa serdiğim serginin üzerine oturdum, göz ucuyla Artemis’e baktığımda suyun içinde durmuş hala bana baktığını gördüm. Ellerim tek yedek kıyafetlerime gitti, onları bir çırpıda çıkarıp battaniyenin altında soyunmaya başladım.

Aynı anda Artemis suyun içine daldı tekrar ve hızla bana doğru yüzmeye başladı. O sudan çıkarken ben çoktan giyinmiş ve battanieden çıkıp elbiselerimi kuruması için çalıkların üzerine asmak niyetiyle harekete geçmişim. Onu bir kere daha çıplak görmeye katlanamazdım. Hem daha görmediğim yerleri vardı ve ilgimi onun üzerine toplamak istemiyordum.

“Eğer o ahmakları da böyle öpüyorsan sana aşık olmaları parmak şıklatmak kadar kolay olmuştur.” Sözlerinde hiç bir ima ve duygu belirtisi yoktu, sadece bir tespitti.

Çıkardığı seslerden giyindiğini anlamıştım. Bir süre daha kendi kıyafetlerimle oyalandım ve sonra yeterince zaman verdiğimi düşünüp ona döndüm. Sadece pantolonunu giymişti. Aslında onun için bir savaşçı eteği hazırlamışlardı ama sanırım onunla rahat edemiyordu.

“Sende mi aşık oldun?” dedim donuk ve buz gibi bir sesle. Sonra anladım ki bunun cevabına önem veriyordum. Bu hiç iyi değildi. Sözlerim üzerine genişçe sırttı, kollarını gömlekle birlikte havaya kaldırdı giyebilmek için, bedeni her hareketinde dalgalanıyordu. Dikkat çekmemesi imkansızdı.

Gömleğini bir çırpıda üzerine geçirdi ve ellerini beline koyarak bana baktı. “Ahmaklar dedim tatlım. Ben o kadar ahmak değilim.” Ve hızla tam yanımdaki sergiye uzandı,

ellerini ensesinde birleştirdi. Gözleri ben yanına ilerlerken benim  zerimdeydi. Bir an onunla yalnız yatma fikri hiç hoşuma gitmemişti.

“Sanmıyorum ama...” diye devam etti sözlerine alayla. Ama içindeki merak tınısını algılamıştım. “Sen hiç aşık oldun mu?”

Sergime oturdum ve ellerim ıslak olan örgülü saçlarıma gitti. Kurdelelerimi bir cırpıda açıp ellerimi onları da açmak için örgünün içine uzattım.

“Aşk zayıflıktır,” dedim hala sa  örgümü açmak için uğraşırken. “Sen?” diye sordum sonra sordu uma kendimde şaşırarak.

“Aşk yoktur ki zayıflık olsun.” Bir süre düşündüm ellerim duraksayarak. Sonra omuz silktim.

“Olabilir,” dedim.

“Yardım etmemi ister misin?” Anlamayan boş gözlerle ona baktığımda gözleriyle saçlarını işaret etti.

“Gerek yok.”  rg lerimi açıp saçlarını hızla savurdum, ıslak sa lar açıkta kalan tenime de di inde beni bir an  rpertmişti. “Ellerini benden uzak tut.”

Yattı ı yerde yan döndü, bir elini başına destek yapıp ona dayandı ve ciddi bir yüzle bana baktı. “Bunun için gerçekten söz veremem.”

Bir anda yüzü ciddileşti ve kaşları çatıldı. Yüzünün gülümsemeyen halinde sert ifadesi insanın omurgasını titretecek kadar ürkütücü görünüyordu. Kendisini gizlemeyi başarabilen nadir insanlardan olduğunu düşündüm. şu anda gördüğüm Artemis, benim tanıdığım Artemis’e pek benzemiyordu. Onu umursamamaya çalışarak sergime uzandım. Kulaklarımı doğanın insan bedenine ve ruhuna hiçbir şeyin de ip de huzur veremeyeceği dinlendirici etkisi olan sesine odakladım.

Rüzgar hızını arttırmış, saçlarını ve üşümüş tenimi tokatlarken, g l n suyu kendilerini arada bir belli edip sonra hızla kaybolan balıkların dalgalandırmasıyla çalkalanırken ve a ların yaprakları bu insan beyinde sakinleştirici bir etki yapan hafif melodiye ayak uydurmaya çalışırken dikkatimi bir homurdanma ve onu takip eden hışırdamalar çekti.

Bir an için dişlerimi sıktım, başımı ondan yana çevirip gözlerimi araladım. Hızlı ve öfkeli hareketlerle kuru dalları bir kolunda topluyor, sonra ayakucumun biraz ötesine getirip fırlatıyordu.

Bu hareketleri bana onunda beyinde sorunları olduğunu düşündürdü. Bıkkın bir nefes alarak do ruldum ve yüzüme yapışan ıslak saçlarını elimle omuzlarımin ardına savurdum.

“Şimdi ne yapıyorsun?” diye sordum. Bir an durup bana baktı. Bakmamış olmasını tercih ederdim. Yüzünde ve gözlerinde anlaşılmaz bir ifade ile beni süzüyordu. Kendimi onun gözlerinden görmek istedim bir an, bakışlarındaki anlamı çözebilmek ve hafif kızgın gülümsemesinin nedenini anlayabilmek.

O da sıkılmış gibi bir nefes aldı ve elindeki topladığı kuru dalları daha önce oluşturmuş olduğu yığının üzerine gelişigüzel fırlattı.

“Ateş yakmaya çabalıyorum.”

O anda onun ya gerçekten bir gerizekalı olduğunu ya da kendine olan güveninin ulaşamayacak kadar yüksekte olduğunu düşündüm.

“Hımm...” dedim, dirseklerimi toprağa dayadım ve bir dizimi kendime doğru çektim. Hareketimle bacağımı örten battaniye açıldı ve diğer bacağımın üzerine kaydı. Çok fazla üşümediğim için umursamadım. Onun yüzüne baktığımda bir mücadele sezdim ama kendisiyle ne için savaştığını kavrayamadım. Bu ifadesi ve sinirli tavırları biraz önce söyleyeceklerimi bana unutturdu. Ne hakkında konuşuyorduk? Ah... Evet... Ateş!

“Benimle yalnız kalmaktan korkup, ormandaki başıboş haydutları üzerimize çekmek istiyorsan... Mantıklı tabii.” Sözlerim üzerine ateşi yakmaya uğraşırken bir an durakladı ve bana baktı. Islak saçları ay ışığında parlıyor, gözlerinde muzip ışıltılar oynayıyordu.

“Yanıldın tatlım. Öyle soğuksun ki ısınmak için başka çarem kalmadı.” Ayakucumdan saçlarıma kadar gözleri inceleyerek beni süzdü ve yine anlaşılmayan gözlerle gözlerime baktı. ‘Ne?’ dercesine kaşlarımı kaldırdım.

“Orada tapınılmayı bekleyen bir tanrıça gibi durmak yerine, yanıma gelip ateşi yakmama yardımcı olursan memnun olurum.” Muzipçe sırttı ama yüz hatlarındaki gerginliği gizleyemiyordu. “Ya da yanına gelip... Bir tanrıçaya nasıl tapılır sana göstereyim.”

Bir anda ciddileşmiş ve alev almış gözlerine baktım. Yutkunmak istesem de yapamadım. Bir şeyi fark etmiştim ki kafamı karıştırmak konusunda çok başarılıydı. Bana iltifat mı ediyor, yoksa yüz ifadesine bakılırsa beni öldürmeye mi hazırlanıyor çözememişim.

Omuz silkip battaniyemi boğazıma kadar çekip uzandım ve onun keyifli gülüşünü duydum.

Kısa bir an, çok kısa bir an daldıktan sonra bir hareketlenme beni hafif olan uykumda uyandırdı. Başımı hızla kaldırıp baktığımda Artemis’i kendi sergisinin üzerinde, elleri başının altında birleşmiş, üzerine ısıldayan taşlar serpilmiş gibi duran kadife gökyüzünü izlediğini gördüm. Yüz ifadesinden şu an onun burada değil, başka bir alemde olduğunu düşündüm.

Usluca kıpırdandığımda başı hızla bana çevrildi ve aniden gülümsedi. Öyle bir gülümseyişi ki, birden karanlık gece gün ışığıyla aydınlatılmış gibi parlamıştı sanki. Ama bakışlarındaki eğlence beni onun uyandırdığına dair şüphelerle doldurdu beynimi.

“Uyumayı deneyip benim uyku ihtiyacımı karşılamama engel olmasan.” Sözlerimi duymazdan gelip bambaşka bir soru sordu.

“Hermes’le ne tür bir ilişkiniz var?” Boş gözlerle ona bakıyordum. Ne düşünüyordu? Ne anlamak istiyordu? Ve bu sesindeki taviz vermeyen ton, onun eninde sonunda bunu öğreneceğini mi anlatmaya çalışıyordu?

“Seni ilgilendirmez.” Gözleri karardı ve o karanlığın içinde tehlikeli parıltılar dolaşmaya başladı.

“Yine yanıyorsun tatlım.” Derinden gelen tehlikeli derecede yumuşak bir sesle konuşuyordu. “Sandığından daha fazla ilgilendiriyor.”

Dikkatim bir an için bana çarpan sıcak hava dalgasına yöneldi. Rüzgar ateşi körüklüyor ve telaşsız bir şekilde bana doğru üflüyordu. Keyif verici bir his olduğunu kabul etmek zorundaydım ama yine de ateş yakmanın mantıklı olduğunu düşünmüyordum.

“Neden?” diye sordum. Anlaşılan uykumu daha sonraya bırakmalıydım. Hızla doğruldum ve tam karşısına bağdaş kurup oturdum. Sonra ona dik dik bakmaya başladım. O da aynı hızla doğrulup benim gibi bağdaş kurduğunda bir an için dizlerimiz birbirine değdi.

Gözlerini kapadı, başını geriye attı, sonra elini ensesine götürüp ovuşturdu.

“Şöyle düşün tatlım,” dedi bana tekrar gözlerini diktiğinde. “Seni esir alan bir liderin arkadaşı mı, düşmanı mı olduğunu anlayamadığın birine, kendini ve babanın krallığını emanet edeceksin... Ne söylemeye çalıştığımı anlayabiliyor musun?” Kaşlarını kaldırdı onay beklercesine. Söylediklerini beynimde tartmadan önce başka bir şey söylemem gerekiyordu.

“Salak gibi mi görünüyorum?”

“Efendim?”

Ona cevap vermedim. Gözlerinin içine bakarak, biraz önce söylediklerini kendi kendimle tartışır, onun nedenlerini ve sonuçlarını araştırır ve karara varmaya doğru ilerlerken o, kısıklı gözlerle beni izliyordu. Sonunda bir karara varmıştım. Onun yerinde olsaydım Hermes’le olan ilişkiyi bende öğrenmek isterdim.

“Bir şartla,” dedim sonunda.

Merakla kaşları havaya kalktı önce, sonra yine keyifle gülümsedi ve “Elbette,” dedi, ama sesindeki merakı bastırmamıştı.

Onun herhangi bir nedenden dolayı tedirgin olduğunu ateş yakmaya çalıştığından beri tahmin ediyordum, ama bunun sadece bana biraz önce sorduğu gibi Hermes’le olan ilişkim hakkında olduğunu düşünmüyordum. Birçok sebebin dışında, onun tedirginliğinin bambaşka bir nedenden olduğunu hissediyordum.

“Hermes’in, ünü benim bulunduğum topraklara kadar yayılmış olan bir prensi nasıl olup da esir edebildiğini öğrenmek istiyorum.”

“Aslında ben de senden hem korkan, hem hayran olan, hem de arzusunu gizlemeden açığa vuran ‘yakışıklı’ bir liderin, seni ve savaşçılarını nasıl tutsak ettiğini merak ediyorum.”

“Tek bir soru hakkın var.” Tek kaşımı kaldırdım ve o da omuz silkti.

“Hermes’le uzun yıllar öncesine dayanan bir tanışmışlığımız var.” Kaşlarını çatıp şüpheyle gözlerini kıstı ama umursamadım. “Birçok savaşta yan yana savaştık. Benim sağ kolumdu diyebilirim. Birbirimize güven duymazdık ama yapmamız gereken şeylerin bilincindeydik. Ama o kendi gücünü keşfedip, kendi kampını kurma planları içine düştüğünde, bunu fark edip liderimize söyledim. Bir süre süren bir anlaşmazlıktan sonra ona yemin eden savaşçılarını toplayıp gitti.” Omuz silktim ‘bu kadar’ der gibi ama bakışlarındaki anlamı biliyordum. Ona yetmemişti.

“Sana ‘sevgilim’ diyor.”

“Bunu ben on sekiz yaşındayken de söylüyordu. Yani uzun yıllardır hayalperest.”

“Peki kimin sevgilisisin?”

“Seni ilgilendirir mi?”

Omuz silkip “Hayır,” dedi düz bir sesle.

“Aynen.”

Bir süre yana, ateşe bakıp düşüncelere daldı, sonra aniden gözlerini tekrar bana dikti sorgularcasına. Ellerini kendine doğru çektiği ve biraz aralık duran bacaklarının etrafında dolaştırıp birbirine kavuşturdu.

“Dost musunuz, düşman mı?”

“İkisi de değil aslında. Şartlar neyi gösteriyorsa o!” Sözlerimden tatmin olmadığını yüzünü buruşturarak gösterdi.

“Ona daha fazlasını yaptığını söylemiştin bir keresinde. Bununla neyi kastettin?”

İstesem burada durup sorularına cevap vermeyebilirdim. Ama ona ihtiyacım vardı. Onunda bana güvenmeye ihtiyacı vardı. Bu kadar uzun süre konuşmam bile mucize sayılırdı aslında, eğer beni tanıyor olsaydı bunun ayırtına varırdı. Ama tanı mıyordu. Tanıdığında benden nefret edecek, yüzüme bakmaktan tiksinecekti.

Derin bir nefes alıp bir süre içimde tuttum ve sertçe dışarı verdim.

“Hermes’in bir şeyler çevirdiğini hissettiğimde ve daha sonra onun bana olan tutkusunu kullanıp neler olduğunu öğrendiğimde bunu liderime söyledim. O da cezasını benim vermem gerektiğini söyledi. Hermes beni yanında istediği için bana planlarını anlatmakta bir sorun görmemişti. Erkeklerin gözü bazen kör olabiliyor.” Bir süre duraksadım ve soğuk bir gülümsemeyle devam ettim. “Ona tarifi imkansız acılar çektiydim, dayanılması zor işkenceler yaptım. Ve bunlara tüm kampın ortasında onu çırılçıplak bırakarak günlerce devam ettim.”

Önce şaşkınlık, daha sonra gözlerinden karanlık bir bakış dolandı. Sonra kendisini toparlayıp devam etmem için başını salladı. Ben bu süreyi biraz daha uzatarak söylediklerimi hazmetmesini bekledim.

“Liderim ölmesi gerektiğini söylediğinde, bunun bir hata olduğunu, onu bir lider olarak görenlerin içimizde bir isyana patlak vereceğini ve bunun da bizim için iyi olmayacağını açıkladım. Gördüğün gibi hayatta ve bana olan nefreti ve tutkusunun arasında sıkışmış durumda.”

Başını anladığını belli edercesine dalgın dalgın salladı. Dudaklarında minik bir büzülme oldu, sonra düz bir çizgi haline geldi ve o ateşe bakarak daldığı derin çukurda kaldı.

“Sıra sende,” dedim ve onu dizimle dürttüm. Kısılmış gözleri önce dizimde, sonra acele etmeden, usulca bedenimde gezindi eğlenir gibi, sonunda gözlerimin içinde durdu.

“Hermes’e acımaya başladım sanırım.”

“Kaçıyor musun?” Birden ciddileşti ve başını iki yana salladı.

“Dürüstlüğün için teşekkür ederim.” Hem bu kadar kibar, hem bu kadar karanlık ve tehlikeli, hem de böylesine cezbedici olmayı nasıl başardığını merak ettim bir an. Sonra başımı eğerek teşekkürünü kabul ettim.

“Ünüm sana neler diyordu bilmiyorum ama çok pervasız ve başına buyruk biri olduğum için, bir gece handa kafayı çekerken neler olduğunu anlamadan kendimi o karanlık zindanda buldum.” Kendi kendiy le dalga geçer gibi konuşuyordu ve sonra güldü. “Sanırım hancıyı kandırmak zor olmamıştır. Her zaman bir prens görmüyor.”

Bir an düşündüm ve bunun çok kolay olduğuna karar verdim. Ordusunu başarıdan başarıya koşturan, stratejik ve korkusuz, yenilmez olduğu söylenen ve gözlemlerime göre

tehlikeli olduğunu düşündüğüm bu adamın bu kadar kolay bir şekilde kapana kısılması beni pek inandırmamıştı.

“Komik, değil mi?” diye sordu alayla.

“Evet,” diye karşılık verdim ama şüphelerim hala devam ediyordu.

“Bunu biraz belli etsen.”

“Efendim?”

“Komik olduğunu düşündüğün şey için yüzün oldukça donuk tatlım.”

“Birbirimizi sevmek veya hoşlanmak zorunda değiliz. Senin nasıl birisi olduğun beni ilgilendirmez, benim nasıl birisi olduğum seni ilgilendirmez. Daha sonra bir daha karşılaşacağımızı düşünmüyorum.” Yine o umursamaz tavrı vardı hallerinde ve sözleriyle de bunu belli etmiş oldu.

“Sanırım sadece Milie’ye neler hissettiğini gösterebiliyorsun, ya da göstermeye çalışıyorsun, tabii dikkatli bakan biri görebilir bunu. Kardeşin öyle mi?” Ses tonu samimi geliyordu. Başımı iki yana salladım.

“Sana çok değer veriyor. Onun bu ilgisini nasıl kazandığını merak ediyorum.”

Ne yapmaya çalıştığını anlamaya çalışıyordum. Beraberliğimiz boyunca sıkıcı bir yolculuk sürmemek için arkadaşlık kurma çabalarında olabilirdi, ya da çok dikkatli bir gözlemciydi ve sözlerimin kuytu köşede kalmış kırıntılarıyla beni keşfetmeye çalışıyor, ne kadar güveneceğini tartıyordu. Ona yeterince taviz verdiğimi düşündüm ve ağzımı açtım.

“Tüm ailesini katlettim.”

Yüzündeki samimi ifade bir anda ölü balık suratına dönüştü. Bir an donuk gözlerime dikkatle baktı, genişçe gülümsedi ve kendini bile kandıramadığını düşündüğüm bir sesle ve elini alayla havaya kaldırıp “İyiymi,” dedi. Espri yaptığımı düşünüyordu.

Başımı yana eğdim ve gözlerimle sözlerimin doğruluğunu anlatmaya çalıştım. Yine yüzünün usulca değişimini izledim, inanmak istemiyormuş gibi bir hali vardı, gözlerindeki bocalamayı izledim.

“Hayır,” dedi sonra fısıltıyla.

“Evet,” dedim kısık bir sesle bende...

Rüzgarın sert ıslığı ve serin hoş kokulu nefesi, ağaçların yapraklarından ve dallarından gelen hırçınlık dolu haberci bir gümbürtü, ateşin çıtırtısı ve arada bir ayaklarıma değen tatlı sıcak dokunuş... zihnimin içinde hepsinin bir yeri vardı, hepsini tanıyordum ve bu benim için bir uyarı, bir tehlike simgesi değildi.

Beni tedirgin eden ve uykumun içinde bana uyarı çanları çaldıran his, tenime değen sıcak bir şeydi. Bir dokunuş, bir okşama...

Gözlerimi açmadan, rüzgarın hışırtısı arasından hareket eden varlığın yerini ayırt etmeye çalıştım ve saptadığım anda elimi hızla kaldırıp sıkıca kavradım. Sert bir nefes sesi ve ardından gelen keyifli gülüş takip etti hareketlerimi. Uyku mahmurluğunu üzerimden çabucak atıp, gözlerimi açtım.

“En azından birkaç dakika daha fark etmeyeceğini umuyordum.” Artemis’in yüzü sanki bu anı bekliyormuş gibi temkinliydi ama eğlendiğini de açık açık belli ediyordu. Sesi ise fısıltı gibiydi. Telaşsız bir fısıltı.

“Sen hiç uyumaz mısın?” Beni uyandırdığı için öfkeli olsam bile benimde sesim oldukça sakın çıkıyordu.

Yüzü sadece birkaç santim ötemdeydi. Dirseğini toprağa dayamış, bedeni bana dönük, diğer eli havada benim sıkıca tuttuğum elimin altında öylece bakıyordu.

“Genelde uyurum.” Sesi kalınlaşmış, kadife gibi çıkıyordu.

“Genel olmayan nedir?” diye sordum yüzüne doğru, benim sesim ise kendinden bezmiş gibi çıkmıştı. Kısık sesli bir gülüş fırladı dudaklarından.

“Aslında bir sürü nedeni var.” Dudağının bir kenarı çapkınca kıvrıldı. “Ama beni en çok rahatsız eden tatminsizlik.” Bir an bileğindeki elime baktı ve çabucak tekrar yüzüme döndü.

“Aç mısın?” diye sordum direkt. Yediğimiz yemek bana yetmişti ama onun gibi bir cüsseye sahip olan bir erkek için belki az gelmiş olabilir ve bu da onu uykusuz bırakmış olabilirdi. Arthur beni cezalandırmak isteyip aç bıraktığı zamanlarda, açken uyuyabilmenin ne kadar zor olduğunu öğrenmiştim.

Artemis’in gözlerinin içinden parıltılar geçti. Ateşin bize sağladığı aydınlıkta gözlerini net olarak görebiliyor ve mavi rengin nasıl gece rengine döndüğünü izliyordum. Ateşin yaptığı renk dalgalanmaları sanki olabilirmiş gibi çok daha güzel bir görünüm katıyordu sert hatlı yüzüne.

“Kesinlikle,” dedi kısık bir sesle. Bu kısacık sözün içinde çok fazla anlam olduğunu düşünmeme yetecek derece farklı bir tonla vurgulamıştı sözlerini ve gözlerinde kahkahalar dolanıyordu.

Elini serbest bıraktım ve o, alnına düşen saçlarını geriye doğru itti. Fakat saçları ondan daha inatçı olduğunu gösterircesine yine alnının üzerine cezbedici bir şekilde düşmüştü. Bu yakınlık ve bu düşüncelerim bir anda hiç hoşuma gitmedi. Kaşlarımı çattım.

“İyi,” dedim gözlerimi tekrar kapayarak. “Ye ve uyu.”

“Ciddi misin?” diye sordu boğuk ve bir o kadar garip sesle. Nefesinin hoş kokulu aroması yüzüme dalgalar halinde geliyor ve yüzümü yalayıp geçiyordu.

Bir anda içgüdülerim tehlike çanları çalmaya başladı. Gözlerimi tekrar açtığımda tek kaşını kaldırmış ve bana biraz daha eğilmişti. Keskin hatları sertleşmiş, garip bir ifade vardı yüzünde.

Tam ben ona küfür etmeyi düşünüp doğrulmaya çalışırken, bir elinin sert bariyerine çarptım ve eli göğüs boşluğuma daha fazla baskı yapıp beni yere çiviledi.

“Sana benimle oyun oynama demiştim.” Ve ilk yumruğumu çenesine attım. Homurtu gibi bir gök gürültüsü onun çenesinden çıkan sese eşlik etti. Artemis, dengesini kaybedip sırt üstü düştüğünde ve dudaklarından öfkeli bir küfür yükseldiğinde ben hızla doğrulup ayağa kalktım. Ama kılıçlarımı almadım, yoksa onu öldürebilirdim.

Ona boş bakışlarla bakarken eli çenesinde bana dikti gözlerini. “Bu...” dedi dişlerinin arasından. “Acıdı.”

“Güzel,” diye karşılık verdim ben de sakın bir ses tonuyla.

Artemis’in yüzü hiddete kapıldığını belli edercesine sertleşti ve karanlık gözlerini bana dikti. Uzaklardan bir kurt uludu, bir yıldırım çaktı, bunların hepsi bir anda oluverirken ben birkaç şeyi bir anda düşünüyordum.

Birincisi; Bu olayın sonu iyi bitmeyecekti. Ve her nedense onu öldürebileceğimi düşünürken bile, bu işin sonunda yara alacak olan benmişim gibi geldi ve ben her zaman hislerime güvenirdim.

İkincisi; Birazdan fırtına patlayacaktı ve biz bu karmaşanın tam ortasında kalacaktık.

Üçüncüsü; Sanırım Artemis benim üzerime doğru geliyordu.

Yürüyüşü telaşsız ama tehlikeliydi. Abartılı bir zarafetle yürüyor ama vahşi bir hayvan gibi görünüyordu. Dikkatli bakınca bir panter gibi olduğunu düşündüm. Neredeyse beline kadar açılmış beyaz gömleğinin ortaya çıkardığı manzarayı görmenin ağzımı neden kuruttuğunu merak ettim. İpeksi derisinin altında sanki sıvı bir madde varmış gibi kasları yürüyüşüne eşlik ederek dalgalanıyordu. Vahşi, tehlikeli, ürkütücü görünüyordu ama nedense bu görüntü gözlerime çok hoş görünüyordu.

Eğer ona vurmayı denersem her şeyin daha kötü olacağını düşündüm ve yerimden kıpırdamadım. Ayaklarımın dibine kadar geldi ve kızgın homurtularla birlikte omuzlarımı sıkıca kavradı. Ve hayatımda hissettiğim en acı güçle beni arkamda duran ağaca yapıştırdı.

Şiddetle gökten boşalan yağmur damllarına üzerimizdeki ağaç bile korunak olamıyordu. Daha şimdiden sıırıslıkılam olmuştuk, ama ikimizin de umurumda değil gibiydi. Ateşin sönmesi onun yüzünü net göremediğim için kötü olmuştı sadece.

Artemis, yüzümün birkaç santim ötesine kadar eğildi ve dişlerinin arasından konuşmaya başladı.

“Kulaklarını aç ve beni iyi dinle!” Gözlerini irice açmış bana bakıyordu, yüzü çakan yıldırımların ışığında tehlikeli görünüyordu. “Evet, seninle oyun oynamaktı niyetim. Belki biraz eğlenmek. En başından beri buydu niyetim.” Başını eğdi ve kendi kendine güldü. Elleri hala omuzlarımı sıkıca kavrıyordu. Hızla gözlerini gözlerime dikti yine. “Ama arada bir yerlerde kayboldum ve oyun bitti. Kendi tuzağıma düştüm. Sanırım bu seni mutlu eder.”

Tek kaşımı kaldırarak onun güzel yüzüne baktım, aynı anda hızla sağ ayağımdaki çizmenin sert tabanı onun göğsüne şiddetle indi. Artemis, beklemediği tepkinin şaşkınlığına uğrayamadan sırt üstü yeri buldu, ama düşmesiyle kalkması aynı anda oldu, ayaklarının üzerine zıpladığı anda karanlık bir kahkaha attı.

“Bu da,” dedi yine dişlerinin arasından, “gururumu acıttı.”

“Bu daha da güzel,” dedim yine aynı sakın ses tonumla.

“Bir erkeğin gururuyla oynadığın zaman neler olabileceğini biliyor musun?” diye sordu eğlenir gibi bir tonla.

“Hayır ama... Sanırım öğreneceğim.”

Başını ağır ağır salladı ve bir anda üzerime atıldı. Ona iki yumruk attım, biri midesine, biri çenesine geldi. Canını acıtmadığımı belli edercesine güldü ve ben nasıl olduğunu anlayamadan saçlarımda hissettim ellerini. Tekmem ve yumruğum onun kıvrak hareketleriyle boşa çıktı ve saçlarım hala elindeydi. Kıvrak bir hareketle ellerinden kurtulmaya çalıştım ama neredeyse saç tellerim yerlerinden sökülüyordu. Düşmemek için ona tutunmak adına gömleğini sıkıca kavradım, kendini geriye çekmek isterken tutuşumun sıkılığından gömlek bir anda parçalandı.

Kolunu ileriye doğru uzatıp beni hızla yere savurdu, yağmurla ıslanmış ve sertleşmiş toprağa sertçe çarptım sırtımı, daha ben kalkamadan Artemis’in bedeni bir anda üstüme bindi. Bir an için şaşırdıysam da ellerimi ona tekrar vurmak için kaldırdım ama bileklerimi acı bir güçle sıkıp başımın üzerine kaldırdı.

Yüzünde çapkın bir gülüşle, saçlarından ve çıplak kalan göğsünden aşağıya sular akarken bana doğu eğildi, yüzü yüzüme bir parmak mesafesi kadar yakındı. Bir anda yağmur dinmiş gibi hiç ıslanmadan onun yüzüne bakıyordum. Bedeniyle benim bedenimi örtüyor ve yağmurdan koruyordu. Ona kafa atmak için bir hamlede bulundum ama gülererek başını geriye itti.

“Daha fazla gururumun kırılmasına izin vereceğimi sanıyorsan aldanıyorsun,” dedi fısıltıyla tekrar yüzüme eğildiğinde. Ona öylece baktım. Artık hareket etmiyordum.

“Benden uzak dur!” Sesim hala sakın çıkıyordu ama içimde bir şeylerin yer değiştirdiğini ya da tamamen tepetaklak olduğunu hissediyordum. Karnımda ve daha başka yerlerimde karıncalanmalar olmaya başladı ve bu beni sinir etmeye yetmişti. Artemis, manalı gözlerle bana baktı. Saçları ıslanmış alına dökülüyor ve arada başını hafifçe sallayarak onları itmeye çalışıyordu.

“Geç kaldın tatlım. Beni öperken senden uzak duramayacağımı aklına getirmen gerekiyordu. Artık çok geç.”

Ellerim hala onun ellerinin kısılcacında yere mihlanmış durumda, sinirlerim iyice gerilmiş ve bedenim kasılmış bir şekilde onu üzerimden atmaya çalıştım ama hiçbir işe yaramadı. İçimde bir taraf küçük bir yan -Artemis’ten yana olan yan- kalkmasını istemediğimi, zaten istesem onu kaldıracığımı söylüyordu ama ona çenesini kapamasını emrettim.

Artemis’in dudakları kulak mememi kavradığında inlememek için kendimi zor tuttum ve dişlerimin arasından ona bir küfür savurdum. Başını kaldırıp bana baktı, yüzü karanlık, gözleri seçilmiyordu. Dudaklarını dudaklarıma sürttü hafifçe.

“Seni istiyorum,” dedi acı çeker gibi. “Çok istiyorum.”

Nefesim hızlanmaya başladı, bu olsun istemiyordum ama gümbürdemeye başlayan kalbime ve nefesime söz geçiremiyordum. Çekimin beni ele geçirmeye başladığının farkındaydım. Artemis’in gözlerinden şaşkınlığın geçtiğini gördüm bir an, kulağını kalbime dayadı usulca ve nasıl hızlı attığını anında fark edip başını hızla kaldırıp bana baktı.

Gözlerini kapayıp başını geriye attı, gözlerini tekrar açtığında yüzü yüzüme daha çok yaklaştı. “Sende beni istiyorsun... Bırak istediğimizi alalım ve doğru düzgün düşünebilelim. En azından ben düşünebileyim. Aklımın hepsini sana adanmışken doğru düzgün düşünemiyorum.”

Sözleri sinirli ve acı çeker gibi çıkıyordu dudaklarından. Ona cevap vermedim ama bedenim biraz önceki gibi altında çırpınmıyordu. Hareket etmeyi kestğim anda sertleşmiş erkekliğini hissettim ve yine huzursuzca kıpırdandım.

“Şişş...” dedi Artemis yatıştırıcı bir sesle ve dudakları dudaklarımı ezici bir güçle esir aldı. Vahşi bir öpüştü, dili dudaklarımı aralayabilmek için sert darbe girişimlerinde

bulunuyordu. Bileğimdeki elleri gevşedi ve öpüşüne ara vermeden bileklerimden başlayıp okşayarak aşağıya doğru inmeye başladı.

“Katıl bana,” dedi hala dudakları benim dudaklarım üzerindeyken. “Lütfen.” Sesi yalvarırcasına çıkıyordu ve bu nefesimi hızlandırıyordu.

‘Seni istiyorum’ demişti bana. Eğer ona hissettiklerimin aynısını hissediyorsa o zaman bende onu istiyordum ama istediğimin ne olduğunu bilmiyordum.

Seks deneyimim sadece iki kere olmuş ve ikisinden de nefret etmiş, ne olduğunu anlamaya fırsatım olmadan bitmişti. Artemis bana çok şey vaat ediyor gibi geliyordu, bu içimde vahşice yukarılara doğru tırmanan şeyleri durdurabilecekmiş gibi geliyordu. Onun bedenine yakın olmayı istediğim gibi kimsenin bedenine yakın olmak istememiştim daha önce. İçimde var olduğunu daha yeni fark ettiğim boşluğun dolacağını hissettiriyordu bana. Bunun ne olduğunu bilmiyordum, boşluk hissinin nedenini bilmiyordum ama Artemis’in öpüşü neredeyse aklımı başımdan alıyordu.

Başımı hızla yana çevirdiğimde o da başını kaldırıp biraz daha yana doğru eğdi ve gözlerime baktı,

“Bana zorla mı sahip olmayı düşünüyorsun?” diye sordum garip bir sesle. Sesim bana yabancı gelmişti. Artemis boğuk bir sesle güldü önce, sonra başını iki yana salladı. Elleri hala başımın üzerinde kalan kollarımı okşuyordu usul usul.

“Hayır,” dedi. “Önce seni baştan çıkarmayı düşünüyorum. Daha sonra sana sahip olacağım.” Eğilip dudaklarını tekrar dudaklarıma sürttü hafifçe. Sonra tepkimi ölçercesine gözlerime dikti gözlerini, sanki bir onay bekliyor gibiydi.

Seksin kadınlardan çok erkekleri ilgilendiren bir şey olduğunu düşünüyordum, en azından yaşadığım deneyim bana bunu öğretmişti. Tanrının, bu birleşimden sadece erkeklerin faydalanmasını istediğini düşünmüştüm. Daha on beşime ilk adım attığım zamanlarda -Arthur’a karşı gelmemeyi yeni öğrendiğim zamanlarda- kadın ve erkek ilişkilerinin bambaşka türlerde de olabileceğini anlamış ve bundan nefret etmiştim.

Eğitim alanında Arthur’un gözlerinin sadece bana odaklandığı günün gecesinde Arthur’un sağ kolu kulübeme gelmişti.

‘Arthur seni istiyor,’ demişti ve başka bir şey söylemeden dönüp arkasını gitmişti. Artık kimseye karşı çıkmayacağımı anlamışlardı. Kampa geldiğim ilk andan itibaren sorundan başka bir şey değildim ama her sorun çıkardığımda ceza alabileceğimi de öğrenmiştim. Küçük bir kız çocuğu için karanlık, rutubetli ve farelerle dolu bir zindan yeterince gözdağı verebilirdi. Uzun zaman her türlü cezaya katlanmayı öğrenmiştim. Gözlerimin önüne annemin parçalanmış bedeni ve babamın acılar içindeki haykırışları geldiğinde, korkum ve bedenimin acısı, içimde sonsuza kadar sürecek ve her zaman daha da büyüyecek olan öfkeyle azalıyordu.

Küçük yaşlarda korkunç zindanlar, biraz daha büyüdüğümde kırbaçlar ve ateşin üzerinde yürümek... Bunlar eğitimde de veriliyordu ama öğrenmeden önce ateş insanın canını çok fazla yakıyordu. Hepsinden beteri de Arthur'un bana özel olarak bahsettiği cezalardı. Beni saatlerce dövmekten zevk alıyordu.

Sonra... Sonra öğrenmiştim. Arthur'un istediğini yap zarar görme. O anlarda içimde bir canavar büyötmeye başladığımdan haberim yoktu.

Kışın ortasında aldığımız eğitimler bizi inanılmaz zorluyordu. Havanın buz soğukluğunda olmasına rağmen güneşle kucaklaşmışım gibi terleyen bedenimin üzerinden soğuk bir su geçirdim, üzerimi hızla giyindim ve Arthur'un yanına gittim.

'Beni istemişsiniz efendim.' Arthur, bir elinde tüy kalemi, iki eli de masanın üzerindeki parşömenin üzerinde sabitlenmiş, kalın kaşları endişeyle birbirine kavuşmuş, gözleri parşömende oturuyordu. Sesimi duyduğu anda başını hızla çevirip bana baktı, omuzlarına gelen düz kuzguni siyah saçları bir an savruldu bu hareketiyle.

Siyah gözleri acele etmeden bedenimde gezindi ve bu benim hiç hoşuma gitmemişti. Neden bana öyle baktığını anlayamasan da -yiyecek gibi bakıyordu- içgüdülerim bana iyi şeyler söylemiyordu. Elindeki tüy kalem parşömenin üzerine düştü ve geniş arkalıklı sandalyesinde bana doğru döndü. Bir eli köşeli çenesine doğru gitti ve sıvazladı.

"Güzel," dedi fısıltı gibi bir sesle. Yüzüm o anlarda da hep ifadesiz, gözlerim donuktu. Sözü üzerine tek kaşımı kaldırdım. Ayağa kalkıp yanıma doğru yavaş adımlarla geldi, tam önümde durduğunda onun ne kadar iri ve uzun olduğunu daha iyi anlamıştım. Her zaman giydiği zırhları ve savaşçı kıyafetleri yoktu üzerinde, sadece bir gömlek ve deri bir etek vardı.

"Bazı şeyleri kavraman çok güzel," dedi sözlerine açıklık getirerek.

"Öğrenmek kolay olmadı," dedim bende yaptığı işkenceleri kastederek ve anında anlayıp yüzünü buruşturdu.

"Geçelim bunları," dedi bir eli yanağıma doğru gelirken. İrkildim ve bir adım geri çekildim. Kaşlarını çatı hareketim üzerine, gözlerim sadece gözlerine bakıyor, başka hiçbir şeyin dikkatimi dağıtmasına izin vermiyordum. Çünkü onun hangi niyetle böyle yumuşak ve nazik davrandığını anlayamamıştım.

Kaşları birbirine bitişik, başıyla odasını işaret etti. "Odama geç," dedi sert bir ses tonuyla.

Hayatımda kendimi tanıdığımndan beri ilk defa kekelemiştim. "Ne... Neden?" Ve üzerine gürültülü bir yutkunma geldi boğazımdan.

"Anlatırım," dedi hafif bir gülümsemeyle. Başka hiçbir şey söylemeden doğruca odasına gittim ve geniş odanın ortasına doğru ilerleyip tam ortada durdum. Biraz ötede büyük bir yatak ve giysi sandığı duruyordu. Tahta bir küvet de odanın en uzak köşesinde

duruyordu. Başka hiçbir şey yoktu odanın içinde, pencereleri kalın örtülerle sıkı sıkı kapanmıştı. Tek bir mum ışığı aydınlatıyordu odayı.

Çizmelerinden çıkan hafif takırtılar benim yakınımaya doğru gelirken dizlerimin titremesine engel olmaya çalışıyordum. Beni dövmeyeceğini biliyordum, çünkü her şeyi doğru yapıyordum. Eğer döveceğini düşünseydim böylesine korkmazdım. Bu başka bir şeydi.

Tam arkamda çizmelerinden çıkan o tedirgin edici ses durdu ve nefesini boynumda hissettim. Islak saçlarımı omzumun bir tarafına topladı ve küçük bir öpücük kondurdu boynuma. Dudaklarının tenime olan teması beni kusturacak kadar tiksindirdi ve midem bulanmaya başladı. Korku! Uzun zamandır ilk defa korkuyu hissediyordum. Bedenimin titremesine engel olamadım. Savaşçıların köylere yaptığımız baskınlarda kadınlara ne yaptığını görmesem de çılgınlıklarını duyuyordum. Bu da öyle bir şeydi. Neden Arthur bana böyle bir şey yapmak istiyordu? Bir suç işlememiştım.

“Soyun,” dedi kısık bir sesle, elleri omuzlarımı okşarken. “Ya da istersen ben yardımcı olayım.”

“İstemiyorum,” dedim çabucak ve korku dolu bir sesle.

“Bana karşı mı geliyorsun?” Dişlerinin arasından konuşuyordu.

“İstemiyorum,” diye tekrarladım ona dönmeden.

“İsteyeceksin,” dedi kendinden emin bir tonla ve omuzlarımdan ittirip beni yatağa doğru sürükledi.

Bir ya da iki saniye sonra üzerimdeki tek kıyafeti eliyle parçalayarak üzerimden çıkardı ve sonra çamaşırım da aynı şekilde bedenimden sıyrıldı. Ben titrerken kendi üzerindeki kıyafetleri çıkarıp bir köşeye fırlattı.

Ona karşı gelemeyeceğimi öğrenmişim. İsteddiği olacaktı. Ne olacağını bilmesem de hoşuma gitmeyecek bir şey olduğunu biliyordum. Beni kucaklayıp yatağa yatırdı ve bedenimi onun çıplak bedeni altında buldum. Korkuyordum. Korku beni taş a çevirmişti. Ona hiç karşı çıkmadım. Sadece bir kere dudakları hevesli ve ısrarcı bir şekilde dudaklarıma atıldı, karşılığında hiçbir şey göremediğinde sinirle homurdandı ve küçük göğüslerimi avuçlayan ellerini çekip iki yanımda sabitledi. Dizleriyle bacaklarımı araladı. Kapamak için güçlü bir istek duyarken gözlerine nefretle bakarak isteğine karşılık verdim. Bacak arama bedenini yerleştirdiğinde korkum boğazımdan küçük bir inilti olarak kaçmıştı.

Ses bir an için onu durdurdu ama sonra kalçalarını yukarı doğru kaldırıp bir anda ileri doğru vahşice ittirdi. Canım hiç o kadar yanmamış ve hiç o kadar utanmamışım. Ben sabit pozisyonumda ağzımdan çıkacak küfürleri ve acı inlemeleri bastırmaya çalışırken,

onun bedeni üzerimde daha fazla ağırlık yapıyor ve hızla hareket ediyordu ve sonra sarsılarak üzerime yığıldı. Ne olduğunu bile anlayamamıştım.

Nefesinin düzelmesini yaptıktan sonra üzerimden kalkıp yatağın yanı başında duran sehpanın üzerinde bulunan, ona hizmet eden kadınları çağırmak için kullandığı çanı salladı.

Yatağın üzerinde şok olmuş bir halde yatarken ve sadece gözlerimi hareket ettirebilirken içeriye giren ilk yüz beni serseme çevirdi. Simon'un gözleri öfkeyle dolu, ölüm saçıyordu. İfade­siz görünen yüzünün altındakileri sadece ben okuyabilirdim. Arthur'a bakarken oldukça donuk ve sakin görünüyordu ama onu öldürmek istediğinden emindim. Yanağındaki ve boynundaki kaslar sürekli seğiriyordu. Elinde sıcak su dolu bir kova vardı ve arkasından üç savaşçı daha girdi. Bu tür işleri her zaman onun kadınları yapardı. Neden şimdi Simon ve diğerleri bu işi yapıyordu? Utancım­dan üzerimi örtmek istedim ama hareket edemiyordum.

Arthur bana doğru eğilip kulağıma değdirdi dudaklarını. Öfkeli görünüyordu ve sesi de sert çıkmıştı.

“Herkes... ama herkes senin kime ait olduğunu bilecek!” Sözlerini sadece ben değil odada tahta küveti dolduran herkes duymuştu.

Bunu neden yaptığını çok daha sonraları öğrenmiştim. Tek bir nedeni vardı: Simon!

Birkaç gün sonra Arthur, benimle bir kez daha birlikte olmuş ve ilki kadar zevk almıştı. İkimiz içinde berbattı ve ben yine ne olduğunu anlayamamış, onun neden ısrarla bu berbat şeyi yapmaya devam etmek istediğini kavrayamamıştım. Daha sonra ise -benim canavar olmamdan sonra- bana yaklaşmaya asla cesaret edememişti. Ondan çok daha kötü olmuş ve daha acımasız olmuştu. Erkeklerle en yakın ilişkim öpüşmekti. Bunu da sadece benim işime yaradığı zaman kullanıyordum, sevdiğimden veya istediğimden değil!

Beynimin içinden hızla geçirdiğim geçmişten bu ana dönmek beni bir an için sarstı. Hala Artemis'in kolları arasında duruyor ve gözlerine bakıyordum. O da hareket etmiyor, tepkilerini ölçüyormuş gibi görünüyordu. Bana Arthur'un yapmak istediğini yapacağından emindim. Arthur'a karşılık vermek istememişim ama içimde bulunan ve tırmanan ya da karışan duyguların içinde de değildim o zamanlar, şimdi çok garip hissediyordum. Kararımı verdiğim anda gerildiğini yeni fark ettiğim bedenim gevşedi. Artemis'in karanlığın içinde parıldayan gözlerinde bir oynama oldu ve dudaklarından küçük bir inleme çıktı.

Dudaklarını benim dudaklarıma değdirdiğinde o çabalamadan ağzımı açtım ve öpüşüne karşılık verip, içeri girmeye çalışan diline izin verdim. Bedenim bu ani darbenin getirisiyle daha da katılaştı ve titredi. Artemis'in dili ağzımın içini keşfe çıkıp, elleri bedenimde nazik denemeyecek bir baskıyla gezinirken, dilimi ona sundum ve Artemis'in

boğazından hırlama gibi bir ses çıktı. Bedeninin benimkine olan baskısı daha da arttı ve ben onu daha çok hissetme ihtiyacı ile yanıp tutuşuyordum.

Bir an için başını kaldırdığında inlememek için kendimi zor tuttum. Nasıl hissettirmişti? Yalnız. Bir an kendimi yapayalnız hissettim ve yağmur onun koruması olmadan üzerime yağmaya başladı. Artemis, karanlığın elverdiğince bedenimi gözleriyle süzdü, gözleri göğüslerime kayınca bir an için yutkundu ve elini göğsümün birine uzatıp sıkıca avuçladı. Dudaklarımdan çıkan ve bu iş bittikten sonra benden gelmediğine kendimi inandırmaya çalışacağım garip bir ses onun gözlerini bana dikip, kaşlarını çatmasına neden oldu. Oldukça vahşi bir görüntüsü vardı, yüzünün tüm hatları sertleşmişti.

Eli yumuşak bir dokunuşla göğüslerimi saklayan ketenin üzerinde gezindi. Gözleri hala gözlerime kilitliydi. Önce bir omzumdaki askısının içine yerleştirdi parmağını. Elinin titrediğini o zaman fark etmiştin.

Kendisi de yeni fark etmiş olmalıydı ki bir an eline şaşkınlıkla baktı, sonra kaşlarını daha çok çatarak ketenin dikiş kısmından tutup hızla çekti. Ketenin yırtılma sesi kulağıma değdiğinde bundan garip bir haz duymam normal miydi? Göğüslerim birden ortaya çıkınca ellerim istemsizce onları kapama ihtiyacı içinde havaya kalktı.

“Hayır,” dedi Artemis sert bir tonla ve ellerimi tutup iki yanıma sabitledi. Ona karşı gelmiyordum, içimde kabaran ve fokurdayan duyguların veya ihtiyacın onun tarafından karşılanacağını düşünüyordum. Çünkü bunları sadece onun bedenine yakın olduğumda hissedebiliyordum.

Bana bakmıyor, bedenimi seyreliyordu. Elleri eteğime doğru göğüslerimden aşağıya usulca ve okşayarak indi, belim ona doğru büküldü ben istemesem de. Kemerimi sıkıca tuttu ve bacaklarımdan bir çırpıda çıkardı. Nasıl olduğunu bile anlayamadan çamaşırimda çıkmış, tamamen çıplak kalmıştım.

Onun nefes alışlarının kesildiğini duyduğumda ben kalbimin mi daha hızlı attığına, yoksa soluğumun mu daha hızlı olduğuna karar vermeye çalışıyordum.

“Sanırım öleceğim.” Artemis’in boğuk sesi, sanki vücuduma okşamışçasına titretti beni. Bir şeyler yapması gerekiyordu, bir şey için sabırsızdım ve onun bunu bir an önce yapmasını istiyordum. Fazla beklememe gerek kalmadan gömleğinin kalan parçalarını bir kanara fırlattı ve saçlarından sular damlarken bana doğru eğildi.

Dudakları müthiş bir acelecilikle dudaklarıma yapıştı. Bedenimde gezinen ellerinin titrediğini hissedebiliyordum. Ellerim ona doğru uzanmak için sızlıyorlardı ama ben nedenini bilmediğim bir şeyden dolayı buna izin veremiyordum. Islak toprağı avuçlamak daha mantıklı gibiydi. Gözlerim hissettiğim ve içimde bir yerlerde patlayacakmış gibi olan duyguların etkisiyle kapandı. Artemis’in dudakları boynumda, kulağımda, yanaklarımda ve çenemde geziyordu. Elleri en mahrem yerlerimde dolaşıyor ve bu bana olması gerekenden çok daha normal geliyor, garipse miyordum.

Bir anlık duraklamasının ardından ve derin, sarsıntılı bir iç çekişin ardından tekrar üzerime uzandığında çıplak baldırları bacaklarıma değdi ve tüm bedenim titremeye başladı. Kendimi bir yolda kaybolmuş gibi hissediyordum. Hangi ara soyunmuştu? Benim kadar duyuları keskin olan bir insanın bunu fark etmemesi normal miydi?

Gözlerimi açtım ve Artemis'in muhteşem yüzüne baktım. Dizi bacaklarımı aralayıp kendi bedeni bacaklarımin arasına yerleşirken, dudakları boynumda ateş gibi yakan öpücüklerle dolanıyordu.

Ellerini, koltuk altlarımdan geçirerek yüzümü avuçları arasına aldı, ve garip bakışlarla gözlerime baktı.

"Dayanamıyorum," dedi yüzü işkence çeken bir insanın yüzünü andırıyordu ve sonra kalçasını yukarı kalkıp sert bir şekilde ileri ittiğinde dudaklarımdan çıkan acı dolu bir haykırışı zapt edemedim ve gözlerim bu beklemedik acının karşısında kapandı.

Tüm her şey bir anda bitmişti. Aldığım tüm o haz ve hisler bir anda gitmiş, yerine huzursuz bir kıpırtı bırakmıştı içimde. Gözlerimi açtığımda Artemis neredeyse şok olmuş bir yüzle bana bakıyordu. Eğilip alnını alnıma dayadı.

"Özür dilerim," dedi fısıltıyla, dudaklarıma hafif bir öpücük kondurdu. "Sanmıştım ki-"

"Değilim."

Başını kaldırıp bana şüpheli gözlerle baktı ve sonra gergin bir gülümseme kapladı dudaklarını. "Ama ben lanet bir oğlan çocuğu gibi davranıyorum değil mi?"

Bunu ben bilemezdim, onun için omuz silkmekle yetindim. Artemis kaşlarını çattı ve kendisini yavaşça geriye doğru çekip, hızlı nefesler alırken yanıma uzandı. Yağmurun şiddeti oldukça azalmış, rahatsız edici bir halde yağıyordu artık. Hatta belki de biraz huzur veriyordu.

Evet. Ne bekliyordum ki? İşte yine olmuştu. Bu olay sadece erkekler için yaratılmış, ya da kurulmuş bir durumdu. Bu sadece dünyaya çocuklar getirmekle ilgili bir şeydi ve bunun en sinir bozucu yanı bunun kadınların yapmak mecburiyetinde olmasıydı.

Nefesimi biraz düzelttikten sonra dirseklerimden destek alıp doğrulmaya çalıştım. Aynı anda Artemis bir kolunu bedenimin üzerine bıraktı ve beni sertçe yere yaptırdı.

"Bekle," dedi hafif sert bir tonla. "Nereye gittiğini sanıyorsun?" Sesindeki hiddet beni şaşırtmıştı. Ona bakmadım ama zayıfça kalkmaya mücadele eden bedenimi tekrar ıslak toprağa bıraktım.

"Bittiğini sanmıştım." Derin bir nefes aldım. Başı hızla bana döndü, kaşları çatılmış bir halde uzun süre bana baktı. Gözlerinde okuduğum şey şaşkınlık mıydı?

“Aman Tanrım!” dedi yumuşak bir sesle. Sesi neredeyse şefkat doluydu. Sonra doğrulup yüzüme doğru eğildi. Yüzü yüzüme çok yakındı ve Tanrı aşkına, neler olacağını bildiğim halde neden nefesim hızlanıyordu? “Tanrım, Mel!” dedi tekrar şaşkınlıkla. “Anlamalıydım.” Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

“Sen gerçekten bir şey bilmiyorsun.” Uzanıp bir tutam ıslak saç kulağımın ardına attı. Yağmur neredeyse durmuş, hava aydınlanmaya başlamıştı. Ona umursamazca omuz silktim yine. Başını inanamazlıkla iki yana salladı ve alnını alnıma dayadı.

“Yaptığımız şey... seks değil.” Dudaklarıma küçük bir öpücük kondurdu. “Ben... Seni öyle çok düşledim ki...” Güldü. “Heyecanlandım, sakinleşmem gerekiyordu.” Tekrar öptü ve eli yanağıma okşadı şefkatle. Buna hiç alışık değildim. Böyle ilgi görmeye. “Bir kadın ilk defa ellerimi titretiyor.” Sesi giderek kısılıyordu. “İlk defa tutkuma gem vurmamış. İlk defa kontrolümü kaybettim. Bu beni korkuttu.” Bundan utanıyormuş gibi bir hali vardı. Tekrar dudaklarıma eğildi ve soluğumu kesecek bir öpücük verdi dudaklarıma. Tadı inanılmazdı. Herhangi bir şey ile eşleştirilemez, bir tarif bulamazdım buna. Bu anlamlı bir öpüktü.

“Çok cansız bir ruh,” dedi fısıldayarak, dudakları hala dudaklarıma değiyordu. “Çok anlamsız, boş bakan gözler ve ifadesiz ama bir o kadar insanın aklını başından alan bir yüz ve insanın ateşini başına çıkaracak, kanını fokurdatacak kadar müthiş seksi bir beden.” Derin bir iç çekti ve soluğunu yüzüme üfledi. Nefesinin tadı mükemmeldi. “Bu mu seni çekici kılan?” Başını yana eğdi. “Bu mu seni karşı konulmaz ama aynı anda ulaşılmaz yapan?” Kısık sesi tüylerimi havaya dikmişti. “Zıtlıklar.”

Tekrar dudaklarıma uzun bir öpücük kondurdu ve bende karşılığını verdim. “Ama hayır,” dedi fısıldayarak. “Sen cansız değilsin Mel... Başından nasıl bir şey geçti bilmiyorum ama sana sevişmenin nasıl olduğunu göstereceğim.” Tekrar öptü. “Hemen... Şimdi!”

Doğru söylüyor olabilir miydi? Belki de bende bir kusur vardı ve o daha bunu fark etmemişti. Dudakları dudaklarımdan ayrıldı ama tenimden ayrılmadan çenemden, boynumdan yakıcı dokunuşlarla geçerek göğüslerime indi. Göğüs ucumu dudakları arasına aldığı anda bedenimin titremesine ve küçük bir inlemeye engel olamadım. Onu oradan uzaklaştırmak için saçlarına dokundum ama ben bunu yapmayı isterken onu daha çok bastırduğımın farkına varamadım. Bir eli diğer göğsüme gitti ve göğüs ucumun elinin altında sertleştiğini hissettim. Bu mümkün müydü?

Artemis’in gözleri gözlerime kaydı ve mavinin tonu bir ton daha karardı. Gözlerinde gördüğüm şehvetin bir işaretiydi belki de. Bir eli usulca göğsümden aşağıya inerken dudakları diğer göğsüme geçti.

Nefesimin sesi kulağıma çok garip geliyordu. Son derece süratliydi. Ellerim hala onun saçlarında duruyor ve sıkıca kavırıyordu. Onları çekemedim. Böyle bir kuvvet var mıydı? Neden oradan ayrılamıyordu? Onu hissetmek... Evet, bu şu anda istediğim tek şeydi.

Eli karnımda daireler çizerek yavaşça daha aşağıya kaydı. Son sürat olan nefesim bir anda kesildi, eli uyluklarımda dolandı ve kadınlığıma değdi. Başımı geriye atıp bir inleme daha kaçırdım dudaklarımdan.

Kanımın tek bir tarafta toplandığını hissediyordum, uyluklarımdan ıslandığını da hissediyordum. Bu garipti... bu... güzeldi. Artemis'in dudakları tekrar dudaklarımı buldu. Açlığını dudaklarımda hissediyordum. Elinin her hareketinde bir yere doğru çıkıyormuş gibi hissediyordum. Bacaklarımdan titremesine engel olamıyor, nabzımın hızlanmasını yavaşlatamıyordum. Artemis'in dudakları kulağıma doğru kayarak ve dokunduğu yeri yakarak ilerledi.

“Kendini bana bırak lütfen,” dedi boğuk, hırıltılı bir sesle. Zaten bırakmamış mıydın? “Kasma kendini.” Ona cevap vermek istedim ama kelimeler bir yerlere kaybolmuştu ve ben onları bulabileceğimden emin değildim.

Artemis, kulaklarımdan aşağıya nazik öpücüklerle indi, karnımda biraz oyalandı ve ben sert şaşkın bir nefes çektim o anda içime. Elim onun omuzlarına kaymış ve onu okşuyordu, bunun farkına yeni varıyordum. Dudakları daha aşağıya kaydı. Ne yapıyordu bu adam? Orayı öpmeye çalışması... Tanrım! Elim saçını buldu ve sertçe geriye doğru çektim onu.

“Ah...” dedi dişlerinin arasından. “Kes şunu.”

“Ne...” Tanrım, bu ses bana ait değildi. “Ne yapıyorsun?” Şaşkınlığım üzerine güldü.

“Beni bırakırsan...” dedi nefes nefese, “göstereceğim.” Hala kararsız olduğumu görünce, “Bana güven,” dedi kısık bir sesle.

Elimi çektim ve gözlerim ondan ayrılmadan ne yapacağını izledim. Elleri bacaklarımı açtı ve başını öne doğru eğdi. Hayır!

Dudakları o en özel yerime değdiğinde ve daha sonra dilini hissettiğimde çılgılık attığımı hatırlıyorum. Sonrasında gözlerimi kapadığımı ve kendimden geçtiğimi sanıyorum. Kalçalarımdan ona doğru hareket ettiğini ve başka bir dünyaya geçiş yaptığımı hatırlıyorum. Gözlerimi açıtsam da hiçbir şey görmediğimi, bu dünyanın sadece ondan ve benden ibaret bir dünya olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum. Sadece Artemis... Başka hiçbir şey yok!

Dudakları tenimden ayrılıp daha sonra tekrar dudaklarımda buluştu.

“Aman Tanrım!” dedi Artemis ağzımın içine doğru. Sanki sözlerinde hafif bir alay vardı. Kolları beni sıkıca sardı ve sonra kalçaları tekrar yukarı doğru kalktı. Sonra tek ve ani, keskin bir hamleyle içime girdiğini hissettim. İçimde bir şeylerin koptuğunu ya da bağlandığını hissettim o anda. Dudaklarımdan boğuk bir inleme çıktı ve ses onun dudakları tarafından tekrar kesildi.

Ellerim tekrar toprağı avuçladı. Ve o yavaşça hareket etmeye başladı. Bir inleme daha yükseldi ama ondan mı yoksa benden mi geldiğini anlayamadım.

“Bana tutun,” dedi kısık bir sesle ve söylediğine itaat ettim. Ellerim omuzlarını buldu ve tırnaklarım derisine geçti. Kalçalarım onunla birlikte hareket ediyordu. Bir süre daha yavaş hareketlerle gidip geldi. Sonra durdu ve yüzünü boynuma gömdü.

“Tanrım, Mel,” dedi soluk soluğa. “Kendimi kontrol edemiyorum.”

“Etme,” dedim. Sesimin çıkıp çıkmadığından emin değildim.

“Nazik olmak istiyorum,” dedi. Bedeni zangır zangır titriyordu. Belki de benimkisi titriyordu. Önemli değildi.

“Olma.” Ve sonra sözlerinin anlamını kavradım. Bir eli saçlarımı okşadı önce, sonra kükrete gibi bir sesle saçlarımı eline doladığı anda tekrar kalçaları hareket etmeye başladı. Biraz önceki gibi nazik ve yumuşak değildi. Daha... vahşiydi. Bedenimdeki hiç bir uzvuma söz geçiremiyordum. Ellerim, kalçalarım benden habersiz kendi kafasına göre hareket ediyordu.

Sonra kendimi bir uçurumun kenarındaymışım gibi hissediyordum, ellerimin uyuştüğünü ve ayaklarımın titrediğini. Kendime hiçbir şekilde hakim olamadığımı anladığım anda içimde bir şeyler yukarı doğru tırmandı. Bedenim ateşli bir arzuyla kasılmaya başladı, kalbimin duracağından korktum, ellerimin bir daha işlemeyeceğinden, bir daha yürüyemeyeceğimden, silah kullanamayacağımdan... Çünkü kendimi tamamen ona kaptırmıştım. Bu hazza ve içinde bulunduğum müthiş ana. İçimdeki gerilime bir son vermezsem parçalanacağımdan korktum, zira yavaş yavaş parçalanıyormuşum gibi hissediyordum.

Aklımın bende kalan ufak bir parçasında, onu üzerimden atmaya çalıştım. Onun boğazından gelen kükrete o zaman tanık oldum. O da kendini kaybetmiş gibiydi. İçimdeki o şey patlamadan ve beni paramparça yapmadan önce son bir gayretle onu itmeye çalıştım. Kendimden korkmuştum. Beni daha sıkı sardı ve garip, boğuk bir gülüşle dudaklarını kulağıma dayadı.

“Tutun bana tatlım. Sadece bana tutun. Ve güven.” Onun kaybolmasından korktuğumu da o anda anlamış oldum. Ona sıkıca tutundum.

Ve söylediğini yaptım, kendimi sadece ona bıraktım. İçimde yükselen ya da alçalan şeye kendimi teslim ettim. Gözlerimin döndüğünü hissedebiliyordum ve önce kasılmaya başladım, sonra yerin titrediğini hissettim. Hayır, ben titriyordum. Ve sonra şiddetli bir sarsıntıyla her şey bitti, kendimi bitkin düşmüş ama mutlu hissediyordum.

Artemis son bir kez daha ileri doğru ittirdi bedenini ve yine bir kükreteyle bedeni sarsılmaya başladı. Sonra başını boynuma gömüp üzerime yığıldı.

Uzun birkaç dakikadan sonra Artemis, kendisini geriye doğru çekip yanıma uzandı ve derin bir nefes alıp koyverdi. Ona bakmadım. Hala hızlı nefesler alıyordum.

Aynı anda birbirimize döndük ve Artemis'in dudakları titredi. Sanki kahkahasını bastırmaya çalışıyordu. Kaşlarımı çattım ve bunun üzerine bir kahkaha patlattı.

“Ne?” dedim doğrudan.

“Tanrım, Mel... Çamur içindesin.” Ve sonra gözleri bedenimde gezindi ve yüzündeki gülüş bir anda soldu. “Aman Tanrım!” dedi tekrar ve çamur içindeki gömleğini aceleyle yerden aldı ve bedeninin ön kısmını -biraz önce benim bedenimde olan kısmını- örttü. Bunu neden yaptığını anlayamadım ama ona bakınca bende kahkaha atma isteğiyle doldum. Saçlarında, geniş göğsünde, bacaklarında, her yerinde çamur vardı.

“İyi bir banyoyu hak ediyoruz, değil mi?” dedi ama yaptığı kollarımdan tutup beni kendine çekmek ve sıkıca bedenine bastırmak oldu. Şimdi birlikte uzanıyorduk.

“Bir daha asla...” dedi ve duraksadı, “senin yürüyen bir ceset olduğunu düşünmeyeceğim. Ya da buzlar prensesi.” Eğilip yanağıma bir öpücük kondurdu. Diğer eli yanağıma okşuyordu. “Neredeyse yanacağımdan korktum.” Bende parçalanacağımdan korkmuştum ve ne demek istediğini anlamıştım ama bunu ona söyleyecek değildim.

“Sarılısana bana,” dedi kısık bir sesle. Ben tereddüt edip duraksadığımda koluma uzandı ve tutup geniş gövdesinin üzerine doğru attı. “Sarıl bana tatlım. Gerçek olduğunu hissetmek istiyorum.” Sarıldım ve o saçlarıma bir öpücük kondurdu.

“Aman Tanrım,” dedi durup dururken. Sesinde yine kahkaha vardı. “Bu sözü unutacağımı hiç sanmıyorum.”

“Neden?” diye sordum şaşırarak. Hava tamamen aydınlanmış ama güneş henüz gökyüzünde değildi. Beni saran sisin etkisinden yavaş yavaş kurtuluyordum sanırım.

“Dördüncüden sonrasını kaybettim.” Sesi titredi.

“Anlamadım?” Ve doğrulup ona baktım.

“Hatırlamıyor musun?” diye sordu kaşlarını havaya kaldırarak. Bir eli belimde daireler çiziyordu.

“Neyi?” diye sordum.

“Sürekli ‘Aman Tanrım’ dedin. Dediğim gibi dördüncüden sonrasını yakalayamadım.”

Birden utandığımı hissettim ve yandığımı. Umarım bunu fark etmemişti. O sözleri o kadar sıklıkla söylediğimi hatırlamıyordum. Umursamadığımı göstermeye çalışarak omuz silktilim. Ve sonra bir sisin ardından kendi görüntümü gördüm ve düşüncelerim yayıldı

beynime. Ellerimi bir daha kullanamayacağımı sanmışım, bir daha savaşamayacağımı... Kendime gelemeyeceğimi.

Artemis'in gözlerine tekrar döndüğümde dudaklarım titredi ve göğsümden yükselen kahkahaya -gerçek kahkahaya- engel olamadım. Ben kahkahamı durduramazken Artemis'in gözlerinde bir ışık parladı ve hayranlık dolu gözlerini dudaklarıma dikti. Şaşkın görünüyordu bir yandan. Doğruldu benim gibi, bir elini toprağa dayadı ve diğer eli yavaşça yüzümü okşadı. Gözleri çok derin bakıyordu.

"Bir insanın kahkahası güneşi gölgede bırakırken neden bunu her zaman yapmaz ki?" İlgiye, şefkate bu kadar alışık olmadığım için ve içimde bir yerlerde bir korkunun filizlendiğini hissettiğim için, gülümsemem dondu ve kendimi elinden geriye çektim.

Başını iki yana salladı ve hareketimi görmezden geldi. "Bana neden güldüğünü söyleyecek misin?" diye sordu. Başımı iki yana salladım ve kalkmak için topraktan destek aldım. Biraz havaya kalkmışım ki, elleri belimi kavradı ve tekrar yere oturttu. Sonra elini çeneme koyup başımı kendine çevirdi, yüzüme doğru eğildi ve ben tekrar nefessiz kaldığımı hissettim.

"Bana neden güldüğünü söyle, yoksa kendi üzerime alınacağım ve kötü hissedeceğim." Çok ciddi görünüyordu. Tekrar kendimi ondan geriye çektim ve göle diktim gözlerimi. Üzerimdeki çamur kurumaya başlamıştı ve yıkanmam gerekiyordu ama ona açıklama yapacaktım.

"Biraz önce," dedim kısık bir sesle, "bir daha asla kılıç kullanamayacağımı sandım, ya da yürüyemeyeceğimi." Ve sonra tepkisini izlemek için ona döndüm. Kaşları şaşkınlıkla havaya kalmıştı ve sonra kahkahalarla birlikte beni kendisine çekip, başımı göğsüne yasladı. Buna izin verdim. İhtiyacım varmış gibiydi.

"Tanrım, Mel. Sen anlaşılması en zor kadınsın. O durumdayken nasıl bunu düşünebiliyorsun?" Başını iki yana salladığını hissettim. Biraz sonra beni daha sıkı sardı. "Canını yaktım mı?" dedi kısık ve yumuşak bir sesle.

"Hayır."

Beni kendinden uzaklaştırdı ve yüzüme baktı dikkatle. "Şu ifadesiz yüzüne artık aldanacağımı sanıyorsan yanıyorsun küçük şeytan." Bir cevap vermeme beklemeden ayağa fırladı, kalkarken gömleği üzerinden düştü ve gözlerimin baktığı yere bakıp güldü. Hemen başımı göle çevirdim hızla.

"Artık biliyorsun," dedi boğuk bir sesle. "Seni yine ve daha fazla istiyorum. Aslında bundan kurtulacağımı sanmışım ama tamamen yanılmışım." Ne söylediği hakkında hiç bir fikrim yoktu. Bir şey dışında, benim onu tekrar istediğim gibi o da beni istiyordu.

Sonra bir anda beni kollarına aldı ve havaya kaldırdı. "Ne yapıyorsun?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

“Seni göle götürüyorum. Pislik içindesin.”

“Sen değil misin?”

“Evet, bende öyleyim. Ve beni sen temizleyeceksin.”

“Rüya görüyor olmalısın.”

“Bir an bana da görüyormuşum gibi gelmişti.”

“Seni ben temizlemeyeceğim!”

“Biraz sonra anlayacağız. Ve tabii bende seve seve seni temizleyeceğim.”

Kaşlarımı şaşkınlıkla havaya kaldırdım. Tamam, kadınların erkeklerin yıkanmasına yardımcı olduğunu biliyordum ama bir prensin birini yıkamaya hevesli olduğunu ilk defa duyuyordum.

“En çok başımı döndürdüğün zaman işte bu zaman.” Yine aptal aptal ona baktım.

“Hangi zaman?”

“Senin böyle şaşkına döndüğün zaman.” Ve beni ellerinden fırlattı, hızla suyun içine düştüğümde neye uğradığımı şaşırmışım. Daha kendimi toparlayamadan hemen yanımda bitmişti ve ellerini belime sabitleyip beni yukarıya doğru kaldırdı. Gözleri parlıyordu.

“Dengemi bozuyorsun,” dedim ona nefes nefese.

“Güzel,” dedi, sonra göz kırptı. “Ödeşmiş oluyoruz demek ki.”

“Ha?”

Başını iki yana salladı. “Yok bir şey.” Sesi yine boğuk geliyordu ve dudakları bir anda dudaklarımın üzerini örttü. Kendimi aptal gibi hissetmeye başlamışım ki dudakları bana yine kendimi unutturmayı başarmıştı.

“Boynundaki çizikleri ben mi yaptım?”

“Evet. Üzıldün mü?”

“Evet. Daha fazlasını yapabilirdim.”

Bir kahkaha attı. “Birazdan yaparsın.”

“Ne?”

“Ah, Mel. Sana bayılıyorum.”

Söylediği gibi olmuştu. Kendisini bana zorla değil o istemeden temizletmişti. Gölün içinde tekrar sevişmeye başladığımızda zaten ellerim onu okşarken bedenini temizlemişti. Tabii onun elleri de benim bedenimi. Artık kadın ve erkek arasında olan birleşmenin sadece erkekleri ilgilendiren ve bebek yapmaya yarayan bir şey olduğunu düşünmüyordum.

Saçlarımdaki suları ellerimle sıkıp, ıslaklığından kurtulmaya çalıştım. Artık yağmur yağmıyordu ama rüzgar şiddetle esiyor ve tenimi ürpertiyordu. Tabii bunda üzerimdeki ıslak kıyafetlerinde payı vardı. Artemis, yedek göğüslüğümü parçaladığı için –Tanrım, gerçekten parçalamıştı- tek göğüslüğümle kalmıştım.

Artemis’in ayak seslerini duyduğumda ona döndüm. Yine bulabildiği kuru dalları topluyordu. Tanrım! Ateş yakmayı düşünüyor olamazdı. Sabah olmuştu ve artık gitmemiz gerekiyordu.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum yine buz gibi bir sesle. Ses tonum üzerine kaşlarını çatı.

“Ateş yakacağım. Üzerindekiler sırlıslık ve saçlarında öyle. Bu havada böyle kalırsan hasta olursun.” Duruşu, sesi, gözlerindeki bakışta öyle bir doğallık vardı ki, aradaki güçlü çekimden faydalanmamı söylüyordu bana ama bunu yapamazdım.

Bir an ona öylece bakakaldım. Ne yani, beni mi düşünüyordu? Bu hiç iyi değildi. Onun bu şefkat ve iyi yüreklilik gösterilerini istemiyordum. Buna alışık değildim. Bir cevap bekliyordu ama benim gözlerim başka bir görüntüyü yakalamış ve sanki hafızasına eklemeye çalışır gibi dikkatle inceliyordu. Kızgın düşüncelerimi bölen de bu görüntü olmuştu.

Ellerinde çalı çırpı, renk renk açan, şiddetli rüzgarla dans eder gibi salınan çiçeklerin ortasında, arkasına yeşilin en koyu tonu alan muhteşem gölü ve üzerinde duran nilüferlerin manzarasını arkasına almış, üzerinde sadece deri pantolonu ve ayaklarında botlarıyla bana öylece bakıyordu. Saçları hala ıslak ve ıslıl ıslıl parlıyordu. Islandığı için kahverengisi oldukça koyulaşmıştı. Ama tüm bu görüntünün içinde insanı kendi derinliklerine çeken öfkeli mavi gözler, en baştan çıkarıcı olandı. Bir an onu gökten inmiş bir meleğe benzetmişim.

“Gitmeliyiz. Vakit yok!” dedim kaba bir sesle. Bir an şaşırıldı ama sonra kendisini hemen toparlayıp bana doğru yavaş ama temkinli adımlarla ilerlemeye başladı. Ona buz gibi soğuk bakmış ve kaba bir ton kullanmıştım. Çünkü...

Düşüncelerimin iyi bir tarafa gitmediğini hissedebiliyordum. Ondan hoşlanmak istemiyordum. Beynimin bir tarafında yine tehlike çanları çalıyordu, içgüdülerim bana bunun ruhumla alakalı olduğunu söylüyordu. Yıllardır sabit durumunu koruyan ruhumun yerinden kıpırdamasını istemiyordum ve o böyle devam etmeye niyetliyse araya mesafe koymak durumundaydım. Böyle yakışıklı, şefkatli, cazibeli ve ilgili olursa ondan hoşlanmak kolay olacaktı. Altı yaşımdan itibaren bana şefkatli ve ilgili davranan tek insan Simon'du ve o da zaten bir süre sonra bundan vazgeçmişti.

Ben ilgisizliğe ve kötü davranılmaya alışmıştım. Ben bir hiçtim! Duygularım önemli değildi, ben önemli değildim. Körelmiş duygularımı tekrar bilemeye gerek yoktu. Böyle bir şey beni kırılğan yapardı. İsmimi söylediğim anda onun benden soğuyacağını biliyordum ama şimdilik bunu istemiyordum.

Bana doğru yaklaşırken, gözleri bir şey arar gibi çevrede dolanıyordu. Sonunda aradığını bulmuş gibi kaşlarını kaldırdı ve ellerindekileri gözlerini sabitlediği yere bırakıp, tekrar bana doğru yürümeye başladı. Gözlerinde gördüğüm tek şey kararlılıktı ve adımları tehditkardı. Eğer karşı çıkarsam o da direteceğini bu adımlarıyla belli ediyordu. Tam önümde durup, ellerini omuzlarıma sabitledi ve hafifçe sıktı.

“Üzerindekileri kurutup, biraz uyumadan hiç bir yere gitmiyorsun!”

“Bana emir veremezsin!” Omuzlarımı silktim ellerinden kurtulmak için.

“Veririm. Verdim de! Eğer ısrar edersen tek başına gidebilirsin.” Ellerini göğsünde kavuşturdu ve bana kaşlarını çatarak baktı.

“Ben nazik bir kız değilim.” Ona doğru bir adım attım. “Ben senin tanıdığın şımarık kadınlardan değilim. Üzerimdekiler ıslak diye hastalanacak bir insan da değilim.” Dişlerimi sıkıp bir süre öfkeme hakim olmaya çalıştım, ama bana kayıtsız bakışlarla bakarken öfkemden kurtulmak kolay değildi. “Gitmek zorundayız.” Sonra boş gülücüklerimden birini yolladım. Ben buydum, beni yanlış tanımamalıydı. “Ve kendi kıçını ısıtmak için beni düşünüyormuş gibi davranmayı kes!”

Derin bir iç çekti ve kolları yana düştü. “Yine mi başa döndük?”

Tam ağzımı açıyordum ki elini kaldırıp beni tekrar susturdu. “Neyse. Unut gitsin. Sanırım bu davranış bozukluklarına alışırım.”

“Alışmanı gerektirecek bir durum yok!”

“Evet.” Bir süre kaşlarını çatarak duraksadı. Gözlerimin ardındakini görmek ister gibi bakıyordu bana. “Evet. Yok.”

“O halde, toparlan,” dedim ve ona arkamı dönüp atıma doğru ilerledim.

“Gitmiyoruz Mel.” Ses tonu sertti. Bikkın bir nefes alıp arkama döndüm.

“Kendimi kötü hissediyorum, senin uyumana izin vermedim, dinlenmen gerekiyordu. Ben zindanda zamanımı uyuyarak geçirdim, ama sen her gün ve gece savaşçıları eğittin. Onlarda şimdi bir süre dinlenebilecekler. Bunun dışında sen kurulanırken konuşmamız gereken şeyler var.” Sonra yine dudağını çarpıtarak gülümsedi. “Ayrıca da hiçbir güç beni şu an buradan gönderemez.” Ona yine buz gibi gülümsedim ve gözle görülür bir şekilde irkildi.

“İstersem götürebilirim.”

“İçinde kaç kişi yaşıyor senin?” Hiddetle söylediği sözleri duymazdan geldim.

“Ne konuşacağız?”

“Yedek sergi var mı?”

“Ne konuşacağız?”

“Sanırım atların üzerindeki malzeme torbasında vardır.” Ve arkasını dönüp gitti.

Bir süre dişlerimi sıkıp öylece bekledim. Sevişirken ne kadar uyum sağlıyor olsak da, normal anlarda onunla hiç anlaşılamadığımız kesindi. İkimizde birbirimizi bastırmaya çalışıyorduk. O her ne kadar ilgili bir tutum sergilemeye çalışsa da, kendi istediği olmadığı anda huysuz bir çocuk gibi olabileceğini ve istediği olana kadar hırçınlaşacağını görmüş olduk böylece.

Tuttuğumu yeni fark ettiğim nefesimi dışarı üfledim sertçe, bu teslimiyetin sesiydi ve o aradığı sergiyi bulmuş, biraz önce bıraktığı çalılardan yanına giderken bana bakıp alayla gülmüştü benden çıkan sesin üzerine.

Sergiyi serdi ve becerikli hareketlerle ateşi bir çırpıda yaktı. Ellerini ateşe uzatarak serginin üzerine bıraktı bedenini. “Hadi artık ne bekliyorsun?” dedi bana bakmadan ama sesinde hala alay vardı.

İtiraz etmedim, madem burada kalacaktık kurulansam ve biraz uyusam iyi olacaktı. Yanına doğru ilerledim, onun oturduğu yerin biraz daha ötesine oturmuştum. Ama gözlerine baktığımda başımı hızla çevirip ateşe odaklandım.

Öylece tek bir noktaya sabitlemişim yine bakışımı. Onunla nasıl başa çıkabileceğimi bilmiyordum. Garip bir kişiliği vardı. Nerede ne yapacağı belli olmuyordu. Ona veya bedenine karşı bir çekim hissediyordum ve yine hissedeceğimi tahmin ediyordum. Sanki bu kaçınılmaz bir şeydi ama bu yolculuk süresince bununla başa çıkmam gerekiyordu.

“Mel.” Elini bana doğru salladığını görebiliyordum ama daldığım düşünce çukurundan henüz çıkamamıştım. O tehlikeliydi. Beni öldüreceğinden korkmuyordum ama beni korkutan bir şey vardı. Hep vardı, hep oradaydı ve ilk seferinde beni alt etmişti.

“İyi misin?” Sesi endişeli geliyordu. Bu da iyi değildi. Benimle ilgilenmemesi gerekiyordu.

“Mel.” Bana doğru uzandı.

“Ellerini çek!” dedim sinirle ona bakmadan ve gözlerimi bir kez kapayıp açtım. Uzun bir süre hiçbir şey konuşmadık ve ben bu anı zihnimi boşaltmak için kullandım.

“Sana özel bir soru soracağım,” dedi dakikalar sonra. Temkinli görünüyordu, hatta biraz utangaç ama utangaçlık kısmında ellerinden destek alıp biraz daha bana sokulduğunda yanıldığımı anladım. Ama hala temkinliydi.

“Seni dinliyorum,” dedim uğursuz sesimle. Yine kaşlarını çatı. Ellerimi ateşe uzattım ve ateşten yayılan o sıcaklık hissi beni memnun etti. Ama gözlerimi ondan ayıramıyordum.

“Gerçekten bir hastalığın mı var?” diye sordu. Anlamadığımı göstermek için kaşlarımı çattım. Elini hafifçe başına götürdü. Biraz sonraki yüz ifadesi beni güldürecekti neredeyse, sorduğuna pişman olmuş gibi görünüyordu.

“Hayır.” Sonra başımı salladım olumsuz anlamda. “Yani normal olduğum söylenemez tabii .”

“Donup kalmandan söz ediyordum.”

“Düşünüyorum,” dedim ve kollarımı kendime doladım. Bunun olmasını istemiyordum. Ona kendimi açmak istemiyordum ama görünmeyen bir güç beni onunla konuşmaya zorluyordu sanki.

“Bazı anlarda, zor anlarda... Düşünmem gerekiyor. Donukluk değil. Her şeyin farkındayım, ama bir çıkış yolu ararken kendimi her şeyden soyutluyorum. Delilik değil!” Burada durup ona baktım. Dudakları yukarı doğru kıvrılmıştı ve gülen gözleri beni sanki kendisine çağırıyordu. İşte yine olmuştu, sanki üzerinde bilemediğim bir güç vardı ve çekim o kadar kuvvetliydi ki bu beni korkuttu, kalbim bir anda ağzıma geldi. Aynı duyguları paylaştığımızı gözlerinden görebiliyordum. Bu mantıksızdı ama doğrudu. Şu anda bunu neredeyse tüm bedenimin her noktasında hissediyordum. İliklerime kadar hissediyordum.

“Sende hissediyorsun,” dedi usulca.

“Dinle!” dedim dişlerimi sıkarak. “Aramızda bir şey geçmiş olabilir. İstedik ve oldu, ama yalnızca bu kadar. Beni anlayabiliyor musun?”

Sözlerimin onu bu kadar güldüreceğini bilseydim ağzımı hiç açmazdım. Ona donuk gözlerle bakmaya devam ettim. Yavaş yavaş tekledi gülüşü.

“Bu sözü öyle çok kullandım ki,” dedi başını iki yana sallayarak. “Senden bunları duymak komik.” Sonra bir anda ciddileşti. “Lanet olsun, Mel! Ben hiçbir anlam yüklediğim ilişkilerimde ve sıkıldığım anlarda bu sözü onlarca kere kullandım.”

“O zaman aramızda geçenlere bir anlam yüklemeyeceğini umuyorum.”

Sözlerime sinirleneceğini düşünürken o, omuz silkip, keyifli bir gülümsemeyle kolunu bana doladı ve beni kendisine çekti.

“Nasıl istersen öyle olsun.” Ondan uzaklaşmaya çalıştım. Tabii ki işe yaramadı. Bir süre daha uğraşabilirdim ama yine kavga edecektik belli ki. Derin bir iç çekişle omuzlarımı düşürdüm.

“Aferin,” dedi saçlarımı öperek. Buna neden izin veriyordum ki?

“Benimle ne konuşacaktın?” Kokusunun bana yarattığı etki göz ardı edilecek gibi değildi. Ondan uzaklaşamayacağıma göre konuyu değiştirebilirdim.

O da derin bir iç çekti. “Lookan yerine benimle bu işi halletmeni öneriyorum bir kez daha.”

“Neden?”

“Sana söyledim. O güvенеbileceğin biri değil.”

“Sende öylesin.” Kolunu omzumdan çekmeden biraz uzaklaşıp bana dikti gözlerini.

“Ciddi misin?” diye sordu kaşları havada.

“Kesinlikle.”

“Bu halinden nefret ediyorum.”

“Herhangi bir halimi sevmek zorunda değilsin.”

“Seni yine baştan çıkarmayı düşünüyorum.” Gece gözlerinin alev alev yandığını görebiliyordum. Benim gözlerimde yanıyor muydu?

“Başka bir derdin yok mu senin?”

“Sen karşımda böyle aşk ilahesi gibi durduğunda ne yapmamı bekliyorsun? Tabii ki tüm hünerlerimi sergileyeceğim.” Bana sevimlice gülümseyip göz kırptı.

“Deneyebilirsin.”

“Başarılı olur muyum dersin?”

Kayıtsızca omuz silktim, denemesine bile gerek yoktu. Şimdi böyle karşımda durmuş sadece bakıp gülerken ve konuşurken bile baştan çıkmaya hazırdım. Yine bir iç çektim.

Halimden eğlenir gibi bir hali vardı ve iç çekişimle birlikte genişçe gülümsedi. “Sanırım olurum, ha?” Evet, kesinlikle olurdu ve ben yine güvenli kıyılar seçtim.

“Lookan’a güvenmek zorundayım. O en güçlüsü, sen onun oğlu olabilirsin ama sadece tek bir bölgeye hükmediyorsun ve askerlerin onun yarısı kadar. Ve saldırı ona yönelik.” Beni yine kendisine çekti.

“Hakkımda derin bir bilgiye sahipsın anlaşılan!”

“Bunları herkes biliyor.”

“Öyle.”

Güneş batıya doğru hareket ederken ya da dünya bizi gecenin karanlığına doğru götürürken uzun bir süre sessiz kaldık.

“Bir şey daha sormak istiyorum,” dedi sessizliği yararak nazik bir sesle. Yine kırılğan bir noktaya değinecekti anlaşılan.

“Sor.”

“Sende öyle misin?”

Bu defa dönüp ben ona baktım. “Nasılım?” diye sordum. Gözlerinde gizleyemediği bir merak, yüzünde ilgili bir ifade vardı.

“Kampın diğer kadınları gibi.” Bir süre duraksadı ve sonunda dilinin altında sakladığı şeyi çıkardı. “Şu yasak aşk yaşayan askerlerin ortaya çıktığında, kadınların hamile kalmamaları için bir ilaç içmeleri gerektiğini söylemiştin.”

“Kısa yoldan kısır olup olmadığımı sorabilirdin,” dedim buz gibi bir gülüşle.

“Senin kadar ruhsuz değilim. İnsanların duygularına değer veriyorum.”

“Benim duygusal biri olduğum söylenemez. Ve evet, benim hiçbir zaman çocuğum olmayacak.”

Sinirle bir nefes aldı. Sonra kolunu omzumdan çekti. Ben, benden uzaklaştığını düşünüp memnun olmaya hazırlanmışken o, tam arkama doğru uzandı ve ellerini başının altına koydu.

“Hadi! Yat artık, biraz uyumalısın.” Bütün sergiyi kaplamışken benim nerede uyumamı bekliyordu. Ona sinirle baktım ve ellerimden destek alarak kalkmak için doğruldum.

Bir anda elini başının altından çekip bileğimi tuttu sıkıca. “Nereye gittiğini sanıyorsun?” Sesi oldukça öfkeli çıkıyordu.

“Uyumaya,” dedim ve elimi hızla çektim. Tekrar bana uzanmaya çalıştığında omzuna bir yumruk geçirdim ve anında tekrar serginin üzerine geri düştü. Kahkahalarla eli omzuna gitti ve gözlerinde muzip ışıltılarla bana baktı.

“Cidden ne ile besleniyorsun? Ya da bu gücün kaynağı ne?” Ona kaşlarını çatarak baktım. “Hayır! Dalga geçmiyorum. Görünüşün çok aldatıcı.”

“Bedenimdeki tüm gücü tek bir noktaya sabitlediğimde yumruğumun etkisinden çok daha fazlasını yapıyor. Tekrar göstermemi ister misin?” Elimini yumruk yapıp ona doğru uzattım. Sahte bir korkuyla gözlerini kocaman açtı ve başını iki yana salladı.

“Benimle uyumamı istiyorum.” Bir anda nasıl böyle değişim geçirdiğine şaşırمامam gerekiyordu ama yine de sesindeki yumuşak ve cezbedici ton beni şaşkına çevirmişti.

“Ben birileriyle uyumaya alışık değilim.”

“Bende. Ama seninle birlikte uyumak istiyorum.” Başımı iki yana salladım.

“Ah, Mel. İlla kavga mı etmemiz gerekiyor?” Kaşlarını çatmıştı yine.

“Hayır,” dedim ve o gülümsedi. “Kavga etmemiz gerekmiyor. Ama sen illa biriyle yatmak istiyorsan git beygirinin koynuna gir. Benden uzak dur!” Ve hızla ayağa kalktım.

Ondan bir tepki beklemiyordum. Belki sadece konuşarak karşı çıkmasını. Bu yüzden ayak bileklerimin arkasına hızla bir tekme attığında, ayaklarım yerden kesildi ve ben ne olduğunu anlayamadan kendimi onun kucığında buldum.

“Gerekirse ölümüne mücadele edebilirim.” Fısıltısı kulaklarımı gıdıklıyordu. Kolları belime dolanmış, sırtımı kendi çıplak göğsüne bastırmıştı. Kucığında oturuyor gibi görünüyordum. Bir an için debelendim ve sonra yine yersiz olduğunu anladım. Tabii bu vazgeçtim demek değildi.

“Anlamıyorsun,” dedim. “Ben kimseyle uyuyamam! İstesem de uyuyamam.” Dişlerimin bu öfke fırtınasına ne kadar dayanacağını sınıyorsa eğer, kırılma noktasına çok yaklaşmıştı.

“Kıpırdamayacağım!” dedi ciddi bir tonla. Ben yine de kalkmak için bir hamlede bulundum. “Yeter!” diye bağırdı bu kez. “Sadece bir kez kendini ana bırak.” Bir süre tepkimi bekledi. “Hayatıma giren herhangi bir kadınla beraber uyumayı istemedim Mel.”

“Bu benim sorunum değil!” Ama artık kalkmak için bir girişimde bulunmuyordum. Beni yavaşça gsne doğru çekti.

“Evet. Benim sorunum ve ben de çözmeye çalışıyorum.” Ve sonra başımı gsne yasladı.

“Dinlen biraz,” dedi sonra fısıltıyla ve saçlarını okşamaya başladı.

Beni hiç anlamıyordu. Bu yaptığı iyi bir şey değildi. Bu tür tepkilere ve yaklaşımlara alışık bir insan değildim. Kalbimin olması gereken yerde bir taş vardı belki kalbimi sarmış ve içinde sıcak bir şeyler bulunan yüreğimi katrana çevirmişti ve o, bunu kırmaya, delmeye çalışıyordu. Çatlakların arasından sızmak istiyordu. Buna izin vermek istemiyordum.

Yine de... Yine de saçlarıma dokunuşu bedenimi yavaşça gevşetiyor, sanki sihirli bir iksir gibi ferahlatıyordu. Yavaşça, süzülerek yukarıdan aşağıya iniyordu nasırlı elleri. Bir kolu belime sıkıca dolanmış -sanki sahiplenircesine- dudakları kulağımın dibinde güzel bir şeyler mırıldanıyordu. Ne söylediğini bilmiyordum, anlamadığım bir takım kelimeler. Ama sözcüklerin kulağa anlamsız geldiği yerde ve beyin bunların ne olduğunu algılamadığında, fısıltının yatıştırıcı etkisi giriyordu devreye.

Belki de bana gerçekten büyü yapıyordu. Hissin gevşekliğiyle içimdeki tüm öfke yavaşça dağıldı ve ben kendimi ona daha çok yasladım. Dudaklarını şakağımda hissettim. Ve hissettiğim son şey buydu. Gerisi karanlık...

“Saatlerdir uyuyorsun!” Gülen yüzü, kendi yüzümün birkaç santim ötesinde duruyordu. Kendimi hiç olmadığım kadar dingin ve zinde hissediyordum. Onun benden daha mantıklı olduğunu kabul etmem gerekiyordu. Bir bebek gibi rahat ve huzurlu uyumuştum. Ve kendimi güvende hissetmiştim. Belki de yıllardır tedirgin bir uykuyla uyuduğum için ve onun kollarında kendimi güvende hissettiğim için... Güvende mi?

“Akşam olmuş!” dedim. Kollarının arasında dönerek sırtımı döndüm ona ve yanan ateşe çevirdim yüzümü. Kolu bedenimden sadece benim hareketimi kısıtlamayacak kadar ayrıldı, ardından tekrar sıkıca sardı.

“Bu durumda gece buradayız demek oluyor.” Sesi keyifli geliyordu her zamanki gibi.

“Gitmeliydik!” Sonra kaşlarını çattım. “Bu ateş yakma hevesin başımıza bir sorun açacak!”

“Merak etme, ben seni korurum.” Söylediğine güldüm.

“Teşekkürler. şimdi rahatladım.”

“Biliyorum,” dedi kendini beğenmiş bir tonla. “Ve yarın sabah ayrılacağız.”

Teni, kokusu ve güzel sesi bana aynı anda çarptığında, kollarının arasından sıyrılıp doğruldum.

“Bir şeyler yiyeceğim,” dedim bahane arayarak. Yakın olmak iyi değildi.

“Açlıktan ölüyorum.” O da doğruldu bir elinin üzerine. Ona hızla döndüm ve kaşlarımı çattım.

“Yemek için beni mi bekledin?”

“Tabii.”

“Kendi yemeğini kendin hazırlamasını beceremiyor musun?” Bir yandan ayağa kalkmış, atların eyerlerinin bulunduğu yere doğru ilerliyor, diğer yandan sinirle konuşuyordum.

“Hayır,” dedi ve omuz silktiğine onu görmesem de yemin edebilirdim. “Hatırlatırım tatlım, ben bir prensim. Kendi yemeğimi kendim hazırlayacak değilim.” Eyerdeki torbayı çıkardım, önüme düşen saçları omzumun arkasına attım ona dönmeden önce.

“Ben senin uşağın değilim.”

“Değilsin.” Yine omuz silkti. “Ama senden başka yemek işini hazırlayacak kimseyi göremiyorum.” Üzerine giydiğini yeni fark ettiğim gömleğinin üzerindeki bir tozu silker gibi hareket yaptı elleriyle. Gözleri bana değil, dünyadaki en önemli şeymiş gibi gömleğine dikilmişti.

“Dalga mı geçiyorsun?” diye sordum kaşlarım havada, aynı anda yanına doğru ilerliyordum elimdeki torbayla.

Kaşlarını çatarak bana baktı ve ciddi bir sesle, “Evet,” dedi. Ona torbayı fırlattım ve havada kaptı.

“Bir an önce hazırlasan iyi edersin,” dedim gülümseyerek.

Yüzünü buruşturdu. “Birden aç olmadığımı anladım,” dedi dudaklarını çarpıtarak. Başımı iki yana salladım ve elindekini sertçe çekip aldım.

Malzemeleri hazırlamaya başlamıştım ki, onun da yanıma eğilip bana yardım ettiğini gördüğümde içimden yine gülümsemek geldi.

“Sen uyurken ben atları besledim.” Sesi kendisiyle gurur duyuyormuş gibi çıkıyordu.

“Ne büyük başarı!” dedim alayla ve bağdaş kurup oturdum serginin üzerine. Soğuk et ve birkaç meyve bu akşamlik yemeğimizdi. Ve birazda çörek. O da karşıma geçip bağdaş kurdu.

“Buradaki asıl önemli noktayı atlıyorsun tatlım.” Gözlerimi, gülen gözlerine diktim.

“Neymiş?” Elimin birkaç milim ötesinde bir çöreğin içindeki eti ağzıma sokmak için onun cevabını bekliyordum.

“Seni uyandırmamayı başardım!” Sonra bana göz kırptı ve yemekle ilgilenmeye başladı. Elim hala ağzımın kıyısında duruyordu. Cidden, ben nasıl uyanmamıştım? Bu gerçekten iyi değildi. Üzerini değiştirmiş, atları beslemiş ve tekrar beni kolları arasına almıştı ve ben bunların hiçbirini hissetmemiştim. Kaşlarımı çattım ve elimi bir dizimin üzerine koydum. Çörek hala elimde duruyordu.

“Büyücü falan mısın?” diye sordum aptalca. Söylediğime tabii ki güldü.

“Sadece biraz istirahata ihtiyacın vardı ve ben de bunun için elimden geleni yaptım.” Sonra gözünü elime dikti. Ve eliyle işaret etti. “Yemeğini ye.”

Bir süre sessizce yemek yedik. Aklım sürekli düşüncelerle dolu olduğu için yüzümü kaldırıp ona baktığımda yemeğini bitirmiş ve kaşlarını çatmış bir halde beni izlediğini gördüm.

“Bir sorun mu var?” diye sordum.

“Ne çok yara almışsın.” Yüzünü buruşturdu.

“Efendi hazretleri, yaralarımı doğru düzgün iyileştiremeden karşınıza çıktığım için affınıza sığınıyorum.” Sonra başımı diğer tarafa çevirdim.

Yüzümde ve bedenimin her noktasında yaraların olduğunu biliyordum. Bu, şu ana kadar beni rahatsız etmemişti. Aslında şimdide etmiyordu ama onun bu şekilde sinir bozucu bir şekilde gözlerini dikip bakması rahatsız ediyordu.

“Kızma,” dedi yumuşak bir sesle. Ona baktım ve başımı iki yana salladım. Bir dirseğinin üzerine uzanmıştı. Ateşin alevleri yüzünde dans ediyordu sanki.

“Kızmadım,” dedim benden beklenmeyecek kadar yumuşak bir sesle. “Ben bir savaşıyorum. Sen de öyle. Bunun için yaralarımızın olması normal. Umursadığımı söyleyemem.”

“Umursadığın bir şey var mı ki?” diye sordu alayla ama ben ciddiye almıştım sorusunu. Bir süre gözlerimi kısıp düşündüm.

“Milie,” dedim baskın bir tonla. Benim için büyük bir başarıydı. “Ah! Ve çocuklarım,” diye ekledim.

Şaşkınlıkla kaşları havaya kalktı önce. Sonra yeniden çatıldı ve yüzü bir anda gerildi.

“Milie’nin ailesini gerçekten katlettin mi?” Başımı salladım.

“Ama o seni seviyor.” Yüzü gittikçe daha çok geriliyordu. “Neden?” diye sordu.

“Bilmiyorum. Bende şaşıyorum.”

“Belki intikam-”

“Hayır. O iyi. Sadece iyi.”

Başımı salladı gözlerini ateşe dikerken. Bir süre daha konuşmadık ve ben onun yüzüne odakladım bakışlarımı. Yüzünden hiçbir şey belli olmuyordu. Bir de bana donuk diyordu. Aslında onu çözmek daha zordu. Ben her zaman soğuk ve ilgisizdim ama o bambaşkaydı. Nerede ne düşüneceği belli olmuyor, nasıl bir tepki vereceği asla tahmin edilemiyordu. Gülerken bir anda sinirlenebiliyordu. Belki o da dengesizdi.

“Hermes’i bana bırakmanı istiyorum,” dedi bir süre sonra ve yine bana döndü. Onun yanına, dirseğimin üzerine uzandım bende, gözlerimi ona diktim. Yüzlerimiz yine oldukça yakındı.

“Neden?” diye sordum.

“Çünkü öyle istiyorum.” Gözlerindeki bakış bir anda değişti ve o tehlikeli Artemis ortaya çıktı.

“Onu ben hallederim.” Kaşlarımı çatmıştım. “Sen benim işime karışmayacaksın. Sadece Lookan’ın yerini göstereceksin ve kenara çekileceksin.”

“Kendimi bir sinek kadar değersiz hissettirdiğin için teşekkür ederim.”

“İstersen bok gibi hisset, umurumda değil. Onu öldüremezsin.”

“Öncelikle savaşçı da olsan bir bayana böyle konuşmak yakışmıyor.” Üzerime doğru eğildi ve ben biraz kendimi geriye çektim. “Ve neden onu öldüremeyeceğimi anlayabilmiş değilim.”

“Çünkü ölmesini istemiyorum.”

“Ona tehditler savuruyordun.” Sesi gittikçe daha gür çıkıyor ve üzerime daha çok eğiliyordu. Öfke kıvılcımları gözlerinde çakmaya başlamıştı ve bunları üzerime salmaktan çekinmiyordu.

“Evet. Onu ben öldüreceğim. Sen değil. Önce onunla konuşmam gerekiyor.”

Bana dikkatle baktı. Gözlerindeki bakışın anlamı şüpheden başka bir şey değildi. Benden kuşkulandı. Bu haline güldüm. Ve o hiçbir uyarı vermeden dudaklarıma yapışıp beni sırt üstü yatırdı. Ellerim onu omuzlarından itmek için havaya kalktı ve omuzlarına dokundu.

Bir anda ona karşılık verdiğimi hissettim. Onu itmek için harekete geçen ellerim ona sıkıca yapışmış, bedenime doğru çekiyordu şimdi.

“Bunları konuşuruz,” dedi dudakları dudaklarımdayken.

“Hıhı.” Benden çıkabilen tek sözcük bunlardı. Kendisini bacaklarımın arasına yerleştirdi, elleri kalçalarımın dolanıyordu. Ayaklarını onun beline sıkıca doladım.

“Bunu sevdim,” dedi dudakları boynuma kayarken.

“Ya bunu?” diye sordum nefes nefese, dilim onun boynunda küçük bir daire çizdi.

“Buna bayıldım.” Sesi titremiştir konuşurken. Öpüşü boynumda aşağıya kayıyordu yavaşça.

“Belki ben de sana bir şeyleri sevdirebilirim,” dedi ve bir göğsümün ucunu kumaşın üzerinden dudakları arasına aldı. Bir an için nefesim kesildi.

“Bunu sevdiğimi sana söylemeyi unutmuşum.” Boğuk bir gülüş fırladı dudaklarından.

“Sana her şeyi tek tek hatırlatacağım.” Eli eteğimin altından yavaşça yukarı doğru süzülüyordu. “Bir daha unutmayı göze alamayacaksın bile.” Tekrar dudaklarını buldu dudakları.

“Ya unutursam?” dedim bir nefes aralığında.

“İyi bir eğitmenim. Asla unutmayacaksın.” Ona cevap verebilirdim ama dudaklarım çok meşguldü.

Sonra bir anda dondum. İki saniye sonra Artemis’te dondu. Kısılmış ve kuşku dolu bakışlarımız birbirini buldu. Hızla ayağa fırladık aynı anda. Ben zırhıma doğru koşarken o, hangi ara çıkarttığını anlamadığım gömleğini üzerine giyiyordu. Üzerime zırhımı giyip kılıçlarımı ve bıçaklarımı yerleştirirken kulaklarımı gelenlerin seslerine odakladım. Oldukça yavaş geliyorlardı.

“Beş veya altı kişi,” dedim kısık bir sesle.

“Altı,” dedi o da yanıma doğru ilerlerken.

“Sana ateşini yakmamamı söylemişim.” Tıslamam onu bir an için durdurdu ama sonra yine dudaklarını çarpıtarak gülümsedi.

“Ne o? Korktun mu?”

Korkmak! Evet. Her zamanki gibi ilk an korku bedenimi ele geçirmişti. Bunun için yapabileceğim bir şey yoktu. Bunu yenmek ve bunda ustalaşmak yıllarımı almıştı. İlk an korkusu!

Kalbim bir anda gümbürdemeye başlamıştı bile. Zaten biraz önce Artemis’le yaşadıklarımızdan dolayı ne nabzım, ne nefesim, ne de kalbimin ritmi yerine oturabilmişti.

Her zaman böyle olurdu. Kalbim onlar yaklaştıkça daha hızlı ve gürültülü bir hal aldı. Kendimi geniş bir ağacın gövdesine dayadım, kılıcımı kınından çekip, dikkat kesildim. Artemis’te benim sırtıma dayandı ve tam aksi istikameti gözlemeye başladı.

Sırtımdaki kılıçlardan birinin çekildiğini hissettiğimde omzumun üzerinden ona baktım.

“Teşekkürler,” dedi ciddi bir tonla.

“Keyfine bak!” Sesim alaylı çıkıyordu. Kılıcımı almaya bugüne kadar kimsenin eli gitmemişti. Onun silahsız olması umurumda değildi, ben asla silahımı bir başkasına vermezdim. Ama onun almasını sorun etmemiş, hatta buna memnun olmuşum.

Tekrar gözlerimi karanlık ormanın derinliklerine diktim.

Geniş ağaç gövdesine omuzlarımızı dayamıştık, neredeyse tüm alana hakimdik. Görüş açımız oldukça genişti. Atların ayak sesleri ve adamların kısık sesli mırıldanmaları bize daha çok yaklaştığında buz bana geri döndü. Kalbim bir an için durdu ve normal hızıyla tekrar atmaya başladı.

Gelenler görüş alanına girdiğinde ateş yüzlerini aydınlatmaya yetmiyordu, fakat ay ışığı ve yıldızların yardımıyla karanlık silüetlerinin en ufak hareketlerini görebiliyorduk. Yüzlerini de görmemiz için fazla beklememiz gerekmemişti.

“Bakın burada neler varmış?” dedi içlerinden biri eğlenen bir tonla. Gecenin kör karanlığında iki kurban yakalamışlardı ve hevesli oldukları her hallerinden belliydi.

“Selam çocuklar!” dedi Artemis’te aynı ses tonuyla. Bilmesem onları tanıdığını düşünebilirdim. Belki de tanıyordu, ben nereden bilecektim ki?

Ve sonra Artemis, beni şoka sokan bir şey yaptı. Boşta kalan eli arkaya doğru uzanıp beni kendi bedeninin arkasına aldı, geniş ağacın gövdesini sırtımda hissediyordum. Adamlarla

benim arama kendi bedenini bariyer olarak kullanmıştı. Kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalktı.

Onlar dikkatle birbirlerini tartıp süzerken, ben işaret parmağımla Artemis'in omzunu dürttüm.

“Ne?” dedi sinirli bir tonla.

“Ne yaptığını sanıyorsun?” Sesimin öfkeli çıkması için uğraşmışım ama hala şaşkınlık doluydu. Omzunun üzerinden bana çabucak bir bakış atıp tekrar adamlara döndü.

“Nasıl yetiştirildiğin ve bir savaşçı olman umurumda değil. Ama ben centilmen bir beyefendi olarak yetiştirildim. Kadınımı korumak benim işim. Bu elimde değil.”

“Aferin şeker çocuk,” dedi adamlardan biri kıkırdayarak. Ona kimse aldırmadı.

“Kadının?” diye sordum.

“Evet. Şu anda öyle!”

Şuh kahkahanın benden geldiğine inanmak çok zordu ama tamamen öyle yapmışım.

“Hey!” dedi içlerinden biri yine araya girerek. “Eğlencenizi bölmek istemezdik ama görüntü ortada. Elinizde ne varsa verin, biz de sizi rahat bırakalım.”

“Çenemi Artemis'in omzuna koydum. “İyi şanslar erkeğim,” dedim alayla. Dönüp dudaklarıma küçük bir öpücük kondurdu.

“Teşekkür ederim.” Sesi çok ciddi geliyordu. Çenemi omzundan çekip adamlara baktım.

“Gerçekten eğlenceli çocuklarsınız ama fazla zamanımız yok. Ucuz kahramanlığa da gerek yok. Kılıçlarınızı verseniz bile yeter.”

Konuşan adama baktım. Atının üzerinde oldukça rahat ve kendine güveni tam gibi görünüyordu. Başına garip bir şekilde sardığı bir bez parçası vardı ve onun liderleri olduğunu tahmin ediyordum.

“Aslında kadını alsak daha güzel olmaz mı?” dedi içlerinden biri neşeyle. Artemis'in göğsünden hırlama yükseldi ve ileri doğru bir adım attı.

“Bunu...” dedi dişlerinin arasından, “söylememeliydin! Üzgünüm ama dilini keseceğim.”

“Hoş parça,” dedi bir diğeri.

“Tatlım. Bir sonraki öğünümüz şimdiden hazır.” Bir adım daha attı Artemis, sesi kayıtsız çıkıyordu ama vücudunun nasıl gerildiğini görebilmişim. “Dil çorbası,” diye bitirdi sözlerini. Yine güldüm.

İşin aslı çok eğleniyordum. Artemis ve adamlar biraz ötemdeydi. Ateşin yanına geri adımlarla ilerliyordum. Gözlerimi onlardan ayırmıyordum, herhangi bir durumda onun yardımına hazır olacaktım. Ama ihtiyacı olmayacağına da emindim. Sergiye oturmadan önce yiyecek torbalarından birinin içinden elma çıkardım. Tekrar doğrulup serginin üzerine doğru ilerledim. Adamların bazılarının gözleri beni takip ediyordu. Bir dirseğimin üzerine uzanıp, elmayı dişlemek için ağzıma götürdüm. Sonra durdum. Aptalca gülümsediğimi fark etmişim. Bu aptal sırtışın sebebi içimde bir yerlerde gururu okşanan bir kadındı.

Artemis, ben ne olursam olayım, beni korumak istemişti. Savaşlarda hep önde olmuştum, köylere baskın yapıp insanları katlederken de. Beni tanıyanların bir kısmı beni öldürmek istemiş, bir kısmı benim ayağımı kaydırmak, geri kalanlarda zaten benden nefret ediyorlardı. Simon bile savaşırken veya herhangi bir durumda kadın oluşumu görmezden gelip savaşçı kişiliğime odaklanmış, beni korumak gibi bir düşünceye hiçbir zaman girmemişti. Ama Artemis, beni korumak için arkasına saklamış, bana dil uzatanın dilini keseceğini söylemişti. Bunu inanarak söylemişti hem de.

Elmayı keyifle ısırdım ve karşımda sergilenen dövüğe diktim gözlerimi. Liderleri olduğunu tahmin ettiğim adam bir baş hareketi yaptı, onun işaretiyle iki kişi sırtarak atlarından atladı, kılıçlarını çekip Artemis’e doğru ilerlediler. Henüz bana ulaşmaya çalışan yoktu. Artemis bana gelen yollarını kapamıştı. Ama birkaçının gözü benden hiç ayrılmıyordu.

Adamlar yavaş ama ne yaptıklarından emin oldukları adımlarla Artemis’e ilerlerken, Artemis de bir adım attı. Oldukça rahat görünüyordu. Öyle ki dövüşmeye değil, büyük ve önemli bir akşam yemeğine ilerler gibi zarafetle atıyordu adımlarını. Yüzünü göremiyordum ama gülümsediğine emindim. Biri üzerine doğru atıldı.

Artemis’in hareketini benim gibi görüşü çok kuvvetli bir insan bile zor yakalayabilmişken, diğerlerinin şaşkınlıkla ağızlarını açmaları normaldi sanırım. Adamın kafası birkaç metre uzağa fırlamıştı. Dudaklarımı beğeniyle büzdüm.

“Dilini daha sonra keseriz tatlım.” Bana bakmadan konuşuyordu ama sesi eğlendiğini ele veriyordu. Ve aynı anda bir şeyi daha fark etmişim ki benim için ilk sözü söyleyen adamın kafasını kesmişti.

“Nasıl istersen,” diye seslendim ona. Bir ısırik daha aldım elmadan.

“Lanet olsun!” dedi biri kükreyerek. Hepsi birden atlayıp Artemis’i çember içine aldılar. Artemis, kendi etrafında dönüyor, dikkatle onların hamlelerini bekliyordu. Bana döndüğünde yüzünü görebilmişim.

Küstah ve kibirli bir bakış, sıkılmışçasına büzülen dudaklar ve mağrurca kaldırılmış bir çene. Tam bir aristokrat. ‘*Sersem!*’ dedim içimden.

Sonra her şey bir anda gelişti. Üzerine hızlı hareketlerle saldırdılar. Artemis’i zorlayan tek kişi liderleri olduğunu düşündüğüm adamdı. Artemis’in bir ayağı öne doğru uzanmış, boşta kalan elinin parmakları dengesini korumak için yelpaze gibi açılmış, dizleri hafifçe kırılmış, diğer elinde kılıç kendi etrafında dönüyordu. Onun için duyduğum söylentilerin az bile olduğunu düşündüm. Kıvrak ve seri hareketleriyle adamları şaşkına çeviriyor, onlarla resmen oyun oynuyordu.

Kılıç darbesinden kaçmaya çalışırken bedeni garip bir açıyla büküldü ama gömleği kendisi kadar şanslı değildi.

“Kahretsin!” diye bağırdı Artemis öfkeyle. “Bu son gömleğimdi!”

Bir kakhaha attım yine. Şu ana kadar kayıtsız görünüyordu ama gömleği yırtılınca gerçekten öfkelenmişti. Artemis kısa bir an bana baktı gülen bir suratla, sonra çabucak diğerlerine döndü tekrar.

“Eğer yırtılan gömlekler sana böyle kakhaha attıracaksa... Tüm gömleklerimi... “ Burada bir hamle yapmak için susmak zorunda kaldı. “...feda etmeyi düşüneceğim.”

Ona cevap veremedim, çünkü Artemis liderle sıkı bir mücadeleye girmiş ve arkasından yaklaşanı fark edememişti. Çizmemin içinden bir bıçak çektim. Hedefin gidiş yönünü ve hızını hesaplayıp, bileğimin tek ve sert bir hamlesiyle bıçağı fırlattım. Bıçak adamın şakağını buldu ve acı dolu bir iniltiyle yere serildi.

“Adamlarını al ve git.” Artemis, o kadar sakın ve ürkütücü bir tonla konuşuyordu ki bir an için ben bile irkilmiştim. “Tek bir hamle daha yapma.” Kılıcı adamın boğazındaydı. Adam gözle görülür bir şekilde yutkundu ama olumlu bir yanıt vermedi.

“Bak!” diye ikaz etti Artemis bıkkın bir sesle. “Yorulduğum ve terledim. Canınızı daha fazla yakmak istemiyorum-”

“Seni ellerimle geberteceğim.” Adam Artemis’in sözünü kesti öfkeyle ve ardından bir küfür savurdu. Artemis, yüzünü buruşturup bir ‘cık cık’ sesi çıkardı.

“Arkamda duran şahane yaratığın görünüşüne aldanmayın. Tam bir dişi kaplandır. Sizi ayakta duramayacak kadar yorduktan sonra onu çağıracağım ve o, benden daha acımasız. Bana sorarsanız fazla üstelemeyin.”

Adam bana yandan kaçamak bir bakış attı ve ilk defa göz göze geldik. Ben gözlerimi kısıp ona bakarken onun gözleri irice açılmıştı. Ve ben de onu tanıdım.

“Gidiyoruz!” dedi adam bağırarak aceleci bir sesle.

Evsiz ve yersiz yurtsuz bıraktığım biri daha. Demek sonları böyle oluyordu. İnsanlıktan çıkarıyordum onları. Şu ana kadar onlara ne olduğunu asla düşünmemiştim.

Diğerlerinin itirazlarına aldırmadan yaralılarını ve ölülerini atlara bindirip hızla uzaklaştılar. Derin bir iç çektim ve Artemis'e çevirdim başımı. Şaşkın bir suratla öylece bana bakıyordu.

“Ne yaptın?”

“Hiç!” dedim omuz silkerek. İçimdeki huzursuzluk onun şaşkın yüzüyle karşılaşınca bir anda gitmişti.

Artemis, çok şey anlatan bakışlarını üzerime dikti ve yavaş adımlarla bana doğru ilerledi.

“Onlar gelmeden önce biz nerede kalmıştık?” diye sordu alayla.

“Hatırlamıyorum,” dedim ona bakmadan ve sonra ona arkamı döndüm. Göz göze geldiğim adamın bakışları aklımdan çıkmıyordu. Onun elindeki her şeyi almıştım ve onu böyle tehlikeli yollara sürüklemiştim. Günahlarımın bedelini bu dünya üzerinde ne çekersem çekeyim ödeyemeyeceğimden emindim, belki cehennemde yanarsam... Belki...

Artemis, geldi ve arkamdan belime sarıldı. Dudaklarını boynuma sürtüp derin nefesler çekiyordu içine.

“Ben hatırlıyorum,” dedi boğuk bir sesle. “Sana da hatırlatacağımdan eminim.” Kolları beni kendi bedenine yapıştıran kadar çekti kuvvetle.

Ne demişti Artemis daha önce? ‘Kendini ana bırak’. *‘Neden olmasın?’* diye sordum kendi kendime. Nasılsa her şey bitecekti. O da benden nefret edecekti. Ama şu an benden hoşlanıyor gibi görünüyordu. Ve ilk defa birinin beni sarması ihtiyacı içinde hissediyordum kendimi. Kırılganlaştığımın farkındaydım. Ama daha sonra kendimi yine toparlayacağımdan emindim. Ben güçlüydüm! Çok şey görmüştüm.

Şu an sadece onun beni sarıp, yaşadığım ve yaşattığım tüm kötülükleri unutturmasını istiyordum. Kollarında hızla dönüp boynuna doladım kollarımı. Bir an şaşkınlıkla bana baktı.

“Mel,” dedi fısıltıyla. Söyleyeceklerini duymak istiyordum ama dudakları daha çok cezbetmişti beni.

“Tanrım, Mel,” dedi bir nefes aralığında boğulur gibi bir sesle. Onu susuz bir insanın suya hasret kaldığı gibi öpüyordum. Belki de bazı şeylere özlem duyuyordum. Ne kendime ne de bir başkasına asla itiraf edemeyeceğim şeylere duyduğum özlem.

Gözlerim ağırlaşmış kapanmak istiyor ama ben engel olmaya çalışıyordum. Artemis'in kolları bana dolanmış serginin üzerinde yatıyorduk. Yüzünde keyifli ve hatta mutlu sayılabilecek bir gülümseme vardı.

Seviştikten sonra göle girmiş ve kendimizi temizlemiştik. Sonra bir şeyler yemiş, sergiye uzanmış ve sadece birbirimize bakıyorduk.

“Hadi uyu artık.” Fısıltısı kulaklarıma hoş bir melodi gibi gelmişti. Başımı salladım ama hala ona bakıyordum. “Seni hiçbir zaman çözemeyeceğim değil mi?”

Gözlerinde garip bir bakış, dudaklarında hüznü bir kıvrım vardı. Göz kenarlarındaki belli belirsiz kırışıklıklar onun gülmeye meyilli olduğunu gösteriyordu.

“Belki de,” dedim omuz silkerek ve yüzümü onun geniş, sıcak ve beni sersemletecek kadar hoş kokan göğsüne gömdüm. Bir kolu beni daha çok sardı, diğeri üzerimizdeki battaniyeyi omuzlarımıza kadar çekti.

Çekimine karşı koymanın zor olacağını artık iyi biliyordum. Hatta imkansızdı. Hele de böyle sarmaş dolaş, göz göze durduğumuzda bu kaçınılmazdı. Pekala... En azından ruh durumum değişene ve ona kim olduğumu söyleyene kadar hayatın -ya da Artemis'in-tadını çıkarmamam için hiçbir neden yoktu.

Bu gece yaşadıklarımız ilkleri gibi değildi. Tek beden olmuştuk olmasına ama daha fazlasını ister gibi sarılmıştık birbirimize. Sanki her dokunduğumuz noktada birbirimizi damgalıyor, sahipleniyor gibiydik. Sanki bir daha asla bir araya gelemeyecek gibi sevişmiştik. Sanki birbirimizi kaybetmekten delice korkar gibi bir santim uzak kalmaktan kaçınmıştık. Sözlerle değildi elbette ama insan konuşmadan da bazen çok iyi anlaşılabiliyordu. Bunu bu gece öğrenmiştim. Derin bir iç çektim sıkıntıyla.

“Uyu tatlım.” Sanırım fısıltıyla söylediği son şey buydu, sesi çok uzaklardan geliyor gibiydi. Gözlerimi açıp ona gerçekten bir büyücü olup olmadığını sormak istedim ama çok yorgundum.

Yine deliksiz bir uyku uyumuş ve çok dingin, güç depolamış gibi kalkmışım. Artemis'le birlikte uyumanın en güzel yanlarından biri buydu. Uzun zamandır sabahları veya her uyandığımda asık ve ifadesiz bir yüzle kalkmaya alıştıktan sonra, Artemis'in gülen yakışıklı yüzüne bakarak uyanıp gülümsemek bana garip gelse de buna karşı koyamıyordum.

“Bugün bir aynaya bakmanı dilerdim,” dedi. Ses tonu başımı çevirip ona bakmamı sağladı. Yüzündeki ifade bir çocuğun takdir bekleyen yüzüyle aynı ifadeyi taşıyordu. Kamp alanından ayrılmış, acelemiz yokmuş gibi usulca ilerliyorduk.

“Neden?” diye sordum.

“Çok...” dedi ve başını yana eğerek duraksadı. Gözlerinin içi ıslıl ıslıl parlıyordu. “Farklı görünüyorsun.” Sonra dudaklarını büzüp kaşlarını çattı düşüncelere dalmış gibi. Ben ise kendimdeki farklılığın ne olduğunu anlamaya çalışıyordum. Yaralarım mı geçmişti?

“Keyifli gibi,” diye devam etti baş döndürücü bir gülümsemeyle. “Sanki daha... Huzurlu ve... Ve evet, mutlu görünüyorsun. Seni hiç böyle görmemiştim.”

“Bende insanım!” dedim alaya vurmaya çalışarak. Gerçekten öyle mi görünüyordum?

Bir süre daha konuşmadan sessizce ilerledik. Fark ettiğim öyle çok şey vardı ki bunlar beni sinirlendiriyordu. Çiçekler daha canlı, güneş daha parlak, kelebekler daha sevimli... Ve daha bir sürü önceden farkına varamadığım ama şu an gözlerimi alamadığım doğanın güzellikleri. Neden şimdi? Neden bugün? Neden tam şu anda?

“Bana bir şeyi söylemeni istiyorum.” Artemis’in sesi çok meraklı çıkıyordu. Ona bakmadım.

“Ne?” dedim dişlerimi sıkarak. Ruh halim gittikçe garipleşiyordu.

“Neden zindana beni ziyarete her geldiğinde meşaleleri orada bırakıyordun?”

“Unutuyordum,” dedim ona bakarak düz bir sesle.

“Ah...” dedi. Hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu.

Ona yalan söylemişim. Aslında unutmuyordum sadece onun meşaleler sönene kadar biraz aydınlıkta kalması için yapıyordum. Bunu daha önce kendime itiraf edemezdim ama şimdi edebiliyordum.

Artemis, bakışlarını yola dikti. Bende öyle. Bu sabah beni tekrar kandırmaya çalışmıştı. Lookan’ın yanına gitmeyi istemiyor, onunla birlik olmam için uğraşıyordu. Babasını sevdiğini ama pek anlaşılamadığını söylüyordu. Endişesi için söylediği tek şey benim can güvenliğimdi. Babasının bana sergileyecek yaklaşımından çekiniyordu. Ama ben diretmişim. Lookan güçlüydü. Herkesten daha güçlü. Ona ulaşmamız için çok fazla ilerlememiz gerekmeyecekti. Sadece iki günlük bir yolculuğumuz daha vardı ve ben ilk defa gidilecek mesafenin uzunluğunu umursamıyordum.

Bu akşam bir handa kalacaktık. En azından daha iyi bir yatak, iyi bir yemek ve iyi bir banyo yapabilecektik.

“Ne zamandır kamptasın?” diye sordu her zamanki meraklı sesiyle. Soruları hiç bitmiyordu!

“Altı yaşımdan beri.” Şaşkınlıkla bana baktı.

“Daha bebek sayılırmışsın. Çok küçük bir yaş değil mi?”

“Bana sorma nezaketinde bulunsalardı emin ol ‘Biraz büyümemi bekleyin’ derdim.” Yüzünden garip bir ifade geçti. Acıma? Şefkat? Hüzün? Ya da hepsinin karşımı. Tam olarak anlamamıştım.

“Çok... korkmuş olmalısın.”

Her ne kadar bu soruları sinirimi bozsa da ona cevap vermekten kendimi alamıyordum.

“Altı yaşındaki bir çocuk ne kadar korkarsa o kadar korktum.”

“Ailen?” Yutkundum ve bir süre cevap veremedim. Bunu ilk defa yüksek sesle paylaşacaktım biriyle.

“Beni aldıklarında annem bana ninnimi söylüyordu, babam da bir köşede bizi izliyordu. Bir anda geldiler ve bam!” Güldüm ve o irkildi. “İkisini de öldürmüşlerdi.”

“Üzgünüm,” dedi boğulur gibi bir sesle.

“Bende.”

“Mel?” diye sordu yine bir süre sonra. Ona gözlerimi devirmemek için zor tuttum kendimi. Ama yüzündeki hevesli ifadeye gülmeden edemedim. Soruları hiç bitmiyordu.

“Aslında bu kadar meraklı değilimdir ama seni tanımaya çalışıyorum.” Dudakları yukarı doğru kıvrıldı, yüzünde mahcup bir ifade vardı.

“Sor hadi,” dedim gülerek.

“‘Mel’ gerçek adın mı?”

“Bir kısmı.” Ve yutkundum. Bu kadar erken olmasını beklemiyordum ama kaçınılmaz sona doğru yaklaşıyorduk.

“Tamamı nedir?” diye sordu gülerek. Onun gülün ve samimi yüzüne uzun bir süre baktım. Şu an bir çocuk kadar meraklı ve hevesli görünüyordu. O şımarık, kendinden emin ve kibirli hali tamamen yok olmuştu. Yüz hatlarını beynime kazıdım ve sorusunun cevabını verdim.

“Dördüncü Bölge Toplama Kampı Lideri, Melanie Kora.”

Yüzündeki ifadenin yavaş yavaş değişimini izledim. Önce ismin tanıdıklığına nereden aşına olduğunu beyninde araştırıyor gibi düşünceli bir ifade, sonra bulduğu anda bir yutkunma ve şok. Gözleri şaşkınlıkla açıldı, kaşları havaya kalktı. Sonra beklediğim o tiksinti, kaşlarını çatma ve bana bir ucubeye bakar gibi bakma. Bunlar alıştığım şeylerdi.

Alışmadığım ise canımın bu kadar yanmış olmasıydı. Kalbimin zamanı geri alma isteğiyle dolmasıydı. Tanrıya birden inanmaya ve ona dua etmeye başlama isteğimdi. Ama Tanrı ne zaman benim yanımda olmuştu ki?

“Ölüm Meleği.” Güzel ve tadına doyumayan dudaklarından dökülen fısıltısı öfke, şaşkınlık ve inkar doluydu. Başımı salladım soğuk bir gülümsemeyle.

Ve sonrasında gelen uzun bir suskunluk. Fazlasıyla uzun. Ormanın sessizliğini bozan ve bana bir saat kadar önce çok güzel gelen sesler artık beni fazla mutlu etmiyordu. Artemis’in sessizliği sinirimi bozuyordu.

“Ne o?” diye sordum daha fazla dayanamadığım anda. Bir anda dönüp bana baktı, gözlerinde beklediğim nefreti görmediğimde içimde küçük bir kelebek kanat çırpmaya başlamıştı sanki. “Daha fazla soru sormayacak mısın?” Başını iki yana salladı ve sahte bir gülümseme yerleşti dudaklarına. Ah Artemis, bunu sakın yapma!

“Sadece... Sadece kendi saflığıma şaşıyorum. Bir de çok zeki olduğumu söylerler.” Kafası karışık gibi görünüyordu. Afallamış bir hali vardı. “Neden daha önce aklıma gelmediğini anlayamıyorum.”

“Gelmesi mi gerekiyordu?”

“Kesinlikle. Senin gibi soğukkanlı ve ismi ‘Mel’ olan suratsız bir toplama kampı liderinin kim olduğu gayet ortada gibi görünüyor. Ama...” dedi ve sustu. Hala kafası karışık gibiydi. Sanki ilerlediğimiz yolda taşları sayar gibi dikkatle yola bakıyordu.

“Ama ne?”

“Önemli değil Melanie.” Aslında önemliydi, ama onu fazla zorlamak istememiştim. Ve isimim dudaklarından döküldüğünde içimde ılık bir şeylerin dolaştığını hissetmiştim. Bu beni şaşırtmıştı.

“Lanet olsun!” diye bağırdı bir süre sonra. Tepkileri sürekli değişiyordu. Şu an oldukça öfkeli görünüyordu ve sanki canı acıyormuş gibi bakıyordu.

“Ne?” diye sordum endişelenerek.

“Bunu sormam gerekiyor,” dedi dişlerinin arasından. Yine de hala meraklıydı.

“Sor,” dedim. Ama artık eğlenmiyordum.

“Doğru mu?” dedi ve yüzünü buruşturdu. “Yani... Gerçekten öldürdüğün insanların kanından içtin mi?” Yüz ifadesi, şaşkın gözleri ve sorduğu soru komikti. Çok komikti. Gülmek için dudaklarımı birbirine bastırmıştım ama titremesine engel olamadığım çenem beni ele veriyordu.

“Gülme!” diye bağırdı. “Bunları duymamış olamazsın.”

Evet. Hepsini duymuştum. Hakkımda söylenilenlerin çoğu doğrudu ama insanlar her anlattıklarında kendilerinden bir şey katmaktan hoşlanırlardı. Kimsenin kanını içmemiştim ama belki öyle bir şey söylemiş olabilirdim. Hatırlamıyordum.

Ona sıkılmış bir ifadeyle baktım. “Hakkımda söylenen birçok şey doğru.” Omuzları bir iniltiyle çöktü. “Ama sorduğun tamamen insanların uydurması.” Rahatlamış bir nefes aldı ve bana dikkatle baktı.

“Kafam çok karışık, Mel. Benim tanıdığım sen başkasın ama insanlardan duyduklarım bambaşka. Ama sen çoğunun doğru olduğunu söylüyorsun. Benimle eğleniyor musun?”

“Hayır. İnsanların canlarını yaktım, çocuklarını kaçırdım. Çok kişi öldürdüm ve hiç kimseye acımadım. Bunlar doğru. Ama eğlence olsun diye hiç kan içmedim. Gösteriş meraklısı değilim.”

“Sadece bir canavarsın!”

Kısık sesiyle söyledikleri bana tokat gibi çarpmıştı. Ve ben bu noktada vazgeçtim. Neden kendimi ona iyi göstermeye çalışıyordum ki? Nasılsa kısa bir süre sonra bir daha birbirimizi görmeyecektik. Benden hoşlansın ya da hoşlanmasın bir anlaşma yapmıştık. Sonuca giden yolda onunla konuşmak veya sevişmek çok da önemli değildi. En azından kendime önemli olmadığını hatırlatmayı unutmamam gerekiyordu. O da normal bir insandı. Pekala! O sıradanlıktan oldukça uzaktı ama bu bir şeyi değiştirmiyordu.

“Altın Tepe’ye sadece bir buçuk gün kaldı. Hala gitmekte kararlı mısın?”

“Evet.” Lookan’ın şu anki bulunduğu yer herkesçe bilinen Altın Tepe’ydi ve ben bunu duyduğumda çok şaşırmıştım. Tabii ya, başka nerede olacaktı ki? Altın Tepe, güzel ve karmakarışık bir yerdi. Hiç gitmemiştim ama gitmiş kadar iyi biliyordum. Güzelliği dillere destan olmuştu. Geniş ovaları, verimli toprakları, eğlenceye düşkün insanları ve oraya gidebilmek için geçilmesi zor geçitleri vardı. En azından söylentiler böyleydi. Altın Tepe’nin Lookan’a ait olduğunu biliyordum, ama kimse onun orada olduğunu düşünemezdi.

“Hermes’i konuşturabileceğine inanıyor musun?”

“Bir kere başarmıştım.”

“Pekala, arkasındaki ismi öğrendiğinde ne olacak?”

“Lookan bana destek olmayı kabul ederse onunla bir savaş yapacağız.”

“Peki destek olmazsa?”

Ona dikkatle baktım. Sorularının yönü tamamen değişmişti. Yüzünde samimi bir ifade vardı ama gözlerinde kuşku parıltıları dolanıyordu. Artemis, bir anlık şoku tamamen üzerinden atmış ve normal kibirli haline geri dönmüştü. Bunun onun savunması olduğunu düşünmeye başlamıştım.

“Destek olmazsa sanırım o kişi her kimse benim hayatımı kısaltmak için elinden geleni yapacaktır. Ve sanırım bu onun için hiç de zor olmaz.”

Hayal kırıklığına uğramıştım. Ondan beklediğim tepki, başını çevirip toprak yola bakması değildi. Belki benim yanımda olacağını söylemesini bekliyordum. Neden beklediğimden emin değildim ama beklemiştim işte. Ama o sadece başını çevirip başka yöne bakmıştı. Soğukluğu bedenimi ürpertmişti.

Yine uzun süre konuşmadan yol almıştık. Gün ortasında mola vermek için durmuyorduk, sadece birkaç kere durmuş ve özel ihtiyaçlarımızı karşılamıştık. Yine konuşmadan, sessizce.

“Başka bir planın yok mu yani?” Ses tonu öfkeli geliyordu. Neredeyse akşam olmuştu ve uzun saatlerden sonra söylediği ilk kelimenin bu olduğuna sevinmişim. Bundan ne anlamalıydım? Beni düşündüğünü mü gösteriyordu bu sözleri? Peki ben bu durumu neden bu kadar sorun etmişim? Her zaman yalnız değil miydim? İnsanlar bir gün mutlaka yalnız kalmazlar mıydı? Ve neden ona güveniyordum ki?

“Başka bir planım yok.” Ve omuz silktim. Kaşlarını çatarak bana baktı.

“Bu kadar aptal değilsin Melanie? Başka bir şeyler düşünmeliydin!”

“Düşündüm,” dedim dişlerimin arasından, “ama bu bir plan değil. Ölümüne mücadele! Tek başıma kalsam da!” Bana sadece baktı, öylece uzun bir süre baktı. Sonra hafifçe başını salladı.

“İleride bir han var,” dedi durum belirtir gibi. “Bu gece orada kalalım. İyi bir banyoya her şeyden çok ihtiyacım var.”

“Ve bir de tıraş olmaya,” diye ekledim onun sözleri üzerine. Elini birkaç günlük sakalına götürdü ve şöyle bir sıvazladı. Sonra o baş döndürücü gülümsemelerinden gönderdi. Ben mi hastaydım yoksa o mu, bunu hiç çözemeyecektim sanırım. Yakın ya da uzak olup olmadığımızı anlayamayacaktım.

“Haklısın,” dedi yaramaz bir sesle.

“İyi bir yer değil ama sergide yatmaktan iyidir.” Sonra omuz silkti umursamazca.

“Senin gibi bir prens için acınası bir durum olmalı.”

“Kesinlikle. Benim yatağımı görmelisin.” Sonra gözlerini kısıp bana muzipçe baktı. “Belki de görürsün.” Sonra göz kırptı. Ne yapmaya çalışıyordu bu adam böyle? Şaşkına döndürmüştü beni.

“Sanmam!” Sesim istediğimden de sert çıkmıştı. Bir şey çeviriyordu. Bunu anlamasam da hissediyordum.

“Acele karar verme Melanie.” Kısık ve baştan çıkarıcı sesi bu defa canımı yakmıştı. Aklım gerçekten karmakarışık olmuştu. Onu şu anda hiç anlayamıyordum. Benimle oyun mu oynuyordu? Beni istediği için değil, böyle düşünmem için böyle söylüyor olabilir miydi? Sonuçta kim olduğumu artık öğrenmişti ve ben tepkisini acı ve net bir şekilde görmüştüm.

Hana girdiğimizde garip ve meraklı bakışları üzerimize toplamıştık elbette. Tüm silahlarını kuşanmış bir kadın ve yırtık bir gömlekle, üzerinde hiç silah olmayan bir adam. Onun prens olduğuna kim inanırdı ki?

Artemis, hancıya doğru gülümser bir yüzle ve yavaş adımlarla yaklaştı. Bende arkasından ilerliyordum.

Hancı sildiği masaya biraz ara vererek gözlerini kaldırıp bize baktı ve yumruk yemiş gibi bir iki adım geriledi. Siyah gözleri kocaman açılmıştı ve ince dudakları titremeye başlamıştı. Adamı hatırlamıyordum ama şu anda bir başka mahvettiğim hayatla karşılaşmak istemiyordum.

“Selam,” dedi Artemis neşeli bir sesle.

Adam ağzını açtı ama konuşamadı. Sonra bir anda dizlerinin üzerine çöküp Artemis’in botlarına yapıştı.

“Affedin efendim. Af... fedin.”

Kaşlarım bir anda çatıldı ve bu komik görüntüye bakakaldım. Neler olduğunu anlayamamıştım. Görüş alanımın içindeki her hareketi izliyordum. Ama gözlerim odağı hancı ve Artemis’teydi. Handaki tüm sesler bıçak kesmiş gibi kesilmişti. Hancının arkasında güzel bir kız duruyordu. Altın saçlarını ensesinde topuz yapmış, önlüğüne ellerini siliyor ve nedense o da Artemis’in önünde eğilecekmiş gibi duruyordu.

Şişman hancı, külçe gibi yere kapaklanmıştı neredeyse. Eğer Artemis izin verse botlarını diliyle temizleyecek gibi görünüyordu. Birkaç tel kalmış saçının altında kafa derisinden boncuk boncuk ter damlıyordu.

“Beni neye sattın Metthew?” diye sordu hala neşeli bir edayla.

Kaşlarım kalktı önce ve sonra sırtıtmaya başladım. Durumu şimdi anlamıştım. Bu hancı Artemis’i ele veren ve yakalanmasına neden olan hancıydı.

Adam boğulur gibi bir ses çıkardı. “Kı... kızımın hayatına,” dedi hıçkırarak. Sonra - sanırım kızı oydu- arkasında duran kız atladı babasının üzerine hıçkırıqlarla ve yalvarmaya başladı ağlayarak.

“Benim için efendim. Benim için.”

Artemis’in gülen yüzü bir an için soldu ve sonra düşüncelere daldı. Uzun birkaç saniye sonra eğildi ve ikisini de omuzlarında tutup ayağa kaldırdı.

“En azından hayattayım,” dedi nazik ve yumuşak bir sesle.

Yine kaşlarını çattım. Ben olsam ikisini de öldürürdüm. Ama bu onun sorunuydu.

Tekrar ayaklarına kapanmalarına müsaade etmeden omuzlarından tuttu yine. “Tamam. Ama bir daha böyle bir şey olduğunda bana veya Lookan’a haber yollarsanız daha iyi olur. Biz bir çaresine bakarız.”

Artemis’in sözleri üzerine bir u ultu koptu handa. Herkes bir şeyler mırıldanmaya ba lamı tı. Ve bir anda herkes ayağa kalkıp ba larını önlerine e ip Artemis’i selamladılar.

“Tanrı sizi korusun. Tanrı sizi ba ı lasın,” dedi hancı a lar bir tonla yine.

“İki oda istiyorum bu ak am için. Yalnız yiyeceklerimiz uyutan türden olmasın lütfen.” Sözleri  zerine öfkeden k p rm  t m. Yanına bir iki adımda gittim ve onu dirse imle dürttüm.

“Ne?” dedi bana dönüp Artemis, aynı anda eliyle insanlara oturmalarını işaret ediyordu. K hne handaki herkes onun sessiz komutuna uymu , bir ordu elemanı gibi bir anda oturup suspus olmuşlardı.

“Tek oda!” diye ikaz ettim. Beni atlata ını sanıyorsa yanılıyordu. Sözlerim  zerine mırıldanmalar yükseldi yine masalarda bulunan insanlardan.

Artemis, dirse imden tuttu ve beni bir köşeye çekip öfkeli gözlerle bana baktı. “Ka mayaca ım Melanie,” dedi tıslar gibi. “Burada aynı odada kalmamız senin için iyi değil. Burası benim topraklarım.”

Bir kahkaha atmamak için kendimi zor tutmu tum. Alayla kaşlarını kaldırdım ona. Ne yani, tek d   nd    benim iffetim miydi? Bunu zaten çoktan halletmi tik.

“Hakkında kötü konu mamaları için Melanie!” Sanki normalde hakkımda çok iyi konu uyorlarmı  gibi.

“Pek umursadığımı söyleyemeyeceğim.” Alaylı sözlerim üzerine dudaklarını büzdü sinirle.

“Neyi umursuyorsun ki zaten.” Ve sonra topuklarının üzerinde dönüp hala başı yerde olan hancının yanına gitti. Bende ardından ilerledim. Garip bakışlar benim üzerimde yoğunlaşmıştı şimdi.

“Tek oda,” dedi sinirle. İnsanlardan kıkırdamalar yükseldi. Kaşlar, gözler ve başlar bir anda beni işaret etmeye ve mırıldanmalar yükselmeye başladı.

Hancının arkasından odaya ilerlerken, Artemis bana doğru eğildi. “Sana söylemiştim,” dedi fısıldayarak kulağıma. Pekala, biraz utanmıştım ama utanmak onu elimden kaçırmaktan bin kat daha iyiydi. Omuz silktim ve o tekrar doğrulup homurdanmaya başladı.

“Önden sen gir istersen,” dedi Artemis bana banyo kapısını işaret ederek. Odaya girmiş, geniş sayılabilecek yatağın önünde duruyorduk. Pencerelerden sarkan perdeleri bir şey yemiş gibi delik deşikti. Odada ağır bir koku vardı, kokunun üzerine yüzümü buruşturdum.

“Orman bin kat daha iyi,” dedim ve gözlerimle çevreyi taradım. Bir oturak, bir masa ve iki sandalye vardı küçücük odanın içerisinde. Dönmeye bile yer yoktu neredeyse.

“Beğenmediysen git ormanda kal!” diye terslendi ve üzerindeki gömleği çıkarıp bir kenara fırlattı.

“Ben senin adına üzülüyorum. Asil kığın buraya yakışmıyorda.” Artemis dönüp arkasına baktı ve sırttı.

“Doğru,” dedi ciddi bir sesle ve ben gülmemek için dudaklarımı zorlukla bastırdım. “Ama şimdilik yumuşak bir yatak göreceğin olmanın sevincini yaşıyor.”

“Sen gir. Ben banyo yapmayacağım,” dedim ve tahta oturağa doğru ilerledim.

“Ne kadar şüpheli bir kadınsın. Kaçmak isteseydim daha önce denerdim.”

“O düdü!” Oturdum ve gözlerimi ona diktim.

“Sana gideceğimiz yerin neresi olduğunu söyledim.”

“Haydi, banyonu yap ve gaganı kapa.”

“Seninle neden bir orta yol bulamıyoruz?” Bir iki adım attı bana doğru hiddetle ve ben ayağa kalkıp kılıcımı kınından çekip ona doğrulttum.

“Lanet olsun!” dedi ve arkasını dönüp banyoya doğru ilerledi. İçeri girdi ve kapıyı kırmak istercesine sertçe kapattı. Korktuğu için değil, benimle daha fazla tartışmamak için gitmişti.

Uzun dakikalar boyunca banyodan çıkmadı. Arada şarkı mırıldandı, arada bana laf attı ve sonra beline bağladığı bir havluyla dışarı çıktı. Görüntü muhteşemdi! Üzerinden ve saçlarından sular damlarken bana sinsice bir bakış attı.

“Girmedğin için pişman olacaksın.” Sonra bedenini yatağa bıraktı.

Ona cevap vermedim. Gözlerimi ona dikip öylece durdum. Yüzüm ifadesiz, bakışlarım boştu. Bunu özellikle yapıyordum. Eğer böyle yapmasaydım bir kedi gibi onun yanına gider, göğsüne uzanır ve kıvrılıp derin bir uyku çekerdim. Onun yanında uyuduğumda hiçbir şey fark etmemem benim için zayıflıktı.

Bir süre sonra başını kaldırıp bana baktı. “Gelmeyecek misin?” diye sordu kaşlarını çatarak. Başımı iki yana salladım.

“Mel... Benimle birlikte yatabilmek için o kadar uğraş verdin-”

“Yanılıyorsun yakışıklı çocuk. Sadece seni gözetlemek için uğraş verdim.”

Bıkkın bir nefes verdi, üzerindeki havluyu bir anda çekip aldı, gözlerimi kaçırmadım ama kaçırmayı isterdim. Tekrar nefes almam için onun yıpranmış soluk mavi örtünün altına girmesini bekledim.

Uyuduğunda nefes alışları daha düzenli bir hal almaya başlamıştı. Karanlıktı ama odada yanan mum ışığı onun keskin yüz hatlarını aydınlatıyordu. Gölgelerle sarmalanmış olsa da yüzü muhteşem görünüyordu. Ona bakarken canımın neden yandığını anlayamıyordum.

Yıllar boyu nefret edilmeye, istenmemeye, tiksiniilmeye alışmıştım. Aslında alışmak da değildi umursamıyordum; çünkü onları yapmış, dahası yapmayı istemiştim. Kimse benim gibi bir canavarı istemezdi.

Günahlarımın bedelini nasıl ödeyeceğimi hiç düşünmemiştim. Bunu bu dünyaya değil, öldükten sonra cehennem de hesaplaşmaya bırakmıştım. Artemis’in uykunun verdiği rahatlıkla gevşemiş yüz hatlarına öylece bakarken, Tanrının bu konu da daha iyi planları olabileceğini düşündüm. Belki de cezamı bu dünya da çekecektim.

‘Her şey daha farklı olsaydı nasıl olurdu?’ diye hiç düşünmemiştim. Altı yaşında sevginin kucağından koparılmış ve insanlık dışı bir yaratık olarak yetiştirilmiş ve zevk için insan öldürmeyi öğrenmişim. Şu anda *‘Başka bir şekilde yetiştirilseydim nasıl olurdu?’* sorusu beynimin küçük bir noktasında zonklamaya başlamıştı. Başka bir noktası ilerisi için hala planlar yapıyordu.

Lookan bana yardım edip savaşçı vermezse, on iki gün sonra savaşçılarım la buluşacak, Milie'yi güvenli bir yere bırakacak ve kanımın son damlasına kadar savaşacaktım. Belki de Milie'yi Artemis'e emanet ederdim. Artemis mi? Gülümsedim. Yine de ona birçok kişiden daha fazla güveniyordum.

Onun tehlikesi iyi insanlara karşı değildi. Kızını korumak için bir prensin içkisine bir şeyler katıp onu uyutan bir hancıyı bile affedebilecek kadar yüce gönüllüydü o. İleride iyi bir lider olacaktı. Krallığın çıkarlarını gözetene ama halkına her zaman destek olacak, iyi geçinmelerini sağlayacak, onlar için savaşacak bir lider.

Artemis, gözlerini bir anda açıp benim gözlerime dikti. Bir an için kalbim durup tekrar atmaya başladı. Birbirimizin gözlerine uzun saniyeler boyu baktık. Sonra o, yüzünü buruşturup örtüyü üzerinden attı ve bana doğru gelmeye başladı. Ayağa kalktım ama silahlarıma dokunmadım. Tam önümde durdu, gözlerimiz hala birbirine bakıyordu.

Bana uzandığında elini ittirdim, o bileğimi yakalayıp kolumu ve bedenimi tersine çevirip beni kendi çıplak bedenine yapıştırdı. Aslında onunla mücadele edebilirdim ama içimde bunun için istek yoktu. Sonra kulağıma eğildi. Konuşmadan önce derin bir nefes aldı.

“Banyo yapmana gerek yokmuş.” Fısıltısı nabzımın dörtlüye giden bir at gibi hızlanmasına neden oldu. “Öyle güzel kokuyorsun ki.” Sonra susup bir nefes daha çekti içine.

“Beni koklamak için mi kalktın?” Ve yutkundum. Umursamamak ve alaya vurmak iyiydi. Tehlikeli noktalardan uzak tutuyordu insanı.

“Hayır, Melanie,” dedi. Elimini serbest bırakıp kollarını belime doladı. “Seni yatırmak için kalktım. Sana söyledim. Seni aldatmayacağım. Seni bırakıp gitmeyeceğim.” Ve beni kendisine çevirdi. Ben onun yüzüne bakarken o, zırhının tokalarını çıkarıyordu. Hepsini çıkardığında çelik bilekliklerimle biraz uğraşmak zorunda kaldı. Belimdeki kemerimden kınımı çıkardı. Son olarak saçlarıma uzandı ve deri ipleri çözüp saçlarımı açtı. Parmaklarını saçlarımın içinden usulca geçirdi, sanki patlatmaktan korktuğu sabun köpüğü gibi usulca.

Ve sonra durup gözlerini yüzüme dikti. Beni öpmek istediğini anlamıştım ve bunun için heyecanlanmıştım. Onun yanında tepkilerim mantık dışı oluyordu. Mantığım la hareket edemiyorsam ne ile hareket ediyordum? Gözlerini dudaklarıma dikti, sonra başı usulca eğildi. Ve... bir anda durdu.

“Çok yorgunum,” dedi.

Yine hayal kırıklığına uğramıştım. O yorgun olsa bile, beni öpmek istiyorsa öperdi. Bunu umursamazdı. Böyle yapmasının nedeni neydi?

Bir anda eğilip beni kucağına aldı ve iki adımda yatağın yanına gitti. Bir elinde beni tutarken diğeri örtüyü kaldırdı. Beni yavaşça yatağına yatırıp kendisi de yanına uzandı.

Ama uyumamıştı. Biraz ötemde, bir eli başının altında, düzenli nefeslerle öylece yatıyordu. Ben ise ölü gibi taş kesmiş, kıpırdamadan yatıyordum. Ama hızlanan nefesim göğsümün daha şiddetli şişmesine neden oluyordu. Aramızda bir şeyler geziniyordu. Bir çekim alanı ve ikimizi birbirimize doğru çekiyordu. Bunu biliyordum. Hissediyordum, ama o nedenini bilmediğim bir şekilde buna engel olmak istiyordu. Bilinçaltında bunun nedenini biliyordum aslında. Ben acımasız bir canavardım. Bir ölüm meleğiydim.

Derin bir nefes çekip kısık sesle homurdandı ve bana dönüp, kollarını bedenime uzattı. Yine kıpırdamıyordum. Bir eli belime dolanıp beni kendisine doğru çekip, bedenine yapıştırdı. Bacağı beni hapsedercesine bacaklarıma dolandı. Şakağıma bir öpücük kondurdu. “Uyu artık,” diye fısıldadı. “Biraz gevşe. Buradayım ve gitmeyeceğim.”

Beynim onun komutunu bekler gibi yavaş yavaş gevşedi, gözlerim ağırlaşmaya başladı. Artemis, acı çeker gibi çok derin bir iç çekti ve huzursuzca kıpırdandı. Ben rahatlarırken o huzursuz olmaya başlamıştı. Tekrar kalkmak için kıpırdandım ama kolu gerginleşip beni daha çok sıktı.

“Hiçbir yere gitmiyorsun,” dedi hiddetle. Sesi kalınlaşmış ve boğuk çıkmıştı.

“Rahatsız oldun,” dedim.

“Evet.” Sonra başını iki yana salladı. “Sen yanımda böyle yatarken nasıl rahat olmamı bekliyorsun!” Sonra bedenimi daha çok sardı. “Lanet olsun! Sana karşı koymak neden bu kadar zor?”

Son söylediği sözler bunlar olmuştu. Bunları bana değil sanki kendi kendine söylüyormuş gibiydi. Daha sonra beni kendisine çevirip dudakları dudaklarımı buldu. İtiraz etmedim. Bedenimin her noktası onu kendi benliğine eklemek ister gibi çılgık atıyordu. Onu hissetmek istiyordum. Onu iliklerime kadar hissetmek, tüm hücrelerim onun kokusuyla şenlensin istiyordum. Tenimin her noktası onun sıcak teniyle yıkansın istiyordum. Dudaklarıyla damgalansın, ona ait olduğunu anlasın istiyordum.

Nefes almak için dudakları bedenimden her ayrıldığında acı çeker bir tonla bir şeyler mırıldanıyordu ama ben ne söylediğini anlamıyordum bile. Yalancı bir cennette yolumu kaybetmiş gibiydim.

Bu gece nazik değildik. Bu gece savaşır gibiydik. Kendi benliklerimizi birbirimize kabul ettirircesine dokunmuştu tenlerimiz birbirine. Ama nasıl olursa olsun, umurumda değildi. Onu istemiştim ve almıştım. Ya da o beni almıştı. Hem de her şekilde!

Şafak sökmeden tekrar yola koyulmuştuk. Artemis, bana karşı yine eski tutumunu sergiliyor, gülüyor, alay ediyor ve sorular soruyordu.

Bunun iki nedeni olabilirdi. Birincisi; beni olduğum gibi kabullenmesi, yaptıklarımı umursamıyor olmasıydı. İkincisi; nasıl olsa birlikte geçirdiğimiz saatlerin sonuna yaklaşmıştık ve o, kalan zamanını benim gibi bir sorunla uğraşarak geçirmek istemiyordu. Belki de dün gecenin getirmiş olduğu bir rahatlama vardı içinde. En azından ben kendimi dünden daha iyi hissediyordum.

“Söylentiler doğruymuş!” dedim dar geçitlerden geçerken. Eğer atlarımız yeterince iyi olmasaydı, geçtiğimiz dik yamaçlarda ve böyle geçitlerde zorlanırlardı.

Başımı kaldırıp kayalıklara baktım. Her an düşecekmiş gibi görünüyorlardı. Ama eğer yolu uzatmak isteseydik, geçidin iki tarafında bulunan ovalardan da geçebileceğimizi anlamıştım. Fakat bu, bizim bir gece daha kamp yapmamız demekti.

“Neymiş o doğru olan?” diye sordu Artemis, önden gidiyordu ama konuşurken mutlaka dönüp bana bakıyordu.

“Altın Tepe’ye gitmek zorlu bir yolculukmuş. Bu kayalar her an düşebilir gibi görünüyor.” Gözlerim yine istemsizce kayalara gitti.

“Hayır tatlım. Birisi onları kurcalamadıkça yerinden kıpırdamazlar.”

“Hımm...” Ben yine de şüpheliydim.

Geçitlerden geçtikten sonra dümdüz bir vadi karşılamıştı bizi. Renk renk çiçeklerle dolu bir vadi. Gün ışığı onların daha da canlı görünmelerini sağlamıştı. Vadinin bir kenarından bir nehir akıyordu.

“Tüm köylerin sulama işlemini bu nehir sağlıyor. Topraklarımız çok verimli. Bu yüzden bizim insanlarımız en güzel meyve ve sebzeleri yetiştiriyorlar. Madenlerimiz nehrin diğer kıyısında kalıyor, onlarda çok verimlidir. Lookan, burası için büyük bir savaş yaptı. On gün boyunca kaleyi kuşatma altında tuttu. Sonunda istediğini aldı. Her zaman alır.” Bunu sanki sinirlenerek söylemişti. Ne derdi olduğunu anlayamadım. “Köylülerde bu duruma memnun oldular. Ekselansları onları her zaman memnun eder. Sorunlarını dinler ve onlar için çabalar.”

“Ne kadar yüce gönüllüymüş,” dedim alayla.

“Hayır!” dedi. “Sadece çıkarlarını çok iyi korur. Onlar olmadan hiçbir şey olmadığımızı bilir. Burası Altın Tepe. O burada kalıyor, ama daha bunun gibi bir sürü kuşatmış olduğu kale ve sahip olduğu topraklar var. Ama o onlarla birlikte olmadığı anlarda bile, insanları canla başla ona hizmet edip memnun etmeye çalışıyorlar. Çünkü o, onları memnun ediyor.”

“Zekice.”

“Kesinlikle. Her şey savaşmak değildir. Bazen insanların senin istediğin yoldan ilerlemeleri için gönüllerini hoş tutman gerekiyor.”

“Birçok lider biliyorum. Çoğuyla savaşlara girdim. Ama köylüyü memnun etmeye çalışana rastlamadım. Onlar çalışmak zorundalar. Krallarını her koşulda iyi tutmak, ona hizmet etmek zorundalar.”

“Doğru! Ama onlara dönüp bir baktığında hangi kralın Lookan kadar büyük ve güçlü olduğunu görüyorsun?”

Şöyle bir düşündüm. “Hiçbiri,” dedim sonunda.

“Aynen! Ekselansları bunun için güçlü. Çünkü güçlü olmak için sadece büyük krallıklarla müttefik olmuyor. O, köylülerini de, insanların da kendisine bağlıyor. Yere düşen bir çocuk gördüğünde atından atlamak için hiç düşünmüyor. Onun üzerindeki tozu silkeliyor, gözlerindeki yaşları siliyor ve gülümsemesi için ona para veriyor. Köylünün gözünde bir kere daha yükseliyor. Onun savaşçıya bile ihtiyacı yok. Köylüler onun için canlarını bile verirler.” Sonra sustu ama sesi beni rahatsız etmişti.

“Sanki bundan kötü bir şeymiş gibi konuşuyorsun.”

“Aslında değil tabii,” dedi sıkılmış bir sesle. “Ama eğer bunları içinden gelerek yapmış olsaydı. Sadece çıkarları için yaşayan bir adam.”

“Yine de işe yarıyor,” dedim.

“Yine de işe yarıyor,” diye tekrarladı sözlerimi kafasını dalgın dalgın sallayarak. Babasını sevdiğini ama onunla anlaşılamadığını söylemişti. Onunla ne zoru olduğunu anlamamıştım.

Tekrar bir ormanın derinliklerine girdik ve sonra gelişmiş, güzel evleri olan, temiz hanları olan köylerden geçtik. Birçok köy! Hepsi de Lookan’a aitti. Daha sonra hepsi Artemis’in olacaktı.

Sesleri tekrar sık ağaçları olan bir ormana girdiğimizde duymuştum. Atımı anında durdurdum ve Artemis’e baktım.

“Çok kalabalıklar,” dedim ve hiç düşünmeden sırtımdaki kılıcımı da ona doğru fırlattım. Kılıcı havada yakalayıp dikkatle sesin geldiği yöne doğru baktı.

Kuzeyden geliyorlardı. Gerçekten çok kalabalıklardı ve dörtnala geliyorlardı. İşimiz bitmişti. Bu kadar büyük bir gruba karşı hiç şansımız yoktu. Artemis’e baktım. Bakışları donuktu, yüzünden hiçbir şey belli olmuyordu. Benim kalp çarpıntım yine gelip beni bulmuştu.

Sonra onları gördüm. Onlarcasını. Mavi pantolonları, kar beyazı gömlekleri, gümüş zırhları, başlarında çelik başlıkları, ellerinde kalkanlarıyla ve üzerinde kartal başı olan armaları ve en az onlar kadar şık atları olan bir sürü ordu askeri. Kalbim tekrar düzenli atmaya başladı.

Komutanları olduğunu düşündüğüm siyah pantolonlu olan bizi gördüğü anda atını sertçe durdurdu ve eliyle arkasından gelenlere durmalarını işaret etti. Göz ucuyla Artemis'in silahını indirdiğini gördüm ve sonra dönüp ona baktım. Siyah pantolonlu olan uzun boylu, iri yarı orta yaşlı adama gülümsüyordu. Adam atından indi, ardından tek beden gibi diğerleri de indi. Siyah pantolonlu olan birkaç adım öne çıktı ve başını saygıyla eğdi.

"Efendim," dedi güçlü bir sesle. "Evinize hoş geldiniz." Kaşlarım havaya kalkarken kınından çektiğim kılıç yavaşça aşağıya doğru indi. Bunlar Lookan'ın askerleriydi.

"Teşekkür ederim, Milon," dedi Artemis ve atından hızla atlayıp onun yanına doğru ilerledi. Sonra bana döndü ve alayla gülümsedi. "Sana söylemiştim. Buralarda her şey çabucak duyulur."

Ona cevap vermedim. Arkalarında bulunan onlarca askere kaydı gözüm. Atımdan atladım ve yanlarına doğru ilerledim. Bu arada kılıcımı tekrar yerine yerleştirmiştim. Milon'un kuşku dolu bakışları beni buldu.

"Yeni öğrendik, efendim. Daha önce gelemediğimiz için affınıza sığınıyoruz." Artemis, elini Milon'un omzuna koydu.

"Önemli değil." Ve sonra elini çekti.

"Arabanız sizi bekliyor." Başıyla arkasını, bulunduğumuz yere yeni gelmiş olan at arabasını gösterdi.

"Bu iyi oldu," dedi Artemis.

"Sonunda asil kışını bir yere yerleştirecek," diye homurdandım kısık sesle.

"Ne?" dedi Artemis bana dönerek.

"Hiç," dedim omuz silkerek. Sesim üzerine birçok kaçamak bakış beni buldu.

"Gidelim mi efendim?" dedi Milon gülümseyerek Artemis'e. Artemis başını salladı ve ben atıma binmek için geri döndüm.

Her şey bir anda oldu. Askerlerin hızla hareket eden ayak seslerini duydum, arkamı döndüm ve kılıcımı daha çekmeden birkaç kişinin kılıcı benim boynumu ve sırtımı hedef almıştı. Dişlerim sinirle sıkılı, çenem havaya kalkmış, elim kılıcımın kabzasında öylece kalakalmıştım. Kalp atışlarım hiç olmadığı kadar hızlanmıştı.

Artemis, birkaç adım atıp biraz ötemde durdu, gözlerim ona nefretle baktı. Bunu beklemiyordum. Her şeyi bekliyordum ama onun bunu yapmasını beklemiyordum. Kalbim normal düzenine dönene kadar ağzımı açmadım.

“Sadece bir önlem Melanie,” dedi Artemis özür dilercesine yumuşak bir sesle. Kılıcımı kınından çektim.

“Hıhı...” dedim dişlerimi aralamadan.

“Sakin bunu yapma,” dedi elini bana doğru uzatıp uyaran bir tonla. Komutanın kılıcı boğazıma biraz daha dayandı. Diğerleri Artemis’in önüne bedenleriyle kalkan oldular.

“Onlara bunun işe yaramayacağını söyle,” dedim. Kılıcımı biraz daha yukarı kaldırdım. Arkamda bulunan adamlardan birinin kılıcının ucu derimi yırttı. Sırtımda bedenimin giysilerle örtülmemiş kısmında acı dolu bir yanma hissettim ve istemsizce yüzümü buruşturdum. Artemis’in gözleri arkaında bir noktaya öfkeli bir bakışla döndü.

“Ona zarar gelmeyecek.” Artemis’in emri kılıcın ucunu biraz geri çekti. Ama benim kılıcım biraz daha havalandı. Nefes almayı bırakmışım. Ölecektim!

“Onlara da zarar gelmeyecek Mel,” dedi bana bağırarak. Elim biraz daha havalandı ve sırtımdaki yaranın üzerine bir darbe daha geldi. Artemis’in gözleri daha önce görmediğim bir hiddetle arkama sabitlendi.

“Bunu nasıl engelleyeceksin?” Ve kılıcımı, elimi aksi yöne doğru hızla çevirerek arkaında bulunanların birini bacağına geçirdim. Bacağın sahibinden bir inleme yükseldi ve boğazım yedi kılıçla birden tehdit altına alındı.

Artemis, onun önüne geçen adamlarını eliyle kenara ittirdi ama hala bazılarının kılıçları beni hedef alıyordu. Yüzümün birkaç santim ötesine kadar eğildi.

“Efendim!” dedi biri. Artemis, onu duymazdan geldi, belki de gerçekten duymadı, gözleri gözlerime sabitlenmişti. Elimdeki kılıca yavaşça uzandı ama onu vermedim. İkimizin eli de kılıcın kabzasında duruyordu.

“Sadece bir önlem,” dedi kısık bir sesle. “Lütfen.” Ona sadece baktım.

Ona güvenmişim. Kendimi aldatılmış değil, kandırılmış da değil, kullanılmış hissediyordum. Bu yeni bir duyguydu ve berbat bir şeydi. Öfkeden köpürüyordum, gözlerim batmaya başladı. Ne yapmalıyım? Artemis’i mi öldürmeliydim? Ama buna elim gitmiyordu. O bana ihanet etmişti ama benim elim onu öldürmeye gitmiyordu. Neden?

“Melanie,” dedi fısıltıyla. Onu duyuyor ama cevap veremiyordum. Dişlerimi sinirle gıcırdattım. Yapabilirdim. Tam şu anda onu öldürebilirdim. Ben nasılsa bitmişim. Onu da bitirebilirdim. Lookan’a güvenme demişti. Ama Artemis’i hiç hesap etmemiştim.

Artemis, bir şeyler söylüyor ama duymuyordum. Gözlerim karardı ve ayakta durmakta güçlük çektim. Birkaç adım geriye doğru sendeledim. Artemis'in eli belimi kavradı hızla ve son gücümü ona yumruk atmak için kullandım.

Adamlar bir hamle yapmak için harekete geçtiklerinde, "Hayır!" diye bağırdı Artemis ve onlar durdular. Gücümü tekrar toplamak için gözlerimi kapayıp bir süre öylece durdum. Sanki hayat durmuştu. Bu boşluğu zihnimi boşaltmak ve öfkemden kurtulmak için kullandım.

"Bu ilk yumruk değil," dedi Artemis kara bir mizahla.

Ve gözlerimi açtığımda Artemis'in endişeli yüzüyle karşılaştım. "Evet?" diye sordum ona. Kendimi biraz olsun toparlamıştım.

"Bunu yapmak zorundayım. Seni öylece onun yanına götüremem. Sana güvenemiyorum." Ona dik dik baktım. Sinirle bir nefes aldı.

"Sana 'sevgilim' diyen bir adam tarafından esir alındım. Ve senin de esir olduğunu söyledin bana ama ben seni hiç esir olarak görmedim. Oradan çıkışım çok kolay oldu, onların adamlarını alt etmemiz çok kolay oldu. Senin benim yanıma, zindana gelmene izin vermeleri çok kolay oldu. Anlaşmamıza şüphelendiler ama bunun üzerinde durmadılar bile." Dişlerini sıkıp tekrar devam etti. "Melanie, sürekli seni izlediğim halde Hermes'in adamlarının işini bitirmek için verdiği komutu bile göremedim. Milie'nin ayağını sarman gerektiğinde de durmaları için verdiği komutu göremedim. Sana güvenemem. Bunun bana oynanmış olan bir oyun olduğunu bilemem."

"Değil!"

"Bunu ben bilemem. Sen Melanie Kora'sın."

Askerlerden bir uğuldama yükseldi ve Artemis tekrar devam etti. "Sen kuralları olmayan bir insansın. Prensiplerin yok! Anlaşmalara değil, işine gelene uyarsın. Arkanda bir iz bırakmadığını bilemem. Bizim ardımızdan gelmeyeceklerine emin olamam. Beni anlamalısın."

"Seni çok iyi anlıyorum," dedim buz gibi bir gülümsemeyle.

"Teşekkür ederim."

"Sen tam bir orospu çocuğusun." Bana gözlerini devirdi.

"Bunu onun yanında söyleme. Anneme çok değer verirdi."

"Ama bu senin olduğun şey gerçeğini değiştirmiyor."

“Sen yine de öyle söyleme. Bu sadece bir önlem. Sadece bir süreliğine.” Bir süre durup gözlerimin içine baktı. “Ve bana öyle bakma lütfen.”

“Nasıl?”

“Bir düşmana bakar gibi.”

“Başka türlü bakamıyorum.” Durdum ve yutkundum. “Bu andan sonra seni başka türlü göremem.”

O da yutkundu. “Yanlış bir şey yapıp kendini öldürtme lütfen. Her an senin yanında olamayacağım. Milie’ye gitmek zorundasın. Çocuklarını kurtarmak zorundasın. Savaşçıların toparlamak zorundasın. Doğru söylediğini anladığım anda seni serbest bırakacağım.”

“Doğruyu söylüyorum.” Bana inanmasını istiyordum. Bunu çok istiyordum. Hiçbir şey için değildi bu, ne çocuklarımı kurtarmak için, ne de Milie için. Sadece onun bana inanmasını istiyordum.

“Bundan emin olamıyorum.” Silahlarımın hepsini tek tek kendi eliyle alıp Milon’a uzattı. Ellerime kelepçeleri kendisi taktı nazikçe. Ne kadar asil!

“Teşekkür ederim,” dedim alayla.

Gözleri arkamda bir noktaya sabitlendi yine. Ve beni nazikçe kenara itip birkaç adım ilerledi. Başımı çevirip ne yaptığına bakmaya çalıştım. Bir askerine doğru ilerledi ve onu yakasından tutup havaya kaldırdı. Gerçekten kaldırdı. Adamın ayakları yerden kesilmiş havada sallanıyordu. Gözleri korkuyla kocaman açılmıştı.

“Ona,” dedi Artemis, öfkeli bir sesle, “zarar gelmeyecek demiştim.” Adamın burnuna bir kafa attı ve adamı öylece ileri doğru savurdu. Sonra bana döndü, üzerindeki gömleği çıkardı, birkaç parça şerit halinde yırttı. Omzumdan nazikçe tutup bedenimi çevirmek istedi ama öylece durdum.

“Arkanı dön, Melanie,” dedi tıslar gibi. Derin bir iç çekip söylediğini yaptım. Tüm gözler şaşkın, yüzler afallamış bir halde bize bakıyordu. Ormanın kendi eşsiz sesinden başka ses yoktu.

Artemis, örgü saçlarımı öne doğru attı yavaşça, eli yarama değdiğinde hafifçe irkildim ama dudaklarımı ses çıkarmamak için sımsıkı kapamıştım.

“Üzgünüm,” diye fısıldadı kulağıma eğilip. Sesi gerçekten üzgün geliyordu ama şu an canımı acıttığı için mi, yoksa bana yaptığı ihanet için miydi bu, bilemiyordum. Artemis, yarayı temizledi ve şeritlerden biriyle, kollarını öne doğru uzatarak yarayı sardı.

“Çok nazıksın,” dedim alayla. Söylediğime cevap vermedi, Milon’a bir işaret yaptı ve Milon dirseğimden sıkıca, acıtırçasına tutarak beni arabaya doğru kendisiyle birlikte çekti.

Arabacı iri gözlerle bizi izliyordu. Şaşkın görünüyordu. Tüm karmaşa onun gözleri önünde olmuştu. Benimle göz göze geldiği anda ona gülümsedim ve o, bakışlarını önünde duran atlara daktı. Milon, arabaya yanaştığı anda askerlerden biri gelip kapıyı açtı. Milon, beni arabanın içine doğru itekledi.

Zihnim boşalmış gibiydi, hiçbir şey düşünemiyordum. Belki de hala şoktaydım. Arabanın karşılıklı bulunan kadife koltuklarından birine oturdum ve hemen ardından Artemis bindi arabaya ve karşımdaki koltuğa oturdu. Araba, Milon’un emriyle hareket etmeye başladı.

Gözlerimi Artemis’ten ayırıp küçük pencereye diktim. Yemyeşil vadilerden geçtik, köylerden geçtik. Fark ettiğim tek şey, insanlar arı gibi çalışıyorlardı. Ve hiçbir şey konuşmadık. Artemis, sıklıkla sıkıntı içinde nefesler alıyordu ama ona dönüp bir kez bile bakmamıştım. Bana ihanet etmişti! Bunu atlatmam için çok uzun zaman geçmesi gerekiyordu. Oldukça uzun bir zaman.

Bir gözlem birliği gördüğümde yerimde kıpırdanıp başımı pencereye doğru uzattım.

“Bizim değil,” dedi Artemis, hiçbir şey olmamış gibi doğal bir sesle. “Kendi kalemizin kuzey ve güney tarafında soyluların kaleleri bulunur. Hem kendilerine ait toprakları hem de bizim topraklarımızı koruyan lordlar. Biraz sonra göreceğin kale Lord Antony Kelton’a ait.”

Ona dönüp baktım, boş bakışlar ve ifadesiz bir yüzle. Dudaklarımda bir kilit varmış gibi açamıyordum. Eğer konuşabilseydim ona birkaç iyi şey söylerdim. Zaten konuşmak da istemiyordum. Yara aldığım noktadan daha fazla sızlayan bir yer vardı içimde ve ben nerede olduğunu bulamıyordum. Boğazıma bir manda oturmuştu sanki. Ve bakışlarımı pencereye çevirdim tekrar.

“Melanie,” dedi kısık bir sesle. Ona bakmadım ve cevap vermedim. “Beni biraz olsun dinler misin?” Elini bana doğru uzattı ve ben eline bir tekme savurdum. Hamlemden kıvrak bir hareketle kurtuldu ve sert bir nefes çekti içine. Gözlerimiz bir an için kenetlendi. Özrünü görebiliyordum ama özür dilemesi bir şey ifade etmiyordu.

“Benim için bir iyilik yapar mısın?” diye sordum ona tatlı bir dille.

“Ne istersen?” dedi düşünmeden, sonra söylediğinden pişman olup, “Serbest bırakamam,” diye ekledi çabucak.

“Gaganı biraz kapayabilirsen bana en büyük iyiliği yapmış olursun.” Kaşları havaya kalktı önce ve o bütün sevimlilik halleri bir anda uçup gitti yüzünden. Ciddi bir ifade ile başını salladı ve bir daha hiç konuşmadık.

Araba büyük bir evin önünde durdu. Ya yanlış gelmiştik -ki bu saçma olurdu- ya da burası Kral Lookan Walls'ın ini değildi.

Arabanın kapısı açıldı. Milon, elini bana doğru uzatıp bileklerimden tuttu ve beni dışarı çekti.

“Biraz daha nazik Milon!” diye tısladı Artemis arkamızdan atladığında. Milon sıkıntıyla başını salladı.

“Peki, efendim. Nasıl isterseniz.” Artemis'in önden ilerlemesini bekledi ve benim dirseğimden sıkıca tutup beni ittirerek yürümeye başladı. Bende sürüklenerek peşinden tabii.

“Yanlış yere gelmediğinizden emin misiniz?” diye sordum alayla. Çünkü beklediğim yer böyle bir yer değildi. Burası bir evdi. Sadece büyük, çok büyük bir ev. Ben karşıma bir kale çıkmasını bekliyordum, muhafızlarla korunan, demir kapıları olan, şiddetle korunan bir kale. Buraya gelmeden önce birçok kale görmüştük ama onlar Lookan'ın soylularına ait kalelerdi.

Artemis, sözlerim üzerine bana dönüp baktı. “Doğru yerdeyiz, tatlım.”

“Sana sormamıştım,” dedim terslenerek.

“Burada sana benden başkası cevap vermez.” Ve dönüp tekrar ilerlemeye başladı.

Yüksek duvarların ardında görünen şahane bir yapı vardı. Sarmaşıklarla sarılmış duvarların üzerinden görebildiğim kadarıyla geniş pencereleri olan ve birçok odası bulunan büyük bir yapı.

Ahşap iki kanatlı oymalı kapı askerlerden birinin mızrağıyla birkaç kez vurulmasıyla iki yana açıldı. At arabası ve tüm askerler biz kapıdan geçerken hızla ilerledi kuzeye doğru. Bir gariplik vardı ama bunun ne olduğunu anlayamamıştım.

Mermer merdivenlerden hızla çıktık. Artemis'in çevresi askerlerle sarılmış, önden ilerliyordu. Arkamızdan da birkaç asker geliyordu.

Evin kapıları biz daha varmadan açıldı, Artemis ve diğerleri onları karşılayan muhafızların yanından hızla geçtiler. Adamlar başlarını eğerek selam verdi Artemis'e. O, onlara bakmadan selamlarına karşılık verip hızla ilerledi.

Evin içine girdiğim anda Artemis'in yüzü bana döndü ve kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalktı. Her yer asker doluydu, hem de her yer. Ama tüm ev boştu. Dışarıdan bir ev gibi görünen bu büyük yer sadece bir görüntüydü. İçeride gözlem yerleri vardı. Evin arka cephesine doğru ilerledik ve başka büyük bir kapıdan büyük bir bahçeye çıktık. İleride yine sık ağaçlı bir orman vardı. Birkaç dakika öylece bekledik. Atlı askerler ve araba görüş alanına girdiğinde şaşırmıştım.

Arabaya tekrar bindik ve ormanın içinden dar bir toprak yoldan geçtik. Ormanın içinde açıklık bir alanda büyük kaleyi gördük. Surları muhafızlarla dolu, etrafında hendek olan, dışarıda gözlem noktaları bulunan bir kale. Küçük taş köprüden ilerledik yavaşça. Demir kanatlı kapısı biraz önce gördüğümüz ev kadar büyüktü.

“Ödlekler!” dedim kendi kendime.

“Korunma tatlım,” dedi Artemis sözlerimin hemen ardından. Demir kapılar önümüzdeki atlı askerlerin önünde iki yana doğru açıldı ve ben Artemis’e döndüm.

“Lookan gerçekten burada mı?” diye sordum umursamaz bir tonla. Gözleri şüpheyile kısıldı önce ve sonra hafifçe gülümsedi.

“Burada,” dedi. Sesi hala şüpheli geliyordu. Bana hiç güvenmiyordu. Belki de haklıydı. Başımı salladım.

“Boşuna uğraşıyorum, değil mi?” diye sordu araba durduğunda. Kapıyı açmak için bekleyen Milon’a beklemesi için işaret yaptı.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordum kuşkuyla.

“İstersen onu yine de öldürebilirsin, değil mi? Sadece bunun için geldin buraya, onu öldürebilmek için.”

“Ne kadar da zekisin. Nasıl anladın?” dedim alayla. Artemis, başını iki yana salladı ve kapıyı sinirle açıp dışarı fırladı. Ardından Milon beni çıkardı. Artemis ona bir baş hareketiyle beni bırakmasını söyledi ama hemen başka birileri benim çevremi sardı silahlarıyla.

Artemis ve Milon uzunca bir süre bir şeyler konuştular hararetle. Artemis, eliyle bazı işaretler de yapıyordu arada, Milon sadece başını sallıyordu. Bir süre sonra Artemis, ilerlemeye başladı, Milon da gelip tekrar dirseğime yapıştı.

Hoş kokulu çiçek bahçelerinin arasından, taşlık bir yoldan geçtik. Atlı askerler kalenin arka tarafına doğru yol aldılar. Bizimle sadece sekiz asker geliyordu. Kalenin önünde bulunan muhafızlara selam verdiler ve kale kapıları açıldı. Girmeden önce arkamı dönüp baktım ve buradan kaçabilmemin ne kadar zor olduğunu anladım. Hatta imkansızdı. Her yer asker doluydu. Hem de her yer!

İçeride bizi bir adam karşıladı. Şiş burunlu, kırmızı yanaklı, yüzü bir taşı andıran bir adam. Onun uşak olduğunu anlamıştım. Diğer kraliyetlerde de böyle taş suratlı uşaklarla karşılaşmıştım.

“Evinize hoş geldiniz, efendim.” dedi düz bir sesle, Artemis onun hatırını sorduğunda. Adı Argay’dı.

“Teşekkürler, Argay.” Artemis’in sesi sıcak geliyordu.

“Ekselansları mavi salondalar.”

Artemis, başıyla onayladı ve uzun adımlarla merdivenlere doğru ilerlemeye başladı. Merdivenler sarmal bir şekilde iki taraftan ilerliyordu. Merdivenlerin tam dibinde durup arkasını döndü ve başıyla bir işaret yaptı. İşaretiyle Milon’un haricinde bir asker daha gelip yanımda durdu. Biri sağımda biri solumda kollarımdan tutuyorlardı. Artemis’e gözlerimi devirdim. Bu kadarı da fazlaydı.

Kalenin her katında onlarca oda vardı. Biz ikinci katta oymalı ahşap bir kapının girişinde durduk. Kapının önünde mızrak kadar dik duran, üzerinde mavi beyaz üniforması, garip kuyruklu ceketiyle bir adam geldiğimizi bağırarak ilettili. Beğeniyle dudaklarımı büzdüm.

Önce Artemis girdi içeriye, ardından beni sürüklediler. Artemis, içeriye girer girmez tiz çılgınlıkla doldurdu tüm salonu.

“Artiii...” diye bağırdı iki kişi aynı anda. Salonun ortasında uzun bir masa bulunuyordu ve masada dört kişi yemek yiyordu. İki küçük çocuk oturdukları yerden fırlamış, masanın etrafında hizmet etmek için pervane gibi dönen bir kadın ve bir adamı elleriyle ittirip Artemis’e doğru koşmaya başlamışlardı. Biri erkek diğeri kız, iki küçük çocuk Artemis’in açılmış kollarına atıldılar. Ve sonra hiç durmadan ikisi de aynı anda konuşmaya başladılar.

“Neredeydin?”

“Neden gittin?”

“Neden bu kadar zamandır bizi beklettin?”

“Üzerine ne oldu?”

“Tanrım! Berbat görünüyorsun!”

“Seni özleyeceğimizi hiç düşünmedin mi?”

“Hey! Hey! Biraz sakın lütfen,” dedi Artemis neşeyle.

‘Kesinlikle’ dedim içimden. Hızları başımı döndürmüştü. İşkence gibiydi.

Genç kız hala kollarını Artemis’e dolayıp kafasını geriye doğru çekti. Düşündüğüm kadar küçük olmadığını o anda anladım. On altı veya on yedi yaşındaydı. Kızılımsı, kıvrır kıvrır saçları başının iki yanından taşlı tokalarla tutturulmuş, dağınık kısımları yuvarlak yüzünün iki yanından sarkıyordu. Açık mavi, parıl parıl parlayan gözleri vardı. Biçimli

bir burnu, mükemmel dudakları vardı. Artemis'e büyük bir sevgiyle bakıyordu. Bu bir anda kaşlarının çatılmasına neden oldu.

“Ağabeyimizi merak ettiğimiz için özür dilemeyeceğim,” dedi sahte bir kızgınlıkla. Sözleri nedense içimde bir ferahlama hissi yarattı.

“Ben de dilemeyeceğim,” dedi erkek olan. O genç kızdan biraz daha küçük gibiydi. Kafamda bir ışık aydınlandı o anda. İkisi de Artemis'in kardeşleriydi. Birbirlerine tıpatıp benzemeseler bile aynı üretim oldukları açıkça ortadaydı.

“Sizi üzmem istemezdim,” dedi Artemis yumuşak bir sesle ve kızın kırmızı bir ton almış yanağını hafifçe okşadı.

Geniş ve göz alıcı salonun ortasında bulunan uzun masada bir hareketlilik oldu. Masanın bir ucunda bugüne kadar gördüğüm en güzel kadınlardan biri olduğunu düşündüğüm bir kadın oturuyordu. Sanki yüz hatları özenle resmedilmiş gibiydi. Sarı saçları ensesinde örgü halinde topuz yapılmış, bir iki kıvrım yüzünün o güzelliğine daha da fazla ahenk katsın diye yanlarından aşağıya salınmış, bukle bukle omuzlarına doğru iniyordu. Topuzu incilerle süslenmişti. Bal rengi iri gözleri Artemis ve masanın diğer ucundaki Artemis'e tıpatıp benzeyen ama onun yüzünün arada bir ortaya çıkan sevimliliği yerine sert hatlarını taşıyan, gözlerinin mavisini denizi kışkırtacak renkte olan ve keskin bakışlarla herkesi süzen adam arasında gidip geliyordu tedirgince.

Kadın o kadar güzeldi ki bir anda nutkum tutulmuştu. Burnu, dudakları, kaşları, muhteşem vücudu, fildişi rengi elbisesi ve onu daha da ilahlaştıran zengin takılarıyla bakmaya doyulamayan seyirlik bir kadındı. Ama erkeklerin onu sadece seyretmeyeceklerinden emindim. Kadın elinde sıkı sıkı tuttuğu peçetesini zarifçe masaya bırakıp ayağa kalktı.

“Leydi Kelton,” dedi Artemis buz gibi bir sesle ve reverans yaptı.

“Artemis,” dedi kadın Artemis'in aksine samimi bir tonla. O da zarifçe reverans yaptı ve yerine oturdu. Sonra tüm gözler masanın ucunda oturan adama döndü.

“Ekselansları,” dedi Artemis alayla ve abartılı bir reverans yaptı. Artemis'in kardeşleri birbirlerine garip bakışlar fırlatarak acele ile yerlerine oturdular.

Evet. Lookan Walls tam karşımdaydı işte. Artemis'in biraz daha yaşlısı ama kesinlikle nefes kesici türden bir adamdı.

Açık kahverengi kısa saçları şakaklarına doğru beyaza dönmüştü. Yüz hatları sert, bakışları keskindi. Ve o delici mavi gözleri baştan aşağıya beni süzüyordu. Bakışları bir insana geri adım attırabilirdi ama ben çok fazla görmüştüm. Etkilenmişim ama o kadar da değildi.

“Ne o?” diye sordu tok sesiyle ve tüm salonu sesiyle esir aldı. “Artık hoşlandığın kadınları zorla mı dize getiriyorsun?”

“O dize getirmeye çalıştığım bir kadın değil!” dedi Artemis. Sesi sertti. Göğsü biraz daha dikleşmiş, bedeni daha da gerilmiş gibiydi.

Havada garip, rahatsız edici bir ağırlık vardı. Uşak ve hizmetliler ve askerler -beni tutan bir asker ve Milon hariç- bir anda salondan dışarı çıktılar. Artemis’in bakışları buz gibi oldu.

“Hem kadınları dize getirmek de senin kadar iyi olamıyorum. Biliyorsun!” Artemis’in sesinden zehir akıyordu sanki. Gözleri bir an ateş saçan bakışlarla Leydi Kelton’u buldu. “Kesinlikle olamıyorum,” diye ekledi ardından.

Kadına baktım ve huzursuzca kıpırdandığını gördüm. Yüzü yanıyor gibi kızarmıştı.

“Artemis, Elizabeth ile olan-”

“Leydi Kelton ile olan ne ise beni ilgilendirmiyor.” Lookan’ın sözünü öfkeyle kesti Artemis.

Beynimdeki boşlukta bir taş yerine oturdu. Baba ve oğul arasına bu dünya güzeli kadın girmişti. İçimde bir yerlerde bir şeyler çatırdamaya başlamıştı sanki. Neden olduğunu bilmiyordum ama dokunanı yakacak kadar öfkelenmişim.

“Onun için mi bizi terk ettin?” diye sordu Lookan yorgun bir sesle. Şu anda bu salonda benden daha önemli olan şey Artemis’in ailesini terk etmiş olmasıydı. Kimse benimle ilgilenmiyordu. Gözlerim pencerelere ve ardımdaki kapıya kaydı. Kaçabilir miydim?

“Aklından bile geçirme,” dedi Artemis sinirle ve ben ona döndüğümde bana söylediğini anlamışım.

“Sana onunla ilgisi olduğunu söylemişim,” diye fısıldadı erkek kardeş diğerine. Fakat fısıltısını tüm salon duymuştu.

“Sen bu işlere karışma,” diye uyardı onu genç kız yukarıdan bakan bit tonla.

“Ben de bu ailenin bir ferdiyim,” diye inatlaştı diğeri.

“Victoria, William,” dedi Lookan gür, ikaz eden bir tonla. “Sanırım yemeğiniz bitti.”

İki genç utanmış görünerek ayağa kalkıp reverans yaptılar.

“Ne dedim ki ben şimdi?” dedi William sızlanırcasına.

“Kahretsin! Hep senin yüzünden.” Victoria kardeşine öfke dolu bir bakış fırlattı.

“Seni söyleyeceğim. O sözü söylememeliydin.”

Kimse bu çocuklara fısıltının daha alçak sesle olması gerektiğini söylememiş miydi?

“Söylediklerinizi hala duyuyorum,” diye gürledi Lookan. Neredeyse kıkırdıyordum. Artemis ise neşeyle izliyordu kardeşlerini. Sevgisini gözlerinden görebiliyordum. İki kardeş hızlı adımlarla salondan ayrılmak için hareket ettiklerinden genç kız benim biraz ötemde durdu ve gözleri irice açıldı.

Bana doğru gelmek için bir adım attığında sağımdaki asker kendi bedenini savunma yaptı ve kız adamın geniş gövdesiyle bir anda yok oldu. Sonra başını yana eğip yine şaşkın bakışlarla bana baktı. Ama sadece yüzünü görebiliyordum. Bana gülümsediğinde ona karşılık vermekten kendimi alamadım.

“Onu bu hale siz mi getirdiniz?” diye sordu öfkeyle Milon’a. Bir eliyle yüzümü işaret ediyordu. Bir an için onun beni böyle görmesinden utandım.

“Hayır, Leydim,” dedi Milon ona bakmadan direkt karşıya bakarak.

“Doğru mu söylüyor?” diye sordu bana acıyan bakışlarla bakarak. İnlememek için kendimi zor tuttum. Minicik bir kızın acımasına dayamazdım. Başımı salladım bir cevap beklediğini hatırlayarak. Sonra gözleri beni baştan aşağıya süzdü.

“Ne kadar egzotik,” dedi hayranlıkla. “Sen dövüşebiliyor musun?” diye sordu ardından. Tam ona ters bir cevap verecektim ki dilimi ısırđım ve birileri boğazını temizledi ama o umursamadı. Başımı salladım yine.

“Bana da öğretebilir misin? Aslında ben kılıç kullanmayı biliyorum. William gibi değıl tabii. Daha çok kendimi eğitmem gerekiyormuş. En çok istediğim ok ve yay kullanmak ama bana o da yasak. Ata yan eğer binmek zorundayım ve diğeri türlü de yasak. Bir leydiye yakışmayan şeyler bunlar. Yani önce dil öğrenmem gerekiyormuş, piyano çalmam ve iyi şarkı söylemem. Bunun yanında nazik ve terbiyeli bir hanımefendi olmam ve dans etmeyi öğrenmem gerekiyor. Aslında ben kendimi gayet terbiyeli ve...”

Tanrım! Gözlerim şokla açılmış ve afallamış bir yüzle ona bakıyordum. Hiç durmadan konuşuyordu, neden kimse ona susmasını söylemiyordu?

“Nefes al,” dedi biri yüksek sesle. Sonra bu sesin kendimden geldiğini anladım. Genç kız bana mahcup bir yüzle bakarken Artemis ardımda kıkırdıyordu. Diğerleri de gülmek için kendilerini zorluyorlarmış gibi göründü bana.

“Vicky! Artık bizi serbest bırakabilir misin?” dedi Lookan düz bir sesle.

“Tabii,” dedi kız gülümseyerek ve sonra yine bana döndü.

“Leydi, bayan, hanımefendi, her ne isen, sonra konuşuruz,” dedim telaşla.

“Bende öyle umuyorum.” Ve sonra koşar adımlara ilerledi.

Artemis’e döndüm. “Bu da neydi böyle?”

“Vicky,” dedi kısaca omuz silkerek. Hala gülüyordu.

“Önce bu kadının kim olduğu hakkında konuşalım, sonra seninle özel bir görüşme yapacağız Artemis.” Tüm gözler Lookan’a döndü tekrar.

“Konuşacağımız tek konu esirimiz Ekselansları. Bu konu kapanana kadar buradayım ve sonra kendi evime döneceğim.”

“İzninizle.” Leydi Kelton huzursuzca ve sakar hareketlerle ayağa kalktı. İki adam da onu başlarıyla hafifçe selamladılar. Elizabeth, zarif adımlarla ama hızlı bir şekilde salondan ayrıldı.

“Seni dinliyorum,” dedi Lookan ve ayağa kalktı. Kırmızı pelerini o ayaklandığından arkasında savruldu. Boyu oldukça uzun ve görüntüsü ürkütücüydü. Fırfırlı, taşlı düğmeleriyle gömleği kar gibi beyazdı, lacivert bacaklarını saran pantolonu ve belinde göz alıcı altın bir kemerle oldukça şık görünüyordu.

Artemis, masaya doğru ilerledi, masanın üzerine uzanıp meyve tabağından bir tane elma aldı. Kendini rahatça sandalyelerden birine bıraktı ve elmasını dişledi.

“Buradan ayrıldığım gece-”

“Bizi terk ettiğin gece,” diye kesti sözünü Lookan. Ama gözleri benim üzerimdeydi. Bende gözlerimi kaçırmadan ona bakıyordum. Ama tüm salona da hakimdim. Salonun tüm ihtişamıyla farkındaydım. Tavandan sarkan onlarca mumu olan değerli avizelerin, duvarlardaki tabloların, altın işlemeli koltukların, meşeden oymalı çalışma masasının, üzerinde bulunan mürekkep ve tüy kalemin, onların yanında bulunan parşömenlerin... Her şeyin!

“Benim kendi evim var!” dedi Artemis öfkeyle ve ben onun hiddet dolu sesiyle bir an irkildim. “Buradan ayrıldığım gece bir hana gittim ve sürekli içtim. Kendimi kaybetmiş gibiydim, gözlerim ağırlaşmaya başladığında bunun içtiğim şaraptan olduğunu düşündüm. Ama gözlerimi açtığımda karanlık bir zindanda, ellerim ve ayaklarım zincirlenmiş bir halde buldum kendimi.”

“Ne?” diye tıslayarak sordu Lookan. “Esir mi düştün?”

“Evet. Siz kendi zevklerinizin peşinde koşarken ben esir düşmüştüm.”

“Artemis-”

“Devam edebilir miyim?” Lookan sinirle başını salladı ve kollarını göğsünde kavuşturdu.

“Bir toplama kampı lideri olan Hermes tarafından esir alındım. Senin yerini öğrenebilmek için üzerimde epey uğraş verdi. Ama öldürmeyi göze alamadı. Sadece biraz hırpaladılar.” Lookan’ın ve Artemis’in gözleri bana kaydı.

“Daha sonra o,” dedi çenesiyle beni işaret ederek, “zindana, onlarla birlikte beni ziyarete geldi. O da benim gibi esir alınan başka bir toplama kampı lideri. Onu benim yanıma, beni konuşturması için gönderdiler ve biz bir anlaşma yaptık. Ben senin yerini gösterecektim, o da beni bir gün önce serbest bırakıp savunma yapmam için bekleyecekti.” Lookan’ın gözleri benim gözlerimi buldu ve kaşları alayla havaya kalktı.

“Ama bu Hermes’e oynadığımız bir oyundu sadece.” Tekrar beni çenesiyle işaret etti. Küstah! “O, bana başka bir anlaşma önerdi. Beni oradan canlı çıkaracak ve sadece ikimiz buraya gelecektik.”

“Gördüğüm kadarıyla kıyafetlerin eksilmiş ve birkaç morluk dışında oldukça canlısın. Ona teşekkür etmek için mi onu esir aldın?”

Artemis, soğuk bir şekilde güldü. “Hayır! Anlaşmanın onun yararına olan kısmı seninle görüşmek ve senden destek almaktı. Adı sır gibi saklanan biri seni yok etmek istiyor ve şu değerli tacına sahip olmak. Ama yerini bilmedikleri için ve onun bu işi yapabileceğine inandıkları için onu da seninle savaşa zorlamak istiyorlar.” Lookan’ın küçümseyen bakışları bana döndü tekrar.

“Hala onun neden karşımda kelepçeli durduğunu anlayamadım. Anlattığın kadarıyla bize yardım etmekten başka bir suçu olmamış.”

“Hermes, ona ‘sevgilim’ diyor.”

“Bu seni neden bu kadar rahatsız ediyor?” diye araya girdim.

“Bir insan neden başka birine ‘sevgilim’ der?”

“Bunun nedenini sana önceden söylemiştim.”

“Her neyse. Bunu sonra tekrar tartışırız.”

Lookan’ın garip bakışları benim üzerimde olması gerekirken, dikkatle Artemis’e bakıyordu. Sanki hesap yapar gibi bir hali vardı. Artemis ise öfkeyle pencereden dışarı bakıyordu. Lookan’ın kaşları bir süre sonra şaşkınlıkla havaya kalktı ve bana döndü. Neler olduğunu anlamamıştım ama Lookan bana bir böcekmişim gibi bakıyordu.

“Devam et,” dedi sonra, bedeni gergin gibi duruyordu. Artemis derin bir nefes alarak Lookan’a döndü. Elmasından bir ısırık daha aldı.

“Her şey çok kolay oldu. Bizim oradan ayrılmamız, onun benimle anlaşması ve bunu fark ettikleri halde bizi bırakmaları, onların adamlarını yol üzerinde bir yerde halletmemiz... Her şey çok kolay oldu.”

“Onun sana oyun oynayıp bu kadar asker içerisinde beni öldürebileceğini mi düşünüyorsun?” diye sordu Lookan alaylı bir tonla.

“Evet,” dedi Artemis ayağa kalkarak. “Bunu ve arkamızdan başka bir grubun gelebileceğini.”

“Bunu fark edebildin.”

“Filbert olayını hatırlıyor musun?” Lookan bir an için düşündü ve sırttı.

“Tabii ki.”

“Onu alt edene hayran olmuşsun değil mi?” diye sordu soğuk bir gülümsemeyle.

“Evet. Ama bunun konumuzla ne ilgisi var?”

“İşte tam karşında duruyor. Filbert’ı kendi atının ardına bağlayıp köy köy dolaştıran kişi tam karşında duruyor. Dördüncü Bölge Toplama Kampı Lideri Melanie Kora.”

Lookan’ın kaşları bir an şaşkınlıkla havaya kalktı. Sonra gözleri buz gibi bakışlarla bana döndü. Biraz önce bana hayran olduğunu söylememiş miydi Artemis, ben bu bakışlarda pek hayranlık göremiyordum.

“Bu şey mi?” diye sordu yine küçümsercesine. “Bu narin şey. Ben ölüm meleğinin benden daha iri olduğunu düşünmüştüm.”

“Görünüşüne aldanma,” dedi Artemis. Lookan’ın bakışları uzunca bir süre benim üzerimde dolaştı. Sonra gülümseyerek Artemis’e döndü.

“O zaman Milon onun işini tam burada bitirsin.”

“Hayır!” diye atıldı Artemis, öfkeyle ayağa kalkıp. “Ben Milon’a ne yapması gerektiğini söyledim. O işle ilgileniyorlar.”

“Neden bekliyoruz ki?” dedi Lookan omuz silkerek.

“Onun ölmesini istemiyorum. Hayatımı ona borçluyum ve sende! Ama ona güvenmiyorum. Sadece bir oyun olup olmadığını öğrenmek istiyorum.”

“Onu isteseydim öldürebilirdim. Kendi canımı böyle tehlikeye atmadan,” dedim sakın bir sesle. Lookan’ın bakışları bana döndü, sonra hiç konuşmamışım gibi topukları üzerinde döndü ve biraz önce oturduğu yere tekrar yerleşti.

“Bunun kolay olacağını mı sanıyorsun?”

Başımı salladım onaylarcasına.

“Sence bunu denememişler midir? Benim canımı almak isteyen onlarca insan var. Denediler ama hiçbiri başarılı olamadı. Bunun birkaç nedeni birden var. Öncelikle askerlerim en iyileri ve sonra çok iyi korunuyorum.”

“Hiçbir şey imkansız değildir,” dedim düz bir sesle. Artemis, usul adımlarla yanıma kadar ilerledi. Lookan’ın bakışları eğleniyor gibiydi. Arkasına yaslandı ve keyifle gülümsedi.

“Beni öldürmek için en iyi planın ne olurdu? Ve benim savaşçıları on binin üzerinde.” Tek kaşını havaya kaldırdı.

Bir adım attım ama Milon ve diğer askerin kılıçları bedenimi hedef aldı aynı anda. Artemis, kollarını göğsünde kavuşturmuş bana bakıyordu. Gülümsedim ve Lookan’ın gözleri ışıldadı.

“Önce seni ininden çıkarmak için köylerini ele geçirmem gerekirdi.” Sözlerim üzerine Artemis bir öksürük nöbetine girdi. Sanırım bu öksürüğün nedeni ‘in’ kelimesinden ileri geliyordu.

Lookan, keyifle gülümsedi ve başını salladı devam etmem için.

“Önce çıkmayacağına eminim. Senin asil kı- yani asil bedeninin hemen çıkmayacaktır.” Sözlerim alay doluydu ve onlara bunu saklama gereği duymuyordum. Lookan’ın kaşları her sözümde biraz daha havaya kalkıyordu.

“Hakkında çok şey duydum. Çoğu berbat şeylerdi. Eğer ki köylerime saldırsaydın seni hiç düşünmeden kendi ellerimle öldürmek için çıkardım.”

“Güzel!” dedim buz gibi bir sesle. “Çok yakınında bir dağ geçidi var.”

“Kartal Dağı,” dedi sözümü keserek.

“Her ne haltsa. Benim ihtiyacım olan dağın bana verdiği imkanlar. Dağın iki yanı açıklık ve benim tırmanabilen savaşçıları için mükemmel. Sadece beş yüz savaşçıyla geçidin girişinde beklerdim, sen ise beni şu an yaptığın gibi küçümser kendin gelmez ve askerlerinin bir kısmını gönderirdin. Beş yüz savaşçı senin için hiçbir şey!

Biz sizi bekler ve savaşmak için can atarken senin savaşçıların geçidin hepsini doldururdu. Çünkü ben geçidin girişinde olurdum. Senin savaşçıların oklarını bizim üstümüze fırlatırken, daha ne olduğunu anlamadan benim savaşçılarımdan tarafından ben elimi bile kıpırdatmadan geçide gömülürlerdi. Sadece iki bin kişiyle.”

Lookan’ın gözleri hafifçe kıpırdandı ve biraz büyüdü. Ona alayla kaşlarını kaldırdım. Tam konuşmak için ağzını açtığı anda kelepçeli ellerimi kaldırdım.

“Ve sen askerlerini tekrar gönderdiğinde başında ol veya olma kendimi sana ayırırdım. Eğer ölmeni isteseydim savaşçılarımdan hepsini feda eder ama seni yine de öldürürdüm. Ama şükret ki iyi günümdesin.”

“Etkileyici. Ama-”

“Ve bu benim en basit planım olurdu. Bana soruyu sorduğundan bu ana ancak bunu yapabiliyordum. En iyi değil!”

Lookan, gözlerini öfkeyle kısmış bakıyor ve kıpırdamıyordu.

“Seni öldürmek isteseydim yakışıklı oğlunu kullanmaktan çok daha iyi şeylerim olurdu.”

“Artemis’in dediği gibi bekleyip göreceğiz,” dedi Lookan sıkılmış bir sesle. “Onu zindana götürün.”

Milon, koluna asıldığında Artemis araya girdi. “Zindana gitmesini değil, senin saygın tutsaklarını bulundurduğun odalarda kalmasını istiyorum.”

“Beni tedirgin etmeyi başardı Artemis, benim saygın tutsaklarımdan beni tedirgin etmezler.”

“Korkmak iyidir,” dedim alayla ve Lookan beni ezecekmiş gibi bir bakış attı.

“Neden onun başını kesip bir sepete koyup geldiği yere göndermiyoruz,” diye atıldı Milon dışlarının arasından.

“Çünkü ona bir şey olursa sizi kendi ellerimle öldürürüm.” Artemis, Milon’a doğru iki adım attı öfkeyle.

“Zindana gidecek, Artemis. Bu konu burada kapanmıştır!” Lookan, ayağa kalkıp sert adımlarla salondan çıktı.

“Aynı anda iki yerde olamazsın, aynı anda siyah ya da beyaz da olamazsın. Aynı anda hem benim karşımda durup hem de yanımda olamazsın.” Onlar beni zindana götürmek için harekete geçmeden önce, düz bir sesle ve ifadesiz bir yüzle söylemiştim bu sözleri.

“Sana güvendiğim an... Yanında olacağım,” dedi. Gözleri gerçeği söylediğini anlatıyordu.

“Ama ben seni karşıma aldım bile. Ve yerimi belirlediysem asla geri dönmem!” Ve Milon beni kolumdan çekiştirmeye başladı yine. Artemis, Milon’a nazik olmasını söylediği halde canımı özellikle yakıyordu. Eh, madem öyle, ona bir sürpriz yapmanın zamanı gelmişti.

Kalenin en aşağıda bulunan katlarına inmiştik. Karanlıkta hiçbir şey görünmüyordu. Artemis, ardımızdan geliyordu ama hiç konuşmuyordu. Zindanlara doğru ilerlerken kan, küf ve toz kokuları birbirine karışmış bir koridordan geçtik. Kalbim yine dörtlüğe koşmaya başladı. İlerlerken tüm meşaleler tek tek yakılıyordu. Hayatımın neredeyse yarısını zindanlarda geçirmiştik. Hermes’in zindanına kadar her girdiğim zindana ceza olarak girdiğimi ve canlı olarak çıkacağımı biliyordum.

Ama şimdi bundan emin olamıyordum. Burası Artemis’in değil, Lookan’ın yeri ve burada onun sözü geçerdi ve Lookan, daha ilk andan benden nefret etmişti. Beni öldürmek için fazla beklemeyecekti. Bunu gözlerinde görmüştüm. Kendisini tehdit eden bir sineği bile yaşatmazdı. Ee... Sonuçta ben onun için iyi bir tehdittim ve o, Artemis beni bıraktığı anda öldürecekti.

Buradan çıkmanın imkansız olacağını da anlamıştım. Konuşmalar arasında gözlerim tüm çevreyi taramış, bir taraftan planlar yapıp hepsini kendim çürütmüştüm. Hiçbir planım beni bu kalenin dışına çıkaramazdı. En iyi plan birini esir almaktı ama beni böyle bağladıklarında bu da mümkün değildi.

Eğer ellerim bağlı olmasaydı bile bu plan işe yaramazdı, gideceğim yere kadar beni takip edeceklerine emindim. Benim yaşamaya değil, savaşçılarımı, çocuklarımı ve Milie’yi kurtarmaya ihtiyacım vardı. Onların yanına dönmem ve hiç bilmediğim birine karşı savaşmam gerekiyordu, fakat bu imkansız gibi görünüyordu.

Havayı tümüyle saran ağır bir koku midemi tersine çevirince kolumu burnuma götürdüm ve düşüncelerimden sıyrıldım. Küçük, parmaklıklılı demir bir kapının önünde durduk. Zindanların çoğunda esirler vardı. Seslere kapıları yumruklayarak tepki gösteriyorlardı.

Zindan görevlisi kapıyı açtı, Milon beni içeriye doğru itirdi. Ona dönüp gülümsedim ve havaya sıçrayıp göğsüne bir tekme attım. Arkasında duran Artemis ve zindan görevlisine çarpacağı anda onlar hızla yana çekildiler ve karşı duvara yapıştı. Diğer kılıcını çektiğinde Artemis bileğine yapıştı. Milon, kısık sesle inleyip küfürler savuruyordu.

“Siz gidebilirsiniz,” dedi Artemis onlara.

“Ama efendim, bu kadın-”

“Kendimi ondan koruyamayacağımı düşünüyorsan eğer, sözlerini hayatımda işittiğim en ağır hakaret olarak kabul edeceğim.”

“Özür dilerim, efendim,” dedi Milon mırıldanır gibi ve eli göğsünde ilerlemeye başladı. Artemis, zindan görevlisine döndü.

“Bu zindandan meşaleyi çıkartma,” dedi emir veren bir tonla. Adam önce boş bakışlarla baktı ona. Onun aptal veya sağır olduğunu düşündüm. Hiçbir tepki vermiyordu. Sonra başını sallayıp içeri girdi. Meşaleyi duvara yerleştirip çıktı.

“Benden suratsızları da varmış,” dedim uzun boylu, iri yapılı adamı işaret ederek.

“Burası ölüm cezalılarının zindanı. O da cellat.”

“Ah... İçimi rahatlattın,” dedim alayla.

“Melanie, burada fazla kalmayacaksın. Sana bunları yaşattığım için üzgünüm. Ama her ne kadar anlaşılasak da onu korumak zorundayım.” Sözleri, sesi ve gözlerinin ifadesi samimiydi. Yine de ona inanıyordum. Ama bu Lookan’ın beni öldüreceği gerçeğini değiştirmiyordu.

“Beni öldürecek biliyorsun, değil mi?” Elini yüzüme doğru uzattı ve ben geri çekildim. Eli havada yumruk oldu.

“Biliyorum. Ama onun ölmesine izin vermeyeceğim gibi senin ölmene de izin vermem.”

“Çok incesin.” Artemis, gözlerini kapadı bir süre, sonra açıp bana baktı.

“Eğer beni kabul edip ona gelmek için o kadar ısrarcı davranmasaydın ben de bu kadar şüpheli bir tutum sergilemeyecektim.” Ve arkasını dönüp gitti.

Demir kapı onun ardından kapanıp kilitlendi. Son günlerde kendi yatağımın haricinde neredeyse her yerde uyumuştum. Burada bir yatak, bir sergi, üzerinde uyuyabileceğim herhangi bir şey yoktu. Ama dinlenmem gerekiyordu. Bedenimin rahatlamaya ve beynimin düşünebilme için dinlenmeye ihtiyacı vardı. Taş duvara sırtımı dayadım ve kendimi soğuk zemine bıraktım. Zindanın içinde su birikintileri vardı. Eğer Lookan beni öldürmezse burada birkaç gün geçirmem beni zaten hastalıktan öldürürdü.

Başımı duvara yasladım. Bacaklarımı kendime çekip kollarımı üzerine bıraktım. Eğer Artemis’in teklifini kabul etseydim burada olmayacaktım demek ki. Beni anlaması imkansızdı! Lookan başlı başına bir güçtü. O, neredeyse yenilmezdi. İsmi yetiyordu. Artemis de güçlüydü ama onun kadar değildi. Ve tehdit Lookan’a gelmişti. Ne yapmamı bekliyordu?

Elimdeki en büyük kozu oynamış ve ıska yapmıştım. Bazen tüm bu olayların sadece benimle ilgisi olduğunu düşünüyordum. Tüm dünya bir araya gelmiş ve beni bitirmek için uğraşüyor gibiydi. Ya da kendimi çok fazla önemsiyordum. Artık geleceğimden umutlu değildim. Beynim sanki kelimeleri kaybetmiş, düşünce yetisini yitirmiş gibiydi.

Belki de çıkar yolumun kalmadığını bildiğim içindi. Çıkar yol yoktu! Buradan çıkmamın imkanı yoktu.

Bu boşluğu uykuyla doldurmayı düşündüm. En azından biraz dinlenirdim. Ne işe yarayacaksa?

*

Gözlerim kapıdan gelen tıkırtıyla açıldı. İçerisi meşalenin sönmesiyle birlikte zifiri karanlık olmuştu. Ayak sesleri duyuyordum kulağıma gelen. Sanki yerin altından geliyordu. Sonra taş zemin üzerine dayalı kulağım uğuldamaya başladı. Neden seslerin yerin altından geldiğini düşündüğümü anlamıştım. Beynim idrak hızını mı kaybediyordu? Herhangi bir olguyu bu şekilde geç algılamazdım. Bu kendime hakaret olurdu ama işte... oluyordu.

Demir kapı açıldı, başımı oynatmadan gözlerimi kapıya çevirdim. Aslında kapıyı gördüğüm söylenemezdi. Sadece sese odaklanıyordum. Bir ses daha duyuyordum ama önemsemedim. Ayak parmağımın ucunu kemirmeye çalışan bir fare! Küçük zindan arkadaşım.

Kapı garip bir ses çıkartarak yavaşça açıldı. Gelen her kimse temkinliydi. Sonra meşalenin alevi belirdi zindanın girişinde.

Doğrulup oturdum ve dikkatimi gelene odakladım. Beni öldürmeye niyetliyse bunun için biraz uğraşması gerekecekti.

Fakat sonra... Nefesim kesildi karşımdaki figürle. İşte bu imkansızdı. Bir tepki vermemek için insanüstü bir mücadele verdim. Eğer tepkilerimi rahatça sergilemek için kendime izin verseydim muhtemelen dudaklarımdan çıkan sözcükler benden beklenmeyecek şeyler olurdu.

“Ah... Muhteşem... Harikasin... Gözlerimi kamaştırıyorsun.” Çok şiirsel olurdu. Ama tabii ben bunları söylemezdim.

Artemis, temizlenmiş, saçlarını taramış, tıraş olmuş, dinç bir yüzle karşımda duruyordu. İçeriye temkinli bir adım attı.

“Merhaba,” dedi sakın bir sesle. Sadece başımı salladım.

Üzerinde beyaz bir gömlek, yakası değerli bir taşla tutturulmuş siyah bir pelerin, gümüş ve yine değerli taşlarla süslenmiş bir kemer, uzun ve sadece kastan oluştuğunu düşünmeye başladığım bacaklarını saran deri bir pantolon giymişti. Çizmeleri dizlerine kadar geliyordu.

Belinde kabzası aslan başı figüründen oluşan, aslanın gözleri ise yine değerli taşlardan oluşan kılıcı ile Artemis karşımda, ‘ben bir soyluyum’ diye bağııyordu. Bu nedense

canımı sıktı bir anda. Önce meşaleyi duvara astı. Bunları yeniden yaşamam gerçekten komikti.

Teklifsizce -her zamanki gibi- gelip yanıma oturdu ve başını taş duvara yasladı.

“Cici prensçik, kıyafetlerine yazık olmasın,” dedim ve ellerimle gözlerimi ovuşturdum. Sözlerimi duymazdan geldi.

“Nasılsın?” diye sordu bakışlarını bana çevirerek. Ona baktım.

“Şahane,” dedim soğuk bir gülümsemeyle. Gözleri beni baştan aşağıya süzdü.

“Her zaman şahanesin.” Taş suratlı zindan görevlisinin kolu içeriye uzandı ve kapıyı kapatıp dışarıdan kilitledi.

“Hey cellat!” diye bağırdım ardından. “Burada bir maden unuttun.”

“Maden mi?” Artemis’in sesi şaşkın çıkıyordu.

“Merak ediyordum da...” Gözlerimi kıstım ve dudaklarımı büzdüm. “İç çamaşırında da şu her tarafına yerleştirdiğin taşlardan var mı?”

Artemis kahkaha attı ve sonra yine yüzünün o ani değişimlerinden birini yaparak ciddileşti. “Görmek ister misin?” diye sordu.

Gözlerini gözlerime dikmişti. Kafamı çevirmek istedim ama yapamadım. Beni gözleriyle de esir almış, kendisine bakmak için zorluyordu sanki. Sonra bir anda kendimi toparladım.

“Hayır,” dedim başımı iki yana sallayarak. “İstemem.” Sonra gözlerimi, dizlerimin üzerindeki kelepçeli ellerime diktim. Artemis, rahat bir hareketle bir kolunu omzuma attı.

“Kolunu çek!” dedim ve tabii ki umursamayıp beni kendisine çekti.

“Kalbim sana inanmamı söylüyor.” Durup bıkkın bir nefes aldı. “Ama aklım yapmam gerekeni yerine getirdiğim için rahat olmamı söylüyor.”

“Rahat mısın?”

“Hayır. Huzursuzum.”

“O zaman neden hala buradayım?”

“Bekliyoruz.”

“Neyi?”

“Senin bana oyun oynayıp oynamadığını öğrenebileceğimiz şeyi.”

“Bu tam bir açıklama değil.”

“Değil.” Ve omuz silkti. Bu konuda ağzından daha fazla laf alamayacağımı anlamıştım.

“Artık gitmen gerekiyor,” dedim dişlerimi sıkarak.

“Hayır. Gerekmiyor.” Ve kendisini biraz daha aşağıya kaydırıp, başını geriye attı. “Seninle kalıyorum.”

“Ne?”

“Söylediğimi duydun. Neden bir kere daha uğraştırıyorsun? Seninle birlikte kalıyorum. Bir kez daha söylememi ister misin?” Ona şaşkınca baktım ama o gözlerini kapamıştı.

“Neden?” diye sordum.

“Öncelikle, birkaç gecedir seninle uyumaya o kadar alıştım ki, inanmayacaksın ama yatağım bana soğuk geldi.” Gözlerini açtı, dudakları çarpık bir şekilde kıvrıldı. “Hem sen benimle çok daha rahat uyuyorsun.”

Evet. Bu konuda haklıydı, ama bu iki neden de onun neden gerçekten burada benimle kalacağını söylemiyordu. Ona soran gözlerle bakmaya devam ettim. Ama o konuşmamak için diretiyordu.

“Lookan, beni öldürmek için bir dakika bile harcamayacak değil mi?” Sıkıntıyla bir iç çekti.

“Evet. Ama ben burada, yani bu kalede olduğum sürece sana dokunmayacak.” Sonra beni biraz daha kendisine çekti ve kıpırdandı.

“O zaman neden buradasın?”

“Gitmemi mi istiyorsun?”

“Fena olmazdı.”

“Çok yalancısın.”

“Olabilir.” Ve omuz silktim.

“Sanki bir ‘ama’ geliyormuş gibi,” dedi sözlerimin ardından.

“Evet,” dedim sabırlı bir tonla. Benden beklenmeyecek kadar sabırlı. “Aslında burada yalnızlık çektiğim söylenemez.”

“Öyle mi?” diye sordu bana alayla bakarak. “Kim bu şanslı arkadaş?”

“Arkadaşlar!” dedim ciddi bir tonla.

“Pekala. Arkadaşlar.” Gülümsedi. “Kimler?”

“Fareler.” Sonra şirin bir gülümseme yerleştirdim yüzüme. Artemis’in omzumdaki kolu gerildi. Tüm yüz hatları ekşidi.

“Lanet olsun!” dedi kısık bir sesle ve tekrar -bu defa alayla değil, sıkıntıyla- çevresini taradı gözleriyle.

“Neredeler?” diye sordu fısıltıyla sanki duyulmasından korkar gibi.

“Her yerde,” dedim. Sesim kendime bile tatlı gelmişti. Tanrım! Tüm bedeninin gerildiğini hissetmişim. Bu adam onlardan gerçekten nefret ediyordu.

“Lanet olsun!” dedi tekrar.

“Korkuyorsun,” dedim durum belirtir gibi. Bana gözlerini devirdi.

“Hayır. Tiksiniyorum.” Tekrar yüzünü buruşturdu. “Ne yapalım? Sen beni onlardan korursun, değil mi?” Söylediklerine soğukça güldüm.

“İşte bu noktada bizi asıl ‘ama’ nın nedenine getiriyor.” Gözlerini kapadı uykuya hazırlanıyormuşçasına. “Anlat bakalım,” dedi ve senedi.

Kolunun altından çıktım, itiraz etmedi ama umursamaz tavrını bir kenara bırakıp ciddileşti.

“Sen ve ben! Aradaki farkı fark edebiliyor musun? Ben yıllarca farelerle yaşadım. Annem eli kılıklı adamlar oldu. Senin kim bilir kaç tane annen vardı seni el üstünde tutacak. Ben çamurlu sularda yıkandım, sen esanslı sularda. Ben örtünmek için bez parçası giyerim, sen iç çamaşırına yakut takarsın.” Bir süre sinirli nefesler aldım ama o duruşunu hiç değiştirmede.

“Anlıyorum,” dedi bir süre sonra.

“Anlamıyorsun! Benimle böyle ilgilenmen gerekmiyor. İnan bana sana alınmam.” Sonra alayla güldüm. “Ve en önemli nokta... Sen iyisin. Ben değilim. Bana iyi davranmana gerek yok. Yanımda bulunmana gerek yok. Senden tek istediğim beni buradan çıkaracak olan şey neyse elini çabuk tutup doğruyu söylediğimi anlayan ve beni serbest bırakman.

Her dakika benim için ve insanların için büyük bir tehlike. Onların yanına gitmem lazım. Zamanım daralıyor.”

Öyleydi. Zaman benim aleyhime işliyordu. Hermes yaptığım ihanetin çoktan farkına varmış olmalıydı. İlk yapacağı şey adını bilmediğim o kişiye gitmek ve birlik olup bana karşı savaş hazırlığında olmaktı. Eğer askerlerimi böldüğümü anlamışsa benden önce onları bulmaya çalışırdı ve bunda zorlanmayacağına emindim. Ya da ben burada ölür giderdim ve herkes başının çaresine bakardı.

“Bitti mi?” dedi sonunda.

“Evet.”

“Bunların hepsini biliyorum,” dedi kısık bir sesle. “Seni... Düşündüm... Çok düşündüm. Ve bir karar verdim.” Yutkundu. “Zor bir karar. Bu zindanda olmayı senin hak etmediğini düşünüyorum. Sadece emin olmak için seni kilit altında tutmak istiyorum. Ama şartlarının böyle olması sana haksızlık. Burada, yanında kalarak baskı kullanıyorum ve buradan birlikte çıkınca daha iyi bir yerde ağırlanacağını biliyorum. Ama... Eğer oraya daha önceden yerleşmiş olsaydın...” Gözlerini kapadı ve çaresiz gibi göründü. “Senin yanına bir daha uğramayacaktım.”

‘İstediğimde buydu’ dedim içimden. Beynim bu sözcükleri mantık çerçevesinde bir araya getirirken kendime riyakar davrandığımı biliyordum. İstediğim bu değildi. İstediğim imkansızdı. Ve biz olması gerekenleri konuşuyorduk.

“Belki,” diye devam etti sözlerine ve ben boğazıma yerleşen rahatsız edici hissi yutkunarak göndermeye çalıştım. “Belki kan içmedin, ama çok kan döktün. Yine dökeceksin. Bu sensin. Ölüm Meleği!” Alayla güldü ve yüzünü bana çevirdi. “Melek kadar güzelsin gerçekten. İnsanların... sana hiçbir zararı olmayan insanların canını zevk alarak öldüren bir melek. Bunu bilerek seninle... olamam... Yapamam.” Ve sustu. Sadece gözlerine baktı. Boğazımdaki taş mideme otururken sanki daha ağırları yerleşiyordu yerine.

“Güzel,” dedim. Sesimin çatallaşmadan çıkmasına memnun olmuşum. “Bu konuda birlik olduğumuza sevindim.” Sesimde mizah mı vardı? Kara bir mizah?

“Evet,” dedi. Sonra beynimde bir ışık parladı sanki.

“Benimle birlikte olmak mı?” diye sordum şaşkınca. Ve yine şaşırarak sesimin heyecanlı çıkmasından nefret ettim. Sanki olabilecekmiş gibi. Omuzları çöktü bir anda.

“Evet. Bunu istemiştin,” dedi dürüstçe. “Beraber olmayı... En azından bir süre.” O anda bir kahkaha patlattım.

“Ben?” dedim hala gülerek. “Metres ha?” Başımı salladım iki yana. “Aklını kaçırmış olmalısın.”

“Bende öyle düşündüm. Söylemişim. Kazdığım kuyuya düştüm. Ama seninle olduğumda dengesizleşiyorum. Ne bedenime, ne arzularıma, ne de düşüncelerime engel olamıyorum. Ve hiçbir şey bana yanlış gelmiyor. En azından gelmiyordu. Şu an...”

“Pişmansın,” diye bitirdim sözlerini devam etmediğinde.

“Evet,” dedi yine dürüstçe. En azından dürüsttü.

“Pekala. Seni bir daha baştan çıkarmayacağım,” dedim alayla gülerek.

“Bunu bilerek yaptığını düşünmüyordum.”

“Şaka yapıyordum,” dedim gözlerimi açarak. Muzırca gülümsedi.

“Biliyorum.”

Omzuna bir yumruk attım. Şaka yapıyorduk. Espri yapıyorduk ve gülüyorduk. Ama gözlerim batmaya başlamıştı. Bitkin hissediyordum. Yorgun. Çökmüş. Niye?

“Seni baştan çıkaran bendim. Bilerek ve isteyerek,” dedi Artemis. “Üzgünüm.”

Ama ben üzgün değildim. Ve onun üzgün olması içimdeki huzursuzluğu bin kat daha artırdı. Ben... mutlu olmuştum. Yaşadıklarımızdan hiçbir zaman pişman olmayacaktım. Bir anda sesinin tonundaki bir şey beynimde fırtınaya sebep oldu.

“Benimle oynadın,” dedim dişlerimin arasından. “Benimle oynadın. Beni aldattın. Kim olduğumu öğrendikten sonra... Tanrım! En başından beri.” Kendimi tokat yemiş gibi hissediyordum. Ya da bir atın ayakları altında ezilmiş gibi.

“Üzgünüm,” dedi fısıltıyla. Yine o, kullanılmışlık hissiyle dolmuştum. Fakat sonraki sözleri ona atacağı tekneyi durdurdu.

“Sana söylemişim. O... ilk gece. Niyetim oydu. Seni kandırmak. Senden bilgi almak. Aklına girmek. Senden kaçmak! Bunun için yaklaşmışım. Ama bir anda nasıl olduğunu anlamadan kendimi sana kaptırmış olarak buldum. Güzeldi. Seninle birliktelik yaşamak isteyeceğim kadar güzeldi. Kim olduğunu söylemen içimdeki şüpheleri arttırdı. Hem de fazlasıyla. Sana soğuk ve uzak davranmış olsaydım, seni elimin altında tutamazdım. Bana inanman ve güvenmen gerekiyordu. Özür dilerim. Yalancısın. Kuralların yok. İlkelerin yok! İnsanlığın yok! Beni kandırmadığına inanmam çok zordu.”

“Kaçabilirdin!”

“Ya sen beni ya da ben seni öldürürdük.”

“Bunun için uğraşmıyor musun?”

“Ölmeni istemediğimi biliyorsun.”

“Gerçeği öğrendiğinde konuşacak bir çenen kalmayacak.”

“Bunu hak edeceğim.”

Sözleri canımı bir kılıç yarasının acısından daha çok yakmıştı. Ama söyledikleri doğrudu. Geri dönüp olanları ve yaptıklarımı değiştiremezdim. İnsanlığımı kaybettiğim tüm o yaşanmışlıkları yeni baştan doğru olarak yapmanın bir imkanı yoktu. Ama iyi olmaya çalışıyordum. En azından çabalıyordum. Fakat o bunu bilmiyordu. Bilmek istemeyeceğini de anlamıştım.

“Bu zindandan beraber çıkacağız ve tekrar bir araya gelmemiz seni serbest bırakacağım gün olacak.”

“Sana söyledim. Burada kalmana ihtiyacım yok.”

Anlamıştım ki buraya, zindana geldiği andan itibaren tüm yakınlığı kendi vicdanını rahatlatmak içindi. Kendimi biraz daha yana kaydurdum ve ondan uzaklaştım.

“Ama buradan çıkmak için bana ihtiyacın var.”

“Git.”

“Kapa çeneni ve dinlenmeye çalış.”

“Lanet olsun!”

“Aynen.”

*

Uyumuyordum. Onunda uyumadığını biliyordum. Uzun dakikalar boyunca kıpırdaman bir mızrak gibi rahatsızca oturduk. Neredeyse nefes alışlarımıza bile dikkat ediyorduk. Ortamın ağırlığı üzerimize kara bulut gibi çöktü. Birinin bizi bu durumdan kurtarması gerekiyordu. Bu ağır ve dokunsak sanki yapışacakmış gibi olan kokmuş hava dağılmalıydı. Eğer beynimi ona takarsam, sözlerinin içime yerleşmesine ve beni ezmesine izin verirsem, benim için gidilen yolun iyi olmadığını görüyordum. Kahin olmak gerekmiyordu!

“Şu kadın,” dedim başımı ona çevirerek. Gözlerini yarı aralayıp bana baktı.

“Hangi kadın?” Sorduğu soruyu zaman kazanmak için sorduğunu düşündüm. Yine boynunda o kas seğirmeye başlamıştı. Hangi kadın olduğunu çok iyi biliyordu. Ona genişçe sırttım.

“Sevgili baba ve oğul arasına giren kadın.” Ona göz kırptım.

“Eğleniyorsun değil mi?” diye sordu bezgince. Başımı salladım.

“Yapılacak daha iyi bir şey var mı?” Söylediğime güldü, yine bezgince.

“Ne öğrenmek istiyorsun?”

“Uzun bir gece.” Ve omuz silktim. Derince bir iç çekti.

“Sana adil olacağım. Tüm sorularıma cevap vermiştin.”

“Aptallığım tutmuştu,” dedim. Sesimdeki öfkeyi gizleyememiştim. Sinirli bir şekilde güldü.

“Beni affetmeyeceksin değil mi?”

“Asla!” Onun susup bana yoğun duygular yüklenmiş gözlerle bakması beni huzursuz etmişti.

“Ee?” diye sordum umursamaz bir tonla. “Anlat bakalım.”

“Çok eğlenceli değil, sıkıcı sayılabilir aslında.” Umarsızca omuz silkti. Benden yana değildi bakışları. Gözlerini karşıya dikmiş sabit bir noktaya bakıyordu. Bu bana onu rahatça izleyebilme fırsatı veriyordu. “Gelip geçici aşk maceralarından sonra evlenmem gerektiğini, iyi ve bir krala yakışır bir eş bulmam gerektiğini biliyordum. Ama acele ettiğim söylenemezdi.

Onu bir davette görmüştüm. Bütün o genç kızların arasından sıvrılıyor ve bir mücevher gibi göz alıcı bir şekilde parlıyordu. Ben... hoşlanmam o tür davetlerden ama Lookan adına gitmek zorundaydım. Tanrının benim için tasarladığı hoş bir sürpriz olduğunu düşünmüştüm o gecenin. Gecenin son anlarına kadar onu izledim, yakınlarındaysam sözlerine odaklandım. Hayat dolu, zeki ve oldukça çekiciydi. Kararımı o anda vermiştim. Onunla evlenecektim. Ve hiç vakit kaybetmeden harekete geçtim.

Dediğim gibi zeki bir kızdı ve ne istediğini biliyordu. En iyisini... O gece en iyisi bendim. Daha sonra birkaç kez daha görüştük. Aşık değildim ama hoşlanıyordum. Ve bu işin tamam olduğunu düşünmüştüm.

Sonra önemli bir sorunla uğraşmak için evime döndüm. Biz fazla görülmemiştik birlikte, oysa buralarda her şey çok çabuk yayılır.

Bende babamın ve onun birlikte olduğunun haberini aldığım da, babamı öldürmek için çıkmıştım yola. İstediginde ne kadar ısrarcı olduğunu biliyordum. Kızın üzerinde baskı kurduğunu düşünmüştüm. Ama geldiğimde birbirlerine aşık olduklarını öğrendim.” Derin

bir soluk aldı ve bana çevirdi bakışlarını. “Evleneceklerini söylediler ve ben de kaleden ayrıldım. Sonra o hana gittim. Çok öfkeliydim. Gerisini biliyorsun.”

Kadına karşı bir hasetlik duygusu baş göstermişti içimde bir yerlerde. Öyle ki zevk için insan öldürmeyeceğime yemin etmişken, onun boğazını sıkma isteğiyle sızlıyordu ellerim. O kadar güzeldi ki erkek olsam benimde başımı döndürürdü. Bir salon dolusu genç kızın içinde nasıl göze çarptığını ve Artemis’in onu gördüğünde gözlerinin nasıl parladığını hayal etmek hiç de zor değildi.

“Artık öfkeli değil gibisin,” dedim devam etmeyeceğini anladığımda. Başını iki yana salladı.

“Beni aldattıkları için öfkeliydim. Lookan bilmediğini iddia ediyor, o da Lookan’a söylemekten çekindiğini söylüyor. Ne önemi var ki? Birbirlerine bakışlarındaki ateşi görebiliyorum. Çok aptalca ama öyle.” Tekrar omuz silkti. “Daha da öfkeli olacağımı düşünmüştüm, bu kadar boş hissetmeyi beklemiyordum. Ama bugün bir şey fark ettim.”

“Ne?” Sesim çok meraklı çıkmıştı ve ben kendime öfkelenmişim.

“Ona aşık değildim. Dahası hoşlanmanın ötesinde bir şey hiç olmayacaktı. Onunla sadece yüzeysel bir evlilik yapacaktık. Aslında bunu daha önceden fark etmiştim. Biz birbirimizden oldukça farklıyız. Ortak bir noktamız yok. Sadece güzel çocuklarımız ve belki içten bile olmayan sohbetlerimiz olacaktı.” Yüzünü buruşturdu. “Erken yaşta kahrımdan ölebilirdim.” Söylediğine güldüm.

“Ama bir gün evleneceksin.”

“Buna mecburum. Ama acelem yok. Biraz daha bekleyebilir.”

“Öyle,” dedim soğukça. Ve uzun, sıkıcı bir sessizlik oldu. O, düşüncelerine dalmış gibi görünüyordu. Yarım kalan uykuma devam edebilmek için gözlerimi kapadım ve başımı soğuk taş duvara dayadım.

“Kollarım her zaman hizmetine hazır biliyorsun değil mi?” dedi kısık bir sesle. Ona cevap vermedim.

İstiyordum! Onun sıcak ve güçlü kollarında olmayı istiyordum. Ama bu kendime büyük bir hakaret olurdu. Sanki içimde iki kişi vardı. Biri her şeye umarsızca omuz silk diyordu, diğeri çeneni havaya kaldır ve yerinde otur. Ben ikinciye tercih ettim. Ya da buna zorladım kendimi. Yeterince hakaret görmüştüm.

“Melanie?” diye sordu bu defa fısıltıyla. Tek gözümü açıp ona baktım.

“Beni bana bırak!” Sesim düzdü. Olması gerektiği gibi. Ona karşı zayıf bir yanımda olduğunu keşfetmiştim. Bunun üstesinden gelmem gerekiyordu. En iyi yol kayıtsızlıktan

geçiyordu. Bu hem bana zarar vermez, hem onun tarafından ifşa olmayı zorlaştırırdı. Artemis, benim için herhangi biriydi. Herhangi biri!

Gözümü tekrar kapamadan önce dişlerini sıkıldığını yanağındaki seğirmeden fark ettim ve buna memnun oldum.

*

Rahatsız bir uykudan sonra yoğun bir gürültüye açtım gözlerimi. Demir zindan kapısı hızla açıldı ve içeri Milon girdi. Tiksindircesine bakan bakışları beni buldu önce, sonra açık bir saygıyla Artemis'i buldu. Başını eğerek selamladı onu.

“Efendim... Sizi almak için geldim.”

Artemis, inatçı bir yüz ifadesiyle ona bakıyordu. “Buradan hangi koşullarda çıkabileceğimi söylemişim.”

“İstediğiniz her şey hazır efendim. Sizin koşullarınızla çıkılacak,” dedi Milon. Dişlerini sıkarak mı konuşmuştu?

“Melanie.” Artemis bana döndü ve ayağa kalktı hızla. “Buradan çıkıyorsun.”

Önce kaşlarım çatılı bir süre yüzlerindeki ifadeyi, gözlerindeki anlamı çözmek için onlara baktım. Artemis'e artık güvenemezdim. Milon da zaten beynimi patlatmak istercesine bakıyordu bana. Buradan iyi bir yere gideceğimi söylemeleri bir şeyi değiştirmiyordu.

Sonra birden vazgeçip ayağa kalktım. Son ne kadar geciktirilse korku o derece artardı. Her an ölümü bekleyerek yaşanmazdı. Ne fark ederdi ki? Ha şimdi, ha sonra...

Kalenin sol kanadında birkaç kat merdivenlerden çıkıp, dar geçitlerden geçmiştik. Her geçitte kilitli demir parmaklıklı kapılar vardı. Yine büyük ama bu defa çelikten olduğu apaçık belli olan bir kapının önünde durduk. Milon, elindeki anahtarı deliğe soktu ve kapıyı açtı. Bizim geçmemiz için bedenini yana çekti. Bu kapıların aşılması imkansızdı.

İçeriye adım attığımda alayla bir ısıklık çıktı dudaklarımdan. Bu odada elli kişi bile birlikte kalabilirdi. Büyük olmasına karşın eşyalar oldukça az sayıdaydı. Az ama iyi eşyalardı. Geniş, lale motifleri bir ters bir düz şekilde işlenmiş olan demirden bir yatak. Üzerinde ipek olduğuna her türlü bahse gireceğim kırmızı parıldayan bir örtü, yatağın biraz ötesinde altın yıldızlara işlenmiş yine lale motifleri olan ahşap bir sandık, odanın bir ucunda buharı tüten, sıcak suyla dolu, gül kokusu burnuma kadar gelen tahta bir küvet.

Kalın, siyah perdelerle örtülmüş ama ardında parmaklıklar olan geniş pencereler, havadaki kokusunu henüz dağıtamadığına göre cilasının yeni olduğunu düşündüğüm ahşap bir çalışma masası ve sandalye. ‘Saygın tutsak.’ Demek artık saygın bir tutsaktım. Tabii sadece Artemis'e göre.

“Kapının dışında iki muhafız hazır bekleyecekler. Sabah, öğle ve akşam üç hizmetli yemek, banyo ve diğer ihtiyaçlar için gelecekler,” dedi Milon.

“Siz çıkabilirsiniz,” dedi Artemis bana olan bakışlarını Milon’a çevirerek. “Ama önce anahtarları alayım.”

Milon, elinde sıkı sıkı tuttuğu anahtarı gönülsüzce uzattı Artemis’e. Ve bana ölümcül bir bakış atarak diğer askerini de alıp dışarı çıktı. Adımlar yeri delecek kadar sert basıyordu. Her adımını beynimi ezdiğini hayal ederek attığını düşündüm ve sırtıttım.

Artemis zarif adımlarla yanıma gelirken meraklı bir ifade vardı yüzünde. “Komik olan ne?” diye sordu.

“Her şey,” dedim. Tam önümde durdu.

“Ellerini kaldır,” dedi yumuşak bir sesle. Kaldırdım. Kelepçelerimin kilidini açıp, onu sıkamak için kullanılan vidayı söktü.

Kelepçeler bileklerimi berelemişti. Beyaz tenimin üzerinde nokta nokta kırmızılıklar oluşmuştu. Artemis elimi avucumun içine alıp, diğer elinin parmaklarıyla incitmekten ürkercesine usulca okşadı yaralarımı. Sonra gözlerini bana kaldırdı. “Üzgünüm,” dedi fısıltıyla. Nefesi dudaklarımda ferah bir esinti gibi dolandı. Bende uyandırdığı hislerle gözlerimi kapamamak için kendimi tutmak oldukça güçtü. Yine de boş bakışlarla bakmayı başarmıştım.

Gözlerimiz birbirine uzun süre kenetli kaldı. Artemis hala nazıkçe bileklerimi okşuyordu. Dışarıdan gelen uğuldama aynı anda dikkatimizi çekti ve biz rüyadan uyanır gibi silkelendik. Artemis bileğimi bırakıp hızlı adımlarla pencereye doğru ilerlerken ben de peşinden gittim. Perdeyi sertçe açtı ve dışarıdaki kalabalığa dikti gözlerini. Bende öyle.

Geniş çalışma alanının ötesinde bulunan surların ardındaki insan yığınının görebiliyordum. Yüzlerindeki öfkeyi bu mesafeden görebiliyordum. Havada sallanan yumruk olmuş ellerinin her an bir yüzü dağıtacakmışçasına enerji dolu olduklarını kavrayabiliyordum. Dudaklarından aynı anda söylenilen bir ilahi gibi ama şiddetli bir öfkeyle dökülen sözcüğü duyabiliyordum. Tek sözcük.

“Ölüm.” Hiç durmadan bu kelimeyi söylüyordu öfkeli sesleri. “Ölüm.” Onlarca insan vardı.

Artemis, yumruğunu sıkıp duvara sertçe vurdu. “Lanet olsun!” dedi hiddetle.

“İsyan mı var?” dedim kaşlarımı kaldırarak. Bana köylünün Lookan’ı çok sevdiklerinden bahsetmişti. Bu insanlar öyle çok sevgi dolu gibi görünmüyorlardı. Artemis başını iki yana salladı.

“İsyan değil,” dedi kısık ve bitkin bir tonla. Gözleri öfkeli kalabalıktaydı. Sonra gözlerimin içine baktı tekrar. “Buraya bir mahkumun ölüm fermanının çıkmasını istedikleri için geldiler.”

Kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalktı. Gözlerindeki pişmanlığı ve hüznü gördüğümde, bu mahkumun kim olduğunu anlamam uzun sürmedi.

“Hangi mahkum?” diye sordum. Sorunun cevabını biliyordum, yine de dudaklarından dökülmesini istedim.

“Lookan’a suikast düzenlediğine inandıkları bir mahkumun.” Sesi fısıltıdan öteye geçememişti. Eli tekrar duvarla bütünleşti.

“Kim?” diye sordum ısrarla. Gözleri yine aynı pişmanlık yüklü bakışlarla bana döndü.

“Melanie Kora... Ölüm Meleği.”

İnsanlar her yerde aynıdır. Yani bana göre öyledir. Koyun sürüleri gibi. Baştaki bir nereye yönelirse, iki ve üç her zaman onun takipçisi olur. Biri bir başkasının kulağına bir şeyler fısıldar ve o da başka birinin kulağına fısıldar. Kötü olan şey her zaman daha çabuk gezinir ve birazda kendilerinden bir şeyler katarlar. Daha abartılı olur ki daha çekici olsun. Kötü olanı iyi olana çevirmek için harcanacak çaba yersizdir. Evren bu düzen üzerinde hareket ederken bunu değiştirmek kolay değildir. Şimdi inandıkları, iyi ve yüce gönüllü liderlerini öldürmek isteyen bir mahkumdu. Onun ölüsünü istiyorlardı. Daha sonra bunu değiştirmek için Lookan’ın beni omuzları üzerinde sırtarak gezdirmesi gerekirdi. Lookan da bunu yapmayacağına göre, bu insanlar kraliyetin yapmadığını görev bilip, kafamı kapıdan dışarı çıkarmamı ve beni o anda devirmek için küçük bir fırsat bekleyeceklerdi.

“Çok güzel,” dedim alayla.

Artemis, sözlerim üzerinde durmadı, topukları üzerinde döndü odadan çıkmak için. Siyah pelerini rüzgarıyla birlikte havada uçuştı. Kapının önünde durdu ve öfke ile parlayan gözlerini bana dikti.

“Banyonu yap, sana göre degiller ama sandıkta birçok kıyafet var, istediğini giyebilirsin.”

O, kapıdan çıkıp gittikten sonra kapı anında tekrar kilitlendi. Hala onun ardından kapıya bakıyordum. “Çok incetin,” dedim fısıltıyla.

İyi olabilmenin yolu sürekli kaybetmekten mi geçiyordu? Ya da bu benim için özel tasarlanmış bir oyun muydu? Eğer kaybedecek bir şeyin yoksa güç sen olurdun. Eğer kaybedecek bir şeylerin varsa iplerin sürekli el değiştiren bir oyuncak gibi olurdu.

İplerimi bir kez Hermes’e kaptırmıştım. Şu an Artemis’in elinde oyuncak olmuştum. Kendimi bir kukla gibi hissetmekten alıkoyamıyordum. Milie, çocuklarım ve

savaşçılarının hayatlarının tehlikede olduğunu bilip onlara ulaşabilme şansım varken canımın istediği gibi hareket edemezdim. En azından öleceğim o ana kadar bu şans benim elimdeki tek kozum olacaktı.

Birini öldüremez, buradan çıkmak için olmazdı belki ama kendi kabaran öfkem ve gururum için burada ölene kadar savaşıyordum. Aslında bunu çok isterdim. Eğer ben eski ben olsaydım iplerim olmazdı. Kimseyi umursamaz, kimsenin can güvenliğinden sorumlu olmazdım. Buradan tek ve hür çıkabileceğim onlarca yol bulurdum. Şimdi ise öyle değildi. Şimdi ben istemesem de insanların kafamın içinde bir girdap gibi dönüyordu. Onlardan sorumlu hissediyordum kendimi. Gözlerimi tekrar kalabalığa diktim. Köylü halkına göre oldukça iyi giyimliydim. Lookan, halkına gerçekten iyi bakıyordu. Onlarda Lookan'a olan görevlerini yerine getiriyorlar, sadakatlerini gösterme fırsatını kaçırmıyorlardı şimdi.

Derin bir iç çektim ve omuz silktim. Bir gün elbette ölecektim. Ha şimdi, ha sonra!

Üzerimdeki kıyafetleri çıkardım bir çırpıda ve kendimi sıcak suyun içine bıraktım. Gerginlikten katılaşmış bedenim yavaş yavaş gevşedi. Biraz daha yayıldım suyun içinde. Neredeyse çeneme kadar gelmişti su. Yoğun bir gül kokusu doldurdu ciğerlerimi. Gözlerimi kapadım ve tüm düşüncelerimden ayırmaya çalıştım kendimi.

Rüyamda küçük bir kız çocuğuydum. Annemin kuzguni saçlarına dolamıştım parmaklarımı. Tepemizde parlayan güneş ışığını bizim üzerimize yayıyor, sanki sadece bizi aydınlatmak için orada bulunuyordu. Kemiklerimize kadar ısınıyorduk. Annemin tek kolu beni sıkıca kavramış, kalçasının üzerine oturtmuştu. Dizleri yerde, eteğinin kirlenmesine aldırmadan, ben istediğim için kelebek yakalama oyunu oynuyorduk.

Melodik ve neşeli bir kahkaha koptu göğsümden. Annem keleşi yine kaçırdı dudaklarını çocukça büzmüştü. Bana benzemişti. Babam biraz ötemizde kahkahamı duyup, baltayla kestiği odunlardan başını kaldırdı ve bize sevgiyle gülümsedi. Sonra tekrar işine devam etti.

“Melanie,” dedi annem, sesi kulaklarıma ilahi bir ses gibi geliyordu. Beni mest eden bir ilahi. Ona bakıp gülümsedim. “Şimdi... Şimdi... Beni dikkatle izle,” dedi. Ardından şen kahkahasını duydum.

Her şey bir anda tersine döndü. Annemin dudaklarından kan boşalmıştı bir anda. Elimi dudaklarına uzatıyordum ama ona yetişemiyordum. Görünmez ve güçlü bir el beni ondan ayırıyordu. Güçsüz sesimle feryat ediyordum.

“Beni bırakma!” diyordum anneme, gözlerim yaşlardan görmez olmuştu. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki duracağını sanmıştım. Konuşacak gücüm kalmamış, sesimi bulamıyordum. Son bir kez daha denedim. Elimi uzattım o kanlar içinde benden uzaklaşırken. “Beni bırakma!”

Ve gözlerim bir anda açıldı. Kalbimin güçlü ve hızlı atışını duyabiliyordum. Soluğumun kesik kesik sesleri kulağımda uğulduyordu. Göğsüm şiddetle inip kalkıyordu. Başımı suyun içine gömdüm ve bir süre öylece kaldım.

Sandığın başına geçtiğimde yüzümü buruşturmadan edemedim. Kulağım dışarıda iyice zayıflayan seslerdeydi bir yandan.

“Bunlarda ne böyle?” dedim sinirle. Bir elimde yumruğum içinde büzüşmüş ipek, buz mavisi bir elbise, diğerinde şarap kırmızısı başka bir elbise vardı. Başımı iki yana sallayarak ve öfkeyle tekrar sandığın içine fırlattım giysileri. Çıplak kalırdım daha iyiydi.

Kendimi sarındığım havluyla yatağa fırlattım. Çıplak ayaklarım tahta zeminde ıslak izler bırakmıştı. Küvette aldığım uyku bana yetmişti. Bugünlerde uyumaktan başka hiçbir şey yapmıyordum zaten.

Gözlerimi sonuna kadar açtığım perdelerin ardında kalan pencereye diktim. Güneş batmak üzereydi, mavi ve kırmızı bir araya gelmiş, tezat bir güzellik oluşturuyordu gökyüzünde. Erken çıkan bir yıldız çarptı gözüme ve gülümsedim. Bazen yıldızlar bile inatçı oluyordu. Dışarıdan gelen uğultular gittikçe azalmaya başlamıştı. Karanlık çökerken kimse dışarıda kalmak istemiyordu anlaşılan.

Bir an sonra karanlık aydınlığı kaplayacaktı. Yalnızdım... bir şeylerle meşgulken kafama üşüşmeyen birçok düşünce beynimde hızla dönüyordu. Bu sinir bozucu olsa da kendime itiraf etmem gereken her şey şimdi yüzeye çıkıyordu.

Ruhumda kendine yer bulmaya çalışan aydınlığımı karanlık tarafım boğmaya, tamamen yok etmeye çalışıyordu. Sabırsızlığım gittikçe artıyordu. İçimde kendine yer bulan ve beni kemirerek büyüyen bir canavar gibiydi. Zaten çok sabırlı biri olduğumda söylenemezdi. Küçük ışığım kaybolursa ve karanlık beni kendisine çekerse ne olurdu? Çok şey olurdu. Birçok şey... Ellerim yine hiç düşünmeden acımasızca kana bulanır ve sonunu düşünmezdim. Beynim farklı işlemeye başlar, tüm düşünce sistemim değişirdi, bundan birkaç yıl önceki gibi... Başımı kaldırdım ve tavana diktim gözümü.

“Bu kadar zor mu?” diye sordum yukarıda olduğuna inanılan ve benim inanmaya çalıştığım güce. Beni yaratana ve adına kader koyduğumuz bu yolun üzerinde çok fazla şey görmeme yarayan o yazgıyı yazana. “Bu kadar zor mu?” Tekrar fısıldadım.

Arthur’u öldürdüğüm ve hiç vicdan azabı çekmediğim o gece, tüm kampa liderliğimi ilan etmiştim. Fısıltı dahi olsa hiç kimse sesini çıkaramamıştı. Herkes kabul etmişti ve Simon beni destekliyordu. Zaten isteseler de konuşamazlardı.

Hayalperest bir varlık olmamıştım hiçbir zaman, hayaller çocuklukta kalırdı. Tüm o saf, iyi ve güzel duygular dünyanın kötülüğüne gözlerimizin açılmadığı anlarda kalırdı. Ben gerçekçiydim. Bu dünyada periler yoktu ama canavarlar vardı. İnsan canavarlar. Ben hiç peri görmemişim ama canavar görmüştüm. Bunun için gerçekçiydim. Varlığına ve

olacağına inanmadığım hiçbir şey için adım atmazdım. Düşün, tasarla ve yap... olay sadece buydu.

Düşünmüştüm, tasarlamıştım ve yapmıştım. Onu öldürmüştüm. Ve ilk defa hayal kurmuştum, ilerisi için umutlanmıştım. Beni kokuşmuş bir cesede döndüren o karanlığı içimden atmak için çabalayacak gücü kendimde bulacağıma inanmıştım.

Belki günahlarımın bedelini ağır ödeyecektim ama bunu beklemiyordum. Bu vicdan azabını, bu daha yolun başındayken yenilginin acısını... Bunu beklemiyordum.

İstediğim basitti! Çok basit! Bu evren üzerinde nefes alan birçok canlının yaptığı şeydi. İyi olmak! İyilik bu kadar zor mu elde ediliyordu? Saf olmayı geçmiştin, veya masum olmayı, ellerimin üzerinde leke yoktu belki ama derisine, derinin altına işlemiş olan kanı ben biliyordum. Bu eller çok can almıştı. Hem de isteyerek... Yüzlerce insanın bir araya gelip başaramayacağı kadar çok günah işlemiştim. Tek istediğim bunu değiştirebilmektir. Neden buna izin vermiyorlardı?

Köylere saldırmaktan vazgeçmiştim, insanları ürkütmekten, onların gözünü korkutmaktan... Liderliğimde yaptığım ilk şey buydu, birçok anlaşmayı fes etmiştim. Ya benim kurallarımla oynayacaktık savaş oyunlarını ya da hiç olmayacaktı. Hiç olmamıştı.

Savaşmamak demek açıktan ölmek demekti, av hayvanları bizi bir yere kadar idare edebiliyordu. Tüm birikimimi savaşçılarımla elimde tutabilmek için feda etsem de bende hiçbir şey kalmadığında beni terk etmekten çekinmemişlerdi. İnsanlara zarar vermediğim kimse bizimle çalışmak istemiyordu. Lookan'la savaşmam için bize gelen üç elçi olmuştu ama hepsini geri çevirmiştim.

Son gün bir elçi daha gelmişti ve ben bir balık gibi oltaya gelmiştim. Öyle kolay olmuştu ki elçi gelip bizi savaşı başlatmak isteyen ve yanında olmamız için iyi para ödeyen büyük bir kavimle anlaşma yapmamız için götürdüğünde aklımda olumsuz hiçbir şey yoktu, sadece ve sadece savaşçılarımla zafer çığlıkları vardı. Yanımda olan ve beni bırakmayacaklarına inandığım savaşçılarımla. Görüşme olmuştu, anlaşma değil! Geri döndüğümde tüm kampım esir alınmıştı. Tuzağa çok kolay düşmüştüm.

Kapının kilidi açıldı ve gelen sesle başımı kapı yönüne çevirdim. Üç hizmetli ürkek adımlarla ve bana hiç bakmadan odaya girdiler. Çabuk ellerle ve hızlı adımlarla küveti boşaltıp, kirli giysilerimi alıp, yemek tepsisini yatağıma bıraktılar ve aynı hızla geri adımlarla dışarı çıktılar. Çıkmadan önce içlerinden bir tanesiyle göz göze geldik. Yüzünde çiller olan, yeşil gözlü, sivri çeneli bu genç kızın gözlerinde bugüne kadar görmediğim tüm nefret bir ok olup bana doğru geliyordu. Ona göz kırptım ve dudakları kıpırdandı. Her şey birkaç saniye içinde olmuştu ama gözleri aklımda yerini belirlemişti.

Havanın kararmasıyla birlikte odanın sıcaklığı da düşmüştü. Bedenimden bir ürperti geçti, giyinmem gerektiğini biliyordum ama o kıyafetleri giymemek için donmaya razıydım. Kendimi örtülerin arasına gizledim, mum yakmadım, karanlığın içinde yalnız ve kendimi savunmasız hissediyordum. Duygularım ilmek ilmek olup birbirine geçmişti

sanki, meçhul bir geleceğe alışık değildim, kendi kurmadığım planlara da alışık değildim. Ve bu derece duygu yüklü olmaya da alışık değildim. Kırılganlaştığımı hissediyordum.

Sonunda gözlerimi kapadım ve uykunun bana gelmesini bekledim. Beklediğim bir şey daha vardı ama zaman ilerledikçe ondan vazgeçmiştim.

Kendimi rahatsız hissediyordum, oldukça rahatsız! Adım attığım her an üzerimdeki şarap kırmızısı elbisenin dantelli eteklerine takılıyordum. Bütün bu kadınlar bu elbiseleri nasıl giyiyorlardı? Muhtemelen bunun için iyi bir eğitimden geçiyor olmalıydı. Belki de küçük yaşta başlıyorlardı eğitime. Aksi takdirde yürümek bir işkenceden farksız olurdu. Tıpkı şu anda benim hissettiğim gibi.

Elbiseyi mecburen giymek zorundaydım. Sonsuza kadar... Ya da sonsuzluğun bana ayrılan süresinde çıplak dolaşamazdım. Sabah kahvaltısından sonra -müthiş lezzetlerle süslenmiş kocaman bir tepsi- banyo yapıp üzerimi giymeye karar vermiştim.

Eğer Artemis bana işkence etmek istiyorduysa bundan daha iyi bir yol bulamazdı. Kalktığımda şafak henüz söküyordu. Uzun bir an boyunca pencereden yeşil alanı ve ormanı izlemiştim. Adını bilmediğim birçok kuş saydım, büyük bir meşe ağacında karnını doyurmak için kendine düşeni bulmaya çalışan bir sincabı izledim ve eğlendim. Zaman geçtikçe içimdeki rahatsızlık arttı. Artemis gelmeyeceğini, beni bir daha görmeyeceğini söylüyordu ama buna inanmıyordum. Mutlaka gelmesi ve beni aydınlatması gerekiyordu.

Burada bir kenara konulmuş bebek gibi -ki kendimi oyuncak bir bebek gibi hissediyordum- bırakamazdı. Yapılabilecek hiçbir şey yoktu. Düşünmekten başka. Düşündüğüm anlarda ise kaybolup gittiğimi hissediyordum. Bu kaybolmuşluk hissi iyi değildi.

Düşünceler düşünceleri kovalıyordu. Kelimeler beynimi içinde sürekli yer değiştirip cümleleri oluşturuyor ve ağırlı bir baskı yapıyordu. Beynimi patlayacakmış gibi hissediyordum. Belki de patlardım. Tarihte böyle bir şey duymamıştım ama ben ilk olabilirdim. Başımı hızla sarstım ve adımlarımı pencereye yönelttim. Dışarıdan gelen sesleri tanıyordum, biliyordum ve yaşamıştım.

Sadece bir sese kulaklarımı tıkamıştım. Uğuldayan ve ölümüm için kudurmuş gibi hırlayan halkın seslerini beynim dinlemeyi reddediyordu. Diğer sesler kulağıma oldukça aşınaydı ve bir melodi gibi geliyordu. Bir kılıcın diğeriyle sürtünen, çarpışan iç gıcıklayıcı sesleri. Havayı yaran okların çıkardığı ısıklık sesleri, at nallarını ve atların hırıltılı sesi.

Tahmin ettiğim gibi eğitim alanında talim yapılıyordu. Geniş düzlüğe olabildiğince hakimdim. Dikkatimi çeken ilk şey savaşçı gruplardı, okçular bir yerde, piyadeler bir

yerde, süvariler ayrı bir yerdeydiler. Fazla kalabalık olmadıkları için bu talim yapan birliğin kale korumasındaki birlik olduğunu düşündüm.

Milon ve başka bir asker, gözcü kalesinin birbiri üzerine ustaca bindirilmiş tahta ve demirden oluşan iskeletin tam önünde duruyorlardı. Kendi aralarında konuşmalarına rağmen gözleri eğitim alanındaki askerlerin üzerindeydi. Gözlerimi onlara diktim, dikkatle ve daha dikkatle. Mesafe uzaktı ama yine de yüz hareketlerini belli belirsiz seçebiliyordum. Eğleniyor gibiydiler. Konuşmanın içeriğini merak ettim.

Bir tarafta öfkeli bir haykırış duydum ve başım istemsizce o yöne çevrildi. Karşı karşıya gelmiş iki askerden biri diğerinin yüzüne yumruk attı.

“Bu sıkıydı,” dedim kendi kendime yumruğu yorumlayarak. Darbeyi alan genç sırtüstü yere devrildi.

Kimse onlarla ilgilenmiyordu. Birden çok meraklı olduğumu hissettim. Burada böyle boş boş durmak iki askerin neden dövüştüklerini merak etmeme neden oluyordu. Ya da atın üzerindeki bir grup gencin neden gülüştüklerini merak etmeme, birinin yanında duran orta yaşlı askerin kulağına ne fısıldadığını merak etmeme... Liste uzayıp gidiyordu.

Birden herkesin neden put gibi durup saygıyla selam verdiğini merak etmemiştim ama. Ya Lookan, ya da Artemis alana giriyordu. Benim tercihim ikincisinden yanaydı. Artemis görüş alanına girdiğinde kalbimin neden ağzımın içinde attığını anlayamadım.

Her zamanki gibi etkileyici görünüyordu. Yıkılmaz, ulaşılmaz ve göz kamaştırıcı bir görüntüsü vardı. Sabah güneşinin tüm ışığını üzerinde toplamış ışıldıyordu sanki.

Askerlerini selamdı, Milon’a doğru ilerledi ve kısa birkaç kelime konuştu. Tüm dikkatimi ona verdiğim için küçük bir hareketlenmeyi bile görebiliyordum. Gözlerimin keskinliğine bir kez daha memnun oldum. Bedeninde bir inatlaşma vardı sanki. Sol omzu ve ayağı arkasını dönmek ister gibi kıpırdanıyor ve bunu yakaladığı anda yumruklarını sıkıyordu.

Ve bir anda başını geriye çevirip bana baktı. Belki de tam gözlerime çok kısa bir an baktı ve selam bile vermeden yine yumruklarını sıkıp Milon’a döndü. Milon da başını kaldırıp yeniden bana baktı. Yüzündeki nefreti görebiliyordum. Burada herkes benden nefret ediyordu. Nasılsa alışmıştım, beni seven insan yok denecek kadar azdı.

Kafatasının içinde beyin taşımadığı için onun başını bedeninden ayırmaya yardım ederken ne kadar eğleneceğimi düşünüp sııttım. Milon bunu fark etmedi ama ben yumruklarımı ve dişlerimi sıktım. Düşüncelerim iyi bir yolda ilerlemiyordu.

Dakikalar, saatler böyle geçti. Odanın içinde öfkeyle atılan adımlar, pencereden talimleri izlemeler, gerçekleşip gerçekleşmeyeceğini bile bilmediğim planlar ve Artemis’in küçük kardeşiyle yaptığı eğlenceli eğitimi. Günün en çok eğlendiğim kısmıydı, Will iyi bir savaşçı olacaktı, bunu hareketleri çabuk kavraması ve kullanmasından anlayabiliyordum.

Ve bir şey daha vardı. İçimde beslemeye başlayıp, yavaş yavaş büyüttüğüm o kavurucu his. Huzursuz, kasvetli, karanlıkla eş değer bir his... Yitiklik ve bir de... Özlem! Beynimin içinde bir nabız gibi sürekli artarak hatırlatma yapan kelimelerin üzerini kapama ve sonsuza kadar orada bırakma mücadelesi.

Gün bu kadar ama bana asır gibi gelmişti. Artemis bana bir kez bakmış, sonra da varlığımdan haberi yokmuş gibi davranmışım. Bu... aşağılayıcıydı.

Ben vardım! Buradaydım ve bu onun suçuymdu. Onu affetmeyecektim ama intikam almaya çalışmayacağımdan da emindim. Tabii buradan canlı olarak çıkabilirsem.

Ona karşı hislerim cılız bir mum alevi olmaktan daha öteye gitmeye başlamıştı. Bedenimin hisli bir noktasından başlayıp yavaş yavaş bedenimi kaplayan bir alev sarıyordu benliğimi. Bunu fark etmek beni öfkeliendiriyor, ateşin büyüdüğünü ve benim önünü alamadığımı düşünmek delice korkutuyordu. Düşüncelerimin ilki Artemis'le başlıyor, son noktayı yine o koyuyordu. Bu zayıflık ve irademe sahip çıkamadığımı görmek de beni korkutuyordu. Her şey bir an önce olsun ve bitsin istiyordum. Ve artık yapmam gerekenleri halledebilmek için yola koyulmak istiyordum.

Artemis gelmemişti, sonraki günde gelmemişti, bir sonraki günde... Üçüncü günün akşamındaydım ve artık onun gelmeyeceğini inatla reddederken buna boyun eğmek zorunda kalmışım. Gelmeyecekti!

Sürekli yemek yiyor, uyuyor, düşünüyor ve pencereden dışarıyı izliyordum. Artık nabzım daha hızlı atmaya ve kasvetli düşünceler beni sarmalayıp boğmaya başlamıştı. Belki de buradan hiç çıkamayacaktım.

Bana işkence etmelerinin bu odanın içinde böyle boş boş dolanmaktan daha iyi olduğunu düşündüğüm an kendimi bile ürküten bir kahkaha attım. İnsanlar genellikle beni akıl hastası, deliliğin son noktasında vicdansız bir insan olarak görüyorlardı. Artık deli olduğumu da kanıtladığımı düşündüm. Delirmek üzere olduğumun, öz kontrolümü yitirdiğimin, saldırgan olmaya başladığının farkındaydım.

Odanın içinde gözlerim sürekli dönüyor, omzumdaki şeytan kulağıma fısıldadığı gibi hareket etmemi söylüyor, bir silah veya silah gibi kullanabileceğim herhangi bir şey bulmamı emrediyordu.

Şeytanı dinlememek zordu ama imkansız değildi. Kapıdan gelen kilidin sesi beni yerimde zıplattı, tüylerimi diken diken yaptı ve kalbimi bir atın dörtlüye koşturması gibi hızlandırdı. Ama içeriye giren yine iki hizmetli oldu. Biri benden nefret eden ve gözleriyle beni yiyebileceğine inandığını düşünmeye başladığım genç kızdı.

Yemek tepsisini yatağa bıraktılar, kirli giysilerimi aldılar, parçalara ayırdığım ahşap sandığın kapağının büyük parçalarını halının üzerinden topladılar. Onlara arkamı döndüm, yavaş yavaş kapıya gidiyorlardı. Biri durdu, bunu ayak seslerinden

kavrayabiliyordum. Kapı kapandı ama kilitlenmedi. Dışarıdaki muhafızların pür dikkat bizim seslerimize odaklandıklarından emindim.

Ayak seslerinin halının içine gömüldüğünü duyuyor ve adımların bana doğru geldiğini anlayabiliyordum. Kızın nefesini arkamda hissettim, bir adım öne gittim yavaşça ama dönüşüm yavaş değildi, oldukça hızlı belki gözle görülmeyecek kadar. Kızın hançeri tutan bileğini havada yakaladım, gözlerim kocaman açtığı iri, nefret dolu gözlerindeydi.

“Efendimizi öldüremeyeceksin,” dedi karanlık, kısık bir sesle. Bileğini tersine çevirdim, göğsümü sırtına yasladım. Saçlarından tutup kafasını geriye çektiğimde hançerin kabzasını sımsıkı tutmaktan morarmaya dönmüş parmakları gevşedi ve hançer elinden düştü. Dudaklarından acı bir haykırış yükseldi ve muhafızlar içeriye daldılar, kılıçları ellerinde ve bana doğru yönelmiş olarak.

Kızın kulağına eğildim. “İstesem...” dedim fısıltıyla, “seni de onları da şimdi öldürebilirim. Beni anlayabiliyor musun?” Ağzını açmadı ama başını ellerimin engelinden kurtarabildiğince salladı usulca.

Nöbetçi askerler bir kıza, bir yerdeki hançere, bir de bana bakıyorlardı sürekli. Kızı onlara doğru savurdum.

“Ona sahip çıkın... Yoksa öldüreceğim.” Çabuk hareketlerle dışarıya çıkıp kapıyı kilitlediler. Burada hizmetlilerden bile kendimi korumak zorundaydım.

Gözlerimi kör karanlığa açtım. Hareket eden bir şey beni uyandırmıştı, gözlerimi biraz daha kısıp sesin geldiği yöne çevirdim bakışlarımı.

Yatağımın direğine yaslanmış bir figür kalbimi bir anda gümbürdetti, ama karanlık bile olsa bu silüeti her yerde tanırdım. Göğsünde kavuşturduğu kolları, sinirli ve hızlı aldığı nefeslerden göğsüyle birlikte hareket ediyordu. Uyandığımı biliyordu, ayın ışığı içeriye gümüşü bir ışık huzmesi sızdırıyordu. Yatağa vuran ışığın yüzümü aydınlattığına emindim, ama o bu aydınlıktan faydalanmıyor, kendisini gölgelerle saklıyordu. Bir süre kıpırdamadan ve birbirimizi izleyerek öylece durduk. Sonunda öfkeli bir sesle konuştu: “Bana ne yapıyorsun?”

“Ne?”

“Bana ne yaptığını söyle?”

“Aklını mı yitirdin?”

“Evet. Belki bana bu konuda yardımcı olursun!” Alayının altında derin bir öfke yatıyordu.

“Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok.”

Kolları iki yana düştü ve bir adım attı bana doğru. “Tüm irademi odamda kalabilmek için kullandım. Ama gördüğün gibi irademi odamda bıraktım ve tam karşıdayım. Sanki sana çekiliyorum. Buna engel olamıyorum. Lanet olsun! Bana ne yapıyorsun?”

Sözleri içinde tutamadığı bir zehir gibi dökülüyordu dudaklarından. Yataktan hızla kalktım. Söylediklerinden hiçbir şey anlamamıştım. Ona özellikle yaptığım bir şey yoktu. Ona beslediğim kızgınlık dışında... Bir ayağını öne doğru uzattı ve tekrar geri çekti. Karşısında öylece duruyordum. Tekrar adım attı ve iki adımda dibimdeydi. Kollarımdan sıkıca kavrayıp beni duvara dayadı sertçe.

“Neden?” diye sordu fısıltıyla. Soluğu yüzüme sert ve hoş kokulu bir dalga gibi hızla çarptı. Anlayamadığım garip kelimelerine verebilecek bir cevabım olmadığı için başımı iki yana salladım.

“Seni aklımdan uzaklaştırmaya çalıştığım her seferde kendimi yangına sürüklüyormuş gibi hissediyorum. Odamdan her çıkışımda kendimi senin kapıda yakalıyorum ve kaçıyorum! Senden kaçmaya çalışıyorum ama kendimden kaçamıyorum, düşüncelerimden, tutkumdan, arzumdan ve hislerimden. Gözlerimi her kapadığımda senin yüzünü görüyorum. Söyle bana ne yapıyorsun?” Başını iki yana salladı ve canı yanıyormuşçasına kesik kesik nefes aldı.

“Hiçbir şey,” diye fısıldadım. Usulca yüzüme eğildi, sanki bunu yapmak istemiyor ama kendine engel olamıyormuş gibi. Sonra durdu ve alnını alnıma dayadı.

“Seni sevemem,” dedi acı çeker gibi. “Aman Tanrım, hayır. Seni sevemem!”

“Beni mi inandırmaya yapıyorsun, yoksa kendini mi?” Sesim çıkmış mıydı? Buna emin değildim. Beynim karmakarışık olmuş, bulunduğum ortamdan fersah fersah uzaklarda bir yerdeydim sanki. Sözleri kulaklarımda uğulduyordu.

“Belki her ikimizi de!” Dudakları dudaklarımı buldu ağızla. Ona karşı gelmedim. Aç dudaklarının çağrısına içimde kıpırdanan ve büyüyen hislerle cevap verdim. Karşı koymak gerekse bile bunu istemiyordum. Teni bir anda ayrıldı tenimden ve boşluk hissi sardı bedenimi.

Ellerinin omuzlarımı okşadığının farkında olmadığını düşündüm. Tekrar alnını alnıma dayadı.

“Bana büyü yapıyorsun!”

“Şu anda her zamankinden daha da fazla saçmalıyorsun. Eğer büyü yapabiliyor olsaydım, emin ol önce kendimi bu kapandan kurtarırdım!”

“Saçmalıyorum değil mi?”

“Kesinlikle,” dedim keskin bir fısıltıyla.

“Bana yardım et,” dedi yine o da fısıltıyla. Dudakları burnuma küçük bir öpücük kondurdu.

“Ne istiyorsun?” diye sordum nefes nefese. Eğer yardım edebileceğim bir şeyse bunu yapacaktım.

“Beni kendinden kurtar. Sana olan bu tutkuma engel olamıyorum.” Dudakları dudaklarımı buldu tekrar.

“Ne?” dedim ağzının içine doğru.

“Sana karşı koyamıyorum. Lanet olsun, bana yardım et. Bana yardım etmelisin! Bunun sadece bir arzu olduğunu söyle, gelip geçici bir arzu olduğunu. Zamanla senden kurtulacağımı, bu işin sonunun sana bağlanmak olmadığını söyle.” Omuzlarıma tutunan geceliğin askısına gitti parmakları, yavaşça yana çekti ve askılar aşağıya doğru kaydılar. Aynı anda dudakları konuşmama fırsat vermiyordu.

“Ben yalancıyım,” dedim bir nefes aralığında. Ama ellerim boynuna sabitlenmişti kaçmasına engel olacakmış gibi sıkıca. “Biliyorsun. Bana nasıl inanacaksın?” Geceliğim ayaklarımın dibine düştü ve Artemis hızlı, keskin bir soluk aldı. Belimden tutup beni kenara çekti.

“Bu ateş beni yakıyor. Canımı acıtıyor, Melanie.”

“Ateşe tutulmamalısın.”

“Biliyorum.” Sinirli bir gülüş çıktı dudaklarından. “Biliyorum ama engel olamıyorum. Kör gibi ona doğru ilerliyorum.”

“Ama-”

“Sana inanıyorum,” dedi fısıldayarak, kulak mememi dişliyordu. “En azından şu anda.” Pantolonun içine sıkıştırdığı gömleğini dışarıya çekti ve başından çekip çıkardım.

“Melanie,” dedi yine fısıltıyla, dudakları kulağımdan boynuma doğru iç gıcıklayıcı öpücüklerle aşağıya iniyordu.

“Söyleme,” dedim. “Bir şey söyleme. Tek kelime daha etme.”

Dudakları tenimden ayrıldı ve ben bu uzaklıktan bile nefret ettim. Kendimi karanlık bir kuyuya düşüyormuşum gibi hissediyordum. Bir daha çıkamayacağım bir kuyuya... Ama düşmek hiç bu kadar zevkli olmamıştı. Çıkış yolunu daha sonra düşünürdüm.

Derin duygular yüklenmiş gözleri gözlerimi buldu. Bir süre kırpmadan bana öylece baktı ve sonra başını salladı.

“Tek kelime dahi yok!” Ve dudakları dudaklarımı buldu tekrar. Elleri boynumu ve dizlerimin arkasını. Beni yatağa taşıyıp nazikçe yatırdı. Yanıma uzandığında düzensiz nefeslerini özlediğimi fark ettim. Ya da tamamen onu özlediğimi.

Bu bana olağan geliyordu. Onunla olmak, nefesini tenimde hissetmek, dudaklarının tadını almak, ellerinin kıvrımlarında dolanması, bizi yaşadığımız dünyadan ayıran yumuşak, fısıltılı ve güzel sözleri... Bunların hepsi olması gereken kadar normal geliyordu. Güneşin doğudan doğması gibi, nefes almak gibi, bedenimin bana ait bir uzvu gibi, kolum gibi, bacağı gibi... Kalbim gibi! Bu aitlik hissiydi.

Elleri ezberlercesine dolanıyordu tenimde, nefes almamıza izin vermeden öpüyordu dudakları dudaklarımı. Bu çukura çoktan düştüğümü anlamıştım. Çok daha önceden...

“Aslında sezgilerimin kuvvetli olduğunu düşürüm ve onlara güvenirim. Sezgilerim bana senin yalan söylemediğini söylüyor.” Göğsündeki başımı kaldırıp ona baktım şüpheli bakışlarla.

“Bana öyle bakma! Sana olan bu tutkumun hislerimi değiştirmedikten emin olamıyorum.” Kolları bedenimi biraz daha sıktı ve başımın üzerine bir öpücük kondurdu. Tekrar başımı göğsüne yasladım.

“Geç kalıyorum,” dedim fısıltıyla.

“Biliyorum.” Derin bir nefes çekti içine. “Ve bunun için bugün seni göndermeyi düşünüyorum.” Gözlerimi irice açarak tekrar ona baktım. Dudağının bir kenarını geriye doğru çekmiş tepkime gülümsüyordu.

“Ciddi misin?” diye sordum şaşkınlıkla. Başını salladı. Sonra derin düşüncelerle gözlerimi göğsüne sabitledim.

Bir elim yataktan destek alıyordu, diğeri Artemis’in düz, kaslı karnının üzerindeydi. Gidecektim. Beni gönderecekti ama yalnız gideceğimi anlamıştım. Lookan bana yardım etmeyecekti. Hermes ve diğer kişinin birlik olup bana saldırımları işten bile değildi. Saldırıp beni yok etmeleri. Artemis’in bana seslendiğini duyuyordum ama cevap verebilecek durumda değildim. Bitecektim! Geç kalmıştım! Sorun benim bitmem değildi, sorun kendimle birlikte diğerlerini de götürüyor olmamdı.

“Melanie...” Artemis, karnının üzerimdeki elimi sıkıca tutup beni tekrar göğsüne çekti. Ona cevap vermedim.

“Lookan’ın sana destek olmayacağını anlamışsındır.” Başımı salladım.

“Ben yalnız olmaya alışkınım,” dedim ama sözlerim sıcak ve yumuşak yatağın içini bir anda buz gibi dondurmuştu. Artemis kısık sesle güldü, başımı avuçları arasına alıp beni biraz kendinden uzaklaştırdı.

“Lookan, sana destek vermeyebilir Melanie,” dedi fısıltıyla, eğilip burnumun ucunu öptü. “Beni neden her zaman küçümsüyorsun?” Dudaklarımı öptü. Kısa bir öpücük bekliyordum ama sandığım kadar kısa olmamıştı, ona şaşkınlıkla karışık cevap verdim. Sonra bir anda kendimi geriye çektim. Yüzüm hala avuçları arasında duruyordu.

“Ne söylemeye çalışıyorsun?” Kaşlarımı çatıp ona baktım. Güldü ve başını iki yana salladı. Sonra tek kaşını kaldırıp bana baktı.

“Benimde askerlerim var Melanie, kazandığım bir sürü savaş var. Sen bana güvenmesen de ben senin yanında olacağım! Kimsenin seni öldürmesine izin vermeyeceğim. Beni anlayabiliyor musun? Sana inanıyorum. Buraya bir suikast için gelmediğine inanıyorum. Beklediğim şeyin gelmesine gerek kalmadı, bugün kendi birliğime bir ulak göndereceğim, biz seninle yola çıktığımızda onlarla buluşacağız. Birlikte savaşacağız.”

Yüzüme bir gülümseme yayıldı, onun gözlerinin içine baktığımda kendimi gözlerindeki parıltıdan görebiliyordum.

“Aman Tanrım, Melanie,” dedi fısıltıyla. Eli yanağımda şekillendi. “Neden her zaman gülmüyorsun ki?” Dudakları alnımı buldu. Beni kendisine doğru çekti ve sıkıca sarıldı.

“Seni yalnız bırakmayacağım,” dedi sözlerinin üzerine basarak.

Korunma ihtiyacı içerisinde olmamıştım hiçbir zaman. Şimdi onun kollarının ve sözlerinin verdiği bu korumacı his beni anlayamadığım garip duygulara doğru koşturuyordu, kalbimin atışının hızını değiştirdiğini duyuyordum. Kalbim neredeyse kulaklarımda atıyordu.

Kendime hiç kimseye güvenmediğim kadar çok güvenirdim, ama ona kendimden bile daha fazla güveniyordum. Bu beni gülümsetti. Belki Simon’dan bile daha fazla güveniyordum. Beni aldatmış ve buraya kapatmış olmasına rağmen ona hala çok güveniyordum.

Ve aslında tüm bu olayın içinde beni her şeyden daha çok sevindiren bambaşka bir şey vardı. Buradan gitsem bile ‘o’ yanımda olacaktı.

Başımı kaldırdım ve dudaklarını öptüm minnetle. Duygularımı sözlerle ya da hareketlerle belli eden bir insan değildim, aslında çoğu zaman duygusuz olmuştum. Bunun yavaş yavaş değiştiğini hissediyordum. Tek suçlu Artemis’ti. Beni hiç olmadığım birine çeviriyordu ama bundan şikayetçi olamıyordum. O yanımda olduğu sürece de sorun değildi. Bana neler olduğunu ise daha sonra düşünüp kavrayabilirdim. Şu an, anın tadını çıkarmanın ötesinde yapabileceğim bir şey yoktu.

Şafak sökmüş, aydınlık bulunduğumuz odayı yavaş yavaş sarıyordu. Ayaklarımız birbirine dolanmış, sık nefesler alıyor, konuşmuyor, sanki birbirimizin sessizliğini dinliyorduk. Kalp atışlarımızı, nefes alışlarımızı, iç çekişlerimizi... Şafakla birlikte her sabah dışarıda oluşan kalabalık aklıma geldiğinde kendimi onun bedeninden ayırdım. Artemis kaşlarını çatarak bana baktı.

“Nereye?” diye sordu çatlamış bir sesle. Gözlerinin altı hafifçe kızarmış, gözkapakları uykusuzluktan ağırlaşmış görünüyordu. Dudağında yorgun bir tebessüm belirdi.

“Pencereye,” dedim üzerime geceliğimi giyerken. Artemis yatakta doğruldu ve baygın bakışlarla beni baştan aşağıya süzdü, sonra muzip bir gülümseme yayıldı dudaklarına.

“Yerdeki elbiseyi giydiğini düşünebilir miyim?” Benimle alay ediyordu.

“Mecbur kaldım,” dedim hafif bir kızgınlıkla.

“Üzerinde görmeyi istiyorum.”

Ona gözlerimi devirdim ve pencereye gitti adımlarım. Her gün biraz daha azalan kalabalığın bugün tekrar toplanıp toplanmayacaklarını merak ediyordum. Arkamda bir hışırtı duydum, ama dönüp bakmadım. Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve kendime sarıldım. Açık camdan içeri sert bir rüzgar esti. Omuzlarımın üzerinde onun sıcacık tenini hissettim, kollarıyla benim kollarımı sardı ve bedenini benimkine dayadı ve kendi üzerine geçirdiği çarşafı ikimizin etrafına sarıp sıcaklığımızı korumaya çalıştı. Çarşaf olmasaydı bile onun bedeni yeterince sıcaktı. Bir süre kendimle savaşa girdim ve sonra omuz silktim. Nasılsa bir yola girmiştik. Başımı ona yaslamam da bir sorun olmazdı.

Yaptım! Başımı omuzlarına dayadım. Artemis’in çenesini saçlarımda hissettim. Beraber güne hazırlanan dünyayı izliyorduk, yeşilliği, hayvanların uyanışını ve yemek bulma telaşını.

“Her sabah bu pencereden dışarıyı izledim. Her şeyi ama her şeyi... Ve sonra şu köşede insanlar toplandı. ‘Ölüm’ diye bağırıyorlar her gün. Beni istiyorlar, bir darağacında, bir baltanın ucunda...” Kolları beni daha da sıkı sardı.

“İzin vermediğim sürece sana kimse elini bile süremez. Ve ben buna asla izin vermem Melanie.”

“Her an yanımda olmayacaksın.” Bu sadece onun tepkisini ölçmek için söylenmiş bir sözdü. Her zaman yanımda olmasını mı istiyordum? Bana neler oluyordu böyle?

Bedeni gerildi, neredeyse kaskatı kesildi. Düşüncelerini okuyabilmeyi isterdim. Bunu öyle çok isterdim ki... Gerçi düşüncelerini okumasam bile beden dili bir şeyler anlatıyordu. Artemis bir süre sessiz kaldı ve beklediğim, beni yakan cevabı verdi.

“Biliyorum.” Derin bir nefes aldı. “Ama yanında olduğum sürece benim korumam da olacaksın. Buna emin olabilirsin. Sana söz veriyorum.”

“En az senin kadar güçlüyüm,” dedim çenemi dikleştirerek. Kendimi ona zayıf göstermek istememiştim birden bire. Ve yine birden bire ona delice öfkelenmişim.

“Bunu da biliyorum. Yalnızca bu kaostan kurtulana kadar senin için bir şeyler yapmama izin ver. Bana meydan okumayı bırak artık. Senin düşmanın değilim.” Sırtıma dağılmış saçlarımı, bana sarılı elini bir süreliğine bedenimden ayırıp kenara, sol omzumun üzerine topladı ve eğilip boynumu öptü.

“Değilsin,” dedim fısıldayarak. Ve kavradım ki hiçbir zaman da düşman olarak göremezdim onu. Kolları tekrar beni sıkıca sardı.

“Beni bağışladın mı Melenie?” diye sordu usulca. Bunu bir süre düşündüm. Uzunca bir süre, sabırla cevabımı bekledi ve sonra başımı salladım.

“Sanırım,” dedim.

“Teşekkür ederim.” Ve sonra yine uyanan güne odaklandık. Belki sadece günü izliyor, belki de ikimizde farklı düşünceler içinde yolumuzu bulmaya çalışıyorduk. Askerler yavaş yavaş -her sabah olduğu gibi- talim alanına geldiler. Kimileri esniyor, kimileri yüzünü buruşturuyor, kimileri sabahın köründe bile neşeli. Neşeli insanlara özendiğimi şimdi anlıyordum. Her durumda neşelenecek bir şey bulan insanlara. Hayatımda neşeye hiç yer kalmamıştı. Belki bundan sonra... Belki? Hayal kurma Melanie. Sakın hayal kurma. Güzel. Kendine sahip çık!

“Bana birden inanmanı sağlayan şey ne?” diye sordum birden bire.

Artemis yine gerildi. “Sana söylediklerimi dinlemiyor musun?” diye sordu gülerek sonra.

“Dinledim.”

“O zaman neden hala eşeliyorsun? Sana başından beri inandım. En azından hislerim bu yöndeydi. Bunu biliyorsun.”

“Evet. Söylemiştin.” Yüzümü buruşturdum. Kendimi aptal gibi hissettim.

“Ama beni şüphelendiren birçok şey vardı. Bunların bir kısmını biliyorsun. Senin kim olduğunu ikimizde biliyoruz. Fakat...” Kelimelerini kaybolmuş gibi bir süre çenesini saçlarımdan ayırdı ve tekrar koydu. “Fakat benim tanıdığım Melanie bambaşkaydı. Milie’si közün içinde yanıyor diye derin bir acı hisseden o kadın! Yasak olmasına

rağmen, öfkelenmesine rağmen, savaşçıların birlikte gitmelerine izin veren o kadın! Ve o çocuğa... Adı neydi?"

"Battso."

"Evet, o. Ona söylediklerin. Sevgisinin arkasında durmadığı için duyduğun öfke. Tüm o öfken sanki sadece bunun içindi, yapmamaları gereken bir şey yaptıkları için değil de sevgisinde yalanı sezdiğin için. Kızın düştüğü durum için... Battso'nun kızı öne atması ve kendisini geride bırakması. Saklanmasına öfkelenen o kadın. Arkas'ın ölmesine izin vermeyen o kadın, benim temizlenmeme yardım eden, meşaleleri karanlıkta kalmamam için bana bırakan o kadın. Ben seni farklı tanıdım Melanie, ama duyduklarım bambaşkaydı, bunları herkes biliyor ve sen doğruluyorsun! İki ayrı kişi vardı sanki sende. Bu... bana oynanılan bir oyun olduğunu düşündürdü bana."

Ağzımı açtım ve aynı anda kapadım. Ona neyi ispatlayacaktım ki? Ne işe yarayacaktı, geçmiş ve günahlarımı temizleyemezdim. Önemli olan şu an bana inanmasıydı, sadece buydu şimdiki gerçek! Değişimim onu ilgilendirmiyordu, umutlarımı anlattığımda şimdikinden farklı olmayacaktı hiçbir şey. Bunun için sessiz kalmayı seçtim. Kendine göre bana inanmamakta kesinlikle haklıydı.

Milon, talim alanına girdi. Ayakları yine yeri delercesine basıyordu, birine çok öfkelenildiğini düşündüm. Başını kaldırıp gözlerini direkt pencereye diktiğinde neden bu kadar öfkeli olduğunu anlamıştım. Artemis'in burada olduğundan haberdardı.

"Benden nefret ediyor," dedim düz bir sesle.

"Senden herkes nefret ediyor Melanie." Garip, itiraz dolu bir ses çıktı dudaklarımdan ve o güldü.

"Umursuyor musun sanki?" dedi bezgince. Omuzlarımı silktim ve huzursuzca kıpırdandım.

"Ben etmiyorum," dedi fısıldayarak. "Hatta garip bir şekilde hoşlanıyorum senden."

"Ne büyük onur."

"Kalbimi kırmaktan zevk mi alıyorsun?"

"En az kafanı kırmaktan alacağım zevk kadar." Artemis kahkahalarla güldü sözlerimin üzerine.

"Bir gün... seni anlayacağım!"

"Birlikte o kadar vaktimiz olmayacak." Sözlerimde acı mı vardı? Kendimi tanımakta zorlanıyordum. Yine huzursuzca kıpırdandım ve içimdeki boşluğu doldurmaya çalışan

hislere, duygulara yer vermemek için konuşmanın yönünü değiştirmeye çalıştım. Elimi havaya kaldırıp grup oluşturan askerlerini işaret ettim ve tekrar çarşafı üzerimize çektim.

“Ne?” diye sordu merakla.

“Tek bir grupta topluyorsunuz. Okçular, piyadeler ve süvariler.”

“Genelde böyle oluyor tatlım.” Omuz silkti.

“Herkesin her şeyi öğrenmesi gerektiğine inanıyorum.”

“Herkesin her şeye yeteneği yoktur Melanie. En iyi okçular bu yüzden bizde, en iyi süvariler ve en iyi piyadeler de.” Sesinde belli belirsiz bir gurur vardı. “Biz, siz toplama kampları gibi disiplinsiz değiliz. Her şey belirli bir düzende ilerler.”

“O halde sen disiplinin ne anlama geldiğini bilmiyorsun.”

“Ne demek bu?”

“Bu, benim gördüğüm disiplinle siz hiçbir şeysiniz demek. Boş kalabalık. Ama alınma.” Haince güldüm. “Benim gördüğüm tüm krallık sistemi böyle işliyor. Bunun için bize ihtiyaçları var. Çünkü biz, emeklemeden yürümeyi öğreniyoruz, ağlamadan konuşmayı, çocuk olmadan savaşmayı öğreniyoruz.”

“Bizim size hiçbir zaman ihtiyacımız olmadı!”

“Evet. Çünkü kalabalıksınız. Bir gün mutlaka olacak!”

“Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?”

“Oluyorum, çünkü herkes bu krallığın peşinde. Babanın o tacının. Bana sizin için gelen teklifleri duysan dudağın uçuklar.”

“Hımm...” dedi alayla.

“Yine yüksekten gidiyorsun. Kendinize bu kadar güvenmeyin.”

“Biz her zaman tetikteyiz Melanie. Geçilmez ve yenilmez bir ordumuz var. Bize ait tüm toprakları en yetenekli savaşçılar koruyor.”

“Evet. En yetenekliler. Biri kılıç kullanabiliyor ama ok atamıyor! Biri piyade ama at üstünde nasıl davranacağını hiçbir zaman bilemeyecek. Sistem hatalı.”

“Pekala,” dedi. Sesi keyifli geliyordu. “Sizin sisteminiz nasıl? O çok övdüğün disiplin nasıl?”

“Zalim,” dedim tek kelimeyle.

“Zalim?”

“Evet. Herkesin her şeye yeteneği olabilir. Sıkı, zalim, zorba bir disiplinle narin bilekler o kocaman, ağır çelikleri maharetle kullanabilir. Bunu yapabildiği gibi, zarif, yemek yapmaya, çocuk yetiştirmeye, çiçeklerle birlikte açmaya yarayacak parmakların arasından çıkabilecek bir ok, hedefini tam on ikiden vurabilir ve aynı anda görüş alanında bulunan bir karıncanın en ufak hareketine bile hakim olabilir. Bu disiplinli bir eğitimle olur. Disiplinsizlik açlık demektir, dayak demektir, ölümle yaşam arasındaki ince çizgi demektir. Ya hayatta kalır ve her şeyi yapabilmeyi becerirsin, ya da... ölürsün!” Artemis’in bedeni yine kaskatı kesildi.

“Bu...” dedi boğulur gibi, “gerçekten zalimce.”

“Bunun için, daha disiplinli ve yetenekli bir orduya sahip olduğunu düşünme. Şuradaki...” dedim çenemle gülüşen iki genç askeri işaret ederek, “gülüşme eğer bizim eğitimimizde olsaydı, yarın onları aynı yerde göremeyebilirdin.”

Ve sustuk. Konuşulacak çok fazla bir şey de yoktu aslında bu konuda. Onlar kendilerini üstün sanıyorlardı. Bu kadar kalabalık, iyi eğitilmiş bir ordunun bozguna uğraması tabii ki kolay değildi ama bir mucizede olmazdı. Kimse bir savaşta *‘İşte şu toplama kampı yüzünden yenildiler’* demezdi. Her toplama kampı neredeyse aynıydı. Çünkü biz savaşmadan önce insanlıktan nasıl çıkacağımızı öğreniyorduk.

“Ne zaman gidiyoruz?” diye sordum bir süre sonra. İçimdeki kasvetli karanlığı onun kadife sesinin bertaraf edeceğini umuyordum.

“Aslında hemen şu anda gidebiliriz. Sadece...” Duraksadı ve biraz önce öpebilmek için açıkta bıraktığı boynumu tekrar öptü. “Sadece yerimden kıpırdamak istemiyorum,” diye bitirdi sözlerini. Bende istemiyordum ama boşa harcayacak bir saniyem bile yoktu artık.

“Tüm bu karmaşa bitince-” diye başladı söze, ama aşağıdan kopup gelen meraklı mırıltılar, küfür dolu kelimeler, onu sözlerinin ortasında durup, omzumun üzerinden aşağıya bakmaya zorlamıştı. Bende onunla birlikte eğildim ve dikkatimi kalabalığa verdim.

“Neler oluyor?” diye sordum, Milon koşar adımlarla alandan ayrılır ve askerlerin birkaçı onu takip ederken.

“Bilmiyorum. Ama birazdan öğreniriz. Ben ne olduğuna bakar ve daha sonra seni almak için gelirim. Sen o sırada hazırlanmış olursun. Kendi kıyafetlerini de sana getirmelerini söylerim.”

“Teşekkür ederim,” dedim minnetle. İşte buna memnun olmuşum.

Omuzlarımdan tutarak beni kendisine doğru çevirdi. Ani ve ateşli bir öpücükle buluşturdu dudaklarımızı.

“Hemen dönerim,” dedi fısıltıyla. Biri iki adım attı ama tekrar dönüp beni öptü. “Hemen döneceğim,” dedi yine. Üzerini hızla giyinip kendisini dışarı attı.

Hemen dönmedi. Dakikalar geçti ama o yine dönmedi. İçeriye hizmetliler girdi, kahvaltımı getirdiler, temiz, bana ait olan kıyafetlerimi getirdiler ve yine her zamanki gibi geldikleri hızla gittiler. Beni öldürmek isteyen yeşil gözlü yılan gelmemişti.

Dakikalar saatlere döndüğünde içimde karıncalanan bir huzursuzluk baş göstermişti. Giysilerimi giymiş, tüm seslere kulak kabartmış, her tıkırtıda yüreğim takla atarak onu bekliyordum. Yine planlar yapıyordum ama gerçekleşeceğine dair ümit taşı mıyordum içimde. Yine bir boşluk hissi oluştu. Yavaş yavaş büyüyen ve beni girdap gibi içine hapseden.

Kendi kuyruğunu kovalayan delirmiş bir kedi gibi odanın içinde dönerken kapı kilidi döndü. Kalbim yine hızla taklalar atmaya başladı. Gözlerimi kapıya bir umutla diktim. Artemis’i bekliyordum. Bana gülen yüzüyle ‘Gidiyoruz’ demesini bekliyordum.

Ama içeriye kudurmuş bir kaplan gibi giren Milon olmuştu. Lanet olsun! Bakışlarından hiç hoşlanmamıştım. Yüzünün çizgilerinde bile haince bir şey vardı. Benden nefret ettiğini biliyordum ama bu ‘Yakaladım seni’ bakışıydı. Yanında yine iki asker vardı.

Tehlike çanları çalmaya başladı beynimde. Gelişleri hayra alamet değildi. Bir iki adım attı Milon öne doğru. Kararlı, emin adımlar.

“Zorluk çıkarma,” dedi kısık bir sesle ve bir elini kılıcının kabzasına attı. Birbirini yemeğe çalışan iki vahşi hayvan gibi birbirimizi gözlerimizi kırpmadan izliyorduk. Sonra bir an, belinde sallanan kelepçeye takıldı gözüm. İçimden bir küfür savurdum. Neler oluyordu?

Bir anlık dikkat dağınıklığıma üzerime gelmek için kullandı, kılıcı çekti ve bana doğru seri bir hamlede bulundu. Elinden gelse beni şu dakikada öldürürdü ama öldürmek değildi niyeti. Sadece canımı yakmak, hırsını almaktı. Kendimi hızla geriye çekerek hamlesinden kaçtım. Arkasındaki iki askerden biri kapıyı tuttu, diğeri Milon’un sağ tarafından bana doğru yavaş adımlarla geliyordu.

“Neler oluyor?” diye sordum dişlerimin arasından. Milon’un kılıç darbelerinden odanın elverdiğince kaçıyordum bir yandan.

“Bunu bize sen söyleyeceksin. Lanet olası Ölüm Meleği!” dedi tıslayarak. Lanet olsun! Silahlarım yokken kendimi çıplak gibi hissediyordum. Çıplak ve güçsüz. Kaçmaktan başka bir şey yapamıyordum, ama sırtım serin duvarla bütünleşince kaçacak yerimde kalmamıştı. Milon, kılıcını kolumda derin bir kesik açmak için öne doğru savurdu ve hedefini buldu. Canım yanarak dişlerimi sıktım.

“Uslu bir kız ol ve beni iyi dinle,” dedi Milon. “Benimle geliyorsun.”

Ayağım öne doğru bir hamle yaptı ve midesine bir tekme indirdim. Boğulur gibi bir ses çıkarıp geriye doğru bir iki adım sendelerken, diğer asker kılıcını bana doğru savurdu, ben kılıcın yönünden eğilerek kaçmaya çalıştığım sırada Milon kendisini toparlayıp saçlarımdan tutarak beni yere yapıştırdı. Kılıcının serin keskinliğini ensemden hissettim.

Şaşkındım. Hatta afallamıştım. Şok olmuştum. Neler olduğunu anlayamadığım için aptalca hareket etmişim. Milon’u öldürebilirdim bile ama Artemis’in sözlerinin ardından bunu beklemiyordum. Beynim idrak yeteneğini yitirmiş havada sallanan bir et parçası gibiydi, işe yaramaz, bitik!

Ellerim arkamda birleştirildi ve kelepçe sıkıca bileklerime geçirildi. Saçlarımdan tutarak beni ayağa kaldırdılar. Milon mideme sıkı bir yumruk attı, acıdan iki büklüm oldum. Doğrulduğumda çeneme bir yumruk daha attı.

“Rahatladın mı?” diye sordum kan sızan dişlerimin arasından.

“Daha değil, henüz değil,” dedi keyifle. Gömleğinin içine daldırdı elini ve şerit halinde bir bez parçası çıkardı. Ağzımı onunla sıkıca bağladı. Kolumdan tutarak beni kendisiyle birlikte sürükledi.

Yine demir kapılardan ve dar koridorlardan geçtik. Milon’un adımları sabırsızdı. Daha önce gelmiş olduğumuz kalenin sağ kanadında ikinci katta bir salona girdik.

İçeride bir kalabalık vardı. Gürültüyü duyuyor ama kimseyi görmüyordum. İçeriye doğru ilerledik. Odanın içinde cam bir bölme vardı. Milon beni cam bölmeye doğru itti. Tam karşımda Lookan duruyordu. Beni gördüğünde kısa bir an bana baktı ifadesiz bir yüzle. Yanında kırbaçlı iki adam, önlerinde elleri arkadan bağlanmış, bedenlerinin üst kısımları çıplak, arkaları bana doğru dönmüş, diz çökmüş iki adam, onların ardında bir kırbaçlı adam daha vardı.

Yerde duranlara dikkatle baktığımda gözlerimi irice açtım. Bu bedeni nerede olsa tanırdım. Nerede olsa. Hermes! Ve sanırım yanındaki Auson’du.

Milon, saçlarıma yapıştı ve yüzümü cama dayadı. “Sevgilini hatırlıyor musun?” diye sordu kısık bir sesle. Saç diplerimin acıyla yanmasına rağmen ona dönüp nefretle baktım. Tekrar cama dayadı yüzümü.

“İyi bak. Son kez bak. Çünkü bu onu son görüşün.” Fısıltıyla konuşuyordu. Bunun nedenini Lookan gür sesiyle konuşmaya başladığında anladım. Milon, bizim burada olduğumuzun Hermes ve yanındaki tarafından öğrenilmesini istemiyordu.

Milon, saçlarımı bıraktı ve ben doğruldum. Gözlerimi karşıya diktiğimde Artemis'in buz gibi bakışlarıyla karşılaştım. Bir adım geriye doğru sendeledim o an. Lookan konuşuyordu ama benim gözlerim Artemis'in nefretle parlayan gözlerinde kilitli kalmıştı.

Hiç öyle bakmamıştı. Beraber olduğumuz hiçbir an, adımı öğrendiğinde bile bana öyle bakmamıştı. Gözlerinde açık bir nefret ve hiddet vardı. Kalbim normal hızının birkaç kat fazlasıyla atmaya başladı. Nefes alışlarım hızlandı.

"Evet. Hermes. Seni tekrar dinleyelim," dedi Lookan. Sesinin tonunda ne nefret ne de kızgınlık vardı. Eğleniyor gibiydi. "Hikayeni bir daha anlat. Hiçbir ayrıntıyı atlamadan."

Lookan'ı duyuyordum ama gözlerim hala Artemis'in bana bir böcekmişim gibi bakan gözlerindeydi. Yüzünde hiçbir ifade yoktu. Düz bir çizgi olmuş dudakları ve gergin yüzü, bunun için kendini nasıl zor tuttuğunu gösteriyordu. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, sadece bana bakıyordu.

"Her şeyi o planladı," dedi Hermes. Büyük ihtimalle arkasındaki isimden bahsediyordu. "Daha iyi bir hayatımız olacaktı. Sizi alt edersek bize büyük para vereceklerdi. O da bu işi yapabileceğine inanıyordu. İnaniyordu ve haklıydı. Çünkü o en iyisiydi."

Kimden bahsediyordu bu adam böyle? İfadesiz bir yüzle Hermes'e baktım. Ne sırtında gördüğüm kırbaç izleri, ne de saçında yapış yapış görünen ve kurumaya yüz tutmuş kan benim vicdanıma dokunmuyordu.

"Melanie," dedi acı çeker bir tonla. Kaşlarım hafifçe çatıldı o an. Ve başımı yana eğdim. "Benden istediğiniz ismi sadece o biliyor." Kaşlarım şokla havaya kalktı ve gözlerim Artemis'in gözlerine kaydı. Yanağında bir kas seğirmeye başlamıştı. Boynunda bir damar mavi bir boru gibi belirginleşmiş, gözle görülür bir şekilde daha da büyüyordu sanki.

"Tüm görüşmeleri o ayarlardı."

"Orospu çocuğu!" dedim ağızımdaki beze doğru mırıldanarak.

"Beni bütün bu işlerden uzak tuttu, arkasındaki ismi korumak için. Beni sevdiğini sanmıştım ama herkes gibi bende yanıldım. O kimseyi sevmez. Kendini bile! Sadece kaleye girmekti amacı. Girmek ve seni gebertmek. Onu bulmalısınız. Bütün sorularınızın cevapları onda. Ben hiçbir şey bilmiyorum. Bana inanmalısınız çünkü sizde gördünüz, çocukları benim elimdeydi. Sizce tutsak bir halleri var mıydı? Onlara kendisi geri dönene kadar sahip çıkmamı istedi. Bende yaptım! Söylediği her şeyi harfi harfine yerine getirdim."

Bitmişti. Her şey bitmişti. Benden bu şekilde intikam alıyordu. Omuzlarım bir anda çöktü. Hermes hala konuşuyor ve bir şeyler uyduruyordu. Muhtemelen önceden yazılmış iyi bir düzende tam gediğine koyulacak, iyi seçilmiş kelimeler. Neler döndüğünü asla öğrenemeyecektim. Bu andan sonra başıma gelecek en güzel şey acısız bir ölüm olurdu. Bu da uzak bir ihtimaldi.

Artemis yine sadece bana bakıyordu. Ne diyebilirdim ki? Tüm ihtimallerini Hermes doğrulamış, bana tam inanmak üzere olduğu anda bütün düşüncelerini tersine çevirmişti. Şimdi benden nefret ediyordu. Hem de tüm benliğiyle. Bunu kelimelerle ifade etmesine gerek yoktu. Yüzünden ve gözlerinden her şey okunuyordu.

Acı... bedenime kör bir bıçak gibi saplandı. Saplandı ve orada kaldı. Artemis'in beklediği şey buydu. Düşüncelerini doğrulayacak, gerçekliğine inandıracak şey. Bundan vazgeçtiği anda tam karşısında bulmuştu gerçek sandığı şeyi.

Artemis başını hafifçe eğdi, Milon bir kısıkaç gibi kavradı kolumu. Güçlü eli biraz daha sıkarsa kolumu kırarak kadar sıkıyordu. Yine beni çekiştirerek cam bölmenin diğer tarafına geçirdi. Gözlerim Artemis'teydi. Artemis'in nefret ve öfke ile parlayan gözleri de bende. Milon beni tam Hermes'in önünde durdurdu ve yüzümü ona çevirdi.

Hermes'in başı yerden kalktığı anda boş bakışlarımla karşılaştı ve gözleri irice açıldı. Tek kaşımı kaldırdım.

"Sevgilim," dedi, yüzü dağılmış durumdaydı. Çenesinde bulunan sakalı kurumuş kanla kaplanmıştı. Dişleri kahverengi gibi görünüyordu. "Çok üzgünüm," dedi sahte olduğunu benim anladığım ama başka hiç kimsenin anlayamayacağı kadar üzgün bir tonla. Başını iki yana salladı. "Affet beni," dedi.

Gözlerim onu geçti ve yanındaki adama takıldı. Onunda başı yerde ve hiç konuşmuyordu. Onu Auson'a benzetmiştim fakat bu Auson değildi. Bu adamı hiç tanı mıyordum. Başımı yana eğerek ona baktığım anda o da başını kaldırdı ve siyah gözleriyle karşılaştım.

Beynimde bir kıpırdanma oldu. Kaşlarımı çatarak ona bakmaya devam ettim. Onu bildiğimi biliyordum, tanıdığımı... Ama nereden tanıdığımı kesinlikle hatırlamıyordum. Onunda gözleri beni gördüğünde şokla açıldı, ağzı açıldı, boğulmaya benzer bir ses çıktı boğazından. Konuşamıyordu. Dilsizdi. Lanet olsun! Bu Hermes'in adamı değildi. Peki öyleyse kimdi?

"Bizimle paylaşmak istediğin şeyler olduğunu öğrendik," dedi Lookan yine eğlenen bir tonla ve benim bakışım onun iri bedenine kaydı. Sonra gözlerine. Gözlerinde bir şey vardı. Anlayamadığım, garip bir şey. Başımı iki yana salladım ama onun gözlerinden ayırmadım gözlerimi.

Onu öldürmek isteyen kişi ellerindeydi, onunla işbirliği yapan kişi de ellerindeydi. Keyifli görünüyordu ama bu keyfin altında yatan bir inkar vardı. Mutsuz bir parıltı. Lookan, dikkatimden kaçındı ve gözlerini başka yöne çevirdi.

"Canını yakabiliriz, her şekilde," diye devam etti bana arkasını dönmüş olarak. "Ama eğer ismi bize verirsen ölümün daha acısız olur." Tekrar bana döndü. "Anlatabiliyor muyum?" Yine başımı iki yana salladım.

“Hermes?” dedi sadece gözlerini çevirerek.

“Biliyor. İsmi sadece o biliyor. Parlak çocuğu kandırmanın kolay olacağını sanmıştı.” Artemis bariz bir şekilde ırkıldı. Onun düşüncesine göre Artemis çoktan kanmıştı. “Ama Melanie bile yanılabiliyormuş.” Sonra dişlerini sıkarak bana baktı. Bu bakışı okuyabiliyordum. *‘Bana ihanet etme demiştim.’* Yutkundum.

Artemis bir iki adım attı bana doğru ve sertçe ağzımdaki bez parçasını çeneme doğru indirdi.

“Konuş,” dedi fısıldayarak. “Sadece ismi ver!”

“Bilmediğim bir şeyi söyleyemem.” Dişlerini gıcırdattı ve eli boynumu buldu. Ellerine hakim olamıyormuş gibi titredi elleri. “Boynunu kıracağım. Hemen... Şimdi,” dedi dişlerinin arasından.

Gülümsedim. “Kırabiliyorsan kır,” dedim meydan okuyarak. Gözleri bir an için sıkıca kapandı.

“Yaparım Melanie. İnan bana yapabilirim.”

Başımı salladım. “Söyleyecek bir şeyim yok. Sana en başından ne anlattıysam o!”

“Buna neden inanamıyorum acaba!” Tırnakları giderek daha çok batıyordu derime, gözleri öfkeyle açılmış, sert nefes alışlarla bana doğru eğiliyordu. Benim nefes almam ise giderek zorlaşıyordu.

“İnan bana,” dedim sesimi çıkarabildiğim kadar. Biri Artemis’in bileğine yapıştı.

“Daha sonra,” dedi Lookan. Artemis elini hızla çekti boynumdan ve arkasını döndü. Ben de Hermes’e döndüm.

“Söyle,” dedim gözlerinin içine bakarak. Ona ikinci defa gözlerimle yalvarıyordum. “Doğruyu söyle.”

“Seni kurtarmak isterdim,” dedi. Şimdi gerçekten üzgündü işte. “Bunu biliyorsun.” Eğer onu aldatmasaydım ve istediğini yapmış olsaydım, beni kurtarmak isterdi. Ama onu aldatmıştım. Sonra yarım ağız bir gülümseme belirdi yüzünde. “Ama bu işe birlikte başladık. Sonunu da birlikte getireceğiz. Hayatta birlikte olmadık ama ölürken birlikte olacağız sevgilim.” Gözleri Artemis’e kaydı ve gülümsemesi alaycı bir ifade aldı.

“Beraber geçirdiğimiz o güzel anları düşüneceğim ölürken. Dudaklarının tadını.”

“Yapma!” diye fısıldadım ona doğru ve yutkundum.

“Her anını hatırlayacağım.” Hermes anlamıştı. Artemis ile aramızda bir şeyler geçtiğini hissetmişti. Bana bunu yapmasının ardında kıskançlığın payı büyüktü. Artemis’e alayla karışık bir öfkeyle bakıyordu. Artemis’in bedeninin kasıldığını, ellerinin yumruk olduğunu gördüm.

Onu sabah tüm askerleri görmüştü. Benim yanımda, bana sarılmış, gülümserken... Kendini aptal gibi hissediyor olmalıydı. Ama ona doğruyu söylüyordum. Ona hiçbir zaman yalan söylememiştim.

“Bu iş fazla uzadı,” diye araya girdi Lookan. “Daha fazla konuşulacak bir şey kalmadı. İyi korunuyoruz ve kurguyu bozduk. Artık bu kişi her kimse bize kolay yaklaşamayacak. Bir önemi kalmadı. Milon,” dedi ve Milon’a döndü.

Milon yanımdan ayrılıp hançerini çıkardı kemerinden. Önce dilsiz olanın arkasına geçti, tek ve keskin bir hamleyle boynunu yarıp geçti hançer. Sonra Hermes’e geçti. Hermes, gözlerimin içine bakıyordu. Milon çenesini tuttu ve başını yukarı kaldırdı.

“Seni seviyorum,” dedi Hermes. Bu gerçektir. Söylediklerinin arasından bir tek bu gerçektir. Ve Milon üzerine düşeni yaptı. Hermes bir külçe gibi kanlar içinde yere yığıldı. O an, sadece kısa bir an içimde bir sızlama hissettim. Ama uzun sürmedi. Askerlerden biri omuzlarımdan aşağıya doğru itirdi ve dizlerimin üzerine düştüm.

“Ölüm Meleği...” dedi Milon gülümseyerek. “Şanına yakışır bir ölüm olmasını dilerdim,” dedi. “Bir zavallı gibi.” Dudaklarından bir ‘cık cık’ sesi çıktı. Elindeki kanlı hançerle bana doğru ilerledi.

Artemis hızla arkasını döndü ve bana baktı. Ağzını açtı ama hemen sonra kapadı. Bir eli havaya doğru kalktı.

“Sonra,” dedi. İçimde bir umut dalgalandı. Benim yalan söylemediğimi anlamış mıydı? Hızlı adımlarla bana doğru ilerledi, Milon’u yolunun üzerinden iterek geçti ve tam yanımda durdu. Kolumdan sıkıca tutarak beni yukarı kaldırdı. “İsmi öğrenmemiz de fayda var. Eminim,” dedi dişlerini sıkarak ve bana öfkeyle bakarak. “Bize söylemeyi düşünecektir.” Umudum geldiği gibi gitmişti.

“Ama efendim-”

“Pekala,” dedi Lookan, hevesi kursağında kalmış Milon’un sözünü keserek. “Bir süre daha bekleyebiliriz. Onu zindana götürün.” Artemis’e alaycı bir bakışla baktı. “Artık ‘Saygın tutsak’ odasında kalmasında ısrar etmezsin sanırım.”

Artemis, ona ölümcül bir bakış attı. “Onu ben götürürüm,” dedi. O da Milon gibi beni çekiştirerek odadan çıkardı. Yürüdüğüm yolları görmüyordum, attığım adımların farkında değildim. Bana inanmıyordu. Sadece ölümümü geciktirmişti.

Sadece benimde bilmek için çıldırdığım ismi merak ediyordu. İnfazımı geciktirmesinin tek nedeni buydu. Ağır rutubet, kan ve toz kokulu zindana geldiğimizde adımlarımız yavaşlamıştı. Artemis girişte eline yanan bir meşale aldı. Her hareketinde öfkesinin yansımaları vardı. Beni koyacakları zindan kapısına geldiğimizde arkamızdan gelen çirkin, kel zindan görevlisiyle yüz yüze geldim. Yüzünde belli belirsiz bir gülümseme vardı.

“Beni gördüğüne çok sevindin anlaşılan,” dedim. Suratında hafif bir şaşkınlık belirtisi görünüp kayboldu. Soğukça güldüm.

“Kes sesini!” dedi Artemis. Zindan görevlisi demir kapıyı açtı ve Artemis beni içeri doğru itirdi. Ben dengesizce içeri doğru ilerlerken o çıkmak için arkasını döndü.

“Artemis.” Dudaklarımdan bir anda fırlayıvermişti ismi. Kelimeler dudaklarımdan yumuşakça, okşarcasına dökülmüştü. Bu elimde değildi. Benden beklenmeyecek bir ton.

Artemis’in bedeni gözlerimin önünde adeta taş kesildi. Ani bir hareketle arkasını dönüp, bana şaşkın bir bakış attı. Sonra yüzü de acıyla girdi.

“Yalan söyledi Artemis, Hermes size yalan söyledi. Tek istediği onu aldattığım için benden intikam almaktı.” Elimde bir tek bu vardı. Ona karşı dürüst olmak. Benim şahidim yoktu beni doğrulayacak. Sadece inanmasını kalbimin en derinlerinde bir dua gibi dileyerek mırıldandığım bu sözler.

Bir süre bana öylece baktı ve alayla güldü.

“Bana ilk defa adımla seslendiğinin farkında mısın?” Tehditkar adımlarla üzerime doğru geliyordu. O geldikçe ben geri çekiliyordum. “Tesadüfe bak ki...” Dişlerini biraz daha sıkarsa kırılacaklarından emindim. “Sana inanmamı istediğin ana denk geldi.”

Sırtım duvara çarptı ve durmak zorunda kaldım. Artemis, yüzlerimizin arasından iki parmak mesafe kalana kadar ilerledi. Elleri havaya kalktı ve başımın iki yanından taşla sertçe vurdu.

“Sana yalan söylemedim,” dedim. “Bana inanmalısın.” Sesim yalvarır gibiydi. Kendimi bir zavallı gibi hissediyordum. Eğer ellerim arkamda sıkışmış ve kelepçeli durumda olmasalardı yakasına da yapışabilirdim bana inanması için. Başını iki yana salladı. Yüzünde derin bir acı ifadesi belirdi.

“Sana inanmıştım Melanie. Sana inanmıştım.” Ellerini kaldırıp bir kez daha vurdu sertçe ve ben yutkundum.

“Benimle oynadın. Eğlendin mi Melanie? İçinden kaç kere bana aptal dedin? Kaç defa arkamdan kahaahalarla güldün? Kaç defa beyinsiz bir salak olduğumu düşündün? Cazibene kolayca kapıldığımda keyiflendin mi? Kollarımda zevk çılgınlıkları atmaya çalışmak senin için en zor deneyim olmuş olmalı! O anda bile... Çılgınca, kör gibi yaşadığımızı sandığım o anda bile kendini kaybetmeyerek, ismimi tek bir kere bile

anmadım. Şimdi bana yalvarmak için, kendine yeniden inandırmak için bana ‘Artemis’ diyorsun.” Dişlerini sıktı tekrar. “Seni tebrik etmeliyim. Zekanı övmeliyim. Böyle iyi bir oyun çıkardığın için seni alkışlamalıyım. Kendime lanet ediyorum.”

“Sana yalan söylemedim,” dedim fısıltıyla. Önünde diz bile çökebilirdim. Şu anda bana inanmasından başka hiçbir şey istemiyordum. Ve bunu yapmak için dizlerimi kırdığımda omuzlarımı sıkıca kavradı elleri.

“Yapma!” dedi bağırarak. “Sakın. Bana başka bir oyun oynama.”

“Sana hiç oyun oynamadım. Lütfen Artemis. Bana inan.”

“Ah!” Artemis karanlık bir kahkaha attı. Elleri hala omuzlarımdaydı. “İstediyini almak için, ölümden kaçmak için bu kadar da alçalabiliyorsun demek ki!”

“Başka hiç kimsenin önünde eğilmezdim,” dedim tüm duygularımı sözlerime katarak.

“Neredeyse inanacağım. Neredeyse.”

Birbirimizi izledik. Ne o kıpırdıyordu ne de ben. “Kendimden nefret ediyorum,” dedi acı içinde. “Aptallığıma kızıyorum. Senin o disiplin hikayelerinle beni kendine acındırmaya çalıştığında, kendimi senin yalancı dünyanda kaybettiğim için kendimden nefret ediyorum. Bu kadar kör olduğum için kendimden nefret ediyorum. Senin kim olduğunu bilip de hala masum olduğuna kendimi inandırdığım için kendimden nefret ediyorum. Sana dokunmakla büyük bir hata yaptığım için kendimden nefret ediyorum. Seni hala delice istediğim için kendimden de senden de nefret ediyorum.” Dudaklarına sert, öfke dolu ama kısa bir öpücük kondurup arkasını döndü. Rüzgar gibi hızla çıktı zindandan.

Kapı sertçe kapandı ve artık ayakta duracak gücüm kalmamıştı. İçimden bir şeylerin çekildiğini hissediyordum. Bedenim yerle bütünleştğinde aklımda, onu doğruyu söylediğime nasıl inandıracağım düşüncesinden başka hiçbir şey yoktu. Kelimeler çıldırması gibi dönüyordu beynimin içinde. ‘*Bana inanmalı... Bana inanmalı... Bana inanmalı...*’ Fark ettim ki fısıltım duvarlara çarpıp kulaklarıma geri dönüyordu. Dudaklarım birbirine hızla çarpıyor, kelimeleri doğru düzgün vurgulayamıyordu. Başım dönmeye başlamıştı, gözlerimi kapadığımda hücrenin sallandığını düşünmeye başladım. Ama bu sallanışın bedenimden geldiğini anlamam uzun sürmedi. Şiddetli bir titreme nöbetine girdim. Zangır zangır titriyor, dişlerim birbirine çarpıyordu.

Hayır. Üşümüyordum. Açlık hissetmiyor ya da başka hiçbir şeye ihtiyaç duymuyordum. Kendimi kaybetmiş gibiydim. Gözlerimi açtım, bu titremeden, içimi oyan bu acıdan kurtulmam gerekiyordu. Ama bir şey değişmemişti. Yine mavi derinliklerinde belirgin, somut bir acı olan güzel yüz gözlerimin önünden gitmiyordu.

Ölmek umurumda değildi. Savaşçılarım, çocuklarım, hatta Milie bile umurumda değildi. Sadece onun bana inanması, bana yine gülümsemesi, kollarını tekrar bedenime sarmasını istiyordum. Sadece onu istiyordum. Bana ne olduğunu bilmiyordum. Çok yalan söylemiş,

çok oyunlar oynamış ve hiçbirinde kaybetmemiştim. Ama sadece tek bir kere yalan söylemediğim, doğruyu yapmaya çalıştığım bu olayda kendimi temize çıkarmak benim için hayatımdan daha önemliydi. Onun bana inanması her şeyin üzerindeydi. Niye?

Bir anda dondum. Şaşkınlıkla doğrulup sırtımı duvara dayadım. Dünyam sadece Artemis'in etrafında dönmeye başlamıştı. Tek düşünebildiğim oydu. Onu tekrar istiyordum. Belki bir saat daha, belki bir ay daha, belki de daha da fazla. Sadece istiyordum.

Cehenneme hoş geldin Melanie. Tanrı sana günahlarının cezasını böyle ödetiyor. Evet. Hayatımda bir bu eksikti. Artemis'le birlikte öğrendiğim birçok şey olmuştu. Tadını daha önce tatmadığım, adlandıramadığım bir sürü güzel şey. Katranlanmış bir kalbi önce şefkatle yumuşatmıştı, bana ilgi göstermiş hatta benim gibi bir savaşçıyı korumaya bile kalkmıştı. Kalbimi sarmış olan taşın çatlaklarından içeri sızmış, lanet olsun ki kalbimde kendine yer açmıştı. Kimsenin açamadığı kadar büyük bir yer. Daha önce aşık olmamıştım. Duygudan yoksun olduğumu düşünürdüm, kimseyi sevemeyeceğimi, kimseye bağlanamayacağımı. Olmuştu. Tebrikler...

Aşkım cehenneme doğmuştu. Ateşle başlamış, yanarak beni hapsedmiş, köze çevirene dek, beni bitirene dek sönmeyecekti.

Şimdi bir şeyler daha öğreniyordum. Acının bambaşka bir çeşidini. Çocukluğumdan beri savaşın, yaralanmanın ve acı çekmenin ne olduğunu bildiğimi sanırdım. Ailemi katlettiklerinde küçük aklımın yeteceği kadar ve kalbimin kaldırabileceği kadar acı çekmiştim. Ya da çektiğimi sanmıştım. Kısa sürmüştü ayağa kalkmak. Ya da kalkmak zorunda kalmıştım.

İçimden bir his bana bu acının hiç geçmeyeceğini söylüyordu. Artemis'e olan aşkım benim en büyük cezamdı. Hiçbir zaman ona ulaşamayacaktım. Dizlerimi kendime çektim, içimde açılan ve yavaş yavaş büyüyen deliği kapamak ister gibi sıkıca yapıştırdım bedenime. Ama bunun fayda etmeyeceğini biliyordum.

Ellerimde parçalanmış bir hayat kalmıştı kala kala, ruhumu hapsolmuş gibi hissediyordum. Körleştiğimi, üzerime acıdan bir ağ örüldüğünü hissediyordum. İnfazımın bir an önce olmasını istiyordum.

Kendime yine bir şeyi itiraf etmem gerekiyordu. Elimden geleni yaptığımı biliyordum, daha onu o zindanda yerde yatarken gördüğümde ve sonra sesini duyduğum anda kalbimin atışının değişiminden bir şeylerin olacağını anlamıştım. Onu o anda istemiştim. Kaçmıştım, kendimi bu çukurun içine düşmekten sakınmıştım. Ama düşmüştüm bir kere. Uzak kalabildiğim kadar kalmıştım...

Kendimi bitkin hissettim. Tekrar soğuk, taş zemine devirdim bedenimi. Başım küçük bir su birikintisine düştü. Kafamı oynatacak dahi halim kalmamıştı. Küçük zindan arkadaşımın sesini duydum zindanın bir köşesinden. Gülümsedim. Artemis'in farelerden nasıl tiksindiği geldi birden bire aklıma. Bu iyi gelmişti. Yine gülümsedim... Başka bir

an daha. Ve sonra deli gibi kakhaha attım. Sıcak, içten bir kakhaha. Bu başka bir anıya aitti.

Bu hoşuma gitti. Onu ve iyi şeyleri düşünmek. Hazırcevaplığı ve beni kandırmaya çalışmasını düşünmek. Yine de... Her şeye rağmen... Ölmeye bile degeceğini düşündüm.

Geceyi onu düşünerek ve birlikte yaşadığımız her anıya sıkıca tutunarak geçirdim. Düşüncelerimin yönünün değiştiğinin farkında olmadan, içimdeki öfkenin kaşlarımı çatıttığının farkında olmadan, dişlerimi sinirle sıkıttığının farkında olmadan... Ağzımdan bir küfür çıkana kadar düşüncelerimin nasıl ters yöne gittiğini anlamamıştım.

Zaman kavramım kaybolmuştu, ama uzun saatler boyu uyumadığımı ve beyaz bir dünyaya kaydığımı farkındaydım. Ta ki Artemis'e yoğun bir öfke duyana kadar.

Benim sözlerime karşılık onun sözlerini esas almıştı. Ben Melanie olabilirdim, benim geçmişim kirli olabilirdi ama Hermes'i benden daha fazla tanıımıyordu ki! Sadece inanmak istediği şeye inanmıştı. Hiç çabalamadan, kolayca, kayarcasına yola girmiş, beni suçlu ilan etmişti.

Neden bana inanmayı değil de bir başkasına inanmayı seçmişti? Bundan sonra ölümüne kadar kalan saatlerin çoğunu aklını yitirmiş bir deli gibi geçirdim. Kah kızdım, kah güldüm, kah küfür ettim.

Acıktığının farkında değildim. Yemeğim gelip üç asker beni zapt altında tutup yemek yemem için beni zorlayana kadar kendimi bulanık bir suyun içinde körleşmiş olarak yüzmeye çalışan ve kurtulmak için çırpınan biri gibi geçirdim. Yemeği yemedim.

Sonra yine karanlıkla baş başa kaldım. Karanlık, düşünceleri de peşinden sürüklüyor, beni yine cehennemle cennet arasında sıkıştırıyordu. Tutarlılığımı kaybetmiştim. Kendime hakim olmakta zorlanıyordum. Birkaç kez titreme nöbetleri geçirdim, hayatımda aynı gün içinde ilk defa birkaç kez titreme nöbeti geçiriyordum. Ben hiç nöbet geçirmezdim ki!

Demir kapının açılmasıyla gözlerimi zayıf meşale ışığına diktim. Uyuyup uyumadığının farkında değildim. Ben yine askerleri beklerken Artemis'in ifadesiz yüzüyle karşılaştım. Önce bir mutluluk dalgası sardı benliğimi sonra zehir gibi bir öfke. Aynı anda iki farklı hissi birine karşı beslemek bünyeyi karmakarışık yapıyordu.

Yüzünden bir kararsızlık geçti, sonra yavaş adımlarla daha önce yaptığı gibi yine gelip yanıma oturdu.

"Bana ismi söylemeyeceğini biliyorum," dedi düz bir sesle. Başımı salladım. Ona cevap verebilirdim ama artık buna gerek duymuyordum. Çünkü o bana inanmamayı seçmişti. Derin bir nefes aldı. Meşale hala elinde duruyordu.

“Karar...” dedi fısıldayarak. “Ya bugün konuşacaksın, ya da infazın gerçekleşecek.” Yine cevap vermedim. O konuşurken ben kokusunu içime hapsedmeye çalışıyordum. Belki başka bir boyuta geçtiğimde ondan bir şeyleri de kendimle beraber götürebilirdim. Cehennemde yanarken onun kokusuyla dolu olmak acıyı katlanılabilir kılardı belki.

“Bir şey söyle,” dedi ben cevap vermediğimde bağırarak.

“İnanacak mısın?” diye sordum.

“Hayır.”

“Bende öyle düşünmüştüm.”

Ve yine sustuk. Neyi bekliyordu ki? Konuşmayacağımı biliyorsa, bana inanmayacaksa beni öldürmek için daha neyi bekliyordu? İşi iyi bilen biri için bir ya da iki dakikalık bir işti.

“Bunu ben yapamam,” dedi dişlerini sıkarak. “Burada değil, benim etrafımda değil, benim tarafımdan değil.”

“Yine ne saçmalıyorsun Artemis?” Soluğu kesilerek bir an bana baktı. Sonra yutkunup bakışlarını benden kaçırdı.

“İşi başaramadın. Bu senin için başka bir infaz.” Tekrar yutkundu gürültüyle. “Buradan çıksan da, burada kalsan da senin sonun aynı olacak. Ama benim ellerimden değil.”

“Beni serbest mi bırakacaksın?” diye sordum düz bir sesle. Artık bunun bir önemi kalmamıştı. Söylediği gibi her iki şekilde de sonum aynıydı. Hermes’i de yok ettikten sonra bu zaten kaçınılmaz bir son olurdu.

Artemis başını salladı hafifçe. “Seni serbest bırakacağım.” Bende başımı salladım. Ayağa kalktı ve omuzlarımdan tutup kalkmama yardım etti.

“Şafak henüz sökmedi. Köylüler alana toplanmadan senin buradan gitmeni istiyorum. Silahlarını vereceğim. Ama kendi başınasın. Hayatta kalman bir mucize.” Bunları koridorlardan hızla geçerken söylüyordu. “Ne kadar hızlı ayrılabilirsen o kadar iyi olur senin için.”

Umursamıyordum. Kendim için yaşamaktan çoktan vazgeçmiştim. Kaçabilirdim, kaçıp saklanabilirdim ama bunu yapmayacaktım. Önce Simon ve Milie’nin gittiği tapınağa gidecek -ki orada olmadıklarına emindim- eğer onları bulursam diğerlerini aramaya koyulacaktım.

Nöbet tutan askerler beni gördüklerinde gözlerini irice açarak şaşkınlıkla bakıyorlardı. Lookan’ın gidişinden haberi olmadığından şüphelendim bir an. Ellerim hala kelepçeliydi ve Artemis tarafından hızla sürükleniyordum. Kale kapılarını açmalarını emretti,

arkamızdan bir asker atım ve silahlarımla birlikte bizi takip ediyordu. Kale çevresindeki hendeği geçtiğimizde Artemis durup bana döndü.

“Burayı öğrendiğin için başka bir hamle yapmaya kalkma! Bizim gücümüzle başa çıkamayacağını biliyorsun. Hermes’in kampı yerle bir oldu, hiç kimse kalmadı. Diğer bütün toplama kamplarına da elçiler gönderildi. Hiç kimse bize savaş açmak isteyen biriyle anlaşma yapmayacak. Anlıyorsun değil mi?” Yine başımı salladım. “Çocukların bizimle, onlara en iyi şekilde sahip çıkacağıma emin ol. Hiçbirini düşünme.” Gözlerimi irice açarak ona baktım.

“Hepsi yaşıyor ama bu durumda onları sana geri vermem büyük bir hata olur. Bırak bizimle mutlu olsunlar.” Bunu bir süre düşündüm. Benim ne olacağım belli değildi. Ama çocuklarım Artemis’in ellerinde çok daha iyi durumda olacaktı.

“Tamam,” dedim fısıltıyla. O da başını salladı. Artemis kelepçelerini çıkarmak için ellerimi tutup kendisine doğru çekti. Ellerinin titrediğini o anda fark ettim.

Kelepçelerini çözdü, askerine başıyla işaret verdi ve asker silahlarını bana teslim etti. Şu anda onu öldürebilirdim. Eğer onun yerinde bir başkası olsaydı bunu kaçırmazdım ama ona asla kıyamazdım.

Silahlarını yerlerine yerleştirip, çelik bilekliklerini taktığımda başımı kaldırıp ona baktım. Şafak yavaş yavaş sökmeye başlamıştı. O da bana bakıyordu.

“Git artık,” dedi. Sesinin tonundan hiçbir şey anlaşılmıyordu. Atımın üzerine hızla atladım.

Lanet olsun! Ne serbest kaldığım için, ne de buradan kurtulabildiğim için sevinebiliyordum. Zafer kazanmış gibi değil, kaybetmiş gibi hissediyordum kendimi.

“Öleceğimi biliyorsun, değil mi?” diye sordum boğulur gibi.

“Biliyorum.”

Uzun zamandır, çok uzun zamandır tatmadığım bir his kapladı bedenimi, boğazıma bir şey oturmuş gibi hissediyordum. Burnum sızlamaya başlamıştı, gözlerim batıyordu. Şimdi değil! Hayır. Tanrım lütfen, şimdi değil. Dokuz yaşımdan beri ilk defa ağlama hissiyle doluyordum. Ağlamaktan öte çığlık çığlığa bağırarak istiyordum ama onun önünde değil.

Artemis’e çevirdim bakışlarımı. “Hoşça kal,” dedim çatlamış bir sesle. Kendimi tutabildiğim kadar tutmaya çalışıyor, ağlamamak için kendimi kasıyordum. Artemis başını salladı ve kollarını kavuşturdu göğsünde, gözlerimi ondan kaçırdım.

Veda eden iki genç surların üzerinde onların ayrışışını dikkatle izleyen iki çift gözden tamamen habersizlerdi.

“Buna nasıl izin verirsiniz efendim?” dedi Milon tedirgin bir sesle. Gözlerini Melanie’den ayırmıyordu. Elinde yayı, okun ucu Melanie’yi hedef almış, sinirle dişlerini sıkıyordu. “En azından yanında birkaç asker olsaydı.”

“Eğer sen ya da ben Artemis’in yerinde olsaydık evet, bu tamamen gerekli bir şeydi.” Lookan, içinde bir burukluk hissiyle bakıyordu iki gence.

“Ne demek bu?”

“Nasıl bir tehlike atlattığımızın farkında değil misin Milon?”

“Farkındayım. Efendimizin akli sayesinde büyük bir tehlikeden döndünüz.”

Lookan, kısık sesle kara mizah yüklü bir kahkaha attı. “Ben o tehlikeden bahsetmiyorum. Melanie ve Artemis’ten bahsediyorum.”

“Bağışlayın efendim, ama anlayamadım.” Lookan sabırsız bir nefes çekti içine ve sıkılmışçasına baktı Milon’a.

“Hermes’in yalan söylediğini fark etmedin mi gerçekten?” Milon yayını hızla indirdi ve şaşkınca Lookan’a baktı.

“Yalan mı söyledi?” Lookan başını salladı.

“Hem de her kelimede.” Milon dönüp Melani’ye baktı şaşkınca.

“Ölüm Meleği’nin size suikast hazırlamadığını mı ima etmek istiyorsunuz?”

“Evet.”

“Ama onun infazını istediniz.” Milon’un midesi bulanmaya başlamıştı. Ondan hoşlanmıyordu ama adaletli bir insan olmuştu her zaman. Eğer Melanie tüm bu olayda masumsa ona yaptıkları saf bir suçluluk duygusu hissettirecekti içinde.

“İstedim. Ama Artemis’in buna izin vermeyeceğinden emindim. Artemis ona tapıyor, ona aşık. Hem de çılgınca. Artemis ona olan aşkından kör olmuş durumda. Hermes’in yalan söylediğine değil, Melanie ile sevgili olduklarına takılmış durumda. Ama bunu ne kendine ne de bir başkasına itiraf edemiyor. Artemis hatayı görüyor, düştüğü yanlışın farkında, asla birbirleriyle olamayacaklarını biliyor. Ondan kurtulmaya çalıştığını kendi gözlerimle gördüm ama sonunda yanına giderek yenik düştü. Ve Hermes’in anlattıklarıyla kıskançlık onu şaşkına çevirdi. Tüm mantığını yitirdi.” Milon ağzını şokla açmıştı. Karşılıklı duran ve tek kelime etmeyen iki gence çevirdi bakışlarını.

“Ben sadece... Yani efendimizin her zaman yaptığı gibi-”

“Zaman geçirdiğini düşündün.”

“Evet,” diye karşılık verdi Milon. “Ve efendimize hakkım olmayarak öfkelenmişim.”

“İşte atlattığımız en büyük tehlike buydu. Artemis ona tutuldu. Farkında değil ama en başından beri onu elinin altında tutması bu yüzden. Melanie ona benimle görüşmek istediğini ve Artemis’e ihtiyacı olmadığını, benim desteğimi aldıktan sonra onu bir daha görmek istemediğini söylemiş. Artemis ise onu kendisinden başka hiç kimseye görüştürmek dahi istemiyordu. Benim değil kendisinin ona yardım etmesini istiyordu. Ama Melanie onu değil beni istiyordu. Çünkü ben daha güçlüyüm. Artemis onu bırakmak istemedi hiçbir zaman. Melanie’yi elinde tutmak için bir bahaneye ihtiyacı vardı - kendisinin de kabul edebileceği bir bahane- en azından Melanie kendisini kabul edene kadar... Onunla savaşmak demek Melanie’nin yanında kalabilmek demek, bunun için bir bahane. Ama bunu dile getiremediği için başka yollara başvurdu. Sonra uydurduğu masalın gerçek olduğu çıktı karşısına ve artı olarak Hermes’le bir ilişkisi olduğunu öğrendi. Bu onun için yıkım oldu.”

“Aman Tanrım! Yani onunla evlenebilirdi de.”

“Kesinlikle. Bu işin sonunda o bile olabilirdi. Öyle bir gelini kaleme getirtemezdim.”

“Ama Ölüm Meleği’nin bunu kabul edeceğini nereden biliyorsunuz? O bir savaşçı...”

“Şu an Melanie’nin karşısında sen veya ben olsaydım ve onu kandırıp bir odaya hapsedseydik ve onun tüm iyi niyetine rağmen onu bir suçlu durumuna getirseydik, ikimizin de yaşamıyor olacağına emindim.”

“Peki efendimize neden dokunmuyor?”

“Ah Milon. Tüm savaş taktiklerini bilirsin, en iyi savaşçılarımdan birisin ve zekanla her zaman gurur duyarım, ama şimdi neden bir türlü yuva sahibi olamadığını anlıyorum. Artemis hangi durumda ona dokunamıyorsa, Melanie de aynı nedenden Artemis’e dokunmuyor. Hem Artemis’i bilirsin, istiyorsa alır. Bunu eninde sonunda yapar ve o kadını bizim anlayamayacağımız kadar fazla istiyor. Elizabeth’e Melanie dedi birkaç kez, Vicky’e de öyle, hatta bir keresinde Will’e bile. Ama isteyen sadece Artemis değil.”

“Yani Melanie’de aşık.”

“Hem de çok fazla. Kendini savunamayacak, kendini feda edecek kadar fazla.”

Milon’un tüm gücü bitmiş gibi omuzları çöktü. Suçluluk içinde bir ateş gibi yakıyordu onu. Ölüm Meleği’nin tek yaptığı onların köylerine zarar gelmesini önlemek ve efendisini büyük bir suikast girişiminden kurtarmaktı.

“Eğer olması gerektiği gibi davransaydı...”

“Bizi devirebilirdi. Onu asla hafife almadım. Herkes ondan nefret etse de ben ona her zaman saygı duydum. Sadece oğlum için en iyisini istiyorum. O kral olacak ve varisleri olması gerekecek, Melanie onu bitirirdi.”

Milon dilinin ucundaki sözcükleri söylemek ve susup yutmak arasında sıkışıp kaldı ve sonra söylemeye karar verdi.

“Sizin bir oğlunuz daha var efendim.” Lookan dönüp ona baktı şaşkınca. Yine de Melanie gibi ismi türlü şeylere karışmış, insanların karşısında korkudan titrediği, canavar olarak tabir edilen bir insanı kalesine bir savaşçı olarak bile getirtemezdi. Böylesi çok daha iyiydi.

Dönüp tekrar iki gence baktılar. Melanie bir şeyler söyledi ve atını mahmuzlayıp hızla uzaklaştı. Ardından Artemis ayakta duramıyor gibi güçsüzce dizleri üzerine çöktü. Lookan’ın içi bir kez daha sızladı. Şu aralar kendisi de aşıktı ve oğlunu çok iyi anlıyordu.

Gözlerimden düşen yaşlara hakim olamadım. Ona bakmıyordum ama gidemiyordum da. Ondan kopmak istemiyordum. Sanki kalbim bedenimden çıkartılıyormuş gibi hissediyordum. Kalbi olmazsa bir insan nasıl yaşardı?

Atım birkaç adım ilerledi yavaşça. Gözlerim gözyaşlarından kör olmuştu, gittiğim yönü göremiyordum. Atımın dizginlerini sertçe çektim ve ona döndüm ani bir kararla. Gururun ne önemi vardı ki?

Yüzümü gördüğünde gözlerini irice açtı, afallamış görünüyordu.

“Hayatımda...” dedim yutkunarak, birkaç damla daha süzüldü. “Çok kez yalan söyledim, çok oyun oynadım. Ama sana hiçbir zaman yalan söylemedim. Oyun oynamadım.”

“Melanie!” dedi fısıltıyla, taş kesilmiş gibi duruyordu.

“Hermes ile hiçbir zaman bir ilişkim olmadı.” Artemis bir adım öne attı. Elimi kaldırdım durması için.

“Ama sen bana değil, ona inanmayı seçtin. Eğer hayatta kalırsam, bir kez daha karşıma çıkma. Tanrı şahidim olsun ki bir saniye bile düşünmeden seni öldürürüm. Bir saniye bile.” Atımı mahmuzladım ve hızla ilerledim.

Kör gibiydim, gözyaşlarımdan önümü göremiyordum ama buradan olabildiğince çabuk gitmek istiyordum. Bir yanıma burada bırakmıştım. Artemis’in yanında.

Avularına bir süreliğine yıldızların emanet edildiği bir ocuk gibiydim. Geri almak istediklerinde onları vermek istemeyen, avuçlarını sıkıca kapayan bir ocuk gibi. Ama gücüm yetmemişti. Artemis ile kazandığım tüm duygular ellerimden alınmıştı. şimdi boş avuçlarıma bakıp geçmişime lanet okuyordum. şimdi boş avuçlarıma bakıp gözyaşlarımı akıtıyordum.

Uzun saatler boyu kr gibi ilerledim. Hanlarda durabilirim ama bunu yapmadım, insanlardan uzak ormanın derinliklerinden ilerliyordum. Geldiğimiz tüm yollar ezberimdeydi. Her zaman iyi bir gzlemciydim ve kaybolma riskim sıfırdı. Atımın zorlandığını düşündüğümde geceyi geçirmek için durdum.

Açlıktan ölüyordum ama yiyecek hiçbir şeyim yoktu. Bu karanlıkta yiyecek aramaya ıkamazdım. Sergimi serip gözlerimi kapadım. Düşüncelerim Artemis'le ve acıyla dolup taşıyordu. Kendimi biraz toparlayıp uyumaya zorladım. Nelerle karşılaşacağımı bilmiyordum ve güçlü olmam gerekiyordu. Aklımı yerinde tutmam ve kurnaz olmam. Eğer aklımı Artemis'e takarsam -ki zaten takmış durumdaydım- deliliğin sınırına çok kısa bir zamanda gelecektim.

Yaptım! Zihnimi boşalttım ve uyudum. Ertesi gün birkaç kez avlanıp, bir ateş yaktım ve yolculuğum boyunca bana yetecek kadar eti pişirip yemek torbama koydum. Ve yine son sürat yola devam ettim. Artemis ile geldiğimiz tüm o yolları iki kat daha hızla geçiyordum.

Sonra bir yerde atımı sertçe dizginledim. Bir an dişlerimi kenetledim. Artemis ile mola verdiğimiz yere geldiğimde gözlerimin önüne bir sürü anı geliyordu.

'Nasıl yetiştirildiğin ve bir savaşçı olman umurumda değil. Ama ben centilmen bir beyefendi olarak yetiştirildim. Kadınıma korumak benim işim. Bu elimde değil,' demişti.

Bende ona sarılmış ve *'İyi şanslar erkeğim,'* demiştim alayla. Bana laf atan bir haydudun dilini kesmekle tehdit etmiş ve kafasını koparmıştı. Yine ağlamanın sınırında olduğumu fark edip tekrar yola koyuldum.

 günün sonunda Milie ve Simon'un sığındığı tapınağın topraklarına varmıştım. Tapınağa yaklaştıkça bir uğultu yükseliyordu. İnsanların konuşmaları, savaşçı grupların kahkahaları. Kaşlarını çattım ve atımı dizginledim. Ağaçlar beni saklıyordu ama atımla biraz daha ilerlersem ben neler olduğunu anlayamadan beni avlayabilirlerdi.

Atımdan atladım. Onu bir ağaca sıkıca bağladım, kılıcımı elime aldım, yaprakların üzerinden ses çıkarmadan yürümeye çalışarak tapınağa doğru ilerledim. Tapınak görüş alanına girdiğinde savaşılarında sesleri net olarak gelmeye başlamıştı. Benim savaşçılarımda olabilirlerdi ama önce emin olmam lazımdı.

Ve sonra onları gördüm. Hayır! Benim savaşçılarım değildi. Tapınaklarda savaşçıların görülmesi normal bir durum da değildi. Ben son aylarda birçok tapınağa yardım ediyor,

hazinemın çoğunu ve avımızın büyük bir kısmını onlarla paylaşıyordum. Savaşçıları bu yüzden tapınaklara göndermişim. Saklanmalarına izin vereceklerinden emindim.

Peki öyleyse bu adamlar kimdi? Biraz daha ilerledim. Net görebilmek için ve neler olduğunu anlayabilmek için mesafem yeterli değildi. Bunlar krallık askerleriydi. Önce aklıma Artemis geldi, ama onların armalarını taşımıyordu askerler. Bu başka bir krallıktı.

Sonra bir çığlık duydum. Ve sesin sahibini tanıdım. Simon. Lanet olsun!

Yayımı atımda bırakmışım ama onu almak için zaman kaybetmeyecektim. Simon buradaysa Milie de buradaydı ve bu askerlerin burada oluşlarının nedeni bizim iyiliğimiz için değildi. Simon acı çekiyordu. Ve ona yardım etmem gerekiyordu.

Simon'u göremiyordum. İri bedenli askerler görüşümü kapamışlardı. Tapınağın ön cephesinde birçoğunun arkası bana dönüktü. Bir çember oluşturmuşlardı ve ortalarında dikkatlerini çeken bir şey vardı. Tahmin etmek zor değildi.

Eh... Zaten sonumuz da pek hayırlı değildi. Doğrudum. Kılıcım elimde, yavaş adımlarla toplanan askerlere doğru ilerledim.

Yaklaştıkça insan kalabalığının aralarından bir şeyler görebiliyordum. Adımlarım sessizdi. Simon'un dağılmış yüzüyle ve şişmiş gözleriyle karşılaştım bir aralıktan. Göz göze geldiğimiz anda bedeninde hafif bir doğrulma oldu, ama sadece o kadar.

"Bilmiyorum," dedi patlamış dudaklarını aralayarak. "Melanie'nin nerede olduğunu bilmiyorum."

Simon... İşte hayatımda güvенеbileceğim tek insan. Hala beni korumaya çalışıyordu. Ama benim de planlarım vardı. Her zaman Simon'un beni koruması gerekmiyordu.

"Sanırım beni arıyorsunuz?" Ve tüm yüzler bir anda bana çevrildi. Şaşkınlıkla, şokla. Güldüm yüz ifadelerine.

"Melanie," dedi biri kelimeleri yayarak. Ses kaşlarını çatmama neden oldu. Kalabalık grubun arasından biri geliyordu. İnsanlar onun geçmesi için iki yana bıçak kesmiş gibi ayrılırken ben yüzü görünce şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdım.

"Alexis," dedim bende alayla. "Seni görmek ne güzel." Askerler biz karşılıklı bakışırken benim çevremi de sarıyorlardı. Her an tetikte olduklarını görebiliyordum.

"Seni de öyle Melanie. Her zamanki gibi çok güzelsin."

"Sende her zamanki kadar iyi görünüyorsun." Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi.

"Teşekkür ederim. Uslandığını duymuştum ama inanmamıştım. Sen ve iltifat etmek. Demek ki doğruymuş."

“Her söylenene inanmayacağını babacığın sana öğretmiştir sanırım.” Alayla büzüldü dudaklarım. “Ha... Unutmuşum. Sen piçtin, değil mi?”

Askerlerinden birkaçından kıkırdamalar yükseldi. Alexis’in çenesi kasıldı önce, sonra kendisini toparlayıp gülümsedi.

“Doğru,” dedi. Birkaç adım daha attı bana doğru. Yerimden kıkırdamadım. Dikkatle ona bakıyordum. Arthur’a o kadar benziyordu ki bir an için karşımda Arthur’un olduğunu sandım. Adımları durduğunda ben kendi eksenimin etrafında dönerek çevremdeki tüm yüzleri inceledim. Kendilerinden emin duruşları, alayla kıvrılan dudakları ve kimilerinin sıkılmış yüzlerini inceledim.

Ve tekrar Alexis’le göz göze geldim. “Simon’u bu hale sen getirdin anlaşılan.” Başını salladı. Simon’a bakmıyordum, o da tek kelime etmiyordu. Efendisi gelmişti ve artık ona söz düşmezdi. “Anlamadığım,” dedim dişlerimi sıkarak, “benim savaşçımın alıp veremediğin ne?”

“Aptalı mı oynuyorsun?” diye sordu kaşlarını çatarak. “Yoksa gerçekten aptal mı oldun?”

“Kelime oyunları için çok yorgunum Alexis. Bana hemen neler olduğunu söyle. Ve... Milie nerede?”

“Ah. O küçük şey. Güzel, nazlı ve narin.”

“Nerede?”

“İçeride, askerlerimle eğleniyor.” Kıkırdadı ve kılıcım ona doğru bir hamle yaptı. Hamlemler birlikte kılıçlar çekildi, yaylar gerildi ve tüm silahların hedefi ben oldum. Alexis, kılını bile kıpırdatmadı. Hala gevşekçe gülümsüyordu. Kılıcım göğsünü hedef almıştı. Boş bir hareketti ama yapmam gerekiyordu.

“Onu hemen buraya getireceksiniz. İyi olduğunu göreceğim.”

“Bize emir verebilecek durumda değilsin Melanie. İndir kılıcını.”

“Onu istiyorum Alexis. Seni öldürürüm. Ne pahasına olursa olsun seni öldürürüm.” Alexis’in gözleri kısıldı ve askerlerinden birine çenesiyle işaret verdi.

Gözlerim Alexis’in gözlerinden, kılıcım göğsünden ayrılmıyordu. Umursuyor gibi görünmüyordu, daha çok bir şeylerin peşindeymiş gibi görünüyordu.

Tapınağın merdivenlerinden aşağıya indiklerinde gözlerim onlara çevrildi. Milie, başı yerde, bir askerin kolunda çekiştirilerek getiriliyordu. Milie’yi sapasağlam gördüğümde kalbime su serpilmişti sanki. Ferahlayarak derin bir nefes aldım. Gayet iyi görünüyordu. Milie başını kaldırıp bana baktığında kısa bir an yüzündeki o bitik ifadeyi gördüm.

Yüzünde umutsuz, güvensiz bir ifade vardı. Ama benimle karşılaştığında gözleri ışıldadı, yüzüne hafif bir gülümseme yayıldı. Ve güvenin yüzüne tırmanışını seyrettim, sanki yüzü aydınlanmıştı bir anda. Bana güveniyordu. Onu hayatta tutmak zorundaydım.

Aptal gibi aşık olmasaydım tüm bunlar olmayacaktı belki de. Artemis'e kapılmasaydım ve tüm düşüncelerim sadece onun üzerinde toplanmasaydı buraya daha önce gelir ve onları kurtarabilirdim.

Ona doğru bir adım attım.

“Olduğun yerde kal,” dedi Alexis ve ben de durdum.

“Derdin ne senin?” diye bağırdım ona doğru tehditkar bir adım atarak.

“Önce şu kılıcını indir bakalım. Sonra senin o küçük beynin her şeyi anlayacak.” Tereddüt ettiğimi gördüğünde kaşlarını kaldırarak Milie'yi gösterdi.

“Pekala,” dedim ve kılıcımı elimden attım.

“Hepsini Melanie.”

“Hayır,” dedim dişlerimin arasından.

“Evet, Melanie.”

Tüm silahlarımı çıkardım ve Alexis'in önüne attım. Zırhımın içinde bir hançer daha vardı. Onu çıkarmayacaktım. Kolay bir hareketle ona ulaşabilirdim. Ve ona ihtiyacım olacağını biliyordum.

“Milie'yi de Simon'un yanına götürün.”

“Ona dokunmayı aklından bile geçirme.”

“Şimdilik dokunmayacağım.”

“Pekala. Ne istiyorsun Alexis?”

“Önce sorularıma cevap vermeni istiyorum.”

“Çabuk başla, oyun oynayacak zamanım yok.” Alexis alayla güldü.

“Zaman bizim güzelim. Tüm zamanlar bizim.”

“Kısa kes.”

“Lookan'ın seni öldüreceğini duydum. Nasıl kurtuldun?”

Soru kaşlarımı çatmama neden oldu. Alexis neden bunlarla ilgileniyordu? Ve Tanrı aşkına, Alexis nasıl bu kadar büyümüştü? Sorular beynime art arda geliyor ve bilmediğim cevaplar canımı sıkıyordu. O Arthur'un kardeşiydi. Burada önemli nokta buydu.

“Serbest bıraktılar,” dedim mırıldanarak. Ama kaşlarım hala çatık, beynim hala sorularıma cevap arıyordu. Alexis beni arıyordu. Bu belli oluyordu. Ama niye? Neden bana böyle bir saldırı yapmıştı? Bunu daha önce beklemiştim. Arthur'u öldürdüğümde ondan gelecek bir saldırıya hazırlıklıydım ama o umursamadığını iletmişti bana. Şimdi burada bulunması bir tesadüf değildi.

“Hermes?” diye sordu.

“Ne olmuş Hermes'e?”

“Ona ne oldu?”

“Niye ilgileniyorsun?” Sözlerim üzerine bir kahkaha patlattı.

“Ona yüklü bir miktar para ödedim Melanie, çok yüklü bir miktar. Paramı geri almak istiyorum. İşi başaramadı. Sen hayattasın, Lookan hayatta ve ben hala olduğum yerde sayıyorum.”

Dudaklarımın arasından öfkeli bir küfür fırladı. Simon'da aynı anda küfür etti. Lanet olsun! Bu hiç aklıma gelmemişti.

“Demek o sendin!” dedim dişlerimin arasından. “Seni orospu çocuğu.” Üzerine atıldım ama bir anda mengene gibi parmaklar kollarımdan tuttu.

“Ne bekliyordun? Beni kamptan attırdın. Yalanlarınla ve oyunlarınla ağabeyimin aklına girdin ve yapayalnız bıraktın. Ama bak...” dedi başıyla çevresindeki askerleri işaret ederek. “Büyüdüm. Senin hiçbir zaman sahip olamayacağın kadar büyüdüm. Bir krallığı yönetiyorum. Küçük ve nazlı bir karım var. Ve iyi bir krallığın tek varisi. Babası amansız bir hastalıkla hayata veda etti. Ve benden başka krallığa sahip çıkacak kimse yok! Güçlerimizi birleştirecektik. Ağabeyimle tekrar birlikte olacaktık. Sen...” dedi parmağını sertçe göğsüme dokundurarak ve tükürükler saçarak. “Onu öldürerek beni ikinci bir defa ondan ayırdın. Seni geberteceğim.”

Her şey açığa çıkmıştı işte. Beni öldüreceğini söylemesine rağmen sanki üzerimden ağır bir yük kalkmıştı. Bunu beklemiyordum, ama şok da olmamıştım. Eğer ben aşık olabiliyorsam hayatta her şey olurdu. Hem de her şey. Hayatın çerçevesine onun tarafından baktığımızda Alexis'de kendisine göre haklıydı. Arthur beni ailemden ayırmış ve ben de onu kardeşinden ayırmıştım. Tekrar görüştüklerinden haberim olmamıştı, muhtemelen Arthur benim yeniden aralarını bozacağımı düşünüp bana söylemekten çekinmişti.

Son zamanlarda Arthur’la rolleri değiştirmiştik. Ben yönetdim, o ise yönetilen. Birkaç güzel söz, birkaç öpücükle onun aklına kolayca girebiliyordum. Yaşı ilerledikçe bana sahip olma arzusu daha da büyüyordu, onda takıntı yapmıştım ve benden korkuyordu. Çünkü istediğinden de fazla kötölük barındırıyordum bedenimde. Arthur’un bile hiçbir zaman sahip olamadığı kadar çok.

Bunu anlamıştım ama cevaplandırılmamış sorular vardı.

“Lookan’la derdin ne?” diye sordum düz bir sesle.

“Senin bu işi yapabileceğine inanıyordum. Eğer gerçekten her şey istediğim gibi olsaydı sen onları parçalara ayıracaktın ve büyük pastaya ben konacaktım. En büyük ben olacaktım. Biz hakkımızı almaya geldiğimizde sen ölmüş olacaktın. Ama her zamanki gibi tüm hayallerimi batırdın.” Dişlerini sıktı ve burun delikleri genişledi.

“Senin adına üzüldüm.”

“Eminim,” dedi.

“şimdi ne olacak?” diye sordum, madem her şeyin sonuna gelmiştik. Tüm gözler bizim üzerimizdeydi. Dikkatle, fark ettirmeden Alexis’in dikkat dağınlıklığından faydalanarak bir adım attım.

“şimdi senin canını yakacağım. Yıllardır içimde biriktirdiğim acının aynısını, hatta daha da fazlasını senden çıkaracağım. Senin gibi duygusuz bir canavar bile acının ne olduğunu öğrenecek.”

Alexis’in bilmediğı bir şey vardı. Zaten canım acıyordu. Duygunun da acının da ne olduğunu çoktan öğrenmiştim. Daha fazla ne olabilirdi ki?

“Milie’ye değer veriyorsun, değer mi? Senin için şaşıllacak bir durum.”

“Ona dokunma,” dedim dişlerimi sıkarak. “Sakın!”

“Ah... Dokunacağım. Hem de herkes dokunacak.”

Gözlerim Milie’ye kaydı. Simon, kendisi gibi dizleri üzerine çökmüş olan Milie’ye doğru eğmişti bedenini onu korumak adına. Bir şeye yaramayacaktı ama deniyordu işte.

“O kadar da büyümemişsin,” dedim dikkat dağıtmak için. Alexis, Simon ve Milie’den gözlerini ayırıp bana baktı kaşları havada.

“Beni kışkırtmaya çalışma,” dedi eğlenerek.

“Sen bir avuç askerle mi büyüdüğünü sanıyorsun? Bunlar ne işe yarar ki?” dedim ellerim askerlerini işaret etti havaya kalkarak. Alexis güldü.

“Askerlerimin çoğu diğer tapınakta Melanie, senin savaşçıların icabına bakmakla meşguller. Geri kalanı da krallığı koruyor. Gerçekten büyüdüm. Ve gerçekten güçlüyüm.”

Dişlerimi sıkma sırası bana gelmişti. Her şey bitmişti işte. Kimseyi kurtaramamıştım. En azından çocuklarım hayattaydı, ama onları da Lookan’ın askerleri kurtarmıştı. Kendimi yenilmiş hissediyordum. Gözlerimi kapadım bir an acıyla. Ve sonra yapabileceğim son hamleyi yaptım.

Zırhımın içine daldırdım elimi hızla. Hançerin yeri bir anda değişti, Alexis’in anlık boşluğunda elim saçında, hançerim boynundaydı.

“Bir anlaşma yapalım,” dedim onun kulağına fısıldayarak. “Bilirsin, söylediğimi yaparım.” Alexis başını salladı.

“Ne istiyorsun?” diye sordu. Kolları benim kolumu sıkıca kavramış, geri çekmeye zorluyordu. Askerleri şaşkınlıkla bir an için oldukları yerde kalsalar da sonra savunma pozisyonu almışlardı.

“Milie ve Simon’u bırakacaksın. Beni alacaksın. Ve ben de seni öldürmeyeceğim.” Alexis hırıltılı bir nefes çekti içine.

“Anlaştık mı?” diye sordum.

“Lanet olsun!” dedi öfkeyle. Yutkunduğu anda boğazındaki oynamayı hissedebiliyordum.

“Alexis, düşünmen için sadece on saniye.” Ve geriye doğru saymaya başladım.

“Hayır,” dedi Milie. Ona dönüp gülümsedim sevgiyle. Alexis kaçmak için bir hamle yaptı.

“Şışış...” dedim. “Uslu dur. Süren bitiyor.” Hançeri biraz daha batırdım derisine.

“Tamam. Lanet olsun! Bırak beni!” Başımı iki yana salladım.

“Önce onların gittiğini göreceğim.” Sinirli bir nefes daha çekti içine.

“Gabrielle. Onlara bir at ver.”

“Peki, efendim,” dedi Gabrielle. Simon ve Milie’nin yanına doğru ilerledi.

“Hayır,” dedi Milie yine. Ayağa kalkmakta ısrar ediyordu.

“Milie,” dedi Simon. “Ona güven.” Ama Simon’un sesinde bile umutsuz bir ton vardı.

“Hayır. Onu bırakamayız.”

“Haydi, Milie,” dedi yeniden Simon, gözleri bana kayd ve başımı salladım.

“Ona iyi bak,” dedim.

“Kalbim gibi bakacağım,” dedi Simon. Ellerini çözdüklerinde Milie’yi kolları arasına aldı. Milie’nin yaşlı gözleri benden ayrılmıyor, çıldırmış gibi çırpınıyordu Simon’un kollarında. Başka bir askerin onlar için hazırladığı ata doğru ilerlediler.

“Hayır. Melanie.” Milie’nin feryadı ruhumu sıkıştırıyordu ama kendimi feda etmek zorundaydım. Kendimle birlikte onları da götüremezdim.

Simon önce Milie’yi bindirdi atın üzerine ve vakit kaybetmeden kendiside arkasına atladı. Gözlerini bana çevirdiğinde derin bir acıyla karşılaştım. Ona gözlerimi kıptım bir kere. Simon bana sadece gözleriyle veda ediyordu. Şişmiş gözlerinin arasından bile çektiği acıyı görebiliyordum.

“Hadi. Gidin artık,” dedim düz bir sesle ve başımla işaret ettim.

Simon, atını mahmuzladı, Milie’yi çığlıklarıyla birlikte uzaklaştırıyordu buradan.

“Gittiler. Bırak artık beni,” dedi Alexis.

“Önce biraz uzaklaşacaklar.”

“Aklını geri kazanıyorsun anlaşılan,” dedi dişlerinin arasından.

“Öyle görünüyor.” Simon’un atı gözden kaybolduktan yarım saat sonra Alexis’i serbest bıraktım ve hançeri yere attım.

Alexis, benden kurtulduğu anda arkasını dönüp suratıma bir yumruk attı, acıyla geriye doğru bir iki adım sendeledim.

“Sana en sevdiğin şeyleri yapacağım. Bayılacaksın,” dedi yine öfkeden tükürükler saçarak. İfadeşiz bir yüzle ona baktım. Kendim için hiçbir şey yapmayacaktım. Sonunda öleceğini biliyorsan neden savaşıacaktın ki?

“Bu işi çabuk bitir olur mu?” dedim sıkılmış bir tonla. Başını iki yana salladı.

“Ellerini bağlayın ve onu da atımın arkasına bağlayın.”

“Tek yapabildiğin bu mu?” dedim alayla.

“Bu ilki. Alıştırma.” İçindeki nefret kim bilir aklına ne hayaller sokmuştu. “Siz, ikiniz,” dedi eliyle iki askerini işaret ederek. “Fazla uzaklaşmış olamazlar. Peşlerinden gidin.”

Bunu yapacağını biliyordum, ama Simon’a güveniyordum. Yarım saat onlar için iyi bir zamandı. Bunu hesaplamıştım.

Ellerimi bir iple sıkıca bağlamadan önce üzerimdeki zırhı çıkardılar. İpi çekiştirerek bir atın arkasına doğru sürüklediler beni. Ellerimin bağlı olduğu ipin ucunu kahkahalarla atın eyerinin arkasına bağladı bir asker. Aynı anda bir uğultu duyduk. Bir sürü atlının bize doğru yaklaştığını duydum. Başımı gelen seslere çevirdim.

“Askerlerimi merak ediyordun. İşte,” dedi toprağın tozunu havaya uçuşturarak gelen atlılara doğru işaret etti eliyle. Yüzlerce atlı. Etkilenmemek elde değildi. Ödleğ Alexis, büyümüş ve bir krallığın başına geçmişti. Ve emrinde yüzlerce asker vardı.

“Harika,” dedim. Kendimi bomboş hissediyordum. Artık hiçbir şeyin önemi kalmamıştı. Nasıl olsa her şey bitmişti.

Alexis’in askerleri geldiğinde kendi savaşçılarımdan birinin başını da Alexis’e hediye olarak getirmişlerdi. Yutkunarak baktım güzel bir yüze. Gençti, önünde daha birçok yıl vardı. Her şeyi berbat etmişim. Hem de her şeyi.

Askerlerin tek bir kenara yığıldığı geniş bir alana doğru sürdüler atı. Önce yavaş adımlarla ilerliyorduk. Sonra atı sertçe mahmuzladı üzerindeki binici. Alexis keyifle bizi izliyordu.

Adımlarım atın hızıyla birlikte hızlanıyordu, sonunda koşmaya başlamıştım. İp bileklerimi kesiyordu. Sonunda yetişemeyeceğim bir hıza yükseldiğinde ayaklarım birbirine dolandı ve bedenimi toprak kucakladı.

Yüzümü öne doğru gerilmiş kollarımın arasına dayadım topraktan ve taştan korunmak için. Ayaklarım çoktan kanla kaplanmış, derisi parçalara ayrılıyordu. Kollarımı havada tutamaz hale geldiğimde sırtımı çevirmeye çalıştım, birkaç denemeden sonra başarılı olmuşum. Yüzümün daha çok acıyacağını düşündüğüm için onu korumaya çalışıyordum. Ama atın hızı hakimiyetimi kaybettirmişti bana.

Ne kadar sürdüğünü bilmiyordum, dişlerimi acıdan sıkıyordum çığlık atmamak için ama sonunda dayanamadığım o son noktada çığlıklarımı koyvermişim. Bedenim sızlıyordu, taşların etkisi keskin bıçaklar gibiydi. Derimi yırtıyor, bedenimi acıdan zonklatıyordu. Başım dönmeye başladı, beraberinde bir mide bulantısı da yerleşti bünyeme. Acıdan şaşkına dönmüş durumdaydım.

Bayılacağımı anlamıştım, çığlıklarım güçsüzleşmiş, dudaklarımda sadece iniltiler kalmıştı. Gözlerimi kapadım ve karanlığa çıkacağım yolculuğa bıraktım kendimi. En azından bilinçsizlik bu acıyı biraz olsun alırdı benden.

*

Yüzüme çarpan suyla gözlerimi açtım.

“Çabuk pes ediyorsun Melanie, biz henüz yeteri kadar eğlenemedik.” Alexis, karşımda duruyordu. Kendime gelemiyordum, onu bir sis bulutunun arasından görüyordum, bir uğultu olarak duyuyordum. Gözlerim tekrar kapanmaya başladığında yüzüme bir kez daha soğuk su çarptılar.

“Ayağa kalk!” diye bağırdı Alexis. Ellerimi çözdüler ve kollarımdan tutarak beni ayağa kaldırdılar.

Ayakta durmakta zorlanıyordum. Dizlerim titriyor, yer beni kendisine çekiyordu. Yine bilinçsiz olmak istiyordum. Tüm bedenim acıyla zonkluyor, titriyordu.

“Sırada ne var?” dedim güçsüz bir ses ve titreyen bir çeneyle. Gözlerimden düşen damlalar acıdan kaynaklanıyordu. Onlara sahip olamıyordum.

“Ağlıyor musun?” dedi Alexis keyifle. “Ah... İşte buna bayılırım. Şimdi ikimiz, sadece ikimiz dövüşeceğiz. Senden almam gereken çok şey var.”

Eli göğsüne gitti istemsizce. Göğsümden bir kahkaha yükseldi o anda. Alexis’in yüzü sinirle gerildi. Ayakta duramıyordum ve attığım kahkaha tüm gücümü tüketmişti, ama buna değdi. Göğsünde derin bir yara açmışım. Hiçbir zaman unutamayacağı güzel bir hatıra.

Kamptan gitmesini istediğim için Arthur ikimizin dövüşmesini istemişti ve karşı karşıya gelmemizin onuncu dakikasında Alexis yerde acıyla kıvranıyordu. Yaralı haliyle onu sürükleyerek kamp sınırları dışına atmışım. Onu ölüme terk etmişim. Alexis, durmayan kahkahamı kesebilmek için askerinin belindeki kılıca uzandı, çekti ve sol bacağıma derin bir kesik açtı. Kahkahamın durmasıyla birlikte sol dizimim üzerine düştüm.

“Ama sen,” dedim konuşabilecek gücü kendimde bulduğumda, “silahlı ve sağlıklıydın.”

Dudaklarından bir homurtu yükseldi. “Silahını ona ver,” dedi bir askerine.

Asker kaşlarını alayla kaldırarak, “Tutabilecek mi efendim?” dedi ve güldü.

“Göreceğiz.” Asker omuz silkip, yumruk olmuş avucumu açıp silahının kabzasını yerleştirmeye çalıştı. Onu tutacak gücü bile bulamıyordum kendimde. Parmaklarım kabzayı kavradı. Asker kılıcı bıraktı ve kılıcın ağırlığı benim yetersiz gücüme fazla gelip yere düştü.

Dudaklarımdan bir haykırış yükseldi. Silaha uzandım yavaş hareketlerle, kabzasını gücümün son damlasını kullanarak kavradım, ona tutunarak ayağa kalktım ve Alexis’in karşısında durdum.

Zihnimi ateşle yaptığım yürüyüşlerdeki gibi boşalttım. Kulaklarımı annemin, babamın ve kendi haykırırlarımla doldurdum. Gözlerimi kapayıp bu dünyayla bağlantımı kestim. Yine de her şeyin farkındaydım. Havada savrulan soğuk çeliğin bana doğru gelen hareketinin... Kılıcın kabzasını iki elimle kavradım. Ve kılıçlarımız çarpıştı.

Gözlerim hala kapalıydı, ayakta durmak gittikçe zorlaşıyordu. Alexis'in keyifli kahkahası kulaklarımda çınlıyordu uzaklardan gelen bir ses gibi. Kılıç kolumu kesti, karın boşluğumu, sağ bacağımı.

Alexis eğleniyordu. Askerlerin gülüşmeleri boğuk bir hal aldı. Anlamsız melodiler ve sözler, hepsi boğuk boğuk geliyordu kulaklarıma. Kılıç omzuma saplandı.

Gözlerimi açtım. İleriye doğru bir hamle yaptım ve kılıç elimden düştü.

"Sıkıldım," dedi Alexis ve gözlerimin içine bakarak kılıcını havaya kaldırdı. Tanrıya bir şükür duası sundum o an. Bitiyordu. Her şey bitiyordu.

Sonra havada süzölen ateşli oklar gördüm. Göğün alacakaranlığından aşağıya kayan yıldızlar gibi süzölüyorlardı. Ölmek üzere olan bir insan böyle oluyordu demek ki. Hayaller görebiliyordu.

Oklar biraz ötemizde sıra oluşturmuş, eğlenceli bir oyun izler gibi Alexis ve beni izleyen askerleri vurdu. Acı haykırırlar ve yardım çağlıkları sardı ortalığı.

"Aman Tanrım!" dedi Alexis şaşkınlıkla. Gözleri havada süzölen yüzlerce oka dikilmişti. Sonra arkamda bir yere sabitledi korkuyla irice açmış gözlerini.

Arkamızdan bir kükreme duyuldu. Havayı yarıp geçiyordu öfkeli haykırırl. Sesi duyduğumda gülümsedim ve dizlerimin üstüne çöktüm. Bu kükreneyi biliyordum, kimi zaman kulaklarımla tam dibinden gelen bu sesi unutmam mümkün değildi.

Gelmişti! Benim için, beni kurtarmaya gelmişti. Alexis'in kılıcı kinle ve öfkeyle bir kez daha havaya kalktı. Beni öldürmesi umurumda değildi. Zaten karşı koyacak gücümde kalmamıştı. Ama onu görmeliydim, Alexis'in kılıcı bedenime doğru ilerlerken ben hızla başımı çevirdim.

Artemis, elinde yayı, okun ucu buradan görebildiğim kadarıyla bize çevrilmişti. Ateşli ok gergin yaydan fırladı, havada sallanarak yüzümün birkaç santim ötesinden geçti. Alexis'in çağlığını duyduğumda başımı çevirdim. Bileğini delip geçmişti ok, kılıcı elinden düştü ve elini hızla sallamaya başladı. Okun alevi kolundan tüm bedenine yayılıyordu. Alexis'in askerleri şoku atlattıklarında saldırıya geçmişlerdi.

Bedenim artık beni taşıyamıyordu. Hızla yere yığıldım. Havada yine kayan yıldızlar gibi oklar süzölüyor, kılıçlar şangırdıyordu.

Artemis'in hiddetli kükremesini duydum bir kez daha. Başımı ona doğru çevirdim. Kalkanı bir elinde, atını hızla bana doğru sürüyordu, arkasında onun peşinden gelen askerleri vardı. Gittikçe yaklaşıyordu bana. Kalbim yine atış hızını değiştirdi.

At tam yanımda şahlanarak durdu ve Artemis üzerinden atladı. Beni kollarına almak için kalkanı elinden fırlattı, ama etrafımız çoktan onun askerleri tarafından sarılmış, bir ağ gibi korunma altına alınmıştı. Kalkanlar çevremizde barikat kurmuştu.

Baygın gibiydim, bilincim yarı kapalıydı. Artemis'in kollarından başka kollara geçtim. Yarı açık gözlerimle Artemis'in atının üzerine atladığını gördüm. Arkadan gelen sesleri duyuyordum ama gözlerimi Artemis'ten ayırmıyordum. Kollar beni havaya, Artemis'e doğru kaldırdı. Artemis'in güçlü kolları arasına yerleştiğimde acıyla zonklayan bedenimi bile unutmuştum.

“Özür dilerim aşkım,” dedi alandan hızla uzaklaşırken acı dolu bir sesle. “Çok özür dilerim.” Bir kolu beni sıkıca kavıyor, diğeri atın dizginlerini idare ediyordu. Dudakları saçlarımdan ayrılmıyordu. Rüzgar acılarımı biraz azaltıyordu, evet, ama onun kolları arasında olmak cennette olmak gibiydi. Şimdi sadece anın tadını çıkarıyordum, ama onu hala affetmemiştim. Affetmeyecektim!

Lookan, içindeki huzursuzluğu biraz olsun geçirebilmek için Melanie'nin kaleden ayrılışından sonra odasına çekilip yatağına uzanmıştı. Melanie'den sonra neredeyse iki saat boyunca yaptığı şeyin sızısını taşıyordu içinde.

Uykuya yeni dalmıştı ki kapısı bir gürültüyle açıldı ve oymalı ahşap kapı duvara sertçe çarptı.

“Uyan!” diye bağırarak içeriye girdi Artemis. “Baba! Uyan çabuk.” Lookan daha gözlerini yeni açmıştı ki karanlık odanın içinde Artemis'in yakasını tutan elleri ve endişeyle parlayan gözleriyle karşılaştı.

“Neler oluyor?” diye sordu uyku mahmurluğuyla.

“Askerlerini istiyorum. Benimkiler bu kadar kısa zamanda gelemeler.”

“Ne?”

Artemis öfkeyle ayağa fırladı. “Ne söylediğimi duydun,” diye bağırdı yumruklarını sallayarak. “Tanrım, ne kadar aptalım!”

“Artemis!” Lookan, yataktan fırlamıştı. “Ne diyorsun?” Aslında ne söylemek istediğini biliyordu ama anlamamış gibi yapmak ona zaman kazandıracaktı.

“Melanie için gidiyorum ve bana askerlerini vereceksin.” Tehditkar bir tonla söylemişti tüm bunları.

Lookan’ın omuzları çöktü. Artık Artemis’i hiçbir güç durduramazdı. “Doğruyu söylediğine inandın demek.”

“Bak. Kaybedecek vaktim yok. Baba. Senden ilk defa bir şey rica ediyorum. Doğruyu söylüyor veya söylemiyor. Onu kaybedemem. Doğrular umurumda değil! Onu seviyorum. Anlıyor musun? Seviyorum!”

“Biliyorum,” dedi Lookan güçsüzce. Artemis, ona doğru bir iki adım attı. “Ve Melanie’nin yalan söylemediğini de biliyorum. Hermes sadece ondan intikam alıyordu.”

“Madem bunları biliyordun onu ölüme göndermeme neden izin verdin?” Elleri yumruk olmuş Lookan’a doğru ilerliyordu, tam vurmak üzereydi ki elini indirdi.

“Bana askerlerini verecek misin?”

“Vermezsem?”

“Yalnız gideceğim.” Lookan, derin bir nefes çekti içine.

“O senin için iyi bir eş olamaz.”

“Bırak da buna ben karar vereyim.”

“Sen kral olacaksın.”

“Umurumda değil!”

“Lanet olsun! Buraya koruma muhafızlarını bırak. Süvarilerin ve okçuların hepsini al, piyadeler sizi yavaşlatır.” Lookan üzerini giyinmeden Artemis’in peşinden ilerliyordu. Çoktan yatak odasından çıkmış, koridorda ilerliyorlardı.

“Teşekkür ederim, dedi Artemis.

“Onu buraya getirmeyi düşünüyorsan, önce halka onu benimsetmelisin.”

“Bunu da sen kolaylıkla becerebilirsin.” Lookan, sıkıntıyla dişlerini sıktı.

“Pekala. O işi bana bırak. Sen gelene kadar senin bölgene de yayılmış olur dedikodu.”

“İyi olur. Bana kendi halkımı öldürtme lütfen.”

Yarım saat içinde tüm askerler kale kapısında hazır kıta durmuş, ne ile karşılaşacaklarını bilmeden efendilerinin çıkış emrini bekliyorlardı. Beklenen emir geldi ve atlar hızla kaleden ayrılıp yola koyuldular.

Ordunun başında Artemis vardı. Bir yanında da Milon. Artemis hayatı boyunca Tanrı'ya hiç bu kadar yalvarmamış, dua etmemişti. Kalbi acıyla kaplanmış, korkuyla atıyor ve tek bir kelimeyi söylüyordu. *Melanie*. Melanie'ye bir şey olursa kendini asla affetmeyecekti!

Savaş alanından uzaklaştıkça seslerde azalıyordu. Nereye gittiğimizi bilmiyordum ama bilincimi kaybetmemek için de savaş veriyordum. Belki de ölmüştüm, ya da bayılmışım ve hayal dünyasında ilerliyordum. Omuz silktim. Umurumda değildi.

Uzun at yolculuğundan sonra neresi olduğunu kavrayamadığım bir yere gelmiştik.

“Simon ve Milie burada,” diyordu Artemis yüksek sesle. Gözlerimi açık tutmakta zorlanıyordum. Boşluğa doğru sürükleniyordum sanki.

“Hayattalar. Bana senin yerini onlar söylediler. Melanie... Aç gözlerini aşkım. Aç gözlerini. Benimle kal!”

Yumuşak bir yere serildi bedenim. Elleri yüzümde, saçlarımda dolaşıyordu. Ölmeyeceğimden emindim ama bilincim beni terk etmek üzereydi, bende onunla ölümüne mücadeleyle girmiştik.

“Melanie,” dedi Artemis acıyla. Gözlerimi aralayıp ona baktım. Bulanık görünüyordu. Üzerime doğru eğilmişti. “Bırakma beni! Yalvarırım bırakma.”

Ona cevap vermek istiyordum ama yapamıyordum. “Ne duruyorsun?” diye bağırdı birilerine. Kim olduklarını bilmiyordum. Birkaç cümle daha söyledi ama anlayamadım. “Seni öldürürüm.” Sanırım söylediklerinden biri buydu.

Bedenimde gezinen eller hissettim, karanlığın sonuna geliyordum. Artık daha fazla dayanacak gücüm kalmamıştı. Garip bir ses çıktı dudaklarımdan ve sonunda kustum. Damağımda kanın kokusunu aldım. Kan kusuyordum. Bu beni biraz kendime getirmişti.

Artemis'in elleri bedenimi sardı. “Gitme,” dedi fısıltıyla, dudakları alnımı buldu. “Sakin ölme. Beni bırakamazsın, anlıyor musun? Bunu yapamazsın!” Konuşacak durumum yoktu ama bunlara cevap vermem gerekiyordu. *Bencil!*

Bir şeyler fısıldadım. “Anlamadım aşkım?” dedi. Bana ‘aşkım’ mı diyordu? Kulağını dudaklarıma dayadı.

“Ölmeyeceğim aptal,” dedim fısıldayarak ve öksürdüm boğulur gibi. Artemis kahkaha attı. “Biraz daha sıkarsan bunu başarırsın,” dedim ve anında kolları beni serbest bıraktı.

Bir şeyler daha söylüyordu ama duyamadım. Karanlığın kollarına bırakmıştım artık kendimi.

“Kıpırdadı,” dedi bir ses. Gözlerimi açmaya çalıştım ama başaramadım. Yutkunduğumda boğazımı yırtılacakmış gibi hissettim. “Tanrıya şükürler olsun.” Yüzümün biraz ötesinde bir nefes hissettim ve saçlarımı okşayan şefkatli eller. *Artemis*.

Gözlerimi açmadan önce neler olup bittiğini beynimden geçirmem gerekiyordu. Hermes Lookan’ın kalesine gelmişti. Ve bana iftira atmıştı. Artemis ona inanmış ve beni zindana atmıştı. Ben ona aşık olduğumu anlamıştım. Ve Artemis beni serbest bırakmıştı.

Alexis. Ölümle dansım. Ve Artemis’in beni kurtarışı.

Dişlerimi öfkeyle sıktım ve gözlerimi açtım. Ona hemen gitmesini söyleyebilirdim aslında. Ama biraz daha yüzünü ezberime almak istiyordum, uçurum gibi derin mavi gözlerinin anlamlı bakışlarını biraz daha aklıma kazımak -sanki bir an çıkmış gibiteninin güzel kokusunu biraz daha solumak. Birkaç saniye daha cenneti yaşamak!

Artemis’in yüzüme eğilmiş güzel yüzü tam karşımdaydı işte. “Aşkım?” diye sordu. Kıpırdamaya çalıştım ama yapamadım. Gözlerim bana itaat etmeyen bedenime kaydı.

“Yaralarını sardık,” dedi Artemis yumuşak bir tonla. Tüm bedenim bir mumya gibi sargılanmıştı. Sadece yüzüm açıkta kalmıştı.

“Su,” diyebildim çatlamış dudaklarımın arasından.

“Hemen sevgilim,” dedi Artemis. Bu sevgi sözcüklerinin anlamı neydi? Vicdan azabından başka bir şey olamazdı. “Su getirin!” diye emretti biraz yüksek bir tonla. Gözlerim Artemis’in ardında bana bakan iki yüzle karşılaştı.

“Melanie,” dedi Milie gözlerinden yaşlar süzülerek.

“Selam küçüğüm,” dedim sevgiyle.

“Beni korkuttun,” diye sitem etti. Bana yaklaşmıyordu. Gözlerim Simon’a kaydı. Simon bana gülümsedi ve sonra ikimizin de dikkatini çekti Artemis. Ona bakmadan önce Simon’un gözlerinde gördüğüm öfke bulunduğumuz odayı yakabilirdi.

Artemis birilerinin elinden su bardağını aldı, nazikçe boynumun altından geçirdi bir elini ve hafifçe kaldırdı. Bardağı dudaklarıma doğru uzattı. Birkaç yudum içtikten sonra daha fazla istemediğimi belirtmek için çenemi ileriye doğru ittirdim. Elindeki bardağı bir kenara bıraktı.

Gözlerimiz birbirine kenetlenmiş, öylece bakıyorduk. Ona aşıktım. Onu delice seviyordum. Onun için birçok şey yapabilirdim, ama ondan gitmesini isteyecektim. Onu affetmeyecektim. Askerlerimin birçoğu onun yüzünden ölmüştü, neredeyse Simon ve Milie’yi de kaybediyordum. Ve kendimde neredeyse ölüyordum. Bunların hepsi onun yüzünden olmuştu.

“Seninle konuşmamız gereken şeyler var,” dedi Artemis fısıltıyla. Dudaklarımı öpmek için eğildiğinde başımı çevirdim.

“Git,” dedim önce fısıltıyla.

“Melanie... Lütfen.” Gözlerimi ona diktim.

“Git!” diye bağırdım. “Git!”

“Yapma,” dedi Artemis acıyla boğulur gibi. “Bana bunu yapma. Gitmemi isteme benden. Seni bırakamam.”

“Hayatta kalmak istiyorsan git! Git buradan. Git. Git. Git...”

“Öldür beni ama yanından gitmemi isteme benden.” Gözlerimi kapayıp derin bir nefes çektim ve bıkkın bir tonla konuştum.

“Gitmeni istiyorum. Seni istemiyorum.”

“Seni seviyorum,” dedi bağırarak. Şokla gözlerimi açıp başımı ona çevirdim. Ne demişti? Beni sevdiğini mi söylemişti? Milie ve Simon’dan şaşkın sesler çıkmıştı ama onlarla ilgilenmedim.

Şimdi ne olacaktı? Onu affetmeyecektim. Çok sabırlı bir insan olmamıştım hiçbir zaman, ama Artemis’e gerekenden daha fazla sabır göstermişim. Ona olan aşkım yaptıklarını mazur göstermişti. Bir yere kadar. Savaşçılarımla canları alınana kadar, benim değer verdiğim canların hayatlarına kast edilene kadar.

Ve... ona yeterince inanamıyordum. Beni kendi istekleri doğrultusunda kullanmaktan çekinmemişti. Benden hoşlanıyor olabilirdi, bana şefkat ve ilgi göstermiş olabilir. Ama sevgi... Sevginin ne demek olduğunu öğrenmişim. Bizzat acı bir deneyimle yaşamış, aşkın cehennemden farksız olduğunu öğrenmişim. Gözleri kör edebildiğini öğrenmişim. Mantığın yerle bir olduğunu.

Ve seviyor olsa bile, nasıl bir son bizi bekleyecekti ki? O bir prensti, çok güçlü bir krallığın varisi. Ne demişti? *‘Bir gün evlenmek zorundayım.’* Bir gün evlenmek zorunda kalacaktı, varisleri olması gerekecekti. Ve beni bırakmak zorunda kalacaktı. Benimle birlikte sonsuza kadar yürüyemezdi.

Onu affedecek olsaydım bile hiçbir zaman birlikte olamayacaktık. Daha bir sürü şey sayabilirdim engellerimiz için.

Düşünce çukurundan çıktığımda derin bir nefes aldım. “Sevmiyorsun Artemis,” dedim mırıldanarak. “Sende biliyorsun ki geçici bir heves.”

“Bunu sen nasıl bilebilirsin ki?”

“Diyelim ki seviyorsun. Ama ben seni sevmiyorum. Seni affetmeyeceğim Artemis. Asla affetmeyeceğim.”

“Melanie, özür dilerim.” Bana doğru eğildi bir elini uzatarak. Eğer kıpırdayabilseydim ona bir yumruk atardım.

“Git artık.” Öfkeyle doğrulmaya çalıştığımda karın boşluğumdaki yara sızladı ve dudaklarımdan bir inilti yükseldi.

“Onu rahat bırak,” dedi Simon, Artemis’e doğru öfkeli birkaç adım attı. Küçük odanın içinde öfke bir alev topu olmuş herkesi yakıyordu sanki. Artemis’in eli Simon’un yakasını buldu. Simon’un nefret dolu gözleri ise beni. Başımı iki yana salladım. Simon, Artemis’e karşılık vermeyecekti. Milie, aradan sıyrılıp yanıma yaklaştı yavaşça ve elimi tutarak bana destek olmak istedi.

“Sen bu işe karışma,” dedi Artemis, Simon ile burun buruna duruyorlardı.

“Görmüyor musun? Hala kendisini toparlamadı,” diye tısladı Simon. Bir süre birbirlerini tarttılar.

“İzin ver, Melanie. İzin ver işini bitireyim,” dedi Simon. Aynı anda odanın içine biri daldı hızla. Artemis ve Simon’u birbirlerinden ayırmak için onlara doğru ilerledi.

Geleni görünce şaşırmıştım. Milon’un burada olacağı aklımın ucundan geçmezdi. Benden nefret ettiğini biliyordum.

“Artemis,” dedim kısık bir sesle. “Burada istenmiyorsun.”

Artemis’in gözleri kapandı. Öfkeyle soludu ve sonunda kısılmış gözlerini bana dikti.

“Şimdi gidiyorum. Sadece kendini toparlaman için.” Simon’un yakasını bıraktı ve Milon da birkaç adım geriledi. Simon da öyle. Artemis tamamen bana döndü.

“Sen benimsin,” dedi dişlerinin arasından, işaret parmağını bana doğru sallayarak. “Bana aitsin. Bunu değiştirmeye ne senin gücün yeter ne de bir başkasının. Beni anlıyor musun? Tekrar geleceğim.”

“Seni öldürürüm.”

“Sen benimsin! Bunu asla unutma.” Hiddetle arkasını dönmeden önce gözleri tehditkar bakışlarla Simon’u buldu. “Sende unutma!” Ve çıkıp gitti.

Milon, keskin bir soluk çekti içine ve bana bakıp mahcup bir tonla gülümsedi. İşte bu beni şaşkına çevirmişti.

“Sanırım tekrar görüşeceğiz,” dedi, bana saygıyla yüklü bir selam verdi ve arkasını dönüp gitti.

“Neydi şimdi bu?” diye sordum Simon’a.

“Sana her şeyi anlatırım,” diye araya girdi Milie. Ona baktığımda bana göz kırptı. Güldüm bu hevesli haline. İçimde dolanan acıyı görmezden gelmeye çalıştım. Simon, Milie’ye gözlerini devirdi ve iki adımda yanıma gelip biraz önce Artemis’in oturduğu sandalyeye oturdu.

“İyi misin?” diye sordu. Başımı salladım. Aklım Artemis de takılıp kalmıştı. Giden atlıların seslerini duyduğumda dişlerimi birbirine kenetledim.

“Beni yalnız bırakın,” dedim çatallaşmış bir sesle.

“Melanie...” dedi Simon dişlerini sıkarak.

“Beni yalnız bırakın.” Ve gözümünden düşen damlaya sahip çıkamadım.

“Aman Tanrım!” dedi Simon soluğu kesilerek. Beni ilk defa ağlarken görüyordu. Ve şaşkınlığını çabucak atıp yüzü öfkeyle gerildi ve ağzından bir küfür fırladı. Sonra hızla ayağa kalkıp odayı ayaklarını yere vurarak terk etti.

“Ben gitmeyeceğim,” dedi Milie, çocuk gibi inatçı çıkmıştı sesi.

“Lütfen Milie,” dedim fısıldayarak.

“Seni yalnız bırakmayacağım.” Omuzlarım çöktü o an ve gözlerimi kapadım. Görünüşe göre gitmeyecekti. Kısa bir sessizlikten sonra, ben onun ne kadar süre konuşmadan durabileceğini düşünürken, konuşabilmek için bir nefes çekti içine.

“Başımdan hiç ayrılmadı,” diye başladı söze. Gözlerimi açıp ona baktım. Ağzımı çenesini kapamasını söylemek için açtım ama bir anda dinlemek istediğimi fark ettim ve kapadım. “Hiç uyumadı. Sadece sana baktı. Hiçbirimizi yanına yaklaştırmadı. Bir tek seni tedavi etmesi için şifacı dokunabildi sana.” Tepkimi ölçer gibi yüzüme dikkatlice baktı ve her zamanki boş ifadeyi gördü.

“Dehşet içinde iyileşmeni beklerken, birden kıkırdamaya başladığımda bana çok kızdı.”

“Niye güldün?”

“Şifacıya gülüyordum.”

“Pekala. Neden gülüyordun?” Milie tekrar kıkırdadı.

“Çünkü Artemis onun işine karışıyordu.” Birden ayağa kalktı, gözlerim onu takip etti. Çenesini havaya kaldırıp dudaklarını büzdü ve yüzüne öfkeli bir ifade yerleştirdi.

“Ne yapıyorsun? Canını yakacaksın,” diye bağırdı Artemis’in iyi denebilecek bir taklidini yaparak.

“Hey! Sen onun göğüslerine mi bakıyordun? Başka şifacı yok mu? Kafanı hala bedeninde görmek istiyorsan onu derhal iyileştir!” Sonra yine kıkırdarak yanıma oturdu.

“Görmen gerekiyordu. Bu ne ki? Aslında şifacıyı da görmen gerekiyordu. Korkudan elleri titriyordu.” Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım, ama çenemin titremesine engel olamadım.

“Seni seviyor,” dedi Milie yumuşak bir sesle. “Gerçekten seviyor.” Başımı başka yöne çevirdim. Hiçbir şey düşünmek istemiyordum ama düşünceler beynime, acı kalbime saplanıyordu. Geleceğini söylemişti. Ona ait olduğumu da söylemişti. Geldiğinde ne yapacaktım? Onu tekrar ‘Git’ diyecektim. Kendimi biliyordum. Onu affetmeyecektim. Bana hata yapanların ve ihanet edenlerin sonu ölümdü. Onu sadece affetmeyerek cezalandıracaktım. Ve tabii kendimi de ondan uzak durarak cezalandıracaktım.

Gözlerimi kapadım ve kendimi uykunun kollarına bıraktım. Düşüncelerden kaçmanın en iyi yolu buydu. Bir süre sonra kendime geleceğimi biliyordum. Güçlü olmak böyle bir şeydi ve ben de güçlüydüm. Aşkla da başa çıkabilirdim. Ya ben aşkı bitirecektim ya da aşk beni bitirecekti.

“Neredesin?” diye sordu Simon, sesi heyecanlı çıkıyordu. “Saatlerdir seni arıyordum.”

“Buldun işte,” dedim yüzümü dolunaydan ona çevirerek. Bir kayanın üzerinde oturuyordum ve yine düşünce çukuruna düşmüştüm fark etmeden.

“Anlaşma tamam,” dedi sevinçle. Ayağa kalktım ve ona doğru ilerledim.

“Güzel,” dedim her zamanki soğuk sesimle. Kampa doğru ilerlemeye başladık.

“Her şey düzeliyor Melanie. Hem de bizim istediğimiz gibi. Kimseye zarar vermeden, sadece savaşlarla.”

Başımı salladım. “Düzeliyor,” dedim ilgisiz bir tonla.

Simon bendeki ilgisizliğı fark ederek susmuştu.

Artemis'in beni iyileştirmek için götürdüğü handan çıkışımızın üzerinden iki ay geçmişti. Alexis, böldüğüm savaşçılarımdan sadece bir grubu bulabilmiş ve onu yok etmişti. Diğerleri hayattaydı. Bu yaşadıklarımdan sonra duyduğum en güzel haberdirdi. Fakat güzel haberlerin arkası hiç kesilmemişti.

Her nasılsa bir dedikodu çıkmış ve Lookan'ı büyük bir tehlikeden kurtardığım yayılmıştı ortalığa. Büyük bir krallığın liderini tek başıma kurtarmış ve kahraman ilan edilmiştim. Canavar olarak anıldığım, insanların beni gördüklerinde korkudan titrediğı tüm topraklarda ismim kahraman olarak fısıldanıyor, insanlar beni gördüklerinden işaret parmaklarını bana doğrultup 'İşte o!'" diyorlardı. Durum ironikti ama şikayetçi değildim. Lookan'a savaş açmak isteyen insanlar artık ağızlarının payını almış gibi görünüyorlardı. Onlar geçilmezdi! Hiçbir toplama kampı onlar için savaşanların yanında durmayacaktı. 4.Bölge Toplama Kampı ise onların yanındaydı.

İnsanların bu derece hızlı değişimleriyle şaşkına dönmüşüm, ama artık şaşımamayı öğrenmem gerekiyordu. Haberler yayıldıkça, kampımdan ayrılan tüm elemanlar teker teker geri dönüyorlar ve gittikçe büyüyorduk. Bizimle birlikte savaşa girmek isteyen ailelerin veya krallıkların elçileri kampın kapısında sıra oluşturunyorlardı artık.

Tüm düzeni değiştirmiştım. Asla köylere saldırmayacaktık. Kazandıklarımızın birçoğunu tapınaklara bağışlayacaktık ve onlarda yoksul insanlara yardım edeceklerdi. Savaşçı yetiştirmek için çocuk kaçırmayacaktık. Gönüllü ailelerin çocuklarını eğitecek ve onlara her ay çocukları için belirli bir miktar para ödemesi yapacaktık. Talep inanılmazdı. Şimdi bir sürü çocuğum olmuştu.

Artemis her nasılsa yaptığım her şeyden haberdardı ve bana askerlerinin gözetiminde çocuklarımı geri göndermiş, onlarla birlikte bir de pusula göndermişti.

"Seni özlediler. Tıpkı benim gibi."

Arkas'ı çocuk savaşçılarımla lideri yapmıştım. Benim kadar zalim değildi, daha iyi, mantıkla hareket ediyor, hem kendisini hem de onları iyi savaşçı haline getiriyordu. Zorlandığı ana kadar ona dokunmuyordum, sadece karışmam gereken yerlerde eğitimine karışıyordum. Bu onu mutlu ediyordu.

Köylere haber gönderip, yemek yapmaları için genç kızlara ihtiyacımız olduğunu bildirmiş ve onlar için de ailelere para ödemesi yapacağımızı iletmiştik. Önce yeteri kadar talep görmemişti. İnsanlar hala toplama kamplarından korkuyorlardı, ama birkaç kişi gelip başladığında ve hayatlarından memnun olduklarını dile getirdiklerinden, daha sonra gelen taleplerin çoğunu geri göndermek zorunda kalmıştık. Erkek savaşçılarımla özellikle uyarmıştım. Onların kıllarına zarar gelirse, gözümü kırpmadan ölümle cezalandırılacaklardı. Yani her şey olması gerektiğı kadar iyiydi.

Benim için her şeyin iyi olduğunu söyleyemezdim. Artemis gelmemiştii ama bana haftada bir kez pusula gönderiyordu bir askeriyle. Bana ve bir de Milie'ye. Milie kendi pusulaları hakkında hiçbir şey söylemiyordu. Benimkiler ise kısa cümleler ama kendisini daima hatırlatacak kadar iyi cümleler. Sanki bir saniyem geçiyormuş gibi onu düşünmeden. Sanırım ilk defa yenilecektim! Hem de elle tutamayacağım, gözle göremeyeceğim bir şeye. Aşka!

Pusulalarını aldığım gibi geri göndermek istiyordum her seferinde ama yapamıyor, bir kutuda biriktiriyordum. Evet, okuyordum, buna engel olamıyordum. İstemiyormuş gibi yapıyor, öfkeleniyordum. Ama onun pusulalarını deli gibi beklediğimi, geç kaldığında nasıl diken üstümde durduğumu da ben biliyordum.

“Anlaşmayı gözden geçirmek ister misin?” diye sordu Simon. Benim kulübeme gelmiştik ve kapının önünde duruyorduk. Merdivenlerde ondan bir basamak yukarıda duruyordum. Bıkkın bir nefes alarak ona döndüm.

“Sonra bakarız.” Simon'un her zamanki gibi omuz silkip gideceğini düşünürken yumruklarını sıktı ve bir küfür savurdu öfkeyle. Kaşlarını kaldırarak ona baktım.

“Seni anlamıyorum,” dedi dişlerinin arasından. “Her şey istediğimiz gibi oluyor. Nerede kaldı en baştaki o ateşli kadın?”

“Hiç olmamıştı ki!” Omuz silkip kapıyı ileri doğru ittirdim. Kapıyı yüzüne kapatacaktım ama o ayağını öne doğru uzatıp buna engel oldu.

“Ne istiyorsun Simon?” diye sordum sinirlenerek.

“Seni geri istiyorum.” Kapıyı ileriye doğru sertçe ittirdi ve beni geçerek içeriye doğru ilerledi.

“Beni geri mi istiyorsun?” diye sordum şaşkınca.

“Kendime değil,” dedi. Ellerini havaya kaldırdı sonra gücü tükenmiş gibi iki yana saldı. “Canavar halini bile geri isteyecek duruma geldim. Görmüyor musun Melanie? Kendine ne yaptığını görmüyor musun?”

“Hiçbir şey yapmıyorum.” Silahlarımı çıkarmaya başladım ilgisiz görünmek için.

“Evet,” dedi bana doğru gelerek. Ben zırhımı çıkardım ve o, omuzlarımdan tutup beni kendisine çevirdi. “Hiçbir şey yapmıyorsun. Bir ot gibisin. Eskiden duygusuz olduğunu sanırdım ama öfkelenirdin, kızardın, yıkar geçerdin. Şimdi... Şimdi... Şu haline bir bak.” Beni aynaya doğru sürükledi ve ikimizde çökmüş yüzüme baktık.

“Bana benziyor.”

“Eriyorsun,” dedi acıyla. “Bitiyorsun. Yakında tenine değil, kemiklerine dokunacağım. Yemek yemiyorsun. Her şeyi düzelttiğin andan itibaren hiçbir şeyle ilgilenmiyorsun. Her şeyi benim omuzlarıma bıraktın ve kenara çekildin. Ölüme gidiyorsun.”

“Hayır,” dedim güçsüzce.

“Sen güçlü bir kadındın Melanie. Tanıdığım herkesten daha güçlüydün.”

“Hala öyleyim.”

“Aynaya bak ve bana buna gerçekten inandığını söyle.”

Söylediğini yaptım, kendime dikkatle baktım. Doğruyu söylediğini biliyordum. Acıyı gözlerimde, yüzümün her çizgisinde somut olarak görüyordum. Avurtlarım çökmüş, gözaltılarım morarmaya başlamıştı.

“Nasıl?” diye sordum ona fısıltıyla. “Nasıl başa çıkıyorsun?”

Simon’un yüzünde daha önce görmediğim bir gülümseme belirdi. Kolları bedenimi sıkıca sardı, güçsüzdüm ve birinden destek almam gerekiyordu. Bu aşkla başa çıkamıyordum. Başımı omzuna yasladığımda yüzünü saçlarıma gömdü.

“Seni avutmayacağım,” dedi fısıldayarak. “Senin yanımdayım, seninle asla birlikte olmayacağıma yemin ettim. Gitmek istediğim çok anlar oldu ama gidemedim. Bir adım ötede olmak ve senden sonsuza kadar kurtulmak arasına sıkışıp kaldığımda acıyı göze alarak kaldım. Ama dediğim gibi, kokun bana çarpıyor, her gün seni görüyor ve özlemimi gideriyordum. Şimdi... Şimdi hiç yaşamadığım bir acıyı çektiyorsun bana. Başkasına aşkınsın ve tükeniyorsun. Bu... beni de bitiriyor. Kendin için yapamıyorsan, bizim için yap bunu.”

Yine istemediğim ama engel olamadığım gözyaşları süzülüyordu yanaklarımdan aşağıya. Simon elini kaldırdı ve gözyaşlarımı usulca sildi.

“Gerçek değil gibi,” dedi fısıltıyla. “Seni böyle görmek. Yapma ne olursun.” O konuştukça ben daha çok ağlıyor, üstelik hıçkırıyordum da. Sonra hızla ona döndüm ve kollarımı boynuna dolayıp ona sıkıca sarıldım.

Ellerini usulca, avuturcasına sırtımda dolaştırıyordu. Rahatlatıcı bir hissi vardı, zırhı gözyaşlarımdan sırlıslık olmuştı. Biraz durulduğumda başımı kaldırıp ona baktım ve ani bir hareketle dudaklarına yapıştım. Beni kurtarsın istiyordum, beni bu cendereden çekip alsın, onun bana olan aşkıyla kendi aşkımı avutmak, Artemis’i sonsuza kadar içimden söküp atmak istiyordum. Simon şaşkınlıkla kaskatı kesildi. Öpüşüme karşılık vermeye başlamıştı ama istediğim bu değildi.

Hiçbir şey hissetmiyordum. Artemis’le yaşadığım anların gölgesi bile değildi. Ama inatla onu öpmeye devam ettim. Simon acı çeker gibi bir ses çıkardı, kollarımı sertçe boynundan çekti ve beni ittirdi.

Şimdi şaşırma sırası bendeydi. Simon öfkeli görünüyordu.

“Bir aşkın gölgesinde kalacak kadar alçalmadım Melanie. Sana olan sevgimi kalbimde yaşıyorum. Yıllardır her gün beynimde yarattığım hayalinle yaşıyorum. Sana aşığım ama asla senden yararlanmayacağım. Sen de benden yararlanmayacaksın. Beni kullanmana izin vermem.”

“Özür dilerim,” dedim fısıltıyla ve dizlerimin üzerine çöktüm. Koşar adım yaklaştı, yanıma diz çöktü ve kolları beni sıkıca sardı.

“Sadece destek olabilirim,” dedi saçlarımı öperek. “Yine yanında olurum.”

Başımı salladım güçsüzce. “Teşekkür ederim.”

Uzun dakikalar boyu öyle kaldık. Sonra kendimi Simon’un kollarında buldum. Beni yatağıma taşıdı, usulca yatırdı ve alnımı öptü.

“İyi geceler,” dedi şefkatli bir tonla. “Yarın seni daha iyi görmek istiyorum.”

Başımı salladım, dizlerimi karnıma doğru çekip kollarımı etrafına doladım. Gözlerimi kapadığımda Simon’un kapıyı kapattığını duydum. *Gececek*, dedim kendi kendime. Bunu kaldırılabirsin. Uyumadan önceki son düşüncem, ertesi gün Artemis’ten gelen pusulada ne yazmış olduğuydu.

Odamdan çıkmadan önce kararlı bir hareketle küçük parşömenleri kutudan çıkardım. Gözlerimi kapadım. Pusulaların hepsi yumruk olmuş avucumun içinde duruyordu. *Son bir kez*, dedim içimden. Onları son bir kez daha okuyup geri gönderecektim. Hızla açtım avucumu ve katlanmış olan bir tanesini açtım.

“*Seni seviyorum.*” Kenara koydum.

“*Bana aitsin! Biliyorsun değil mi?*”

“*Seni özledim. Kokunu saklamaya çalışıyorum ama yavaş yavaş tenimden kayıp gidiyor.*” Dişlerimi sıktım.

“*Gecelerim ‘Saygın Tutsak’ odasında geçiyor. Çarşafı bile değiştirmelerine izin vermedim!’*”

“*Her sabah penceremizden doğan günü izliyor ve seni kollarımda hayal ediyorum.*”

“Affettin mi beni? En sevimli halimle soruyorum. Dudaklarımı bile büzdüm.”

Ve sonuncusunu açtım.

“Aşkım! Bugün nasılsın?”

Başımı iki yana salladım. Onları tekrar avucuma sıkıştırdım ve dışarıya çıktım.

Beklediğim gibi Simon’un yanında Artemis’in habercisi duruyordu. Derin bir nefes alıp ona doğru ilerledim.

“Efendimizden,” dedi pusulayı uzatıp. Açmamayı düşünüyordum ama yapamadım. Katlanmış parşömeni sert bir hareketle açtım.

“Dayanmak çok zor. Affettin mi beni?”

Dişlerimi sıktım. Habercinin kulağına eğildim ve bir şeyler fısıldadım. Adamın gözleri şokla açılırken avucumdaki pusulaları onun eline sıkıştırdım. O itiraz etmek için ağzını açtığı anda ben arkamı dönmüş gidiyordum.

Artemis’in kahkahası tüm salonu doldurmuştu.

“Ne söylemiş? Ne söylemiş?” diye sordu Victoria heyecanla. Gözleri umutla parlamıştı. Artemis hala gülüyordu.

“Sanırım bu defa olumlu bir yanıt alabilmiş,” diye lafa karıştı Lookan masanın bir ucundan. Sesi sıkıntılı çıkıyordu.

Artemis, başını iki yana salladı. “Hayır. Affetmiyor,” dedi, artık kahkaha atmıyor, buruk bir şekilde gülümsüyordu. Lookan, derin bir nefes aldı.

“O zaman bu kadar komik olan ne?” diye sordu William merakla.

“Bende merak ediyorum.”

“Sanırım bende,” dedi Lookan isteksizce.

“Söylemesem daha iyi,” dedi Artemis, onlara bakmadan konuşmuştu. Dişlerini sıkı öfkesini belli etmemek için. Ne inatçı kadındı!

Artemis, ona olan özleminden çıldırmış durumdaydı. Onu görmek istiyor ama bunun için zaman kolluyordu. Daha önce pusulalarını geriye göndermemişti. Bunu yaptığına göre Artemis’i tamamen silmişti.

Artemis'in kalbi bir ok saplanmış gibi sızladı.

"Ben merak ediyorum," diye sızlandı Victoria. Artemis gözlerini ona çevirdi.

"Emin misin?" diye sordu hafifçe gülümseyerek. Başını hevesle salladı iki kardeşte.

"Pusulaları alıp rulo yapmamı sonra da-"

"Aman Tanrım! Tamam. Öğrenmek istemiyoruz," diye atıldı Lookan.

Artemis'in bakışları Lookan'a çevrildi. Artık gülmüyordu.

"Sanırım bir kez daha askerlerine ihtiyacım olacak."

"Hayır," dedi Lookan. Artemis başını salladı.

Yapılacak başka bir şey görmüyordu Artemis ona yalvarmıştı, ona onu sevdiğini söylemişti. Bir kez daha deneyecek ve Melanie onu affetmezse zor kullanmaktan kaçınmayacaktı. Ama önce Milie'ye bir pusula göndermesi gerekiyordu.

"Yarın yola çıkmak istiyorlar efendim," dedi Simon. Toplantı masasında oturuyorduk. Pencereden dışarıya, havaya diktim gözlerimi.

"Hava şartlarının uygun olacağını düşünmüyorum," dedim bizimle birlikte savaşmak isteyen bir kavmin elçisine bakarak.

"Zamanımız yok. İstedığınız iki katını ödeyebiliriz." Israr edecek gibi duruyordu.

"Bize bir hafta süre verin. Kendi aramızda düşünmek istiyoruz." Bir isteği geri çevirdiğime inanamıyordum. Neymiş? Hava şartları müsait değilmiş.

"Pekala. Bunu efendime ileteceğim." Ayağa kalktığı anda bizde kalktık. Ama dikkatimizi yumruklanmış kapıya çevirdik bir anda.

"Evet," dedi Simon.

Arkas içeriye daldı, gözlerinde garip bir bakış vardı. "O geldi," dedi heyecanla.

"Kim?" diye sordum.

"Artemis."

Önce şokla kaskatı kesildim. Sonra yutkundum ve masadan destek almak zorunda kaldım.

“Ben ilgilenirim,” dedi Simon ve öfkeyle dışarı çıktı.

“Neler oluyor?” diye sordu elçi.

“Önemli bir şey değil,” dedim zorlukla ve hızlı adımlarla Simon’un ardından gittim.

Dışarıya çıktığımda adımlarım daha da hızlanmıştı. Kılıcımı çektim ve kalabalığın oluşturduğu çembere doğru ilerledim. Önümdekileri omzumla çarpıp geçtim ve sonra onu gördüm. Okların ve kılıçların hedefi olmuş, kayıtsız bir yüzle tam karşımda duruyordu. Simon’un kılıcı boğazının kıyısındaydı.

“Burada istenmiyorsun,” diye bağıyordu.

Bir an için başımdan aşağıya kaynar sular dökülmüş gibi oldu, kalbim taklalar atmaya başladı ve dizlerim titredi, ama kendimi çabuk toparladım.

“Ne istiyorsun?” diye bağırdım. Sonra konuşmasına fırsat vermeden, savaşçılarımların birinin elinden yayını hızla aldım, oku yerleştirdim ve yayı gerdim. Ok kalbini hedef alıyordu.

“Git buradan. Sana seni görmek istemediğimi söylemiştim.”

“Seni değil,” dedi bana sıkılmış bir tonla, “Milie’yi ziyarete geldim.”

Yay neredeyse elimden düşüyordu. Büyük bir hayal kırıklığıyla dolmuştum. Bunu beklemiyordum. Dizlerim bir an için titredi ve şaşkınlıkla ona baktım.

“Şey...” dedim aptal gibi kelimeleri unutarak. “Tabii. Görebilirsin.” Sonra kendimi biraz toplayarak bağırdım o arkasını döndüğünde.

“Kısa kes.”

“Nasıl istersen,” dedi bana bakmadan ve omuzlarını silkerek.

Burun deliklerimin büyüdüğünü hissediyordum, dişlerim birbirine sıkıca kenetlenmişti.

Hala arkasından bakıyordum. Bu arada Simon yanıma gelmiş ve omzumu sıkımişti hafifçe bana destek olmak için.

Milie kendi kulübesinden dışarı çıktı. Artemis’i gördüğünde koşmaya başladı ve boynuna atlayıp ona sarıldı. Artemis de kollarını ona sıkıca doladı ve onu döndürdü. Sonra kulağına bir şeyler fısıldadı, Milie de ona bir şeyler söyledi.

Kıskançlıktan ölüyordum. Sert, öfkeli nefesler almaya başlamıştım. Gözlerin benim ve onların arasında gidip geldiğini hissediyordum ama öfkeme ve kıskançlığıma engel olamıyordum.

Bir süre bir şeyler konuştular ve Milie'nin odasına girdiler birlikte.

“Bu kadarı da fazla,” dedim. Yayı bir kenara fırlattım, kılıcımı tekrar elime alıp Milie'nin kulübesine doğru öfkeli adımlarla ilerledim. Kapıyı tekmeleyip açtım ve içeri daldım. Odanın ortasında ayakta duruyorlardı. Milie gülmek için dudaklarını bastırıyormuş gibi görünüyordu. Artemis ise kaşlarını çatmıştı.

“Gözümün önünden ayrılmayacaksın. Bir dakikan var.”

“Ona zarar vermeyeceğimi biliyorsun,” dedi Artemis. Bir süre ona bakakaldım. Konuşamıyordum. Tanrım... Onu ne kadar özlemiştim. Güzel yüz hatlarına öylece bakıyordum. Sonra başımı silkeledim sertçe.

“Bundan emin olamam,” dedim mırıldanarak.

“Yapma Melanie, beni tanıyorsun.” Bir iki adım attı bana doğru.

“Öyle sanıyordum.”

“Tanıyorsun Melanie, herkesten çok daha iyi tanıyorsun.” Bir adım daha attı.

“Sakin!” dedim dişlerimin arasından. “Yaklaşma.”

“Ya kendime engel olamıyorsam?” Bir adım daha attı.

“Kendi iyiliğin için olmalısın.” Kılıcımı ona doğrulttum. Kalabalık dışarıda toplanıyordu. Seslerini duyuyordum. Meraklı mırıltılar yayılmıştı havaya. Artemis beni dinlemedi, bir adım daha attı.

“Seni özledim,” dedi fısıltıyla. “Çok özledim Melanie.” Elini bana doğru uzattı.

“Kes şunu!” diye bağırdım. *‘Bende seni özledim’* demek isterdim.

Bir adım daha atarak kılıcımın ötesinde durdu. Tüm cesaretimi toplayıp koluna genişçe bir yara açtım. Dişlerini sıktı ama sesini çıkarmadı.

“Gelme!” dedim ama bir adım daha attı. Bacağına da bir darbe indirdim. Kısık sesle inledi.

“Sensiz yapamıyorum,” dedi, canının acısından dişlerini sıkarak konuşuyordu. Onun canını yaktıkça kendi canımda yanıyordu.

“Git Artemis,” dedim. Sesimin güçsüz çıktığını işitebiliyordum. “Bana kendini öldürteceksin.”

“Zaten ölüyorum,” dedi ve bir adım daha attı.

Silahlı olan bendim. Yara açan da bendim. Ama ayakları geriye doğru adımlarla giden yine bendim. Onu öldürmemek için ondan kaçıyordum.

“Her gün yavaş yavaş ölüyorum. Sensiz olmaktansa ölmeyi zaten diliyorum. Yap. Bitir ve bu işkenceye son ver.”

Arkamı dönüp koşarak uzaklaşmaya başladım. Onu öldüremezdim ve sonunda ona teslim olacağımı biliyordum. Kimse karışmıyordu, sadece meraklı gözler ve fısıldamalarla bizi izliyorlardı.

Kendi odama gelemeden Artemis’in sesiyle olduğum yerde durdum.

“Melanie. Beni dinlemek zorundasın.”

Hızlı nefeslerle göğsüm kalkıyordu, aslında boğuluyor gibiydim. Ona dönmeden önce kendimi biraz olsun toparladım.

“Konuşulacak hiçbir şey kalmadı,” dedim başımı sallayarak. “Seni affetmeyeceğim.”

“Tüm mantığımı yitirmiştim.” Savaşçıları etrafımızda bir çember oluşturuyorlardı yavaş yavaş. “Hermes ile senin bir ilişkin olduğunu duyduğumda kıskançlıktan kendimi kaybettim.”

“Savaşçıları senin yüzünden öldü!” dedim bağırarak.

“Biliyorum. Bunun için vicdan azabı duyuyorum.”

“Bu yetmez. Bana ihanet ettin.”

“Özür dilerim. Binlerce kere özür dilerim. Beni affet ne olur?”

“Asla.”

“Ne kadar inatçısın!”

“Git lütfen.”

“Seni almadan hiçbir yere gitmeyeceğim.”

“Ben göndermesini bilirim.”

“Lanet olsun, neden anlamak istemiyorsun? Sensiz yaşayamıyorum.”

“Alışırın.”

“Denemediğimi mi sanıyorsun? Bunu istemediğimi mi? Sana asla tam olarak güvenemeyeceğim. Sürekli bir çatışma içinde olacağız, hiçbir zaman ortak bir yol bulamayacağız, bunları biliyorum ve hala seni yanımda istiyorum.”

“Bu defa istediğini alamayacaksın.” Gücümün gittikçe tükendiğini hissediyordum. İtirazlarım kırık mırıltılara dönüşmeye başlamıştı ve o hala inatçıydı. Bana doğru adım attı tekrar. Benden tehditkar bir tıslama çıktı.

“Lanet olsun! Seni seviyorum! Anlasana... Gözlerin sadece beni görsün istiyorum. Tıpkı benim sadece seni gördüğüm gibi. Dudakların benimkilerde hapsolsun, tüm çıkışların kapansın tek yolun ben olayım istiyorum. Tıpkı benim gibi.” Gücü tükenmiş gibi omuzları çöktü.

“Kör oldum Melanie. Kesinlikle bir ahmak olduğumu biliyorum. Sana tutulmamalıydım ama oldu bir kere. Sen benimsin! Bana aitsin. Bunu hiçbir güç değiştiremez. Sen... kendin bile yapamazsın. Ben sana hapsoldüm. Sen de bana olmak zorundasın. İster benimle gel askerlerimin başına geç, ister kalemde sadece yatağımı paylaşalım, istersen ben senin yanında emrin altında kalayım. Ama yanımda ol! Her nasıl olacaksan... Umurumda değil. İster evlen benimle... Sen ne istersen. Ama bana ait ol.”

Yutkunarak onu izliyordum. Sözleri ruhumu alevlendirse de ona teslim olmayacaktım.

“Çok şey istiyorsun,” dedim sahte bir kızgınlıkla.

“Hiçbir şey düşünmüyorum,” dedi benim sözlerimi duymazdan gelerek. “Baktığım her yerde sen varsın, düşüncelerim sadece sana ait. Kendi ördüğüm ağın içinde dolanıp duruyorum ama yollar sadece sana çıkıyor. Sadece sana. Kendimi terk ettim Melanie. Sen yoksan ben yokum.”

Ona cevap vermedim. Dudaklarımdan çıkacak sözcüklere hakim olamamaktan korkuyordum. Eğer hareket edersem ona koşmaktan korkuyordum.

“Ben... Artemis Walls... Kimsenin önünde diz çökmedim.” Bedeni bir külçe gibi dizlerinin üstüne çöktü. Bu bana ağır geldi. Onun böyle acınası bir halde olduğunu görmek bana acı geldi. “Ama senin önünde diz çöküyorum. Herkesin önünde. İstersen yalvarırım. Yeter ki benimle ol. Parçalaniyorum Melanie. Affet beni. Affet... Lütfen!”

Ona arkamı döndüm. Bunun tek nedeni onun dizlerinin üzerinde bir zavallı gibi duruşunu görmemektir. Ama onu affetmeyecektim. Bunu deli gibi istesem de onu affetmeyecektim. Beni ölüme terk etmişti, savaşçıları öldürmüştü.

“Git,” dedim her zamanki söylediğim gibi. Savaşçılardan -özellikle kadınlardan- hıçkırık gibi garip sesler çıktı.

“Gidemem,” dedi Artemis. “Lanet olsun, bana arkayı dönme. Gidemem. Gidemiyorum. Anlamıyor musun? İstiyorum ama yapamıyorum. Bu kontrolsüz... Ne senin ne de benim elimde. Sen de beni seviyorsun. Bunu biliyorum.”

“Kendini hala dağların tepesinde görüyorsun. Seni sevdiğimi bilmiyordum!”

“Sana beni nasıl sevdiğini anlatırım.” Sonra alaylı bir gülüş çıktı dudaklarından. “Hem de burada. Herkesin önünde. Bana nasıl baktığını, nasıl güldüğünü, dudaklarının benim dudaklarımda nasıl kaybolduğunu, sıcak yatağımızı paylaş-”

“Yeter!” dedim bağırarak ve ona döndüm. “Şimdi tek kelime etmeden buradan defolup gidiyorsun.” Ne zaman çıkardığını anlayamadığım kılıcına yaslanarak ayağa kalktı yavaşça. Ama sözlerim bitmemişti. Ya da itirafım...

“Eğer... Eğer... Sana güvenim bu kadar büyük olmasaydı... nefretim de daha az olurdu, kırgınlığım ve isyanım... Seni affedebilirdim. Ben, Melanie Kora... Vcdansız bir canavar, bir ölüm meleği olarak sana kendimden daha fazla güvendim. Ve sen beni sarstın. Yalnız bıraktın. Ölüme terk ettin. Bana değil, Hermes’e inandın.”

“Peşinden geldim!”

“Geç kaldın.”

“Özür dilerim. Seni çok seviyorum. Her şeyi ardımda bıraktım. Krallığı, hayallerimi, ileriye dönük tüm umutlarımı... Şimdi geleceğimde senden başka hiçbir şey yok.”

“Git Artemis. Git lütfen.”

Şeytanca bir bakışla baktı bana. “Bunu istemiyorsun. Güzellikle af diledim. Ama seninde söylediğin gibi ben şımarık bir prensim. Bunu...” dedi ve ıslık çaldı, “sen istedin.”

Çevremiz bir anda onun askerleriyle sarılmıştı. Ben bir kısmını görebiliyordum, karınca sürüleri gibi her yerden çıkıyorlardı. Güvenliği nasıl kırmışlardı? Gözlerim şokla açılmış, benim askerlerimi esir alan askerlere bakıyordum. Yerimden bile kıpırdıyamıyordum.

Artemis şaşkınlığımdan faydalanıp elimdeki kılıcı aldı. Ona yumruk atmak için elimi havaya kaldırdım, bileğimi havada yakaladı ve yüzüme bir yumruk geçirdi. Ben sendelerken beni tutup omzuna attı.

“Özür dilerim aşkım, ama ancak zor kullanmaktan anlıyorsun.”

Simon’u gördüm bir ara göz ucuyla, üç asker tarafından dizleri üstüne çöktürülmüştü. Milon da tam yanında sırtarak duruyordu. Ona öfkeyle baktığımda başıyla selam verdi.

“Bırak beni. Savaşçılarımı rahat bırak,” diye bağırdım. Sırtına yumruk atıyordum bir yandan.

“Yeter artık. Beni istediğini biliyorum. Özleminden nasıl yandığını biliyorum. Eridiğini biliyorum.”

“Yanlış biliyorsun piç kurusu!” Beni omuzlarından indirdi, kaşlarını öfkeyle çattı ve omuzlarımı tuttu sıkıca.

“Öyle mi?” diye bağırdı yüzüme doğru.

“Öyle.”

Elini yanağımda dolaştırdı. “Peki neden bu kadar zayıfladın?”

“Nasıl yaralandığımı biliyorsun.” Gözlerimi kaçırdım ondan.

“Gözlerinin altı mosmor, yanakların çökmüş. Benim bıraktığım Melanie gibi değilsin.”

“Seni ilgilendirmiyor.”

Çenemi tutup başımı yukarı kaldırdı. “Yüzüme bak Melanie!” dedi öfkeyle.

Gözlerinin içine baktım. “Seni istemiyorum.”

“İsteddiğini biliyorum,” dedi, eğilip burnuma bir öpücük kondurdu. “Ben seni nasıl istiyorsam sende beni istiyorsun.” Başımı iki yana salladım.

“Bana yalan söyleyip durma! Milie her şeyi anlattı bana. Her yaptığın hareketi biliyorum. Yemek yemediğini, uyumadığını, dalgınlığını, her şeyden nasıl vazgeçtiğini... Ağladığını,” diye ekledi fısıldayarak.

“Onu döveceğim,” dedim dişlerimin arasından.

“Çektiğimiz acı yetmedi mi Melanie?” diye sordu acıyla. “Ben artık katlanamıyorum.”

Bir süre sustum, ona öylece baktım. Sözlerinin doğruluğunu gözlerinde görebiliyordum.

“Sen bir kral olacaksın. Seninle olmam mümkün değil.” Sözlerim sızlanırcasına çıkmıştı dudaklarımdan.

“Kral olacaksam ne olmuş?” diye sordu gülümseyerek. Eli saçlarımda dolaşıyordu, gözlerime bakmıyor, yüz hatlarımı içercesine geziniyordu gözleri.

“Bir gün evlenmek isteyeceksin. Ve beni bırakacaksın.”

Bana şaşkınlıkla baktı ve sonra kollarını bana dolayıp sıkıca sarıldı.

“Sen aptal mısın, Melanie? Görmüyor musun? Beni ne hale getirdiğinin farkında değil misin? Evleneceksem bile o kadın sen olacaksın. Başka hiç kimse değil.”

“Ben sana varis veremem,” dedim acıyla. Ama o sona doğru gidiyordum. İtirazlarım kırık döküktü. Aslında hiçbir şey umurumda değildi, yakınlığını, sıcaklığını, teninin kokusunu bir kez almıştım. Onu bir kez daha görmem bile yeterdi aslında, uzaktan bile görsem yeterdi. İstedğim sadece oydu.

“Umurumda değil, kral olmak isteyen kim?” Başını geriye doğru çekip gözlerimin içine baktı. “Varis isteyen kim? Sadece seni istiyorum. Sadece seni! Sana biraz önce de söyledim. İster evlen benimle, ister yatağında kal sadece, ister askerlerimin başına geç, istersen ben senin emrinde çalışayım. Yeter ki yanında olayım. Yeter ki!” Ona cevap vermeden dudakları özlemle dudaklarımı buldu.

Onu özlemiştim. Onu öylesine özlemiştim ki yakınlığı yetmiyordu. Dudaklarının çağrısına cevap verdim, açlıkla, hasretle öptüm onu. Kollarımı boynuna doladım. Nefes almak için izin vermiyorduk birbirimize.

“Tanrım!” dedi dudakları hala dudaklarımdayken. “Seni nasıl özlemişim.” Gerilmiş bedenine hapsedti beni sıkıca.

“Bunu bir daha yaşatma bana. Beni kendinden bir daha mahrum etme sakın. Her şeye dayanırım ama sensizliğe asla.” Tekrar öptü.

“Seni affediyorum,” dedim dudaklarına doğru. Gözlerini kapadı ve gülümsedi.

“Bu sözü duymak için nasıl beklediğimi tahmin bile edemezsin. Beni şaşkına çevirdin Melanie. Beni bir ahmak yaptın.”

“Sen farklı bir şey mi yaptın?” diye sordum gülerek. “Ama seninle evlenmeyeceğim.”

“Sen ne istersen. Benim evime gidelim. Kampını da götürelim. Ne yapacaksak birlikte yapalım.”

Başımı salladım ve dudaklarımı ona uzattım. “Tanrım, seni çok seviyorum,” dedi öpmeden önce.

Artemis, Alexis'den hatıra kalan tüm yaraların üzerinde dolaştırdı ellerini nazıkçe ve yüzü acıyla gölgelendi. Bir de öfke vardı çizgilerinde.

“Kendimi asla affetmeyeceğim. Bunları her gün göreceğim ve kendime lanet edeceğim, her gün senden af dileyeceğim,” dedi dişlerini sıkarak.

“Geçti artık,” dedim omuz silkerek. Gözlerini kapayıp derin bir nefes çekti içine. Açtığında gözlerindeki alevi görebiliyordum.

“Canın çok yanmış olmalı.”

Başımı iki yana salladım. “O kadar da acımadı.” Ama acıyı hatırlıyordum. Atın arkasında sürüklenirken nasıl canımın yandığını hatırlıyordum. İstemedi yüzümü buruşturdum. Ben aynısını sırf zevk olsun diye yapmışım. Tanrı bunun cezasını bana aynı acıyı çektilererek ödetmişti.

“Yalancı!” dedi, elleri tekrar yüzümde yara izlerinde dolaştı usulca ve başını iki yana salladı. Onu kendine olan öfkesinden kurtarabilmek için konuyu değiştirdim.

“Lookan saçlarını yolmaya başlamıştır,” dedim biraz gergin bir tonla.

“İsterse kendini assın.” Artemis, omuzlarını silktiler ve bana daha sıkı sarıldı. Bir eli sırtımda küçük daireler çizerek dolanıyordu. Benim soğuk yatağım onun varlığıyla bir anda sıcak olmuştı. “Ama onun askerleriyle birlikte geldiğimi hatırlatırım.”

“Doğru,” dedim başımı sallayarak. Sonra başımı göğsünden çektiler, bir dirseğime dayanarak ona baktım. “Beni kahraman ilan etmek kimin aklına geldi?” Kaşlarını çatmış ona bakıyordum.

“Babamın. Eğer seni yanımda getireceksem insanların tepkilerini değiştirmem gerektiğini söylemişti. Ben de bu yükü onun omuzlarına bıraktım.”

“Neden?”

“Çünkü ben aptal gibi Hermes’e inandığım anda o yalan söylediğinden emindi.”

“Benden kurtulmak için.”

“Kesinlikle. Bunun için bana borçlu.”

“Onu anlıyorum. Ama Milon’u değil.”

“Milon, her zaman doğru olanı yapmayı esas almış bir insandır. Gururlu, güçlü ve adildir. Senin babamı öldürmeye çalıştığını ve beni kandırdığını sanıyordu. Babam ona gerçekleri söylediğinde sana yaptıkları yüzünden vicdan azabı duymuş ve her koşulda yanımda olacağına söz verdi.”

Dudaklarımı beğeniyle büzdüm. “Artemis,” dedim ve bir süre duraksadım. “Gerçekten emin misin?”

Ne söylemek istediğimi gayet iyi biliyordu ama anlamamış gibi kaşlarını kaldırdı. “Neyden aşkım?” diye sordu. Sonra esnedi.

“Benimle birlikte olabileceğinden?”

Artemis güldü ve beni tekrar kendisine çekti. “Emin değilim.” Bedenim gerildi o an. “Yani sonsuza kadar iyi geçinir miyiz bilmiyorum. Karşı karşıya geleceğimizi biliyorum, bir görüşü tartıştığımızda birbirimizi alt etmeye çalışacağımızı da biliyorum. Kimi zaman yumruk yumruğa geleceğimizi de biliyorum. Bir an öfkelenip beni öldürebilirsin bile.” Başımı kaldırıp ona baktım şaşkınca. “Ama bak,” dedi bana göz kırparak. “Senin için ölümü bile göze alabiliyorum.”

Dişlerimi sıktım ve ondan uzaklaştım. Tanrım! Benimle dalga geçiyordu. Omzuna bir yumruk attım.

“Bak, şimdiden başladın bile,” dedi gülerek. Başımı iki yana salladım ve tekrar yanına uzandım. Ve o sözlerine devam etti.

“Ama birbirimizi bırakmayacağımızı da biliyorum. Birlikte daha güçlü olacağımızı, aşkımıza sonuna kadar sahip çıkacağımızı ve aynı yatağa girdiğimizde zamanı unutacağımızı da. Sabahları uyandığımda gördüğüm ilk yüzün senin yüzün olduğu için Tanrıya her gün şükredeceğimi de biliyorum. Seninle yaşlanacağım için yaşadığım her dakikanın bir hazine kadar değerli ve kıymetli olduğunu da biliyorum.” Ve sustu. Bense konuşamayacak durumdaydım. Kalbim ve nabzım hızlı bir ritim tutturmuş sanki şarkı söylüyordu. Ona söyleyecek güzel kelimelerim yoktu, ama öğrenirdim nasılsa. Benim sözlerim kısaydı. Seni seviyorum. Bu her şeyi açıklıyordu zaten.

“Ah... Vicky deli gibi seni bekliyor,” dedi kıkırdayarak

“Aman Tanrım!” dedim dehşete düşmüş gibi.

“Hazırlıklı olsan iyi olur.”

“Tam bir baş belası.”

“Ne zaman susması gerektiğini bilmiyor.”

“Kesinlikle.” Kahkahalarımız odayı sarmıştı. Gülüşümüz bittiğinde Artemis çenemi kaldırarak ona bakmamı sağladı.

“Sende bir değişiklik daha var,” dedi yumuşak bir tonla.

“Neymiş?”

“Bakışların. Eskisi gibi değil. Sıcaklar. Parlıyorlar.”

“Ruhum yeniden doğuyor. Ondandır.” Ve gözlerimi ondan kaçırdım. Artemis’in kendinden memnun iç çekişini duydum. Ben de bir şeyler söylemeyi öğreniyordum yavaş yavaş.

“Gel buraya,” dedi omuzlarımdan tutup ve bir anda kendimi onun bedeninin hapsi altında buldum.

İki gün içinde tüm kampı toplamış, yola çıkmak için hazırlanmıştık. Gitmeden önce Simon benimle konuşmak istediğini bildirdi. Artemis yanımdan bir dakika ayrılmıyordu. Neredeyse iki gecedir hiç uyumuyorduk. Birbirimize doyabilmemiz mümkün değildi.

“Ne istiyormuş?” diye sordu Artemis sinirle. Onu kıskandığını bana itiraf etmişti ama benim için katlanabileceğini söylemişti.

“Bilmiyorum,” dedim, uzanıp çenesine küçük bir öpücük kondurdum.

“Çabuk gel. Artık gitmeliyiz,” dedi. Ona gülümsedim ve hızlı adımlarla Simon’un kulübesine doğru ilerledim. İçeriye girdiğimde Simon odanın ortasında durmuş beni bekliyordu.

“Sorun ne?” diye sordum merakla.

“Ben sizinle gelmiyorum,” dedi direkt, düz bir sesle.

“Ne... Neden?” diye sordum kekeleyerek.

“Yapma Melanie. Neden gelmek istemediğimi biliyor olmalısın. İki gün bana cehennem gibi geldi. Bir ömür buna dayanamam.”

“Ah...” dedim şaşkınlıkla. “Ama Simon, ben sensiz adım bile atamam.”

“Yapabileceğini görüyorum,” dedi sitem edercesine. Bana arkasını döndü. “Söylemek istediğim buydu,” diye bitirdi sözlerini.

“Seni bırakmak istemiyorum,” dedim. Ona doğru ilerledim. Simon’un omuzları çöktü ve bana döndü tekrar.

“Yapamam Melanie. Sizi öyle gördükçe...” Başını iki yana salladı. “Yapamam.”

“Bırakma beni. Biz hiç ayrılmadık.” Boynuna atıldım hızla ve o da bana sarıldı. Onu bırakmak istemiyordum. Yıllarca yan yana yürümüştük. Kimi zaman kavga etmiştik kimi zaman sırt sırta verip savaşıştık. Simon benden nefret ettiği anlarda bile beni bırakmamıştı.

“Artık ayrılmalıyız,” dedi.

“Ama-”

“Artemis’i sürekli başkasının kollarında görsen ne yapardın?”

Söyleyecek bir şey bulamadığım için susmak zorunda kalmıştım.

“Bugüne kadar yanındaydım. Bunun bir nedeni de sen kimseye ilgi duymuyordun. Bu katlanılabilirdi. Şimdi ise... Katlanamayacağım bir noktadasın. Aşıksın ve gözümün önünde aşkını yaşıyorsun. Anla beni.”

“Anlıyorum,” dedim fısıltıyla.

“Benim aşkım cehenneme doğmuş Melanie.” Omuzlarımdan tutup beni kendisinden biraz uzaklaştırdı, sonra eğilip alnımdan öptü. “Ama seninle cehennem bile güzeldi.”

Bu sözleri bir yerden hatırlıyordum. Ben de cehennemde olduğumu düşünmüştüm ama şimdi cenneti tutuyordum avuçlarımda. Haklıydı. Ona acı çektirmemeliydim.

Ona gülümsedim. Tekrar sarıldım. Sonra onu odada tek başına bırakıp hızla uzaklaştım.

“Ne istiyormuş?” diye sordu Artemis. Kulübenin dışında beni bekliyordu. Atının dizginlerini tutuyordu elinde.

“Simon gelmiyormuş,” dedim üzgün bir sesle. Artemis başını kaldırıp kulübeye baktı ve sonra başını salladı.

“Onu suçlayamazsın,” dedi üzgünce. Sonra dönüp atına atladı. Ben kendi atıma gidiyorken atıyla bana yaklaştı ve kollarımdan çekip beni kucağına oturttu.

“Sen beni dinlemeyi ne zaman öğreneceksin?” diye sordu sahte bir kızgınlıkla.

“Bu zor olacak.”

“İmkansız değil.”

“Deneyip göreceğiz.”

“Göreceğiz,” dedi gülümseyerek ve göğsüne dayadım yüzümü.

“Ama bana bir söz vermeni istiyorum.”

Milie yanımızda, benim bir savaşçımın atında ilerliyordu ve bize bakıp gülümsüyordu.

“Söyle bakalım,” dedim.

“Beni bir daha sakın bırakma!”

“Öyle bir hata yapmam.” Dudaklarımdan fırlayıp giden sözcüklerin şaşkınlığıyla gözlerimi irice açtım. Artemis şaşkınlığıma bir kahkaha attı.

“Seni seviyorum kadının.”

“Bende.”

“Kendini mi seviyorsun? Haklısın. Sen tapılacak kadınsın.”

“Ne söylemek istediğimi biliyorsun.”

“Sana ne söylemek istediğini daha iyi nasıl anlatacağın öğretmem gerekiyor.”

“Seni seviyorum. Oldu mu?”

“Hayır. Olmadı. Bu öfkeyle baştan savma söylenmiş bir söz.”

“Seni seviyorum.”

“Biraz daha iyi olabilir.”

“Tanrım!... Seni seviyorum.”

“Tanrıyı değil tatlım, beni seveceksin. Ne kadar unutkansın!”

“Dalga mı geçiyorsun?”

“Kesinlikle. Ama sen bir daha söyleyebilirsin.”

“Seni gerçekten seviyorum.”

“Bende seni seviyorum aşkım,” dedi beni dudaklarımdan öpmeden önce. “Gerçekten.”

S.S. Atıcı'nın yeni çıkacak kitaplarından haberdar olmak, düşüncelerinizi iletmek ve sorularınızı sormak için Facebook Okur sayfasızdan ulaşabilirsiniz:

S.S. Atıcı Okurları:

<https://www.facebook.com/pages/SS-At%C4%B1c%C4%B1-Okurlar%C4%B1/195665857195753>